

Робърт Джордан

Нова пролет

Прелюдия 1

към Колелото на времето

Глава 1 Кривината

Студеният нощен вятър духаше отривисто над покритата със сняг земя, по която вече три дни се избиваха хора. Въздухът щипеше, макар и да не беше толкова леден, колкото очакваше Лан за това време на годината. Все пак бе достатъчно студен, за да го проние мразът на металната броня под дебелия палто и да не се отвява пред лицето му бялата мъгла на дъха му. Чернилката на небето едва-що започваше да изсветлява и хилядите звезди, разпиляна диамантена прах, бавно погасваха. Тлъстият лунен сърп бе надвиснал ниско и едва очертаваше със смътния си светлик силуетите на мъжете, охраняващи тъмния стан сред гората от дъбове и клен. Лагерните огънове сякаш да ги издадат пред айилците. Лан беше воювал с тях много преди да започне тази война из тресавищата на Шиенар – война, въпрос на приятелски дълг. Достатъчно опасни противници бяха айилците денем. Да ги срещнеш нощем бе все едно да заложиш живота си на каприза на една хвърлена монета. Понякога, разбира се, те намираха и без огънове.

Отпуснал облечената в тежка метална ръкавица длан на дръжката на меча си, той придърпа плътно наметалото си и продължи обиколката на постове в дълбокия до прасците сняг. Мечът беше древен, сътворен с Единствената сила преди Разрушението на света, по време на Войната със Сянката, когато Тъмния за кратко време докоснал света. Само легенди бяха останали за този Век, освен навярно онова, което можеха да знаят Айез Седай, ала здравето му острие си беше неоспорим факт. Да се прекърши не можеше и точене не му трябваше. Дръжката беше подменяна безброй пъти в течение на дълги столетия, но острието дори патина не хващаше. Някога това бе мечът на кралете на Малкиер.

Следващият часови, при когото спря, нисък набит мъж с дълго тъмно наметало, се беше облегал на дънера на един клонест дъб и бе отпуснал глава на гърдите си. Лан го пипна леко по рамото, мъжът трепна и се изправи, и за малко не изтърва късия си рогов лък. Гуглата на наметалото му се смъкна назад и откри за миг коничния му шлем, преди той да я придърпа припряно над главата си. На смътната лунна светлина Лан не можа да различи лицето му зад решетката на лицевия предпазител, но го позна. Собственият му шлем беше без наличник, в стила на мъртвия Малкиер, увенчан със стоманен лунен полумесец над челото.

– Не бях заспал, милорд – бързо заговори мъжът. – Само се бях поотпуснал за малко. – В гласа на меднокожия доманец се долавяше притеснение, и с право. Това не беше първата му битка, нито първата война.

– Някой айилец ще те събуди, като ти пререже гърлото или забие копие в сърцето ти, Басрам – тихо му каза Лан. Хората се вслушваха повече в спокойния тон, отколкото ако им се развикаш, стига да вложиш в това спокойствие твърдост и убеденост. – Май ще е по-добре без изкушението на близкото дърво. – Въздържа се да добави, че и да не го убиеха айилците,

рисуваше да го хване бялата смърт, като остане толкова дълго неподвижен. Басрам го знаеше – зимите в Арад Доман бяха почти толкова люти, колкото и в Граничните земи.

Доманецът измърмори нещо за извинение, докосна почтително шлема си, премести се на три крачки от дървото и се взря в тъмното. Размърда и стъпалата си, за да ги опази от почерняване на пръстите. Според мъвата Айез Седай предлагаха Цяра по-нататък, при реката, раните и болестите се махали все едно, че никога не ги е имало, ала като се изключеше това, ампутацията беше обичайният начин да се попречи човек да изгуби пръстите си от черното гниене, а понякога – и краката. Все едно, най-добре си беше човек да избягва да се забърква с Айез Седай, освен ако не се окажеше съвсем неизбежно. Току-виж след години си разбрал, че някоя от тях те е овързала с нишките си просто в случай, че ѝ потрябваш за нещо. Айез Седай мислеха далече напред и като че ли им беше почти все едно кого точно използват в сложните си схеми и как. Това бе една от причините Лан да ги отбягва.

Колко ли дълго щеше да продължи съживената бдителност на Басрам? Лан съжаляваше, че не може да си отговори на този въпрос, ала нямаше и смисъл да убеждава доманеца да положи повече усилие. Всички мъже, които бяха под командата му, бяха изморени до смърт. Сигурно всеки в армията, наречена с гръмкото име Великата коалиция – понякога я наричаха Велика коалиция, или Велик съюз, или още половин дузина неща, някои от които повече от унищожителни – та сигурно всеки от тази армия беше на ръба на пълното изтощение. Сняг или не, всяка битка си беше гореща работа, и уморителна. Мускулите можеха да се вкочанят от напрежение дори когато имаха възможност да се поотпуснат за малко, а през последните няколко дни бойците рядко имаха възможност да се отпуснат задълго.

В лагера имаше над триста души, четвъртина от които непрекъснато стояха на стража – Лан държеше да разполага срещу айилците с толкова будни очи, колкото можеше да осигури – и преди да е обиколил още двеста крачки, му се наложи да събуди още трима, един от които беше заспал прав, без никаква опора. Беше Джайм – с вдигната глава и с отворени очи. Някои войници бяха научили тази хитрина, особено стари войници като Джайм. Лан прекъсна гневните протести на сивобрадия мъж, че не е възможно да е спал прав, със заканата, че ще каже на приятелите му, ако отново го намери заспал.

Джайм зяпна стъписано за миг, после преглътна.

– Няма вече, милорд. Светлината да ми разкъса душицата, ако се случи отново! – Беше искрен до мозъка на костите си. Някои щяха да се уплашат, че приятелите им ще ги спукат от бой, че са ги изложили на опасност, но Джайм като че ли повече се боеше от унижението, че са го хванали.

Лан продължи обиколката си и неволно се засмя. Смееше се рядко, пък и поводът за смях беше глупав, но смехът все пак беше нещо по-добро от това да се тревожи за работи, които не можеше да промени, като това, че мъжете подремват на пост. Все едно да те безпокои смъртта. Което не можеш да промениш, по-добре да го изтърпиш.

Изведнъж той се спря и каза високо:

– Букама, защо ми се спотайваш така? Следиш ме, откакто съм се събудил. – Чу зад гърба си изненадано пръхтене. Букама несъмнено си беше въобразявал, че стъпва безшумно, и наистина, малцина щяха да чуят тихото поскърцване на ботушите му в снега, но все пак трябваше да съобрази, че Лан ще го усети. В края на краищата, той беше един от учителите му, а един от първите му уроци беше възпитаникът му винаги да усеща и съзнава това, което го заобикаля, дори и насън. Труден урок за едно момче, но само мъртъвците можеха да си позволят забвение. Непредпазливият скоро се оказваше мъртъв в Погибелта, отвъд Граничните земи.

– Гърба ти пазя, затуй – изръмжа Букама и ускори крачки да се изравни с него. – Някой от тия айилски мраколюбци с черните була може да се промъкне и да клъцне твоето гърло

въпреки цялото ти внимание. Забрави ли всичко, на което съм те учил?

Грубоват и плещест, Букама беше почти колкото него на ръст, доста висок и с малкиерски шлем без полумесец, въпреки че имаше право на него. Грижа му бяха повече задълженията, отколкото правата му, което си беше в реда на нещата, въпреки че на Лан му се щеше да не се отнася към собствените му права с такова пренебрежение.

Когато загина държавата Малкиер, на двадесет мъже бе поверена задачата да отведат на безопасно място инфанта Лан Мандрагоран. Едва петима от тях бяха преживели това пътуване, за да отгледат Лан от бебешката люлка и да го обучат, а Букама беше последният все още жив от тях. Косата му вече беше съвсем посребряла, подрязана до раменете според традицията, а гърбът му все още беше изправен, ръцете – яки, а сините очи – бистри и зорки. От осанката на Букама лъхаше на традиция. Тънък шнур от сплетени кожени ивици държеше косата му назад, изпънат във вдлъбнатината на челото, която си бе издълбал с годините. Малцина все още носеха хадори. Лан беше от тях. Щеше да умре с него и щеше да легне в земята с него и без нищо друго. Стига да имаше кой да го погребее, когато умре. Озърна се на север, към далечния си дом. Повечето хора щяха да си помислят, че мястото е доста странно, за да се нарече „дом“, ала го беше притегляло непрекъснато, още откакто бе дошъл на юг.

– Запомнил съм, поне колкото да те чуя – отвърна той. Светлината беше твърде оскъдна, за да се види набръчканото лице на Букама, но Лан знаеше, че ще е намръщено. Не помнеше да е виждал друго изражение у своя приятел и учител, дори когато го хвалеше. Букама беше стомана, облечена в плът. Стомана бе волята му, а дълг – душата. – Ти още ли вярваш, че айилците са се вrekli на Тъмния?

Старецът направи жеста, опазващ от злото, все едно че Лан бе изрекъл истинското име на Тъмния – Шайтан. И двамата бяха видяли злочиствието, последвало изричането на това име на глас, а Букама бе от онези хора, които вярваха, че дори ако си го помислиш, може да привлечеш вниманието на Тъмния. „Тъмния и вси Отстъпници са оковани в Шайол Гул – зареди Лан наум катехизиса, – оковани са там от Създателя в мига на сътворението. Дано ни пази в мир ръката на Създателя под Светлината. Сам той не вярваше, че чак едното помисляне за това име стига, ала станеше ли въпрос за Сянката – плюй си в пазвата, да се не каеш после.

– Ако не са, какво търсят тука тогаз? – отвърна кисело Букама. Изненадващо. Имаше навика да роптае, но все за несъществени неща, или за нещо, което може да се очаква в бъдеще. Никога за настоящето.

– Дадох думата си, че ще остана до края – промълви Лан.

Букама се почеса по носа. Сумтенето му този път можеше да мине за израз на срам, но беше трудно да се каже. Друг от уроците му гласеше, че думата ти или тежи като клетва под Светлината, или не струва пет пари.

Айилците наистина се бяха изсипали като орда Мраколюбци през огромната планинска верига, наречена „Гръбнака на света“. Бяха опожарили големия град Кайриен, опустошили бяха държавата Кайриен и през следващите две години с боеве бяха прегазили Тийр, а сетне и Андор, за да стигнат в тези полета на смъртта край внушителния островен град Тар Валон. През всичките тези години, откакто сегашните държави се бяха оформили от някогашната империя на Артур Ястребовото крило, айилците никога не бяха излизали от пустинята, наречена „Айилската пустош“. Възможно беше да са извършвали нашествия преди това; човек не можеше да е сигурен, освен навярно Айез Седай в Тар Валон, но както ставаше повечето пъти с жените от Бялата кула, и да знаеха, не казваха нищо. Всичко, което Айез Седай знаеха, го таяха за себе си и само когато те решаха, го пускаха навън на капчици. Ала в света извън границите на Тар Валон мнозина съзираха в ставащото някакъв шаблон. Хиляда години бяха изтекли от Разрушението на света и Тролоксските войни, или поне така

твърдяха повечето историци. Тези войни бяха унищожили съществуващите дотогава държави и никой не хранеше съмнение, че зад тях е стояла ръката на Тъмния, затворен или не, също толкова сигурно, колкото и че същата тази ръка беше стояла зад Войната на Сянката, и зад Разрушението, както и зад края на Легендарния век. Хиляда години от Тролоксските войни, докато Ястребовото крило съгради империя, а тя също беше унищожена след смъртта му, в Стогодишната война. Някои историци твърдяха, че и в тази война виждат ръката на Тъмния. И ето, че сега, близо хиляда години след рухването на империята на Артур Ястребовото крило, нахлуха айилците, за да палят и избиват. Нямаше начин да не е шаблон. Със сигурност Тъмния трябваше да ги е насочил. Лан изобщо нямаше да дойде на юг, ако не бе повярвал в това. Вече не вярваше. Но беше дал думата си.

Размърда пръсти в ботушите си. Макар и да не беше чак такъв студ, на какъвто бе привикнал, мразът се впиваше в стъпалата, ако постоиш дълго на едно място в снега.

– Да повървим – рече той. – Сигурен съм, че ще се наложи да разбудя още десетина души, ако не и двайсет.

Ала преди да са направили и стъпка, един звук накара и двамата да настръхнат: пръхтене на кон, газещ в снега. Десницата на Лан посегна за дръжката на меча и той несъзнателно разхлаби острието в ножницата. Откъм Букама също се чу тихото изскърцване на стомана в кожа. Не се опасяваха от атака – айилците яхаха коне само при голяма необходимост, и то с крайна неохота. Но самотният конник в този късен час трябваше да е вестносец, а вестносеците рядко носеха добри вести. Особено нощем.

Конят и ездачът му скоро изплуваха в мрака, водени от мършав мъж – някой от часовете, ако се съдеше по конния лък в ръката му. Конят беше с изящна шия – личеше добрата тайренска порода, а ездачът също явно беше от Тийр. Преди всичко, вятърът донасяше от него аромата на роза от мазилата, лъснали козешката му брада, а само тайренците бяха толкова глупави, че да се мажат с благовония, сякаш айилците нямаха носове. Освен това никой друг не носеше шлемове с висок гребен и периферия, криеща лицето в сянка. Бялото късо перо на шлема показваше, че е офицер – странен избор за вестносец, – макар и офицер с нисък ранг. Беше се присвил в седлото и се беше загърнал плътно в наметалото си. Като че ли трепереше. Тийр се намираще далече на юг и не се помнеше и една снежинка да е превалявала някога на морския бряг. Лан така и не можа да го повярва, каквото и да беше прочел, докато не видя Тийр с очите си.

– Ето го, милорд – каза дрезгаво постовият – салдеец с прошарена коса, казваше се Рахим. Беше придобил този глас преди година, заедно с раздрания белег, който обичаше да показва, като се напиеше, от забила се в гърлото му айилска стрела. Рахим се смяташе за щастлив, че е оживял след тази рана, и с право. За жалост, също така вярваше, че щом е излъгал веднъж смъртта, ще го прави все така и занапред. Рискуваше и дори когато не беше пиян, все се хвалеше с късмета си, което си беше пълна глупост. Нямаше смисъл да дразни човек съдбата.

– Лорд Мандрагоран? – Конникът дръпна юздите пред Лан и Букама. Остана на седлото и ги изгледа недоверчиво, без съмнение поради това, че по бронята им липсваше украса, а палтата и наметалата им бяха от груба вълна и позахабени. Да носиш малко ширит по себе си – хубаво, но някои южняци имаха навика да се труфят прекалено. Под наметалото тайренецът най-вероятно носеше позлатен нагръдник и палто от сатен и коприна с ивиците на башиния му дом. Високите му ботуши със сигурност бяха извезани на спирали, които бляскат отдалече на лунната светлина като сребро. Все едно, мъжът продължи почти на един дъх: – Светлината душата да ми изгори, сигурен бях, че сте наблизко, но почнах да си мисля, че така и няма да ви намеря. Лорд Емарес преследва около пет-шестстотин айилци с шестстотин от ратниците си. – Поклати леко глава. – Странното е, че са тръгнали на изток. Надалече от реката. Все едно, снегът ги забавя толкова, колкото и нас, и лорд Емарес си вика дали няма да сложите наковалня на оня хребет, дето му викат Кривината, а пък той да ги подхване отзад с чука. Лорд Емарес се съмнява, че ще стигнат там до съмване.

Лан стисна устни. Някои от тези южняци имаха странна представа за учтиво поведение. Без да слезе от коня, преди да заговори, без да се представи. Като гост, първо трябваше да си каже името. Сега и Лан не можеше да го направи, без да прозвучи самохвално. Не беше се сетил дори да поднесе поздравите на господаря си или благопожеланията му. И сякаш си мислеше, че не знаят, че на изток значи далече от реката. Е, последното можеше да мине и за необмислена реч, но останалото си беше чиста грубост. Букама не беше помръднал от мястото си, но Лан за всеки случай го стисна за дясната ръка. Старият му приятел можеше да се докачи.

Кривината се намираше на цяла левга от лагера, а нощта вече превалияше, но той кимна.

– Уведомете лорд Емарес, че ще съм там до съмване – заръча Лан на вестоносеца. Името Емарес му беше непознато, но армията беше огромна, близо двеста хиляди души, представляващи над една дузина държави, плюс Гвардията на кулата от Тар Валон и дори един контингент Чета на Светлината, и бе невъзможно човек да запомни повече от шепа имена. – Букама, вдигай хората.

Букама изсумтя, този път много свирепо, махна на Рахим да го последва, закричи към стана и гласът му закъртя:

– На конете! Тръгваме! На конете!

– И побързайте – рече безименният тайренец без капка заповедност в гласа. – Лорд Емарес ще съжали, ако нападне тези айилци без наковалня на подходящото място. – Сякаш намекваше, че Лан ще съжали за това съжаление на Емарес.

Лан оформи в ума си образа на пламък и хвърли в него чувството си, не само гнева, а всичко, всяка троха, докато не му се стори, че се гмурка в пустота. След годините упражнения постигането на ко'ди, целостта, му струваше не повече от миг. Мисъл и тяло останаха далече, ала в това състояние той се сля със земята под нозете си, сля се с нощта, а и с меча, който нямаше да извади срещу този лишен от елементарно възпитание глупак.

– Казах, че ще съм там – отвърна със стиснати устни. – Каквото кажа, правя го. – Вече не искаше да знае името му.

Тайренецът му отвърна с късо кимване от седлото, обърна коня и го сръга в бърз тръс.

Лан задържа ко'ди още миг, докато не се увери, че чувствата му са под пълен контрол. Щеше да е повече от неразумно да влезе в бой ядосан. Ядът стесняваше кръгозора и тласкаше човек към глупави ходове. Как бе успял толкова дълго да остане жив този тип? В Граничните земи щеше да предизвиква по десетина дуела на ден. Едва след като се увери, че е спокоен, почти толкова хладнокръвен, колкото докато се бе загърнал в целостта, Лан се обърна. Събуждането на скритото в сянка лице на тайренеца в ума му не донесе със себе си яд. Добре.

Когато стигна до центъра на лагера сред дърветата, той вече приличаше на разбунен мравуняк. Външно. За по-вещия наблюдател в действията нямаше никаква суматоха, всичко ставаше с ред и почти безшумно. Никой не хабеше нито един жест или дъх. Нямаше да се свалят шатри, тъй като товарните животни щяха да са само пречка, стигнеше ли се до бой. Някои от мъжете вече бяха по конете си, със стегнати нагръдници, с шлемове на главите и стиснали пиките с дълги повече от стъпка стоманени остриета. Почти всички останали стягаха ремъците на седлата или връзваха кожените калъфи на лъковете и пълните колчани зад високите ефеси. По-мудните бяха изгинали още в първата година на битки с айилците. Сега повечето бяха салдейци и кандорци, останалите – доманци. На юг бяха дошли и малкиерци, но Лан нямаше да ги предвожда, дори и тук. Букама яздеше с него, но не му беше подчинен.

Букама го посрещна с пика в едната ръка и с юздите на жълтия скопец Слънчево копие в другата; по петите му подтичваше безбрадият младок Каниедрин, повел предпазливо

Танцуващия котарак на Лан. Дорестият жребец беше млад и едва обучен и Каниедрин беше грижливо предупреден да внимава с него. Дори един полутрениран боен кон беше мощно оръжие. Кандорецът, разбира се, не беше толкова наивен, колкото внушаваше младото му лице. Ефикасен и опитен войник, рядко надарен стрелец, той убиваше враговете си с усмивка и често се смееше на глас по време на битка. И сега се усмихваше, възбуден от предстоящия бой. Танцуващия котарак мятеше глава, и той обзет от нетърпение.

Колкото и опитен да беше Каниедрин, Лан грижливо огледа сбруята на Танцуващия котарак преди да поеме юздите. Един разхлабен ремък можеше да те убие също толкова бързо, колкото и забивката на копие.

– Казах им какво ни чака тая заран – замърмори Букама, след като Каниедрин тръгна да си вземе коня, – но с тия айилци една „наковалня“ може да се окаже иглениче, ако се забави „чукът“. – Никога не роптаеше пред мъжете, само пред Лан.

– А чукуът може да се окаже игленик, ако удари, без наковалнята да е на мястото си – отвърна Лан и се метна в седлото. Небето вече изсветляваше – все още беше тъмносиво, но бяха останали едва шепа звезди. – Ще се наложи да яздим здраво, за да стигнем Кривината до призори. – И повиши глас: – По конете!

Яздеха здраво, и още как – половин миля галоп, после тръс, после ходом, повели конете за юздите, преди да ги яхнат отново. В сказанията мъжете яздеха в галоп по десет мили, по двайсет, ала дори и да го нямаше снега, да препускат в галоп четири или пет мили означаваше да осакатят половината коне и да скапят останалите, преди да са стигнали Кривината. Тишината на глухата нощ се нарушаваше само от пращенето на копита или ботуши в снежната кора, от скърцането на кожата на седлата и понякога – от тихите мъжки ругатни, щом някой ботуш се заклещеше в скритите под снега камънаци. Никой не хабеше дъх с оплаквания или приказки. Всички вече бяха яздили така много често и мъже и коне влязоха в лекия ритъм, който бързо гълташе разстоянието.

Земята около Тар Валон представляваше в по-голямата си част хълмиста равнина, осеяна нарядко с горички и шубраци, малко от които бяха големи, ала всички – гъсти и потънали в мрак. Малки или големи, Лан следеше зорко тези групи дървета, повел хората си напред, и държеше конната колона по-настрани от тях. Айилците много ги биваше в използването на всичко, ставащо за прикритие, места, за които повечето хора щяха да са сигурни, че и куче не може да се скрие в тях, и много добри бяха в изскачането от засада. Но не се забелязваше никакво движение. Доколкото Лан можеше да вярва на очите си, хората, които водеше, все едно бяха единствените живи същества на този свят. Единственият звук, който чуваше понякога, предизвикан не от тях, бе нощният зов на бухал.

Когато пред погледа му изникна ниският хребет на Кривината, небето на изток беше станало много по-светлосиво. Дълго по-малко и от миля, голото възвишение се издигаше на малко повече от четиридесет стъпки над околната земя, но всяка поне малко по-висока позиция предлагаше предимство при отбрана. Името идваше от начина, по който северният му край се извиваше като подкова към южния, особеност, която вече се виждаше съвсем ясно, докато Лан престоляваше хората си в издължен фронт по билото от двете му страни. Светлината определено се усилваше. Стори му се, че вече може да различи далече на запад светлата грамада на Бялата кула, издигаща се в центъра на Тар Валон, на около три левги отук.

Кулата беше най-високата известна постройка на света, ала и тя стоеше в сянката на самотния планински връх, издигащ се сред равнините отатък града, от другата страна на реката. Това се виждаше съвсем ясно, докато имаше някаква светлина. В тъмна нощ човек можеше да види как затулва звездите. Драконовата планина щеше да стърчи като великан и в Гръбнака на света, но тук, в равнината, тя беше просто чудовищна, разкъсваше облаците и се издигаше над тях. По-високо над облаците, отколкото повечето планини са под тях, прекършеният ѝ връх непрестанно бълваше облаци дим. Символ на надежда и отчаяние.

Планина на пророчество. Щом погледна към нея, Букама отново направи жеста за предпазване от злото. Никой не искаше това пророчество да се сбъдне. Но то, разбира се, един ден щеше да се сбъдне.

От линията на хребета леко хълмистият терен продължаваше на повече от миля на запад до една от по-големите гори, широка половин левга. Три утъпкани дири кръстосваха снега между рида и гората – по тях бяха минали много коне или пешаци. От толкова далече не беше възможно да се прецени кой ги е направил, айилци или бойци от тъй наречената „Коалиция“, само че бяха оставени след спирането на последния снеговалеж, преди два дни.

Все още нямаше и помен от айилците, но стига да не бяха променили посоката си – нещо напълно възможно, – щяха всеки момент да се появят откъм дърветата. Без да чакат заповедта на Лан, мъжете започнаха да забиват пиките си в снега, откъдето можеха лесно да ги извадят, щом се наложеше. Заизмъкнаха лъковете си от калъфите, без да изпъват тетивата. Само новациите си мислеха, че могат да държат дълго лъка изпънат. Самият Лан не носеше лък. Работата му беше да насочва битката, а не да избира мишени. Лъкът беше предпочитаното оръжие срещу айилците, въпреки че много южняци го презираха. Емарес и неговите тайренци щяха да връхлетят срещу айилците с пики и мечове. Имаше моменти, в които това бе единственият подходящ начин, но беше глупаво да се губят ненужно хора, преди да се е наложило, а в близки сражения с айилците загубата на хора бе нещо толкова сигурно, колкото че слънцето изгрива сутрин.

Нямаше опасения, че айилците ще свърнат, щом ги видят. Каквото и да говореха някои за тях, не бяха чак толкова свирепи бойци; отказваха да влязат в бой, когато шансовете им не бяха много големи. Но на шестстотин айилци четта им щеше да се стори съвсем добра; щяха да се озоват срещу по-малко от четиристотин, макар и разположени на по-висока позиция. Щяха да се втурнат в атака и щеше да ги посрещне град от стрели. Един добър конен стрелец можеше да убие човек от триста крачки и да го рани от четиристотин, стига да е опитен. Това щеше да се окаже дълъг стоманен коридор, през който айилците трябваше да пробягат. За жалост, те също носеха рогови лъкове и бяха също толкова добри, колкото и конните стрелци. Най-лошото щеше да е, ако айилците останеха на място и започнеха да отвърщат на стрелбата; и двете страни щяха да загубят хора, колкото и бързо да пристигнеше този Емарес. Най-добре щеше да е, ако айилците решаха да се приближат; настъпващият с бяг не може да стреля точно с лъка. Поне щеше да е най-добре, ако Емарес не закъснееше. В такъв случай айилците щяха да пробват по фланговете, особено ако знаеха, че ги преследват, а виж, това щеше да е лошо. И в двата случая, щом Емарес ги удареше откъм тила, бойците на Лан щяха да грабнат пиките и да се спуснат надолу.

По същество, тъкмо това представляваше чукът и наковалнята. Едната сила да задържи айилците на място, докато другата ги удари, след което и двете настъпват. Проста тактика, но ефективна; повечето ефективни тактики бяха прости. Дори тъпоглавите кайриенци се бяха научили да я прилагат. Мнозина алтарци и кайриенци бяха загинали само защото отказваха да я усвоят.

Сивото небе съвсем изсветля. Скоро слънцето щеше да надникне иззад хоризонта и да очертае силуетите им по билото. Вятърът се усили и подбра наметалото на Лан, но той отново се домогна до ко'ди и пренебрегна студа. Ушите му долавяха дъха на Букама и другите мъже наоколо. Конете по редицата тъпчеха нетърпеливо с копита в снега. Ястреб закръжи високо над тях и се спусна в лов към широкия лес.

Изведнъж ястребът свърна обратно и се появи колона айилци – излязоха бежешком от дърветата, по дващест души в редица. Снегът като че ли изобщо не им пречеше. Вдигаха високо колене и се движеха напред толкова бързо, колкото повечето хора щяха да могат по чист терен. Лан измъкна далекогледа си от кожения калъф, вързан за седлото. Лещите бяха от добро стъкло, кайриенска направа, и когато погледна през месинговата тръба, айилците, все още на цяла миля разстояние, сякаш подскочиха и станаха по-близки. Бяха високи мъже,

повечето с неговия ръст, а някои – и по-високи, облечени в палта и гащи на кафяви и сиви петна, които изпъкваха над снега. Всеки беше увил кърпа около главата си и черни була скриваха лицата им. Някои можеше да са и жени – айилките понякога се сражаваха редом с мъжете, – но повечето щяха да са мъже. Всеки стискаше в едната си ръка по едно късо копие и кръгъл, обшит с бича кожа щит, и още няколко копия в другата. Лъковете им бяха в калъфи на гърбовете. Смърт можеха да сеят с тези техни копия. А и с лъковете.

Айилците трябваше да са слепи, за да не видят очакващите ги по хребета конници, но прииждаха, без да спират, колоната им се виеше като дебела змия от края на гората към височината. Далече на запад прозвуча тръба – едва доловима от разстоянието. След нея – друга. За да са толкова смътни, сигналите трябваше да идат чак откъм реката, или дори от другия бряг. Айилците продължаваха да прииждат. Прозвуча трета тръба, пак далече, после четвърта, и пета. Айилците заобръщаха глави, започнаха да се озъртат назад. Дали тръбите привличаха вниманието им, или знаеха, че Емарес ги преследва?

Продължаваха да се изсипват от дърветата. Някой беше сбъркал много в сметките, или пък други айилци се бяха съединили с първата група. Вече над хиляда бяха излезли от гората, а идваха още и още. Хиляда и петстотин, след тях – още. Лан прибра далекогледа в калъфа.

– Прегърни смъртта – измърмори Букама, с глас като хладна стомана, и Лан чу как други мъже от Граничните земи повториха думите му. Само си помисли за тях, ала стигаше. Смъртта рано или късно идваше за всекиго и рядко – там и тогава, когато я очакваш. Някои, разбира се, умираха в леглата си, но още от дете Лан беше разбрал, че с него няма да е така.

Той погледна спокойно наляво и надясно по редицата на воините си. Салдейците и кандорците стояха твърдо, разбира се, но остана доволен, щом се увери, че и доманците не показват признаци на уплаха. Никой не се озърташе през рамо за път за бягство. Не че очакваше нещо толкова след две години воюване редом с тези мъже, но все пак винаги беше разчитал повече на хората от Граничните земи, отколкото на останалите. Пограничните знаеха, че човек понякога го чака тежък избор. Беше си им в кръвта.

Вече и последните айилци излязоха от дърветата – близо две хиляди души. Брой, който променяше всичко, или нищо. Две хиляди айилци стигаха, за да надвият хората му и пак да се справят с Емарес, освен ако с тях не беше късметът на Тъмния. За отстъпление не можеше и дума да става. Ако Емарес удареше, без наковалнята да е на мястото си, тайренците щяха да бъдат избити до крак, но ако той можеше да удържи, докато Емарес пристигне, тогава може би чукът и наковалнята щяха да натиснат. А и думата си беше дал. Все пак не смяташе да загине тук безсмислено, нито да накара хората си да го направят без нужда. Ако Емарес не се появяше навреме, когато айилците се приближаваха на двеста крачки, той щеше да обърне отряда си, да го спусне от височината и да се опита да заобиколи айилците и да се свърже с тайренците. Измъкна меч от ножницата и го притисна до хълбока си. Сега той беше вече просто един меч, нищо не можеше да привлече погледа или да го отличи. И никога вече нямаше да е нещо повече от меч. Но пазеше в себе си миналото и бъдещето му. Тръбите откъм запад къртаха почти несекващо.

Изведнъж един от айилците в челото на колоната вдигна копие си над главата и го задържа така цели три крачки. Когато го спусна, колоната спря. Цели петстотин разкряча ги отделяха от хребета, далеч извън обхвата на лъковете. Защо, в името на Светлината? Щом спряха, задната половина на колоната се обърна с лице към пътя, по който бяха дошли. Дали беше само от предпазливост? По-безопасно щеше да е да приеме, че знаеха за Емарес.

Лан извади отново далекогледа с лявата ръка и огледа айилците. Мъжете на предната линия бяха заслонили очите си и оглеждаха конниците по хребета. Стори му се безсмислено. В най-добрия случай щяха да различат тъмните фигури на фона на слънчевата светлина, може би и полумесеца на някой шлем. Но нищо повече. Айилците като че ли заговориха помежду си. Един от мъжете в челото изведнъж вдигна ръка над главата си, стиснала копие, другите

около него последваха примера му. Лан свали далекогледа. Вече всички айилци гледаха напред и всички държаха копията си вдигнати високо над главите. Никога не беше виждал толкова нещо.

Изведнъж копията се смъкнаха и айилците извикаха една и съща дума, която прогърмя в пространството и заглуши далечния зов на тръбите:

– _Аан'аллейн!_

Лан и Букама се спогледаха удивени. Беше Древната реч, езикът, на който се беше говорило в Легендарния век, както и през столетията преди Тролоксските войни. Най-добрият превод, който можеше да хрумне на Лан, гласеше „Само един мъж . Но какво можеше да означава това? Защо трябваше да крещят айилците това?

– Тръгват – промълви Букама. И беше прав.

Но айилците не тръгнаха към хребета. Колоната забулени айилски воители свърна на север и бързо се впусна отново в бяг, след като челото ѝ се скри зад рида, и отново започна да възвива на изток. Лудост връз лудост. Не беше флангова маневра, не и само от едната страна.

– Може пък да се връщат към Пустошта – подвикна Каниедрин малко разочаровано. Други гласове го сгълчаха ядосано. Повечето смятаха, че айилците никога няма да се оттеглят, докато не бъдат избити до крак.

– Ще ги гоним ли? – тихо попита Букама.

Лан поклати глава.

– Ще намерим лорд Емарес и ще си поговорим – ама много учтиво – за чуковете и за наковалниците.

Искаше му се да разбере също така и какво означаваха тези тръби. Денят започваше странно, а той имаше чувството, че странностите тепърва предстоят.

Глава 2

Изпълнено желание

Въпреки огъня, който пращеше в зелената мраморна камина, в дневната на Амирлин беше толкова студено, че Моарейн потръпваше и само здраво стиснатите челюсти пречеха на зъбите ѝ да затракат. Пречеха ѝ, разбира се, и да се прозине – нещо крайно недопустимо, все едно дали беше спала едва половината нощ, или не. Цветните зимни гоблени по стените, с ярките пролетни сцени и градински паркове би трябвало да са покрити с ледена кора, а от изящно изваяните корнизи би трябвало да висят ледунки. Първо, камината беше в другия край на помещението и топлината ѝ не стигаше чак дотук. Второ, високите остъклени каси на сводестите прозорци зад гърба ѝ, отварящи се към терасата с изглед към личната градина на Амирлин, не бяха добре уплътнени и пропускаха студа. Духнеше ли вятърът отвън по-силно, леденият му лъх я срязваше в гърба, промушвайки се чак под дебелия вълнен рокля. На същото бе подложена и най-близката ѝ дружка, но макар Сюан да беше тайренка, нямаше да си позволи да покаже, че ѝ е студено, дори да замръзнеше до смърт. В Слънчевия палат в Кайриен, където най-вече бе отраснала Моарейн, често беше студено зиме, но все пак там тя не беше принуждавана да стои на течение. Мразът се промъкваше и през мраморните плочи на пода, през изпъстрения с цветя иллиански килим, както ѝ през чехличките на Моарейн. Златният пръстен с Великата змия на лявата ѝ ръка, змията, захапала опашката си, която символизираше вечността и кръговрата, както и вечната обвързаност с Кулата, стоеше на пръста ѝ като ледена бучка. Но кажеше ли Амирлин на една Посветена да чака и да не ѝ досажда, Посветената заставаше точно където ѝ покаже Амирлин и се стараше да не я

забележат, че трепери. Всъщност по-лошото от студа бе миризмата на лютив дим, която не можеха да разсеят и най-силните течения. Дим не от градските комини, а от горящите села около Тар Валон.

Трябваше да се съсредоточи върху студа, а това ѝ спести тормозенето около дима. И битката. Небето зад прозорците вече бе придобило сивия оттенък на ранното утро. Скоро боевете щяха да започнат отново, стига да не бяха започнали вече. Искаше да знае как върви битката. Имаше право да го знае. Чичо ѝ беше започнал тази война. Разбира се, тя не можеше да оправдае ни най-малко айилците за разрухата, която бяха донесли на Кайриен, на града, както и на цялата страна, но знаеше къде се крие главната вина. Само че откакто дойдоха айилците, на Посветените им се забрани да напускат границите на Кулата, също толкова строго, колкото и на новачките. Светът извън крепостните ѝ стени все едно беше престанал да съществува.

Редовно пристигаха донесения от Азил Марийд, Старшият капитан на Гвардията на Кулата, но не оповестяваха съдържанието им пред никого, освен на Сестрите, и то не винаги и всичко. На въпросите за боевете, отправяни към Айез Седай, се отвърщаше с препоръки да се съсредоточиш върху учебните си занимания. Сякаш най-голямото сражение, водено от времето на Артур Ястребовото крило, и то току под носа ѝ, беше някаква си разсейваща дреболия! Моарейн съзнаваше, че е невъзможно да се намеси в събитията по някакъв сериозен начин – всъщност по никакъв начин, – но ѝ се искаше все пак поне да знае какво става. Сигурно беше нелогично, но пък тя никога не беше мислила, че ще се включи към Бялата Аджа, след като придобие шала.

Двете жени в копринени рокли в оттенъци на синьото, седнали една срещу друга до писалищната масичка в единия край на помещението, с нищо не показваха, че забелязват дима или студа, въпреки че бяха почти толкова далече от камината, колкото и тя. Те, разбира се, бяха Айез Седай, с лишените от възраст лица, а колкото до дима, бяха виждали последствията от повече битки, отколкото който и да било пълководец. Щяха да си останат самото възплъщение на спокойствието дори пред очите им да горяха хиляда селяни. Никоя не ставаше Айез Седай, без да се е научила да владее при необходимост чувствата си, вътрешно, както и външно. Тамра и Гитара не изглеждаха уморени, въпреки че бяха подремвали съвсем за малко, откакто започнаха боевете. Тъкмо затова разполагаха с прислужващи Посветени през цялата нощ, в случай че се наложи да им се свърши някаква работа или да бъде повикана някоя Сестра при тях. А колкото до студа – нито студеното, нито топлото не влияеше на Сестрите така, както на други хора. Те винаги изглеждаха незасегнати и от студ, и от пек. Моарейн се мъчеше да отгадае как точно го правят; всяка Посветена рано или късно се опитваше да го разбере. Ала както и да го правеха, не включваше Единствената сила, иначе тя щеше да види сплитовете, или да ги усети поне.

Тамра беше нещо много повече от обикновена Айез Седай. Тя беше Амирлинският трон, повелителната на всички Айез Седай. Издигната беше от Синята, но разбира се, епитрахилът, диплещ се на раменете ѝ, бе нашарен с цветовете на седемте Аджи в знак, че Амирлин е на всички Аджи и на нито една. През дългата история на Кулата някои Амирлинки бяха възприемали това по-буквално от други. Полите на Тамра бяха нашарени с всичките седем цвята, макар това да не се изискваше. Никоя Аджа не можеше да се почувства облагодетелствана или пренебрегната от нея. Извън Кулата, когато Тамра Оспеня заговореше, я слушаха крале и кралици, все едно дали си имаха за съветнички Айез Седай, или мразеха Бялата кула. Тъкмо в това се изразяваше властта на Амирлинския трон. Можеха да не приемат съвета ѝ или да не се подчинят на указанията ѝ, но я слушаха, и то много чинно. Дори Върховните лордове на Тийр и лорд Капитан-командирът на Чедата на Светлината правеха поне това. Дългата ѝ коса, прошарена тук-там със сиво и прибрана в обсипана със скъпоценни камъни мрежичка, обрамчваше скулесто волево лице. Обикновено се налагаше над владетели, но не злоупотребяваше с властта си, нито я прилагаше безцеремонно, било извън Кулата, било вътре. Тамра беше честна и справедлива, което не

винаги е едно и също, а често беше и добра. Моарейн ѝ се възхищаваше дълбоко.

Другата жена, Пазителката на Хрониките на Тамра, бе нещо съвсем различно. Може би втората по власт жена в Кулата и със сигурност най-малкото равна по сан със Заседателките, Гитара Морозо беше винаги справедлива и обикновено честна, но доброта като че ли никога не ѝ хрумваше. Труфеше се освен това толкова пищно, че човек спокойно можеше да я вземе за Зелена или Жълта. Висока и с едва ли не сладна фигура, тя носеше масивно колие с огнекапки, обеци с рубини, големи колкото гълъбови яйца, и три пръстена с драгоценни камъни към пръстена ѝ с Великата змия. Роклята ѝ беше по-тъмносиня от тази на Тамра и обшита с бродирани шарфове, а шарфът на Пазителката на раменете ѝ – син, тъй като тя също беше издигната от Сините – беше толкова широк, че можеше да мине за шал. Моарейн беше чувала, че Гитара продължава да се смята за Синя, което щеше да е стъписващо, ако беше вярно. Ширината на шарфа ѝ определено говореше в полза на тези клюки; но това все пак си бе въпрос на личен избор.

Както с всички Айез Седай, използвали достатъчно дълго Единствената сила, бе невъзможно да припишеш на лицето на Гитара определена възраст. На пръв поглед ще си помислиш, че не е на повече от двайсет и пет, сигурно и по-малко, после на втори ще си кажеш: а, младолика жена на четиридесет и пет – петдесет някъде, и все още голяма красавица (без малко), а третият поглед вече съвсем променяше нещата. Тъкмо това гладко, лишено от възраст лице беше отличителният белег на Айез Седай – за тези, които знаеха. За тези, които не знаеха, а повечето хора бяха от тях, косата ѝ още повече усилваше объркването. Прибрана с изящни костени гребени, тя беше бяла като сняг. Шепнеше се, че била на повече от триста години, доста старичка дори за Айез Седай. Да се обсъжда възрастта на една Сестра се смяташе за изключителна грубост. Дори друга Сестра щеше да получи наказание за подобно кощунство; новачката или Посветената щяха веднага да я пратят при Наставницата на новачките за бой с пръчки. Но мисленето за това, разбира се, не се броеше.

Ала нещо друго правеше Гитара необикновена. Понякога я спохождаше Прорицателството, Таланта да изричаш неща, които са още в бъдещето.

Този Талант беше много рядък и я спохождаше съвсем случайно, но клюката – а в квартирите на Посветените гъмжеше от шушу-мушу – клюката твърдеше, че през последните няколко месеца Гитара имала не едно Прорицателство. Според някои причината армиите извън града да се разположат там преди идването на айилците се криеше тъкмо в едно от Прорицателствата на Гитара. Някоя сред Посветените не го знаеше със сигурност, разбира се. Може би някои от останалите Сестри го знаеха. Може би. Дори когато от всички се разбереше, че Гитара е имала Прорицателство, понякога единствено Тамра научаваше какво гласи то. Глупаво беше да се надяваш, че ще присъстваш някой път, когато Гитара я споходи Прорицателството, но ето, че сега Моарейн се надяваше. Ала за четирите часа, откакто двете със Сюан бяха сменили Темайле и Брендас на служба при Амирлин, Гитара само си седеше и пишеше някакво писмо.

Изведнъж ѝ хрумна, че цели четири часа са доста дълго време за писане само на едно писмо. А Гитара все още не беше покрила и половината страница. Седеше си с писалката, увиснала над кремовата страница. Сякаш мисълта на Моарейн по някакъв начин стигна до нея, Гитара погледна писалката, изсумтя раздражено и тикна стоманеното перо в гледжосаната с червено чашка с алкохол да изчисти засъхналото мастило, явно не за първи път. Течността в чашката беше толкова черна, колкото и онази в стъклената мастилница със сребърна запушалка на масата. Пред Тамра лежеше разтворена кожена папка със златни ръбове, пълна с документи, и Тамра на пръв поглед ги проучваше много съсредоточено, но Моарейн не можеше да си спомни кога за последен път беше видяла Амирлин да обърне и една страница. Лицата на двете Айез Седай бяха самото олицетворение на спокойствието, но те явно бяха разтревожени и това я накара също да се разтревожи. Прехапа долната си устна, за да предотврати прозявката, и започна да мисли трескаво, но трябваше да спре. Хапането да

спре, не мисленето.

Нещо много важно трябваше да я е разтревожило точно в този ден. Беше видяла Тамра вчера по коридорите и ако изобщо бе съществувала някога жена, от която да блика самоувереност, то това бе тя. Така. Битката навън кипеше вече от три дни. Ако Гитара наистина я беше Предрекла, ако наистина я бяха споходили и други Прорицателства, какво друго можеше да е? Предположенията нямаше да свършат работа, но размисълът можеше да помогне. Айилците минават по мостовете и нахлуват в града? Невъзможно. От три хиляди години, докато се издигаха и рухваха държави и дори империята на Ястребовото крило беше пометена в огън и хаос, никоя армия не бе успявала да пробие крепостните стени на Тар Валон или да проникне през портите, а доста врагове се бяха опитвали. Може би битката се превръщаше в бедствие по някакъв начин? Или беше необходимо нещо, за да се избегне бедствието? Всъщност в момента в Кулата единствените две Айез Седай бяха Тамра и Гитара, освен ако някоя не се беше върнала през нощта. Говореше се, че имало толкова много ранени войници, че били необходими всички Сестри, притежаващи и най-малката дарба в Церенето, но никоя не беше казала направо, че отиват точно там. Айез Седай не можеха да лъжат, но често пъти говореха със заобикалки и подвеждането не им беше чуждо. Сестрите също така можеха да използват Силата като оръжие, ако те самите или Стражниците им се окажеха в опасност. Никоя Айез Седай не беше взимала участие в битка от Тролокските войни насам, когато се бяха опълчили на твари на Сянката и армии от Мраколюбци, но може би Гитара беше Предрекла бедствие, ако не се намесят Айез Седай. Но защо е трябвало да се чака до третия ден? Възможно ли беше едно Прорицателство да е толкова подробно? Може би, ако Сестрите се бяха включили в битката по-рано, това е щяло да причини...

С крайчеца на окоето си Моарейн забеляза, че Сюан ѝ се усмихва. Усмивката превръщаше чаровното лице на приятелката ѝ в красиво и яносините ѝ очи просветнаха. Близко с педя висока от Моарейн – Моарейн отдавна беше преодоляла раздразнението от това, че е по-ниска от почти всички, но не можеше да се отърве от навика да забелязва ръста им – и почти толкова светлокожа, колкото нея, Сюан носеше формената си рокля на Посветена с излъчване на такава увереност, каквато Моарейн изобщо не можеше да постигне. Роклите с високите яки бяха с възможно най-чисто белия цвят, освен ивиците по полите и на ръкавите, в подобие на седемцветния епитрахил на Амирлин. Така и не можеше да разбере как толкова много Сестри от Бялата Аджа приемаха да носят непрекъснато бялото все едно, че са във вечен траур. Колкото до нея, най-трудното в това да си новачка беше да се обличаш в чисто бяло ден след ден. Най-трудното, като оставим ученето на самоконтрол над чувствата. Това все още я хвърляше в казана с врялата вода от време на време, но все пак не толкова често, колкото през първата година.

– Ще го разберем, когато го разберем – прошепна ѝ Сюан и хвърли бърз поглед към Тамра и Гитара. Никоя от двете не беше помръднала. Писалката на Гитара отново беше надвиснала над писмото и мастилото засъхваше.

Моарейн неволно отвърна на усмивката ѝ. Сюан притежаваше тази дарба – да я накара да се усмихне, когато ѝ се искаше да се намръщи, и да се засмее, когато ѝ се плачеше. Усмивката мина в прозявка и тя припряно се озърна да види дали Амирлин или Пазителката не са забелязали. Но те все така бяха погълнати от мислите си. Когато се обърна, Сюан беше запушила устата си с ръка и я гледаше сърдито. Още малко и щеше да се изкиска.

Отначало се беше изненадала от това, че двете със Сюан станаха приятелки, но сред новачките и Посветените най-добрите приятелки като че ли винаги се получаваха между много подобни или много различни. В някои неща двете със Сюан си приличаха. И двете бяха сирачки; майките им бяха умрели, докато бяха малки, а след това бащите им бяха напуснали домовете. И двете бяха родени с искрицата, което беше необичайно. В един момент бяха започнали да преливат Силата, все едно дали се бяха учили, или не как се

прави; определено не всяка жена можеше да се научи.

Оттам започваха различията, още преди да дойдат в Тар Валон, а те не се изразяваха само в това, че Сюан беше родена в бедност, докато Моарейн – в богатство. В Кайриен Айез Седай се радваха на почит и на Моарейн беше устроен голям бал в Слънчевия дворец, за да се отпразнува заминаването ѝ за Кулата. В Тийр преливането беше поставено извън закона и Айез Седай не ги обичаха. Сюан я бяха натоварили на един кораб, тръгващ нагоре по реката за Тар Валон в същия ден, в който една Сестра беше открила, че може да прелива. Разликите бяха много, но нито една не им пречеше. Между многото, Сюан беше дошла в Тар Валон напълно овладяла нрава си, беше бърза в решаването на главоблъсканици, докато Моарейн – не; Сюан не можеше да понася коне, докато Моарейн ги обожаваше; и се учеше толкова бързо, че на Моарейн свят ѝ се завиваше.

Бяха ги записали в книгата на новачките в един и същи ден и със Силата се придвижваха напред рамо до рамо, чак дотолкова, че взеха изпита за Посветени в един и същи ден. Моарейн обаче беше получила образование, полагащо се на благородна дама, всичко – от историята до Древната реч, на която говореше и четеше толкова добре, че я бяха освободили от уроците по нея. Като щерка на тайренски рибар, когато дойде, Сюан едва можеше да срича и да прави най-прости сметки, но беше попивала уроците, както пясък попива вода. Тя вече преподаваше Древната реч на новачки. Е, само на начинаещи, но все пак...

Сюан Санче я изтъкваха пред новачките като пример за подражание. Е, и двете ги изтъкваха. Само още една жена някога беше завършвала курса за новачки само за три години. Ненавистната ѝ Елайда а'Ройхан беше свършила и срока си като Посветена за три години, още един рекорд, и изглеждаше поне възможно двете да го повторят. Моарейн съзнаваше много добре собствените си недостатъци, но смяташе, че от Сюан ще се получи свършена Айез Седай.

Тъкмо отвори уста да прошепне, че търпението е за камъните, когато вятърът изведнъж разтърси дървените каси и поредният леден въздух я удари в гърба. Роклята я пазеше толкова, все едно беше по долна риза, и вместо да прошепне, тя ахна, и то силно.

Тамра извърна глава към прозорците, но не заради Моарейн. Вятърът изведнъж донесе звука на далечни тръби. Десетки. Не, стотици тръби. За да се чуят чак в Кулата, трябваше да са стотици. А звукът беше продължителен и настойчив – зов след зов. Каквато и да бе причината, трябваше да е спешна. Амирлин затвори папката пред себе си и плесна с длан върху нея.

– Иди да видиш какви са вестите от бойното поле, Моарейн. – Тамра говореше почти нормално, но в гласа ѝ се долавяше някакъв неопределим нерв и острота. – Сюан, направи ни чай. Бързо, Чедо.

Моарейн примигна. Амирлин наистина беше разтревожена. Но можеше да направи само едно.

– Както наредите, Майко – отвърнаха едновременно и без колебание двете със Сюан, съпровождайки отговора с дълбоки реверанси, и се обърнаха към вратата за преддверието, до камината. Сребърният чайник със златни инкрустации беше поставен върху плетен поднос на масичка до същата врата, с кутията с чай, бурканче мед, каничка мляко и голяма кана вода, всички от ковано сребро. На друг поднос имаше три чашки от тънкия зелен порцелан на Морския народ. Моарейн усети леко гъделичкане, щом Сюан се отвори за Извора и прегърна сайдар, женската половина на Силата; обкръжи я сияние, въпреки че щеше да се види само от друга жена, можеща да прелива. Обикновено преливането при шетане беше забранено, но Амирлин беше казала „бързо“. Сюан вече запридаше тънка нишка на Огън, за да накара водата за чая да кипне. Нито Тамра, нито Гитара не казаха и дума да я спрат.

Преддверието към покоите на Амирлин не беше голямо – бе предназначено само за няколко

души. Амирлин приемаше делегации в една от залите за аудиенции или в съседния служебен кабинет, не в личните си покои. Намираше се зад камината в дневната и беше почти затоплено. Имаше само един стол, със скромна дърворезба, но голям. Сега беше придърпал до една от стойките с лампи, за да може да чете на светло слабичката новачка Елин Уоръл. С гръб към вратата за дневната и вгълбена над книгата с дървени корици, тя не чу как Моарейн прекоси килима с дългите ресни.

Елин трябваше да усети присъствието ѝ много преди да се приближи достатъчно, за да надникне над рамото на детето. Всъщност не беше дете, тъй като беше новачка вече седма година и бе дошла в Кулата на осемнайсет, но към една новачка се отнасяха като към дете независимо от възрастта ѝ. Впрочем, Айез Седай и Посветените наричаха „чедо“. Моарейн беше успяла да долови способността на детето да прелива още щом пристъпи в стаята. Елин определено трябваше да усети нейната от толкова близо. За жена, способна да прелива, бе невъзможно да се промъкне крадешком до друга такава, освен ако втората не внимава.

Надникна над рамото на Елин и веднага позна книгата. „Пламенни сърца“, сборник с любовни истории. Библиотеката на Кулата беше най-голямата в познатия свят, съдържаше копия на почти всички печатани някога книги, но точно тази беше неподходяща за новачки. На Посветените им се позволяваше известна волност – до това време вече си разбрала, че ти предстои да видиш как съпругът ти се състарява и умира, а после – децата ти, внуците и правнуците, докато ти самата изобщо не си се променила – но на новачките кротко им внушаваха да не мислят за мъже или за любов и ги държаха съвсем настрана от всякакви мъже. Никак нямаше да е добре една новачка да се опита да избяга, за да се омъжи, или още по-лошо – да зачене дете. Обучението на новачките беше предназначено тежко – ако ще се прекършиш, по-добре да се случи, докато си новачка, отколкото като Сестра. Да си Айез Седай наистина беше тежко, а да добавиш към това и едно дете щеше да го направи повече от тежко.

– Би трябвало да си намериш по-подходящо четиво, Елин – каза спокойно Моарейн. – И да обръщаш повече внимание на задълженията си.

Още преди да е довършила наставлението си, Елин скочи от стола стъписана, ахна, книгата тупна на пода и тя се обърна. За андорка не беше висока, но Моарейн все пак трябваше да погледне нагоре, за да срещне очите ѝ. Щом видя Моарейн, момичето въздъхна облекчено. Съвсем лекичко. За новачките Посветените бяха само на една малка стъпчица под Айез Седай, но все пак Елин разпери безукорно белите си поли в припрян реверанс.

– Никой не можеше да влезе, без да го видя, Моарейн. Мириън Седай каза, че мога да си чета. – Килна глава на една страна и заоправя широката бяла панделка, стегнала косата ѝ. – Защо тази книга е неподходяща, Моарейн? – С три години беше по-голяма от нея, но в очите на новачките пръстенът с Великата змия и обшитите със седемте цвята рокли бяха знак за дълбок извор на знания. За жалост Моарейн изпитваше неудобство да обсъжда определени теми ей така, с която падне. Въпрос на приличие все пак.

Наведе се да вдигне томчето и го връчи на новачката.

– Библиотекарките много ще се ядосат, ако върнеш някоя от книгите им повредена.

Изпита определено задоволство. Беше от типа отговори, които щеше да даде една Сестра, когато не иска да отговори на зададения въпрос. Посветените се упражняваха в начина на говорене на Айез Седай за деня, в който щяха да спечелят шала, но единствените, над които можеха да го упражняват безопасно, бяха новачките. Някои се опитваха да го правят и със слугите, но това само им носеше присмех. Слугите знаеха много добре, че в очите на Айез Седай Посветените са не на малка стъпчица под Сестрите, а на малка стъпчица над новачките.

Точно както се беше надявала, Елин започна притеснено да оглежда книгата за повреди и

Моарейн продължи, преди новачката да се е сетила отново да зададе смущаващия въпрос.

– Идвали ли са някакви вести от бойното поле, Чедо?

Очите на Елин се ококориха възмутено.

– Знаеш, че веднага щях да съобщя, ако имаше новини, Моарейн. Знаеш го.

Знаеше го. И Тамра го знаеше. Но макар Пазителката или някоя Заседателка да можеха да изтъкнат, че Амирлин е дала глупава заповед – тя поне смяташе, че биха могли да си го позволят – една Посветена можеше само да се подчини. Впрочем, от новачките не се очакваше да изтъкват, че една Посветена е задала глупав въпрос.

– Това ли е правилният начин да се отговори, Елин?

– Не, Моарейн – плахо отвърна Елин и приклепна отново в реверанс. – Откакто съм тук, не е идвало никакво съобщение. – И пак килна глава на една страна. – Гитара Седай имаше ли Прорицателство?

– Продължавай да си четеш, Чедо. – Още щом думите излязоха от устата ѝ, Моарейн осъзна, че са погрешни – противоречаха на това, което бе казала преди малко. Но вече беше твърде късно да се поправи. Бързо се обърна с надеждата, че Елин няма да забележи как лицето ѝ изведнъж се изчерви, след което се плъзна през стаята с толкова достойнство, колкото можа да докара. Какво пък, Наставницата на новачките беше казала на Чедото, че може да чете, а Библиотекарките бяха позволили да вземе книгата, освен ако някоя Посветена не ѝ я беше заела. Но Моарейн мразеше да изглежда глупава.

Когато Моарейн се върна в дневната и затвори вратата, от чучурката на чайника се виеше тънка струя пара, както и от каната с вода. Сиянието на сайдар около Сюан вече беше заглъхнало. Водата кипваше много бързо, щом се приложеше Единствената сила; хитрината бе в това да я задържиш да не избухне цялата на пара. Сюан беше напълнила две от зелените чашки и разбъркваше меда в едната. Другата беше с мляко.

Сюан бутна чашата, която разбъркваше, към Моарейн.

– На Гитара – каза ѝ тихо. А след това – шепнешком и с кисела физиономия: – Обича толкова мед, че на сироп става. Каза ми да не ми се свидело! – Порцеланът пареше доста на пръстите на Моарейн, но щеше да изстине точно до подходящата мярка, докато тя прекоси стаята до писалищната масичка, където Гитара продължаваше да седи и да барабани нетърпеливо по плота с пръсти. Лакираният часовник от черно дърво на полицата на камината отмери със звън Първия сутрешен. Тръбите продължаваха да зоват. Звучаха като че ли някак трескаво, макар Моарейн да съзнаваше, че е само от въображението ѝ.

Тамра стоеше до прозорците и се взираше в небето, което с всеки изтекъл миг ставаше все по-светло. Продължи да се взира и след като Сюан приклепна в реверанс ѝ и поднесе чашката. Най-сетне се обърна, видя Моарейн и вместо да вземе чая, каза:

– Какви са вестите, Моарейн? И по-живо, моля. – О, беше на ръба, меко казано. Трябваше да знае, че Моарейн тутакси ще заговори, ако има нещо.

Моарейн тъкмо поднасяше чашата на Гитара, но преди да успее да отвърне, Пазителката скочи рязко и бутна масичката толкова силно, че мастилницата се преобърна и пръсна черна локвичка по лъскавия плот. Разтреперана, тя застана с вкочанени до хълбоците ръце, вторачена някъде над главата на Моарейн с облещени от ужас очи. Ужас беше – съвсем явен и неприкрит.

– Роден е отново! – извика Гитара. – Чувствам го! Дракона поема първия си дъх на склона на Драконовата планина! Той иде! Иде! Светлината да ни е на помощ! Светлината дано помогне на света! Лежи в снега и плаче като небесен гръм! Гори като слънцето!

При последната дума тя ахна, съвсем тихичко, и залитна в ръцете на Моарейн. Тя изтърва

чашата с чай в опита си да я задържи, но не успя – много по-едрата Гитара събори и двете на килима. Моарейн можа само да се надигне на колене, прегърнала Пазителката, вместо да остане да лежи под нея.

След миг Тамра се озова при тях и коленичи, без да обръща внимание на мастилото, капещо от масата. Светлината на сайдар я беше обкръжила и тя вече запридаше нишка от Дух, Въздух и Вода. Стисна главата на Гитара в ръцете си и сплитът потъна в застиналото тяло. Но Вкопаването, използвано за преглед, не се превърна в Цяр. Моарейн се взря безпомощно в очите на Гитара и разбра защо. Беше се надявала, че някаква трошица живот е останала, нещо, за което да може да се хване Тамра. Цярът можеше да излекува болест, да заздравя всякаква рана. Ала не можеш да Изцериш смъртта. Мастилената локвичка по масата се беше разляла и беше съсипала всичко, което бе написала Пазителката. Колко странно какво забелязва човек в такива моменти.

– Не сега, Гитара – изпъшка тихо Тамра. Изтощена беше до кости. – Не и сега, когато най-много си ми нужна.

Очите ѝ бавно се вдигнаха и уловиха погледа на Моарейн, а тя се сепна и се дръпна назад, все така на колене. За погледа на Тамра казваха, че можел камък да раздвижи, и в този момент Моарейн го вярваше. Погледът на Амирлин се извърна към Сюан, все така застанала до прозорците. Сюан беше затиснала устата си с две ръце, а чашата с чай, която беше държала, лежеше на килима в краката ѝ. Тя също се дръпна уплашено от този поглед.

Очите на Моарейн се спряха на нейната чашка. „Добре поне, че чашите не се счупиха – помисли си. – Порцеланът на Морския народ е много скъп. Ах, какви странни хитринки може да играе умът, когато не искаш да мислиш за нещо.

– И двете сте интелигентни – най-сетне заговори Тамра. – И не сте глухи, за съжаление. Знаете, че Гитара току-що Прорица. – В тона ѝ се съдържаше в достатъчна степен въпрос, за да кимнат и двете и да отвърнат, че знаят. Тамра въздъхна, сякаш бе искала да чуе друг отговор.

Амирлин измъкна Гитара от ръцете на Моарейн, положи я леко на килима и приглади косата ѝ. След малко издърпа широкия син шарф от раменете на Гитара, сгъна го грижливо и го положи върху лицето на Пазителката.

– С ваше позволение, Майко – изхриптя дрезгавият глас на Сюан, – ще пратя Елин да доведе слугинята на Пазителката, да направи необходимото.

– Стой! – сръза я Тамра. Железният ѝ поглед прикова и двете. – Няма да казвате на никого за това. По никакъв повод. Ще лъжете, ако трябва. Дори пред Сестра. Гитара умря, без да проговори. Разбрахте ли ме?

Моарейн кимна треперливо и забеляза, че и Сюан направи същото. Все още не бяха Айез Седай – все още можеха да лъжат, а някои го правеха понякога, колкото и да се стараеха да се държат като пълни Сестри – но никога не беше очаквала, че ще ѝ заповядат да го прави. Особено една Айез Седай. И никога – Амирлинския трон.

– Добре – промълви уморено Тамра. – Доведете... дежурната новачка, Елин ли беше? Доведете Елин при мен. Аз ще ѝ кажа къде да намери слугинята на Гитара. – И щеше да се погрижи, явно, Елин нищо да не е чула през затворената врата. Иначе задачката щеше да се възложи на Сюан или на Моарейн. – Щом момичето влезе, двете можете да си тръгвате. И запомнете! Нито дума! На никого! – Наблягането беше повече от странно. На заповед на Амирлинския трон трябваше да се подчиниш като на клетва. Нямахте нужда да се набляга върху нищо.

„Исках да чуя Прорицание – помисли си Моарейн, докато правеше последния реверанс, преди да излезе, – и получих Прорицание за орис. Много ѝ се искаше в бъдеще повече да внимава с това, което и се иска.

Глава 3

Упражнение

Широкият коридор беше толкова студен, колкото и дневната на Амирлин, и пълен с течения. Някои бяха толкова силни, че развяваха тежките гоблени по белите мраморни стени. Над позлатените стойки на лампите между многоцветните гоблени пламъците мигаха, готови всеки миг да угаснат. По това време новачките щяха да са на закуска, както и повечето от Посветените. Поне засега коридорите бяха празни и Сюан и Моарейн крачеха по синята пътека по средата, възползвайки се от малкото облекчение, предлагано от дебелия плат срещу студа на плочките, повтарящ се неизменно шаблон с цветовете на всичките седем Аджи. Моарейн беше твърде стъписана, за да може да проговори. Слухът ѝ едва долавяше далечния зов на тръбите.

Свърнаха на завоя по коридор, където подовите плочки бяха бели, а пътеката зелена. Вдясно от тях друг, широк, с накачени по стените тежки гоблени и с редици лампи на стойки, леко извиваше на спирала нагоре, към покоите на Аджите; плочките му бяха сини и жълти, а пътеката на шарки в сиво, кафяво и червено. В жилищните отсеци на всяка Аджа доминираше цветът на самата Аджа, а някой от останалите можеше изобщо да липсва, но в общите зони на Кулата цветовете на всички Аджи се използваша в равни пропорции. В главата ѝ се завъртяха съвсем неуместни мисли. Защо равни, щом някои Аджи са по-големи от други? Били ли са някога еднакво големи? Как е могло да се постигне това? Една току-що издигната Айез Седай можеше свободно да избере своята Аджа. И въпреки това всяка Аджа разполагаше с еднакво голям отсек. Но по-добре неуместни мисли, отколкото...

– Искаш ли да закусим? – каза Сюан.

Моарейн се сепна изненадана. Закуска?

– Една хапка не мога да преглътна, Сюан.

Приятелката ѝ сви рамене.

– То и аз нямам много апетит. Само си помислих да ти правя компания, ако искаш нещо.

– Ще се прибера в стаята си и ще се опитам да поспя малко, стига да мога да се успокоя. След два часа имам урок с новачки. – А сигурно щеше да води и други класове днес, ако Сестрите не започнеха скоро да се връщат. Новачките не можеха да изтърват часове за такива дребни неща като битки или... Не искаше и да мисли за „или – то. Щеше и уроци да пропусне, ако Айез Седай не се върнеха. Посветените в по-голямата част учеха сами, но тя си имаше частен урок, уговорен с Мейлин Седай, и още един с Ларел Седай.

– Спането ще е губене на време, с каквото не разполагаме – каза твърдо Сюан. – Ще се упражняваме за изпитанието. Може да ни остава още цял месец, но като нищо може да се окаже и утре.

– Не можем да сме сигурни, че наистина ще ни изпитат толкова скоро. Мириън каза, че според нея сме близо, само преди два дни.

Сюан изсумтя. Шумно. Още докато беше новачка, Сестрите бяха поогладили езика ѝ, силно намирисващ на пристанищния жаргон и често пъти груб като него, но така и не бяха успели да махнат ръбчетата съвсем. И толкова по-добре. Ръбчетата си бяха част от самата Сюан.

– Когато Мириън каже, че си близо, те изпитват най-много до месец, и ти го знаеш, Моарейн. Ще се упражняваме.

Моарейн въздъхна. Всъщност не вярваше, че ще може да заспи, не и сега, но също така се съмняваше, че ще може да се съсредоточи добре. Упражняването изискваше съсредоточение.

– Добре, Сюан.

Втората изненада, след като се сприятелиха, бе в осъзнаването, че между двете рибарската щерка водеше, а благородничката я следваше. Разбира се, санът във външния свят не носеше никакви права в Кулата. Имало беше две дъщери на просяци, издигнали се до Амирлинския трон, както и дъщери на търговци, на селяци и занаятчии, в това число три дъщери на обушари, но само една дъщеря на владетел. Освен това Моарейн беше научена да преценява хората по способностите им много преди да напусне дома си. Особено в Слънчевия дворец човек започваше да се учи на това още преди да се е научил да ходи. Сюан просто беше родена да води. И изглеждаше смайващо естествено да вървиш натам, накъдето те поведе.

– Обзалагам се, че ще си в Съвета на Кулата преди да си носила шала и сто години, и ще станеш Амирлин след не повече от още петдесет – заяви тя не за първи път. Кое то предизвика същата реакция, както винаги.

– О, не ми пожелавай злото – отвърна намръщено Сюан. – Възнамерявам да видя широкия свят. Може би части от него, които не е виждала никоя друга Сестра. Често съм гледала корабите в Тийр, пълни с товари коприна и слонова кост от Шара, и съм се чудила дали на някой от екипажите му е стискало да се промъкне извън търговските пристани. Аз бих го направила. – По решителност физиономията ѝ не отстъпваше на тази на Тамра. – Веднъж баща ми откара лодката надолу по реката чак до Морето на бурите и аз едва успях да тегля мрежата – зяпах на юг и се чудех какво ли има отвъд хоризонта. Ще го видя един ден. И Аритския океан. Кой знае какво се простира на запад от Аритския океан? Странни земи със странни обичаи. Може би градове, големи като Тар Валон, и планини, по-високи от Гръбнака на света. Само си помисли, Моарейн. Само си помисли!

Моарейн потисна усмивката си. Сюан наистина проявяваше прекалена трескавост около приключенията, за които копнееше, макар никога да не ги наричаше така. Приключенията ставаха в разказите и книгите, не в живота, както щеше да изтъкне Сюан на всеки, използвал тази дума. Несъмнено беше обаче, че след като си получиеше шала, щеше да се изстреля нанякъде като стрела от тетивата на лък. И тогава щяха да се виждат веднъж на десет години или повече. Това я натъжи, но не хранеше никакво съмнение, че и нейните предсказания ще се сбъднат. Не беше нужно Прорицателство. Не. Просто мислеше в грешна посока.

Щом завиха на следващия ъгъл и закрачиха по тясната мраморна стълба, водеща надолу, Сюан престана да се мръщи и взе да попоглежда косо към Моарейн. Подовите плочки тук бяха яркозелени, пътеката тъмножълта, а белите стени бяха голи. Стойките на лампите в тази част на Кулата не бяха позлатени – тя се използваше повече от слугите, отколкото от Сестри.

– Опитваш се да смениш темата, нали? – изведнъж наруши мълчанието Сюан.

– Коя тема? – попита Моарейн полу на смях. – Упражнението или закуската?

– Знаеш коя тема, Моарейн. Какво мислиш за това?

Смешното мехурче се пукна. Нямахше нужда да пита какво е „това“. Точно това, за което тя самата не искаше да мисли. „Роден е отново“. Сякаш чуваше гласа на Гитара в главата си. „Дракона поема първия си дъх... Този път треперенето ѝ нямаше нищо общо със студа.

Вече над три хиляди години светът бе очаквал да се сбъднат Пророчествата за Дракона. Те плашеха всички, но пък всички знаеха, че са единствената надежда за света. И сега предстоеше да се роди едно момченце – много скоро, може би още докато Гитара го беше изрекла, – за да доведе Пророчествата до техния свършек. Щеше да се роди на склоновете на Драконовата планина, прероден точно там, където разправяха, че е умрял мъжът, който бил някога Дракона. Преди повече от три хиляди години Тъмния почти се измъкнал от затвора си и излязъл в света човешки, като предизвикал Войната на Сянката, която свършила чак с Разрушението на света. Всичко било унищожено, земният лик се променил, а човечеството се свело до дрипави останки бежанци. Изминали столетия, докато простата борба за

оцеляване отстъпила отново на градежа на градове и държави. Рождението на отрока означаваше, че Тъмния отново ще излезе на свобода, защото детето щеше да се роди, за да се възправи срещу Тъмния в Тармон Гай-дон, Последната битка. На неговите плещи щеше да падне съдбата на света. Пророчествата твърдяха, че той е единственият шанс. Не казваха, че ще победи.

Но може би по-лошото от мисълта за поражението му беше фактът, че той щеше да прелива сайдин, мъжката половина на Единствената сила. При тази мисъл Моарейн не трепна, а направо _потръпна._ Сайдин таеше в себе си покварата на Тъмния. От време на време все още се намираха мъже, които се опитваха да преливат. Някои дори успяваха да се научат и преживяваха учението без учител – не лек подвиг. Сред жените едва една на четири оживяваше, опитвайки се да се научи сама. Някои от тези мъже предизвикваха войни – обикновено бяха Лъжедракони, мъже, които твърдяха, че са Преродения Дракон, докато други се стараеха да се прикриват в обикновен живот, но освен ако не ги хванеха, за да ги доведат в Тар Валон и да ги опитомят – да ги отрежат завинаги от Силата, – всички полудяваха. Това можеше да отнеме години или само няколко месеца, но беше неизбежно. Полудели мъже, които можеха да точат от Единствената сила, която въртеше Колелото на времето и движеше вселената. Историите бяха пълни с такива мъже и с ужасите, които бяха предизвикали. А Пророчествата казваха, че Преродения Дракон ще доведе до ново Разрушение на света. Щеше ли победата му да е нещо по-добро от победата на Тъмния? Да; да, трябваше да е. Дори Разрушението беше оставило живи хора, за да започне градежът отново след време. Тъмния щеше да остави само една костница. А и най-малкото, Пророчествата поне не обръщаха гръб на желанията на Посветени. Или на молитвите на народите.

– Това, което мисля, е, че Амирлин ни каза да не говорим за него – отвърна тя.

Сюан поклати глава.

– Каза ни да не казваме на други. След като вече го знаем, смятам, че е съвсем редно да го обсъдим помежду си. – Прекъсна, щом на ъгъла точно пред тях се появи дебела слугиня с Пламъка на Тар Валон на гърдите.

Докато ги подминаваше, кръглата жена ги изгледа подозрително над дългия си нос. Сигурно изглеждаха гузни. Мъжете слуги често се правеха на слепи пред това, което се канят да правят Посветени или дори новачки; може би защото искаха да се бъркат колкото се може по-малко с Айез Седай, отколкото изискваше работата им. Жените слуги, от друга страна, ги следяха почти толкова зорко, колкото Сестрите.

– Стига да внимаваме – въздъхна Сюан, след като жената в ливреята се отдалечи достатъчно, за да не чуе. Колкото и уверена да изглеждаше, че е в реда на нещата да го обсъдят помежду си, като че ли се задоволи да не каже нищо повече, чак докато не стигнаха отсека на Посветените в западното крило на Кулата.

Там галериите с каменни перила в кухнята кладенец обикаляха около малка градина на три етажа по-долу. Градината включваше едва шепа вечнозелени храсти, щръкнали над снега по това време на годината. Престъпеше ли някоя Посветена границата, можеше много бързо да се озове долу и да чисти снега с лопата – Сестрите вярваха твърдо, че физическият труд укрепва характера – но напоследък нито една не си беше докарвала тази неприятност. Отпуснала ръце на перилото, Моарейн погледна към светлото небе на зимната утрин, над шестте смълчани галерии отгоре. Дъхът ѝ се вдигаше на бели валма пред лицето ѝ. Тръбите тук се чуваха по-ясно, отколкото в коридорите, а миризмата на дим във въздуха беше по-остра.

В този кладенец имаше стаи за над сто Посветени, както и в един втори като него. Бройките сигурно нямаше да ѝ хрумнат, ако не беше Прорицателството на Гитара, само че си беше мислила за тях и преди. Бяха се врязали в мозъка ѝ като с киселина. Пространство за над

двеста Посветени, но вторият кладенец беше запечатан, откакто се помнеше всяка жива Айез Седай, а от тукашните стаи бяха заети едва малко над шестдесет. Квартирите на новачките също представляваха два кладенеца, със стаи за близо четиристотин момичета, но единият от тях също отдавна беше затворен, а в другия имаше по-малко от сто. Чела беше, че някога новачките, както и Посветените, ги настанявали по две в стая. Някога половината от момичетата, въведени в Книгата на новачките, били изпитвани за пръстена; по-малко от двайсет от сегашните новачки щяха да бъдат допуснати. Кулата беше построена, за да приютява три хиляди Сестри, но в момента я обитаваха едва четиристотин двайсет и три, с може би два пъти повече, пръснати в различните държави. Тези числа все още я пареха като киселина. Някоя Айез Седай нямаше да го каже на глас, а тя нямаше и да посмее да го изрече там, където някоя Сестра можеше да го чуе, но Бялата кула пропадеше. Кулата пропадеше, а Последната битка предстоеше.

– Много се тревожиш – каза кротко Сюан. – Баща ми често казваше: „Промени каквото можеш да промениш, ако трябва, но се научи да търпиш това, което не можеш да промениш. Иначе само ще те боли стомахът. Последното беше от мен, не от баща ми. – Отново изсумтя, потръпна малко театрално и се обви с ръце. – Е, дали да не влезем вътре вече? Замръзвам. Стаята ми е по-близо от твоята. Хайде.

Моарейн кимна. Кулата също учеше възпитаничките си да търпят това, което не могат да променят. Ала някои неща бяха толкова важни, че човек беше длъжен да се опита да ги промени, дори да е сигурен в провала си. Това беше един от нейните уроци от детството.

Стаите на Посветените бяха еднакви, освен в детайлите, малко по-широки в дъното, отколкото при вратата, с прости цокли от тъмно дърво. Нямаше изящни мебели или поне такива, които някоя Сестра щеше да търпи. Подът беше застлан с малка квадратна тарабонска черга на избелели сини и зелени ивици, а в мивката на умивалника с огледалото в тъгля стоеше очукана бяла кана. От Посветените се изискваше да се задоволяват с това, което им е дадено, освен ако не се счупи, а счупеше ли се, трябваше да имат добро обяснение защо се е счупило. Масичката със отрупаните на нея три книги с кожени корици и двата стола с гърбове от летви все едно бяха дошли от бедна селяшка къща, но креватът на Сюан с разбърканите завивки беше широк, като в някоя сравнително заможна ферма. Малкият гардероб завършваше обзавеждането. Нямаше нито дърворезба, нито каквато и да било украса. Когато Моарейн се беше преместила от малката и строга килия на новачка в стая на Посветена, имаше чувството, че се мести в дворец, въпреки че стаичката ѝ беше два пъти по-малка от най-малката стая в покоите ѝ в Слънчевия дворец. Най-хубавото в момента беше камината от дялан сив камък. Точно днес всяка стая с камина щеше да ѝ се стори дворец, стига да можеше да стои по-близо до нея.

Сюан сложи припряно три цепеници върху скарата на огнището – дървеният сандък почти се беше опразнил; слугите носеха дървата за огрев на Айез Седай, но Посветените трябваше да си ги качват сами – после изсумтя, като разбра, че усилията ѝ да запази жаравата от снощния огън жива са се провалили. Явно в бързината си да се яви в покоите на Амирлин не беше покрила въглените достатъчно добре с пепел, за да не догорят. Челото ѝ за миг се набръчка, след което Моарейн усети лекото гъделичкане, когато светлината на сайдар за миг обкръжи приятелката ѝ. Всяка можеща да прелива жена щеше да усети, когато друга борави със Силата, стига да е достатъчно близо, но гъделът беше нещо рядко. Жени, които дълго време се учеха заедно, понякога го изпитваха, но усещането уж трябваше да заглъхне след време. Нейното и на Сюан така и не заглъхваше. Моарейн понякога си мислеше, че е знак за това колко дълбоко е приятелството им. Когато сиянието угасна, късите цепеници вече пращяха и мятаха весели пламъчета.

Моарейн си замълча, но Сюан я изгледа, сякаш е дръпнала цяла реч.

– Много студено беше да чакаме, Моарейн – взе да се оправдава тя. – Освен това би трябвало да помниш лекцията на Акаррин отпреди две седмици. „Правилата трябва да ги знаете

дословно – цитира тя – и да ги спазвате стриктно, докато не се научите кои правила можете да нарушите и кога . Което говори изрично, че понякога правилата може да се нарушават.

Акаррин, слабичката Кафява с бързия поглед, с който веднага засичаше коя не следи думите ѝ, изнасяше лекции какво е да бъдеш Айез Седай, а не Посветена, но Моарейн пак си задържа езика зад зъбите. Сюан и без лекции се сещаше за нарушаването на правила. О, тя никога не нарушаваше главните забрани – никога не се опитваше да избяга или да се държи непочтително със Сестра, или нещо подобно, а за кражба изобщо нямаше и да помисли – ала от самото начало много си падаше по лудорийки. Какво пък, Моарейн – също. В края на краищата с повечето Посветени беше така, а от време на време и новачките си го позволяваха. Шегичките бяха средство да се облекчиш от напрежението от непрекъснатото учене и малкото свободни дни. Посветените няхаха други задачи извън това да поддържат себе си и стаите си чисти, освен когато някоя не загазеше сериозно, но от тях се очакваше да залягат много над учението си, по-сериозно, отколкото новачките можеха да си въобразят. Тъй че беше нужно някакво облекчение, иначе просто ще се счупиш като яйце, изтървано върху леда.

Някоя от щуротиите, които двете със Сюан правеха, не беше злонамерена, разбира се. Натъркването на долната риза на някоя омразна Посветена със сърбел не влизаше в сметката. Елайда беше превърнала първата им година като новачки в истинска мизерия, налагаше им стандарти, на които някоя не можеше да отговори, но настояваше точно те двете да го правят. Втората година, откакто си спечели шала, беше най-лошата, докато не напусна Кулата. Повечето им лудории бяха много по-добронамерени, въпреки че и най-невинните можеха да им докарат бързо наказание, особено ако жертвата е някоя Айез Седай. Най-големият им триумф беше напълването на най-големия фонтан в Бялата градина с тлъсти зелени жаби една нощ миналото лято. Най-големият, отчасти заради самата му трудност, а отчасти – защото не можаха да ги разкрият. Вярно, няколко Сестри ги попоглеждаха с подозрение, но за щастие някоя не можа да докаже, че са го направили те. За щастие разпитването дали са го направили не се прилагаше спрямо Посветените. Пъхането на жаби във фонтана можеше и да не доведе до гостуване в кабинета на Наставницата на новачките, но излизането от терена на Кулата без разрешение, за да ги купят – при това през нощта! – със сигурност щеше да им го докара. Моарейн се надяваше, че Сюан не крои някоя нова лудория след този разговор за нарушаването на правила. Самата тя се чувстваше уморена; нямаше начин да не ги хванат.

– Ти ли почваш първа, или аз? – попита тя. Упражнението може би щеше да разсее Сюан достатъчно, за да не мисли за щуротии.

– Ти имаш повече нужда от упражняване. Тази сутрин ще се съсредоточим върху теб. И следобед. И довечера.

Моарейн отвърна с гримаса, но си беше истина. Изпитанието за шала се състоеше в създаването на сто различни сплита, съвършени и в точен ред, докато си под голям стрес. И през цялото време трябваше да изразяваш пълно спокойствие. В какво точно щеше да се изрази стресът те не знаеха, освен че щеше да има опити да ги разсейват и да ги изваждат от равновесие. За упражнение двете си осигуряваха една на друга разсейки, а Сюан много я биваше в това да я разсее и в най-лошия момент да я ядоса. Ядосаш ли се прекалено, изобщо не можеш да задържиш сайдар; дори след шестте години боравене с него преливането изискваше поне грам спокойствие. Виж, самата Сюан рядко биваше неспокойна, а нервите си ги държеше в желязна хватка.

Моарейн прегърна Верния извор и усети как сайдар я изпълни. Не толкова, колкото можеше да задържи, но достатъчно за упражнение. Преливането беше изтощителна работа и колкото повече от Силата прелееш, толкова по-лошо ставаше. Дори това малко количество прониза цялото ѝ естество, изпълни я с радост и с живот, с възбуда. Чудото му беше почти изтезание. Когато за първи път беше прегърнала сайдар, не знаеше да плаче ли, или да се смее. Веднага

изпита подтик да привлече още и насила потисна желанието си. Всичките ѝ сетива бяха станали по-ясни, по-остри със Силата у нея. Стори ѝ се, че едва ли не чува туптежа на сърцето на Сюан. Долавяше въздушните течения, галещи лицето и дланите ѝ, а цветовете по ръбовете на роклята на приятелката ѝ станаха по-ярки, бялото на вълнения плат – още по-бяло. Можеше да различи малки пукнатинки по дървената ламперия, които щеше да види само ако си опреше носа до тях, ако я нямаше изцяло облялата я отвътре Сила. Беше възбуждащо. Чувстваше се... по-жива. Част от нея съжаляваше, че не може да държи сайдар във всеки свой миг на будност, ала това беше строго забранено. Това желание можеше да доведе до извличане на все повече и повече, докато най-накрая не извлечеш повече, отколкото можеш да издържиш. А това щеше или да те убие, или да изгори от теб способността да преливаш. Да изгубиш това... блаженство беше по-лошо и от смърт.

Сюан седна на един от столовете и сиянието я обкръжи. Моарейн, разбира се, не можеше да види светлината около себе си. След като изтъка преграда срещу подслушване около вътрешността на стаята и я прилепи по стените, пода и тавана, Сюан я завърза, за да не се налага да я поддържа. Държенето на два сплита наведнъж беше два пъти по-трудно, отколкото ако са поотделно, три – два пъти по-трудно, отколкото два. По-нататък думата „трудно“ вече не стигаше за обяснение, въпреки че беше постижимо. После Сюан махна на Моарейн да се обърне с гръб.

Моарейн изгледа намръщено преградата, но се подчини. Щеше да ѝ е лесно да избегне разсейването, ако можеше да вижда сплитите, които ѝ подготвя Сюан. Но защо и тази преграда срещу подслушване? Ако някой опреше ухо до вратата, нямаше да може да чуе, дори да запищеше с цяло гърло. Сюан, разбира се, едва ли се канеше да я накара да пици. Не. По-скоро това трябваше да е първата част от опита ѝ да я обезпокои, да я накара тъкмо да се зачуди над това. Усети как Сюан започна да борава с потоци – Земя и Въздух, после Огън, Вода и Дух, после Земя и Дух, все в различен ред. Без да я вижда, нямаше как да отгатне дали прави сплит, или просто пробва с друга разсейка. Вдиша дълбоко и се съсредоточи върху пълното си спокойствие.

Повечето сплитове в изпитанието бяха изключително сложни и бяха създадени изключително за него. Странно, нито един от тях не изискваше никакви жестове, след като доста сплитове ги включваха. Движението всъщност не беше част от сплита, само дето ако не го направиш, сплитът нямаше да се получи. Предполагаше се, че жестовете очертават определени пътеки в ума ти. Липсата на жестове създаваше впечатлението, че използването на ръцете може да ти липсва поне за част от изпитанието, а това звучеше злокобно. Друга странност се съдържаше в това, че никой от тези невероятно сложни сплитове всъщност не вършеше нищо и дори да се направеха погрешно, нямаше да доведат до нищо опасно. Не прекалено опасно, във всеки случай. С много от сплитите това си беше съвсем реална възможност. Някои от най-простите можеше да се окажат гибелни, ако съвсем малко ги изкривиш. По време на изпитанието бяха умирали жени, но явно не заради оплескването на сплит. Все пак една грешка с първия можеше да предизвика оглушителен гръм.

Тя преля много тънки нишчици Въздух и ги заплете малко по-така. Сплитът беше съвсем прост, но колкото и малки да са нишките, сайдар не можеше да се насилва. Силата беше като огромна река, течаща неумолимо напред; опитай се да я насилиш и ще те отнесе като суха клонка по река Еринин. Човек трябваше да използва тази смазваща мощ и да я насочва както поиска. Тъй или иначе, размерът не беше уточнен, а по-малкият означаваше по-малко работа, пък и шумът щеше да е по-малко, ако Сюан успееше да...

– Моарейн, мислиш ли, че Червените ще могат да се въздържат и да го оставят на мира?

Моарейн подскочи още преди сплитът, който правеше, да гръмне като тъпан. От всяка Сестра се очакваше да се справя с мъж, способен да прелива, ако се натъкне на такъв, но Червените бяха съсредоточили цялата си дейност върху това да ги излавят. Сюан имаше предвид бебенцето. Това обясняваше преградата. А може би и приказките за нарушаването

на правилата. Май не беше толкова сигурна, колкото се правеше, че Тамра не би възразила, ако си поговорят за детето. Моарейн я изгледа ядосано през рамо.

– Не спирай – рече спокойно Сюан. Все още преливаше, но не правеше нищо, освен да държи потоците. – Наистина ти трябва упражняване, щом се оплете с този. Е, мислиш ли? За Червените?

Този път сплитът произведе в протегнатата длан на Моарейн сребристо-синкаво кръгче с размерите на малка монета. Формата също така не беше уточнена, друга странност, но кръгчетата и топчетата бяха най-лесните. Изтъкана от Въздух, но твърда като стомана, „монетата леко хладнееше в ръката ѝ. Моарейн освободи сплита и тя изчезна, оставяйки само утайка от Силата, която също щеше скоро да се разнесе.

Следващият сплит беше един от сложните и безполезните, изискващ всичките Пет сили, но Моарейн отговори на въпроса, докато го заплиташе. Можеше все пак да говори и прелива едновременно. Въздух и Огън ей така, а пък Земя – ей тъй. Дух, после пак Въздух. Заплиташе, без да спира. Неизвестно защо, човек не можеше да държи тези сплитове дълго време недовършени – разпадаха се в нещо съвсем друго. Пак Дух, после Огън и Земя – заедно.

– Ще им трябват двайсет години, докато разберат. Или почти толкова, в най-лошия случай. В най-добрия ще им трябва повече. – Момичетата понякога, макар и рядко, започваха да преливат още на дванайсет-тринайсет години, ако бяха родени с искрата, но дори с искрата момчетата никога не го правеха преди осемнайсет или деветнайсет, освен ако не се опитаха да го научат, а при някои мъже искрата не се появяваше, докато не станат чак на трийсет. Пак Въздух, после Дух и Вода, всичко поставено точно на мястото му. – Освен това той ще е Преродения Дракон. Дори Червените ще трябва да се погрижат да не бъде опитомен, преди да свърши Последната битка. – Мрачна съдба. Да спаси света, ако може, та после за награда да го откъснат от това чудо. В Пророчеството не се споменаваха за милост, нито за подчиняване на молитви. Пак Земя, после Огън, после още Въздух. Нещото заприличваше на най-безнадеждния възел на света.

– Дали ще е достатъчно това? Чувала съм, че някои Червени изобщо не си дават зор да хващат тези нещастни мъже живи.

Тя също го беше чувала, но беше само слух. И нарушение на закона на Кулата. Сестра можеше да бъде набита с брезови пръчки за това и после – най-вероятно прокудена в някоя далечна ферма, за да премисли известно време престъплението си. Трябваше да се смята за убийство, но предвид онова, което тези мъже можеха да причинят, ако ги оставеха на воля, Моарейн почти разбираше защо не е. Още Дух отгоре, после Земя да подпъхнем вътре. Невидими пръсти пробягаха по хълбоците и после под мишниците ѝ. Имаше гъдел и Сюан го знаеше много добре, но дружката ѝ трябваше повече да се постарее, ако търсеше ефект. Почти не трепна.

– Както някой ми каза наскоро, учи се да търпиш това, което не можеш да промениш – подхвърли лукаво Моарейн. – Колелото на времето тече така, както пожелае, а Аджите правят каквото правят. – Още Въздух, и Огън ей... така, мъничко Вода, а сега Земя и Дух. После – и от петте наведнъж. Светлина, какво ужасно кълбо! И още не беше довършено.

– Аз пък мисля... – почна Сюан, но вратата се отвори с трясък и мразовитият въздух отвън помете всичката топлина от огъня. Както беше изпълнена със сайдар, с изострените си сетива, Моарейн изведнъж се почувства сякаш покрита с ледена кора от глава до пети.

Заедно със студа през вратата влетя и Миреле Беренгари, Посветена от Алтара, която бе спечелила пръстена в същата година като тях. С маслиненотъмна кожа, красива и висока почти колкото Сюан, Миреле беше общителна и също така много жизнена, с грубовато чувство за хумор и с буен нрав, още по-лош и от този на Моарейн, когато си изтървеше

нервите. Като новачки, двете бяха започнали с разгорещени свади и накрая по някакъв начин бяха станали приятелки. О, не толкова близки като със Сюан, но все пак приятелки, и това бе единствената причина да не ѝ се сопне сега, че влиза, без да е почукала. Не че щяха да я чуят, ако беше потропала, с поставената преграда. Не че това имаше значение. Въпрос на принцип все пак!

– Колко остава според вас до Последната битка? – попита Миреле веднага щом затръшна вратата. Изглежда полудовършения сплит пред Моарейн и преградата около стаята и се ухили широко. – Упражняваме се за изпитанието, както виждам. Накара ли я вече да заквичи, Сюан? Мога да ти помогна, ако искаш. Знам един сигурен начин да я накарам да заквичи като прасенце, уловено в мрежата.

Моарейн пусна бързо сплита да се разсипе, преди да е успял да се разпадне, и двете със Сюан се спогледаха сконфузено. Откъде можеше да знае Миреле?

– Не съм квичала като... като каквото каза – отвърна тутакси тя, колкото да спечели време. Повечето шегички на Посветените бяха насочени към други Посветени, а бройката на Миреле почти настигаше тази на Моарейн и Сюан. Точно тая, за която беше намекнала, включваше лед посред най-горещото лято, когато и на сянка се чувстваш като в пещ. Но все пак тя не беше квичала като прасе!

– Какво имаш предвид, Миреле? – предпазливо попита Сюан.

– Ами айилците, разбира се. Какво друго мога да имам предвид?

Моарейн отново се спогледа със Сюан, този път – с огорчение. Много Сестри твърдяха, че различни пасажи от Пророчествата за Дракона се отнасят за айилците. Разбира се, също толкова много заявяваха, че не е така. В началото на войната беше възникнал доста оживен спор по темата. Още малко и щяха да почнат да си викат една на друга, ако не бяха Айез Седай. Но с това, което знаеха сега, всички тези неща се бяха изплъзнали от главата на Моарейн, а явно че и със Сюан беше така. Пазенето на тайната щеше да изисква изключителна бдителност.

– Двечките си имате някаква тайна, нали? – каза Миреле – Не знам други да имат тайни като вас двете. Е добре, не си и помисляйте, че ще питам, защото изобщо няма да питам. – По физиономията ѝ личеше, че умира да попита.

– Не сме ние, които ще кажем – отвърна Сюан и веждите на Моарейн се вдигнаха нагоре, преди да успее да овладее лицето си. Какво си въобразяваше Сюан? Да не би да се канеше да играе Даес Дай-мар? Моарейн се беше опитвала да я научи как действа Играта на Домове. В Кайриен дори слугите и селяните знаеха как да маневрират, за да спечелят предимство и да отклоняват другите от своите планове и тайни. В Кайриен благородниците, както и простолюдието, просто живееха с Даес Дай-мар, повече, отколкото където и да било другаде, а Играта се играеше навсякъде, дори по земи, където всички го отричаха. Но въпреки всичките ѝ усилия, Сюан така и не беше проявила особена възприемчивост. Просто си беше прекалено праволинейна. – Но с Моарейн можеш да ми помогнеш – още по-изненадващо продължи приятелката ѝ. – Тя вече твърде добре познава номерата ми.

Миреле се засмя, потърка весело ръце, седна на втория стол и светлината на Силата изригна около нея.

Намръщена, Моарейн отново се обърна с гръб и подхвана втория сплит, но Сюан каза:

– Отначало, Моарейн. Не бъди глупава. Редът трябва да се набие в главата ти толкова твърдо, че нищо да не може да те обърка.

С лека въздишка, Моарейн отново направи сребристо-синята монета от Въздух, след което продължи.

Сюан беше права донякъде, че вече е свикнала с номерата ѝ. Обичаше да използва

гъделичкания във възможно най-неподходящия момент, изненадващи боцкания по неприятни места, смущаващи ласки и стряскащи шумове точно до ухото ти. Както и да казва най-стъписващите неща, които можеше да измисли, а имаше доста живо въображение, дори след като Сестрите бяха поработили над езика ѝ. Ала това, че знаеше номерата ѝ, ни най-малко не ѝ помогна да запази пълно самообладание. На два пъти се наложи да започне отначало заради Сюан. Миреле беше още по-лоша. Тя пък обичаше лед. Лед се правеше лесно, използваш Вода и Огън, за да го извлечеш от въздуха. Но на Моарейн много щеше да ѝ хареса, ако видеше Миреле да го материализира под своята рокля, на най-лошите места. Миреле също така преливаше потоци, за да я щипва коварно тук-там и да я плесва с камшик, а понякога я изпердашваше доста силно по задника. При това щипанията и ударите си бяха съвсем истински; отоците които оставяха, също бяха истински. Веднъж Миреле я вдигна на една стъпка над пода с въжета от Въздух – беше сигурна, че е тя; Сюан никога нямаше да ѝ направи такова нещо – и бавно я обърна с главата надолу и с крака към тавана, тъй че полите ѝ се изсипаха върху главата. С разтуптяно сърце и почти на ръба на паниката, тя издърпа с ръце полите от лицето си. Не беше от свян; трябваше да продължи да заплита. Можеш да задържиш един сплит, без да го виждаш, но не можеш да го плетеш, а пък ако точно тази мешавица от Петте сили се разсипеше, щеше да я жегне много болезнено, все едно че си е тътрила краката по пода и се е убола на железен пирон. Само че три пъти по-болезнено от това. Точно този успя да го довърши успешно, но общо взето Миреле я извади от съсредоточението _четири пъти!_

Раздразнението ѝ от това започна да се усилва, но не към Миреле, а към самата нея. Едно от нещата, с които всички Посветени бяха съгласни, бе, че каквото Сестрите ти направеха по време на изпитанието, щеше да е по-лошо от всичко, което можеха да измислят приятелките ти. И ако наистина ти бяха приятелки, щяха да ти направят най-лошото, което могат да измислят, освен да те наранят сериозно, само за да ти помогнат да се подготвиш. Светлина, щом Миреле и Сюан можеха да я накарат да се провали шест пъти за толкова кратък срок, можеше ли изобщо да се надява, че ще успее в истинското изпитание? Но продължи с непоколебима решителност. Щеше да мине, и то на първия опит. Щеше!

Тъкмо започваше да прави отново втория сплит, когато вратата пак се отвори и тя пусна нишките да се стопят, като при това с неохота пусна и сайдар. Винаги съществуваше тази неохота при пускането му. Самият живец сякаш се изцеди от нея заедно със Силата; светът стана сив и безлик. Но все едно, нямаше да ѝ остане време да го довърши преди урока ѝ с новачките. На Посветените не им се разрешаваше да имат часовници, те бездруго бяха доста скъпи, за да си го позволят, а гонговете, които кънтяха на всеки час, не винаги се чуваха вътре в Кулата, тъй че най-добре беше да развиеш остро чувство за време. На Посветените не се позволяваше да закъсняват, също както и на новачките.

Жената, която стоеше на прага на отворената врата, не беше приятелка. По-висока от Сюан, Тарна Фийр беше от северната част на Алтара, близо до Андор, но светлорусата ѝ коса не беше единствената ѝ отлика с Миреле. На Посветените не се позволяваше да бъдат нагли, но само ако погледнеш човек тези хладни сини очи, щеше да разбере, че е тъкмо такава. При това не притежаваше никакво чувство за хумор и доколкото се знаеше, никога не беше изигравала шега на никоя. Тарна беше спечелила пръстена година преди Сюан и Моарейн, след девет години като новачка, и беше имала много малко приятелки като новачка, а още по-малко – сега. Като че ли не забелязваше тази липса. Да, доста по-различна беше от Миреле.

– Трябваше да очаквам, че ще ви заваря и трите – каза хладно тя. Топлото у нея май никога го нямаше. – Не мога да разбера защо просто не се съберете в една стая. Ти да не би да си се включила вече в кръжочето на Сюан, Миреле? – Всичко това го изрече ей така, съвсем между другото, но очите на Миреле взеха да святкат. Сиянието около Сюан беше загаснало, но Миреле продължаваше да държи Силата. Моарейн само се надяваше, че няма да е толкова безразсъдна да я използва.

– Върви си, Тарна – каза Сюан и махна пренебрежително с ръка. – Имаме работа. И затвори вратата, ако обичаш. – Тарна не помръдна.

– Трябва да побързам за урока си с новачките – каза Моарейн на Сюан все едно, че Тарна не съществуваше. – Тъкмо се учат да правят топка от огън и ако ме няма, някоя като нищо ще вземе да се опита. – На новачките беше забранено да преливат и дори да прегръщат Извора, без някоя Сестра или някоя от Посветените да наднича зад раменете им, но все едно го правеха при най-малката възможност. Новите момичета всъщност така и не можеха да повярват в опасностите, произтичащи от това, докато по-старите винаги бяха сигурни, че знаят как да ги избегнат.

– Новачките днес са в почивен ден – каза Тарна, – тъй че занятия няма да има. – Това, че я пъдеха и пренебрегнаха, изобщо не я огорчи. Нищо не можеше да я развълнува. Тарна несъмнено щеше да си вземе с лекота изпита за шала още на първия опит. – Посветените ни викат в Овалната лекционна зала. Амирлинката ще ни изнесе слово. И още нещо, което трябва да знаете. Гитара Морозо е умряла само преди час.

Светлината, обкръжила Миреле, угасна.

– Това значи криехте двете! – възкликна тя. Очите ѝ засвяткаха по-горещо, отколкото преди малко към Тарна.

– Казах ти, че не ние ще кажем – отвърна Сюан. Отговор на Айез Седай от игла до конец. Достатъчен, за да накара Миреле да кимне, макар и неохотно. А кимването си беше неохотно. Очите ѝ не изгубиха пламъка си. Моарейн очакваше, че между двете със Сюан много скоро ще се разгори смайваща свادا с много лед.

Все така без да затваря вратата – тази жена като Сестра ли беше имунизирана срещу студ, що ли? – Тарна изгледа първо Моарейн, а после Сюан.

– Точно така – вие двете трябваше да сте на дежурство. Какво стана? Всички останали чухме само, че е умряла.

– Тъкмо ѝ подавах чаша чай, когато тя ахна и падна мъртва в ръцете ми – отвърна Моарейн. Кое беше още по-добър айезседайски отговор, отколкото този на Сюан; всяка думичка бе вярна, като в същото време избягваше цялата истина.

За нейна изненада, по лицето на Тарна пробяга сянка на тъга. Бързо се стопи, но се появи все пак. Тарна никога не показваше чувства. Все едно, че беше издялана от камък.

– Гитара Седай беше велика жена – промърмори тя. – Ще ни липсва ужасно.

– Защо ще ни говори Амирлин? – попита Моарейн. Явно смъртта на Гитара вече бе огласена и според обичая погребението ѝ щеше да е утре, тъй че не беше нужно това да се обявява. Тамра, разбира се, не се канеше да съобщава на Посветените за Прорицанието, нали?

– Не знам – отвърна Тарна, отново хладна, та дори ледена. – Но не мисля, че е разумно да стоим тук и да си бърбим. Казаха на всички веднага да оставят закуската. Ако изтичаме, можем и да успеем да влезем, преди да е дошла Амирлин.

От Посветените се изискваше да се държат до известна степен с достойнство, в подготовка за деня, в който щяха да стигнат до шала. От тях определено не се очакваше да тичат, освен когато им е заповядано. Но този път затичаха, и още как, Тарна по-малко припряно от другите три, вдигнали полите си до колене и без да обръщат внимание на стъписаните погледи на слугите в ливреи по коридорите. Айез Седай не караха Амирлинския трон да ги чака. Посветените не можеха и да си помислят за това.

Овалната лекционна зала, с венета от разбовани спирални ивици под леко скосения купол на покрива, изрисуван с небе и бели облачета, се използваше рядко. Моарейн и останалите се оказаха последните пристигнали Посветени, но редиците лъскави дървени пейки бяха

запълнени едва на четвъртина. Врявата от гласове на Посветени, подхвърлящи предположения защо Амирлин е решила да се обръща към тях, като че ли само подчертаваше колко са малко в сравнение с онова, което залата можеше да побере. Моарейн твърдо избута от главата си смаляващите се числа. Може би ако Сестрите... Не, нямаше точно сега да се отдава на размисъл.

За щастие, подиумът все още беше празен. Двете със Сюан си намериха места най-отзад в тълпата, а Тарна седна близо до тях, но подчертано не с тях. Умееше да се загръща в тази своя надменност като с плащ. Миреле, все още нацупена, че не са ѝ казали за Гитара, закрочи сърдито чак до другия край на реда и седна там. Половината жени в залата приказваха една през друга. Беше почти невъзможно да се разбере какво точно говори всяка поотделно, а малкото, което Моарейн успяваше да долови, си беше пълна глупост. Всички щели да бъдат изпитани за шала? Тутакси? На Алдерин сигурно мозъкът ѝ се беше поболял, да дрънка такива дивотии. Какво пък, възбудима си беше. Брендас беше още по-тежък случай. Обикновено склонна към благоразумие, сега тя твърдеше, че всички щели да ги върнат по домовете им, защото Гитара била Предрекля края на Бялата кула или на света, може би. До обяд сигурно щяха да се появят поне десетина подобни приказки за това, че Гитара е имала Прорицание, ако вече не бяха се появили и повече – слуховете цъфтяха в квартирите на Посветените като рози в парник, – но на Моарейн нито един не ѝ харесваше. За да опази тайната им, щеше да ѝ се наложи да върти истината като пумпал, поне през следващите няколко дни. Само дано да успееше.

– Някоя знае ли нещо – попита Сюан Посветената до нея, слаба и много тъмнокожа жена с права черна коса, увиснала до кръста, и с малки черни татуировки по ръцете, – или всичко е само вятър?

Земайле я изгледа строго за миг, преди да отвърне:

– Вятър е според мен. – Земайле никога не бързаше. Впрочем, тя винаги беше строга и замислена. Най-вероятно щеше да избере Кафявата, след като я издигнат. Или пък Бялата.

Земайле беше голяма рядкост в Кулата, жена от Морския народ, Ата-ан Миере. От Морския народ имаше само четири Айез Седай, всички Кафяви, и две от тях бяха стари почти колкото Гитара. Момичета от Ата-ан Миере никога не идваха в Кулата, освен ако не бяха проявили искрата и не бяха започнали да се учат сами. В двата случая делегация довеждаше момичето и си тръгваше при първата възможност. Ата-ан Миере не обичаха да се задържат задълго далече от солените води, а най-близкото до Тар Валон море беше чак на четиристотин левги на юг.

Земайле обаче като че ли искаше да забрави произхода си. Най-малкото, никога не говореше за Морския народ, освен ако не я притиснеше някоя Айез Седай. И беше много усърдна, още от първия ден бе започнала да проявява ревност да спечели шала, така поне беше чувала за нея Моарейн, въпреки че не напредваше бързо в учението. Беше стояла Посветена вече осем години и десет години новачка преди това, и Моарейн неведнъж я беше виждала как се оплита като пате в кълчища в някой сплит, преди изведнъж да го нагласи толкова точно, че да се чудиш защо преди това го е объркала. Но пък всяка си напредваше със своя скорост, а Кулата никога не те подтикваше да вървиш по-бързо, отколкото ти е по силите.

Високата Посветена на реда пред тях, Айслинг Нун, рязко се извърна. Само дето не подскачаше от възбуда.

– Прорицание ще да е, според мен. Гитара е имала Прорицание, преди да умре, и Амирлинката ще ни каже какво е било. Двете бяхте на дежурство тая сутрин, нали? Били сте с нея, когато е умряла. Е, какво каза?

Сюан се вкочани, а Моарейн отвори уста да излъже, но Тарна ѝ го спести.

– Моарейн ми каза, че Гитара не е имала Прорицание, Айслинг. Ще разберем какво иска да

ни каже Амирлин, като дойде. – Гласът ѝ беше хладен, както винаги, но не и режеш. Все едно, Айслинг се изчерви до уши.

Тя също беше рядкост за Кулата, от Туатан, Калайджиите. Туатан живееше в ярко боядисани фургони, пътуваха от село на село и също като Морския народ не искаха да държат при себе си самоуки дивачки. Ако някой табор откриеше искрата да святка у някое от момичетата им, обръщаха табора и подкарваха фургоните право за Тар Валон толкова бързо, колкото конете можеха да издържат. Верин, пълничката Кафява, дето беше по-ниска и от Моарейн, твърдеше, че момичетата на Калайджиите никога не се опитвали да се научат да преливат сами, че не искали нито да преливат, нито да стават Айез Седай. Трябваше да е така, щом го казваше Верин, но въпреки това Айслинг прилагаше същата решимост като Земайле, при това с повече успех. Беше си спечелила пръстена за пет години, в същата година като Моарейн и Сюан, и Моарейн смяташе, че сигурно ще я изпитат за шала до една година, ако не и по-скоро.

Една от вратите зад подиума се отвори и Тамра се плъзна вътре, в същата синя рокля, с надипления около шията ѝ епитрахил на Амирлин. Моарейн беше една от първите, които я видяха, от първите, които станаха, но след миг всички вече стояха прави и притихнали. Изглеждаше странно, че виждат Амирлин сама. Винаги, когато видеха Тамра по коридорите, я придружаваха поне няколко Айез Седай, все едно дали обикновени Сестри, поднасящи петиции, или Заседателки в Съвета на Кулата, обсъждащи с нея някои въпроси преди Съвета. Според Моарейн изглеждаше уморена. О, гърбът ѝ беше изправен, а изражението ѝ говореше, че би могла да мине през стена, стига да реши, но нещо в очите ѝ подсказваше за умора, нямаша почти нищо общо с безсънието.

– В израз на благодарност за продължителната готовност да се брани Тар Валон – заговори тя и гласът ѝ с лекота стигна до ушите на всички – реших Кулата да предостави парична помощ от сто златни корони на всяка жена в града, която е родила или ще роди дете от деня, в който пристигнаха първите войници, до деня, в който свърши заплахата. В момента това се огласява по градските улици.

Всички бяха достатъчно благоразумни, за да не издадат и звук, докато говори Амирлин, и все пак тези думи предизвикаха тихо мърморене, включително и от Сюан. Всъщност нейното беше по-скоро сумтене. Тя в живота си не беше виждала десет златни корони на едно място, да не говорим за сто. Със сто можеше да се купи много голяма ферма или кой знае колко рибарски лодки.

Пренебрегвайки това нарушение на благоприличието, Тамра продължи, без да спира.

– Както някои от вас може би вече знаят, всяка армия се придружава от цивилни и понякога цивилните в лагера са повече от войниците. Много от тях са хора занаятчи, от каквито се нуждае всяка армия, оръжейници и стрелари, ковачи, налбанти и дърводелци, но сред тях има и войнишки жени, а и... други жени. Тъй като армията осигури защита на Тар Валон, реших да разширя това възнаграждение и за жените, които вървят с войниците.

Моарейн се усети, че хапе долната си устна, и насила се спря. Все се мъчеше да се отърве от този навик. Определено нямаше смисъл да се оставиш някоя да те види и да разбере, че мислиш трескаво. Сега поне знаеха накъде бие Тамра. Явно вярваше, че момчето наистина ще се роди скоро. Но защо трябваше да го казва на Посветените, в името на Светлината?

– Заплахата може да продължи още известно време – рече Тамра, – макар тази сутрин да получих донесения, че айилците може би се оттеглят, но все пак ситуацията изглежда достатъчно безопасна, за да започнем да събираме имена, поне в лагерите най-близо до града. За да сме честни спрямо тези жени, трябва да го започнем колкото може по-скоро, преди някоя от тях да е напуснала. Някои ще започнат да го правят, ако айилците наистина си отиват. Много от войниците ще тръгнат след айилците и към тях скоро ще се присъединят лагерните им придружители, а други ще тръгнат да се връщат по домовете си. В Кулата все

още не са се върнали Сестри, тъй че изпращам всички вас да започнете да събирате имена. Тъй като неизбежно някои жени ще се измъкнат, преди да сте ги намерили, също така ще разпитвате за онези, които са родили и не могат да бъдат намерени. Записвайте всичко, което би могло да помогне да ги намерим. Кой е бащата, от кой град или село, от коя страна – всичко. Всяка от вас ще бъде придружавана от четирима градски стражи, за да сме сигурни, че никой няма да ви създаде неприятности.

Моарейн едва не се задави в усилието си да запази мълчание. От жените, неуспели като нея, се надигнаха слисани ахкания. Достатъчна рядкост беше да се разреши на Посветена да напусне града, но без _Сестра?_ Нечувано!

С лека, опрощаваща усмивка, Тамра помълча, докато се възстанови редът. Явно съзнаваше, че ги е стъписала до дъното на душата. Също така явно беше успяла да чуе неща, които Моарейн не можа да долови. След като тишината се възцари отново, Амирлин заяви:

– Само да чуя, че някоя е използвала Силата, за да се защити, Аланна, тази някоя ще сяда много предпазливо след визитата си при Наставницата на новачките.

Няколко Посветени бяха все още достатъчно развълнувани, за да се изкикотят, а една-две даже се изсмяха на глас. По нрав Аланна беше стеснителна жена. Но много се стараше да изглежда войнствена. Казваше на всяка, склонна да я слуша, че искала да стане от Зелената, Бойната Аджа, и щяла да си вземе половин дузина Стражници. Само Зелените обвързваха повече от един Стражник. Някоя нямаше чак толкова Стражници, разбира се, но такава си беше Аланна – все преувеличаваше.

Тамра плесна с ръце и усмири наведнъж и кикот, и смях. Търпението ѝ все пак си имаше граници.

– Всички ще внимавате много. И ще се подчинявате на войниците, които ще ви придружават.
– Тоя път нямаше усмивки. Гласът ѝ беше твърд. Амирлинския трон не търпеше глезотиите на владетели. Определено нямаше да ги търпи от Посветени. – Айилците не са единствената опасност извън стените на Тар Валон. Някои може да си помислят, че сте Айез Седай, и можете да не им пречите, стига да не проявите глупостта да твърдите, че сте такива. – Това само усили тишината; да твърдиш, че си Айез Седай, след като не си, представляваше нарушение на един стриктно прилаган закон на Кулата. – Но ще се намират и грубияни, които ще виждат само младо женско лице. Може да си въобразят, че сте лесна плячка, ако не е ескортът ви. По-добре да се премахнат изкушенията и изобщо да се избегне проблемът. И не забравяйте, че във войската има и Чеда на Светлината. Един Бял плащ ще познае роклята на Посветена, щом я види, и ако може безопасно да забие стрела в гърба ѝ, това ще го задоволи също колкото ако е била Айез Седай.

Едва ли беше възможно в залата да стане още по-тихо, но стана. Моарейн имаше чувството, че чува дишането на жените наоколо, само дето никой като че ли не дишаше. Когато някоя Айез Седай излезеше по широкия свят и изчезнеше, както се случваше понякога, първата мисъл винаги беше за Белите плащове. Чедата наричаха Айез Седай Мраколюбки и твърдяха, че пипането на Единствената сила е кощунство, наказуемо със смърт, присъда, която всички те бяха готови да изпълнят с най-голяма охота. Никой не можеше да разбере защо изобщо бяха дошли да помагат в отбраната на Тар Валон. Никой от Посветените поне.

Погледът на Амирлин бавно обходи редиците. Накрая тя кимна, доволна, че предупрежденията са се набили в главите им.

– Вече оседлават конете ви при Западната конюшня. В дисагите ще има храна за през деня и всичко друго, което ще ви трябва. Сега се върнете по стаите си, обуйте си здрави обуца и си закърпете наметалата. Денят ще е дълъг и студен. Вървете в Светлината. – Това беше знак, че ги освобождава, и всички започнаха почти едновременно да отвърщат с реверанси, но щом взеха да тръгват към изхода, тя добави, сякаш просто ѝ беше хрумнало в последния момент.

– Ах, да. – Думите накараха всички да спрат по местата си и да се обърнат. – Когато записвате името на жената, вписвайте също така името на бебчето и пола му, деня, в който се е родило и точно къде. Записите на Кулата трябва да са пълни в това отношение. Можете да тръгвате. – Все едно, че това, което беше оставила за най-накрая, не беше най-важното. Точна картинка как умееха Айез Седай да крият нещата. Не случайно според някои тъкмо Айез Седай бяха измислили Играта на Домове.

Моарейн не можа да се сдържи да размени няколко възбудени погледа със Сюан. Сюан мразеше всичко, което намирисва на чиновническа работа, но този път се беше ухилила широко. Щяха да помогнат да се намери Преродения Дракон. Само името му, разбира се, както и името на майка му, но това бе толкова близо до приключение, колкото една Посветена можеше да се надява.

Глава 4

Напускане на Кулата

Стаята на Моарейн почти с нищо не се различаваше от тази на Сюан. Квадратната ѝ масичка с четирите книги върху нея и двата стола без възглавнички и с прав гръб можеше да са дошли от същата селска къщичка като на Сюан. Леглото ѝ беше по-тясно, иллианският ѝ килим – кръгъл и на цветчета, позакърпен на няколко места, а умивалникът ѝ беше претърпял сериозен удар преди време. Огледалото имаше пукнатина в единия ъгъл. Като се изключеше всичко това, все едно че бяха в една и съща стая. Тя изобщо не си направи труд да разпали огъня. Беше си загърнала жарта по-грижливо от Сюан, но нямаше толкова време, че да се занимава със студа в стаята.

Бръкна най-отдолу в гардероба, малко по-голям от този на приятелката ѝ, и също толкова невзрачен, измъкна чифт дебели обувца, огледа ги и направи гримаса. Грозни неща от дебела кожа. Но обувката щяха да ѝ пазят сухо в снега, а чехлите – не. Извади и вълнени чорапи, седна на края на неоправеното си легло и ги навлече върху тези, които вече носеше. За миг си помисли дали да не си обуе и втори чифт. Колкото и студено да беше вътре в Кулата, там, където отиваше, щеше да е по-студено. Но времето беше кратко. А и не искаше да си сваля роклята в този леден въздух. Записването на имена със сигурност щеше да става в нещо като навес, с огън или мангал за топло. Нямаше начин. Повечето хора в лагера щяха да ги взимат за Сестри точно както беше намекнала Тамра.

След това измъкна от гардероба тесен, изплетен от кожа колан със сребърна тока и простичка кания, в която лежеше тънка, инкрустирана със сребро кама с острие малко по-дълго от дланта ѝ. Не я беше носила, откакто пристигна в Кулата, и отначало ѝ се стори непривична, увиснала на кръста ѝ. Може би беше забранено да използва Силата, за да се защити, но виж, камата щеше да свърши добра работа, ако се наложеше. Прехвърли кесията от белия кожен колан, който лежеше на леглото, и за миг се замисли. То хубаво, че според Тамра всичко, което щеше да им потрябва, е приготвено, но да зависиш от някой, дори това да е Амирлинския трон, че ще ти осигури всичко, беше неразумно. Напъха костеното си гробенче и четката с костената дръжка в една кожена чантичка. Колкото и спешна да беше необходимостта да събират имена, съмняваше се, че ако някоя Посветена се остави дълго да ходи неспретната, ще се отърве само с резки укори. След това дойдоха хубавите ѝ ръкавици за езда от тъмносиня кожа, със съвсем мъничко бродерийка по гърба, а към тях – и комплектчето за шиене в резбованата кутийка от черно дърво, кълбенце здрав конец, два чифта резервни чорапи в случай, че тези, които носеше, се намокреха, няколко кърпи с различна големина и още няколко други неща, които можеше да се окажат нужни, в това число ножче, което се сгъваше, за острене на гъши пера в случай, че се окажеше, че ще използват точно това. Сестрите никога не биваха принуждавани да се примиряват с подобни

неудобства, но те не бяха Сестри.

Окачи чантичката на едното си рамо, награби обшитото с кожа наметало и изхвърча навън тъкмо навреме, за да види как Мейдани и Брендас ситнят по коридора, извеждащ от галерията, с пърхащите зад тях наметала. Сюан я чакаше нетърпеливо, също с чантичка на рамото и с наметало; сините ѝ очи святкаха възбудено. Не беше единствената, оказала се изненадана в последния момент. В другия край на галерията Катерин Алрудин надникна от стаичката си и зарева с цяло гърло Карлиня бързо да ѝ върнела комплектчето за шиене, след което се шмугна вътре, без да дочака отговор.

– Аланна, Притале, може ли някоя от вас да ми заеме чисти чорапи? – извика една Посветена отдолу.

– Вчера ти заех един чифт, Едесина – отвърнаха ѝ отгоре.

Из целия кладенец се тръскаха врати, жени изхвърчаха навън и крещяха било на Темайле, или на Десандре, на Коландра или на Атуан, или на още десетки други, да им върнат тази или онази заета вещ, или пък нещо да им заемат. Една Сестра да се завъртеше, щеше всичките да ги пече на бавен огън заради тази какофония.

– Какво толкова те забави, Моарейн? – каза без дъх Сюан. – Хайде, че да не ни оставят. – И закрачи отривисто, сякаш наистина си мислеше, че стражите ще тръгнат сами, ако закъснеят. Кое то беше невъзможно, разбира се, но Моарейн също не се помая. Нямахше да си влачи краката при такава възможност да напусне града. Особено при тази възможност.

Слънцето все още беше далече от половината път до зенита. По небето се търкаляха кълбести тъмносиви облаци. Днес като едното нищо можеше да завали сняг. А това ни най-малко нямаше да улесни задачата, която им предстоеше. Виж, вървенето тук беше лесно, защото широката, покрита с чакъл пътека през дърветата, водеше към Западната конюшня отвъд крилото на Кулата с квартирите на Посветените, беше разчистена. Не за удобство на Посветените естествено; повечето Сестри държаха конете си в Западната конюшня и работниците разчистваха тази пътека с гребла по два-три пъти на ден, ако се наложеше.

Самата конюшня заемаше три дълги етажа от сив камък – бе по-голяма от главните конюшни на Слънчевия дворец, широкият павиран двор пред нея гъмжеше от облечени в груби палта коняри, оседлани коне и увенчани с шлемове стражи от Гвардията на Кулата, с техните стоманени нагръдници върху почти черните им палта и също толкова тъмни плащове, извезани на дясната гръд с бялата капка на Пламъка на Тар Валон. Табардите със седемцветните ивици върху бронята отличаваха тук-там знаменосците, както и единствения офицер. Брендас и Мейдани тъкмо се качваха на седлата, а половин дузина други Посветени, загърнати в наметалата си, в изпъната колона вече поемаха към Портата на залеза, обкръжени от своите стражи. За миг Моарейн изпита раздражение, че толкова много са изпреварили нея и Сюан. Нищо ли не си бяха взели, че да са толкова бързи? Ама те пък не знаеха какво търсят. Това отново повиши духа ѝ.

Запробива си с лакти път през тълпата и намери дорестата си кобилка – юздите държеше дългнеста конярка с неодобрително изражение на тясното лице. Най-вероятно се мръщеше, че някаква си Посветена си позволява да има свой кон. Малцина имаха – повечето просто не можеха да си позволят да поддържат кон, пък и възможностите да яздиш извън терена на Кулата бяха нищожни – но Моарейн се беше купила Стрела, за да отпразнува спечелването на пръстена. Акт на суетна показност, за който беше почти сигурна, че можеше да я отпрати на малка разходка до кабинета на Мириън. Но въпреки това не съжаляваше за покупката. Кобилата не беше висока, защото тя мразеше да прилича на дете, както ставаше, щом яхнеш високи животни, но въпреки това можеше да продължи да препуска след като и по-едри от нея коне се уморяха. Бърз кон – добре, но издръжлив – още по-добре. Стрела беше и двете. Виж, това като се разбра, наистина ѝ спечели визита при Наставницата на новачките. Сестрите не гледаха добре на Посветена, рискуваща да си счупи врата. Ама никак.

Конярката понечи да ѝ подаде юздите, но тя окачи чантата на седлото, след което разкопча кожените капаци на дисагите. От едната страна имаше увит в кърпа вързоп, в който, както се оказа, имаше половин самун хляб, сушени зарзали в промазана хартия и голяма буца светложълто сирене. Повече, отколкото можеше да изяде сама, но някои от останалите имаха повече апетит. Другата страна се беше издула от лъскавата писалищна дъсчица, дебел сноп хубава хартия и две хубави писалки със стоманени пера.

„Ножчето няма да трябва, помисли си тя с огорчение, като се стараеше да запази лицето си гладко. Защо пък да се оставя конярката да я види колко е засрамена? Ами подготвила се беше поне.

Походното писалище съдържаше също така и здраво запушена мастилница от дебело стъкло. Въпреки неприкритата насмешка на конярката, Моарейн грижливо провери дали наистина е запушена добре. Тази жена можеше да се подсмива колкото си ще, без да си прави труд да го прикрие с шепа дори, но не тя щеше да се чуди какво да прави, ако мастилото изтечеше и наклепеше всичко. Колко жалко, че слугите не гледаха на Посветените както новачките, мислеше си понякога Моарейн.

С насмешлив поклон, конярката най-сетне ѝ подаде юздите, наведе се и поднесе събраните си шепи да ѝ помогне с качването, още един подигравателен жест, но Моарейн го подмина с презрение. Надяна ръкавиците за езда и с лекота се метна на седлото. Да я видим сега как ще се подсмивва! Бяха я качили на първото ѝ пони – водено с въже, разбира се – още когато бе пораснала толкова, че да може да ходи, без да я държат за ръчичка, а първия истински кон ѝ дадоха, когато беше едва на десет. За жалост, полите на роклите на Посветените не бяха раздвоени за езда и необходимостта да ги придърпа надолу, мъчейки се напразно да си прикрие краката, развали цялото достойнство на мига. Студът я безпокоеше, не скромността. Е, и скромността, отчасти. Забеляза, че някои от стражите оглеждат обутите ѝ в дългите чорапи крака, оголени почти до коляното, и се изчерви. Помъчи се да ги пренебрегне и се озърна към Сюан.

Беше поискала и на Сюан да купи кон за отпразнуването и сега съжали, че ѝ бе позволила да я разубеди. Сюан щеше да може да се поупражни повечко. Изкатери се на коня си, едър сив скопец, толкова непохватно, че явно кроткото иначе животно извърна глава и я изгледа втрещено. За малко щеше да падне, докато се мъчеше да вкара другия си крак в стремето. След като се оправи и с това, стисна юздите толкова силно, че ръкавиците се изпънаха върху кокалчетата на пръстите ѝ; лицето ѝ бе изопнато все едно, че ѝ предстоеше тежко изпитание, в което можеше и да се провали. И с право. Сюан можеше да язди; просто си беше много лоша ездачка. Някои от мъжете огледаха с интерес и нейните полуразгопени крака, но тя май не го забеляза. Разбира се, и да го беше забелязала, нямаше да я смути. Според нея работата в рибарска лодка значело да си вържеш полите високо и да си оголиш краката много над коляното!

След като се качиха на седлата, едно стройно младо подлейтенантче, на чийто шлем имаше късо бяло перо, извика осмината стражи, които щяха да ги придружават. Всъщност доста хубавичък си беше, зад лицевите решетки на шлема, но всички в Гвардията на Кулата бяха достатъчно благоразумни, за да не се усмихват на Посветена, и той изгледа двете със Сюан съвсем бегло, преди да им обърне гръб. Не че искаше толкова да ѝ се усмихне, нито пък тя да му отвърне – да не е някоя безмозъчна новачка, я! – но щеше да ѝ хареса да го погледа още мъничко.

Водачът на ескорта им не беше хубав. Висок, с прошарена коса знаменосец, навъсен, той се представи съдържано с плътния си хриплив глас като Стелер, строи войниците си в хлабав кръг около двете и обърна рунтавия си пъстър кон към Портата на залеза без повече приказки. Гвардейците потеглиха след него и двете със Сюан се оказаха подкарани като добитък. Подкарани! Моарейн запази спокойствие, но с усилие. Беше добро упражнение. Сюан, изглежда, не мислеше, че ѝ трябва упражнение.

– Трябва да отидем на западния бряг – извика тя, навъсена в гърба на Стелер. Той не й отвърна. Тя ритна с пети дебелите хълбоци на сивушкото и го подмина, като междуременно за малко щеше да се изхлузи от седлото. – Чухте ли ме? Трябва да отидем на западния бряг.

Знаменосецът въздъхна шумно и най-после извърна глава към Сюан.

– Вече ми казаха да ви заведа на западния бряг... – Замълча сякаш се замисли с каква титла да се обърне към нея. Стражите рядко имаха повод да говорят с Посветени. Явно не му хрумна нищо, защото продължи без никакви титли и с по-твърд тон: – Обаче не искам някоя от вас да се натърти, тъй че ще стоите вътре в кръга, чу ли? Е, сега се върни отзад. Или ще спрем ей тука, докато не го направиш.

Сюан стисна челюсти и изостана при Моарейн.

Моарейн се озърна бързо да се увери, че никой от войниците няма да я подслуша, и прошепна:

– Не можеш да си мислиш, че ще сме точно ние, Сюан. – Вярно, че и тя се надяваше, но това си беше реалният живот, а не някоя приказка на веселчун. – Та той може все още да не се е родил.

– Шансът ни е колкото на всички други – измърмори Сюан. – По-голям, защото ние знаем какво всъщност търсим. – Не беше спряла да гледа навъсено знаменосеца. – Като си обвържа Стражник, първо ще го науча да прави каквото му се каже.

– Стелер ли мислиш да обвържеш? – попита невинно Моарейн и Сюан я зяпна с такова стъписване и ужас, че тя едва не се изсмя. Но в същото време Сюан едва не падна от коня, а това съвсем не беше за смях.

След като минаха през обкованата с желязо Порта на залеза с позлатените залязващи слънца, дали името й, забити високо в дървените греди, бързо се разбра, че завиват на югозапад по настланите с камък улици към Портата на Алиндер. Към града имаше много водни порти, през които можеха да влизат малки лодки, и, разбира се, имаше ги и Северния и Южния пристан за речни кораби, но само шест порти на мостове. Портата на Алиндер беше най-южната от трите на запад и не беше добър знак, че ще се приближат до Драконовата планина, но Моарейн не мислеше, че Стелер ще позволи да го отклонят. „Търпи това, което не можеш да промениш“, каза си кисело тя. Сюан сигурно беше готова да задъвче пирони.

Сюан обаче гледеше мълчаливо в гърба на Стелер. Вече не сърдито и навъсено, само го гледеше, замислено, точно както правеше с главоблъсканиците, които толкова обичаше, от най-побъркващо заплетените, с така здраво напасваните парчета, че сякаш никога не биха могли да се разпаднат. Само че за Сюан винаги се разпадаха. И главоблъсканиците с думи също така, както и с числа. Сюан виждаше модела там, където никой друг не можеше да го види. Сега беше до такава степен погълната от знаменосеца, че дори яздеше с известна лекота, ако не и с вещица. Най-малкото, не изглеждаше готова да се катурне на всяка крачка.

Навярно щеше да измисли начин да го отклони, но самата Моарейн се отдаде на удоволствието от ездата през града. Дори на Посветените не им позволяваха всеки ден да излизат извън терена на Кулата, в края на краищата, а Тар Валон беше най-големият град, най-величественият град в познатия свят. Сигурно и в целия свят. Островът беше дълъг близо десет мили и като се изключеха обществените паркове и частните градини – и Огиерската дъбрава, разбира се – градът покриваше всяка стъпка от тях.

Улиците, по които яздеха, бяха широки и дълги, почистени от снега и всички сякаш бяха пълни и препълнени с хора, най-вече пешеходци, въпреки че през тълпата се промушваха носилки и паланкини. В това гъсто човешко гъмжило беше по-лесно да вървиш пеш, отколкото да яздиш, и само най-гордите и най-упоритите бяха на коне – тайренска благородничка с вдървен врат и висока дантелена яка, с антуража й от слуги и охрана, няколко кандорски търговци с мрачни погледи и със сребърни вериги през гърдите, няколко

групички пъстро облечени мурандийски контета със завити нагоре мустаци, чието място трябваше да е навън, при боевете. „Или пък тези, които ги чака дълъг път , добави тя наум при поредното си напразно усилие да покрие краката си и се намръщи на салдеца с дръпнатите очи, търговец или занаятчия някакъв, с грубо вълнено палто, който ги оглеждаше разнежено и доста неприкрито. Светлина! Мъжете като че ли никога не можеха да разберат, или не ги интересуваше, кога една жена иска да я гледат и кога – не. Тъй или иначе, Стелер и войниците му успяха да им отворят пътя напред – никой не искаше да се пречка на пътя на осем въоръжени гвардейци на Кулата. Да, това им правеше път през тълпата. Съмняваше се, че някой из тълпата ще знае, че една общита със седемте цвята бяла рокля означава посветена на Бялата кула. Хората, които идваха в Тар Валон, стояха настрана от Кулата, освен ако нямаха работа там.

Сред тази тълпа като че ли имаше представители на всички страни. „Светът идва в Тар Валон , гласеше поговорката. Тарабонци от далечния запад, с була, които покриваха лицата им до очите и достатъчно прозрачни, за да се виждат под тях дебелите им мустаци, търкаха рамо с моряци, облечени в кожени елечи и боси дори и в този студ, от речните кораби, порещи Еринин. Мъж от Граничните земи в плетена ризница мина покрай тях, подкарал в обратната посока – шиенарец с каменно лице, с увенчания му с полумесец шлем, увиснал от седлото, и с обръсната глава, освен кичура на темето. Явно беше някой пратеник, тръгнал за Кулата, и Моарейн за миг си помисли дали да не го спре. Но той нямаше да разкрие посланието си на нея, пък и щеше да ѝ се наложи да си пробива път през стражите на Стелер. Светлина, колко мразеше да не знае нещо!

Мяркаха се облечени в тъмни дрехи кайриенци – човек можеше да ги отличи лесно, защото бяха по-ниски и по-светлолики от почти всички останали; мъже от Алтара в тежко извезани палта, жени от Алтара, стиснали наметалата си, яркочервени, зелени или жълти, да закрийт голото под роклите им с дълбоките деколтета от ледения въздух, и скромно облечени андорци, които крачеха така, сякаш не знаеха къде точно отиват, но се канеха да стигнат там колкото може по-скоро. Андорците винаги се съсредоточаваха само върху едно нещо; упорити хора бяха и горди, и им липсваше въображение. Няколко доманки с натруфени наметала – търговки, несъмнено, повечето домански жени, които се виждаха извън страната им, бяха такива – си купуваха топли месеници от количката на баничаря, а близо до тях някакъв арафелец с палто с нашарени с червени ивици ръкави, с черна коса, поклащаща се на гърба му на две плитки, украсени със сребърни звънчета, ръкомахаше и спореше за нещо с дебел иллианец, който, изглежда, се интересуваше повече как да загърне телесата си в ярко извезания си плащ. Зърна дори някакъв тип с кожа черна като въглен, който можеше да е от Морския народ, макар че някои тайренци бяха също толкова черни. Ръцете му бяха скрити под опърпаното наметало, докато ситнеше из тълпата, тъй че не можа да види дали са татуирани.

При толкова много хора се вдигаше глъч дори само от обикновеното говорене, но към него се добавяше шумът от фургони и коли, скърцането на зле смазаните оси, тропотът на копитата и стърженето на общитите със стомана колелета по каменната настилка. Коларите и водачите на фургони викаха на хората да им отворят път и те го правеха с неохота, улични търговци подвикваха – хвалеха панделките, иглениците, печените си ядки и още десетки неща на количките и подносителите си. Напук на студа, жонгльори и акробати играеха за пари по уличните кръстовища, мъже и жени с шапки, поставени пред тях за дребни монети, свиреха на флейти, на гайди или на лютни, дюкянджии стояха пред отворените си дюкяни и хвалеха на висок глас колко много по-добра е тяхната стока от тази на другите. Улични чистачи с метли, гребла и колички зачистваха онова, което оставяха конете, и всякакъв друг боклук също така, като подвикваха:

– Отворете път за чисти обуца! Отворете път, ако искате да са ви чисти обуцата!

Беше толкова... обичайно. Никой като че ли не забелязваше тежката миризма на лютив дим,

надвиснала във въздуха. Някаква си битка извън Тар Валон не можеше да повлияе на това, което ставаше зад стените на Тар Валон. Навярно дори война нямаше да може. Но човек можеше да види същото и в Кайриен, макар и не в същите количества или в такова разнообразие. Всъщност самият Тар Валон правеше града различен от всички други.

Бялата кула се издигаше от центъра на града – дебел костенобял стълб, с височина сто разтега, видим от мили разстояние. Това бе първото, което виждаше всеки, който се приближаваше към града, много преди да може да види самия град. Центърът на властта на Айез Седай, само това беше достатъчно, за да отличи Тар Валон, но и други, по-малки кули се издигаха из града. И не само остри шпилове, а и спирални, и с канелюри, някои от тях толкова близо една до друга, че се свързваха с мостове на сто стъпки във въздуха, или на двеста, или още по-високо. Дори безвърхите кули на Кайриен не можеха да се сравнят с тях. Всеки площад си имаше фонтан или някакъв паметник в центъра, или огромна статуя, някои върху постаменти, високи цели петдесет стъпки, ала самите сгради бяха по-величествени от повечето паметници в други градове. Около внушителните като палати домове на богати търговци и банкери, с техните кули и куполи, и оградени с колони портици – претъпкани дюкяни и странноприемници, кръчми и конюшни, жилищни постройки и домове на обикновеното гражданство, но дори и те бяха украсени с изваяния и фризове, подходящи за дворци. Немалко от тях можеха да минат за дворци. Почти всички бяха огиерска направа, а огиерите строяха за красота. Още по-удивителни бяхастройките, пръснати из целия град, срещащи се по половин дузина на всяка улица, където на огиерските зидари им беше дадена пълна свобода. Една триетажна банка наподобяваше полет на ято златоамраморни птици, докато сградата на Кандорската търговска гилдия като че ли изобразяваше коне, препускащи в морска вълна, или може би морска вълна, превръщаща се в конски табун, а един много голям хан, носещ името „Синята котка“, строго наподобяваше точно това – синя котка, свила се на кълбо за сън. Големият рибен пазар, най-големият в града, сякаш наистина беше ято огромни риби, зелени, червени, сини и пъстри. Други градове също се гордееха с огиерски постройки, но нищо не можеше да се сравни с това, което притежаваше Тар Валон.

Една от направените от огиери сграда беше заградена със скеле, което скриваше формата ѝ, тъй че Моарейн можа да види само зелен и бял камък, както и че сякаш всичко беше на кривини, а по дървените платформи се движеха огиерски каменоделци – някои вдигаха големи късове бял камък на дълъг дървен кран, стърчащ над улицата. Дори огиерската работа се нуждаеше от ремонт от време на време, а никой човешки зидар не можеше да уподоби изкуството им. Да се види огиер беше рядкост обаче. Един от тях стоеше на улицата под широката стълба, водеща към първата платформа, с дълго черно палто и с дебело хартиено руло под мишницата. Планове несъмнено. Можеше да го вземеш за човек, ако примижиш. И ако пренебрегнеш факта, че огромните му очи бяха на равнището на нейните, когато се изравни с него, яхнала коня. Това, както и дългите, обрасли с туфи косми уши, които се подаваха изпод косата му, и носът, широк почти колкото лицето му, както и устата, която едва ли не разполовяваше въпросното лице. Тя му кимна официално от седлото и той отвърна на поздрава ѝ със същото достолепие, поглаждайки тясната брада, провиснала на гърдите му. Ала ушите му помръднаха и ѝ се стори, че видя да се ухилва, докато се обръщаше да се качи по стълбата. Всеки огиер, дошъл в Тар Валон, щеше да познае роклята на Посветена, щом я видеше.

Изчервена, тя хвърли кос поглед да види дали Сюан е забелязала, но приятелката ѝ все така оглеждаше замислено Стелер. Можеше и да не е забелязала огиера. Е, Сюан можеше много да се вгълби в своите главоблъсканици, но да пропусне да види огиер?

Близо час след като напуснаха Кулата, стигнаха до Портата на Алиндер, която беше достатъчно широка, за да могат да преминат в редица пет или шест фургона, без да се сбутат, и фланкирана с две високи кули със зъбери. Кули имаше навсякъде по високите бели крепостни стени на града, щръкнали над реката, но никой от тях не бяха толкова високи, колкото мостовите кули. Грамадните, обковани с бронз крила на портата бяха отворени

широко, но стражите горе на порталните кули пазеха зорко, готови всеки момент да извикат да завъртят железните макари и да ги затворят, а двајсетина мъже стояха край пътя, стиснали алебарди, и държаха под око малцината преминаващи. Двете със Сюан и ескортът им привлякоха погледите им като магнит железни стружки. Или роклите с ивиците, по-скоро. Никой обаче нищо не каза за това, че Посветени напускат града, което предполагаше, че през тази порта вече е излязла друга група. За разлика от многолюдните улици, през портата движение нямаше. Всички, които бяха поискали да потърсят безопасност зад стените на Тар Валон, вече отдавна бяха вътре и въпреки привидната обичайност зад градските стени, изглежда, никой не си и помисляше, че все още е безопасно да се тръгва навън. Един от стражите край пътя, широкоплещест знаменосец, кимна на Стелер и той също му отвърна с кимване, без да спира.

Когато копитата на конете заотекваха по моста, Моарейн усети как дъхът ѝ секна. Мостовете сами по себе си представляваха чудеса, построени с помощта на Силата, като каменна дантела, извисила се в дъга на близо миля до здравата суша отвъд блатистия речен бряг, без никаква опора по цялото това протежение и достатъчно високи по средата, за да може отдолу да премине и най-големият речен кораб. Не това я стъписа обаче, а че беше извън града. Сестрите набиваха много дълбоко в главата на всяка новачка, че само едното стъпване на мостовете представлява опит за бягство, най-тежкото престъпление, което можеше да извърши една новачка, след убийството. Същото важеше и за Посветените – просто на тях не беше нужно да им се напомня. А тя беше извън града, толкова свободна, колкото ако вече носеше шала. Огледа войниците около себе си. Е, почти толкова свободна.

На най-високото място на моста, на петдесет разкрача над реката, Стелер изведнъж дръпна юздите. Луд ли беше да спира пред гледката с издигащата се в далечината Драконова планина, с прекръшения ѝ връх, от който струеше лента черен дим? В еуфорията си тя беше забравила за студа, но силният вятър откъм Алиндрелската Еринин, който я сръза през наметалото, набързо ѝ го припомни. На този вятър миризмата на изгоряло дърво като че ли беше особено силна. Осъзна, че тръбите са спрели да свирят. Мълчанието им ѝ се стори някак злокобно, също както зовът им преди това.

После видя групата конници в подножието на моста, вторачени към градските стени. Това, че тръбите са млъкнали, вече не ѝ се струваше толкова обезпокоително. Лъскавите брони и шлемове на ездачите блесяха като сребро и всички бяха с дълги бели плащове, проснати върху задниците на конете. Прегръщането на Извора я изпълни с живот и радост, но по-важното за момента беше, че изостри зрението ѝ. Точно както бе подозирала, на лявата гръд на всеки от тези плащове беше извезано огнено златно слънце. Чеда на Светлината. И смееха да блокират движението по един от мостовете на Тар Валон? Е, бяха само двете със Сюан и стражите, но принципът си оставаше. Фактът, че са двете със Сюан и Гвардията на Кулата, само правеше нещата още по-лоши. Правеше ги непоносими.

– Знаменосец Стелер – заяви тя високо, – на Бели плащове не може да се позволи да си въобразяват, че могат да унижат посветени на Кулата. Нито гвардейци на Кулата. Продължаваме напред. – Глупакът дори не я погледна, взрян замислено в Белите плащове. Може би ако го чуknеше леко по главата с едно тънко поточе Въздух...

– Моарейн! – Шепотът на Сюан беше тих, но и доста рязък.

Тя погледна с изненада приятелката си. Сюан се беше навъсила. Как разбра? Та тя дори не бе започнала да заплита! Все пак Сюан беше права. Някои неща просто не бяха разрешени. Моарейн гузно пусна сайдар и цялата радостна възбуда се изцеди от съществото ѝ. Потръпна и се загърна по-плътено в наметалото. Сякаш щеше да помогне нещо.

Най-сетне Белите плащове обърнаха и поеха обратно към селото. Алиндер беше голямо село, всъщност цяло градче, с тухлени къщи на по два и дори на три етажа, покрити със сини плочи, доколкото можеше да се види през снега, със своите си ханове, дюкяни и пазари.

Бялата снежна пелена му придаваше чистота и покой. Белите плащове изчезнаха задълго. Чак когато отново се появиха в теснината между две постройки, на някаква улица, водеща на север, Стелер подкара коня си. Ръката му в металната ръкавица се отпусна на дръжката на меча, а главата му непрестанно се въртеше наляво-надясно – той оглеждаше улиците отпред, докато минаваха последната отсечка от моста. Където се появише група Бели плащове, можеше да се появи и друга. Моарейн изведнъж се почувства много благодарна за присъствието на Стелер и хората му. Една кама едва ли щеше да помогне много срещу стрелата на Бял плащ. Нито една от подготовките ѝ всъщност нямаше да свърши много работа.

Сюан отново пришпори сивушкото си до знаменосеца, все така вгълбена в мислите си, дотолкова, че яздеше с нещо наподобяващо... е, не чак изящност, но стабилност поне.

– Знаменосец Стелер. – Тонът ѝ съчетаваше твърдост с учтивост, подплатени със силен елемент на увереност. Почти заповеден глас. Стелер извърна глава към нея и примига изненадано. – Знаете защо сме тук, разбира се – продължи тя и едва дочака кимването му. – Жените, които е най-вероятно да си тръгнат, преди да са чули за паричната помощ, са в лагерите, които са най-отдалечени от града. Посещаването им вчера щеше да е свързано с известни опасности, но Амирлин има сведения, че айилците се оттеглят. – Светлина, говореше все едно, че Амирлинката най-редовно споделя всичко с нея! – Амирлин изрази нежеланието си да позволи някоя от тези жени да си тръгне, без да е получила възнаграждението, знаменосец, тъй че настоятелно предлагам да последваме съвета ѝ и да започнем с най-отдалечените лагери. – Жестът ѝ можеше да се стори неопределен за всеки друг, освен за Моарейн, но като че ли най-случайно тя посочи точно към Драконовата планина. – Амирлин желае точно това.

Моарейн затаи дъх. Възможно ли беше Сюан да е намерила ключа?

– Няма и един айилец отсам Еринин, както чувам – отвърна примирено Стелер. И в следващия момент разби всичките ѝ надежди. – Казаха ми лагерите най-близо до реката, и ще е така. И ми казаха, ако някоя от вас вдигне врява, веднага да я върна в Кулата. Вие не вдигате врява, нали? Не съм си и помислил.

Сюан дръпна юздите да дочака Моарейн и се изравни със Стрела. Не се въсеше, но погледът ѝ в гърба на знаменосеца беше като синкав лед. Сиянието на сайдар изведнъж я обкръжи.

– Не, Сюан – промълви тихо Моарейн.

Сюан я изгледа намръщено.

– Искан само да се опитам да погледна по-напред. Да не би да има други Бели плащове.

Моарейн повдигна вежда, а Сюан се изчерви и светлината около нея изгасна. Нямаше право да изглежда толкова изненадана. След като вече шест години буквално знаеха какво крият в кесийките си, Моарейн от един поглед можеше да разбере кога приятелката ѝ мисли да я подведе. Макар и толкова интелигентна, Сюан понякога беше сляпа.

– Не разбирам как можеш да го търпиш това – измърмори тя и се надигна на стремената. Моарейн трябваше да протегне ръка, за да я задържи да не се катурне. – Ако лагерът е по-надалече, ще ми трябва Сестра за Цяр.

– Имам мехлем – каза Моарейн и потупа доволно чантичката, провиснала от седлото ѝ. Ножчето за острене, както и камата, можеше да са ненужни, но поне се беше сетила за мехлема.

– Оставаше и една каляска да си имах – изръмжа Сюан, но Моарейн само се усмихна.

Алиндер пред тях беше пуст и смълчан. Селото беше опожарявано поне три пъти по време на Тролокските войни, още веднъж към края на Войната на Втория Дракон, и на два пъти по време на двайсетгодишната обсада на Тар Валон от армиите на Артур Ястребовото крило, и

изглежда, обитателите му очакваха това да се случи отново. Тук се мяркаше полузаровен в снега стол, там – маса, детска кукла, готварско котле, все изтървани по пътя от хора, забързали се да влязат в града с всичко, което могат да вземат със себе си. От друга страна, всички прозорци като че ли бяха плътно затворени, вратите здраво залостени, тъй че всичко да оцелее до връщането на хората. Ала тук миризмата на изгоряло беше по-силна, отколкото на моста, и единствените звуци бяха поскърцванията на табелите пред хановете и глухият тропот на конските копита по каменната настилка под снега. Селото вече не изглеждаше загърнато в първичен покой. Изглеждаше... мъртво.

Моарейн изпита огромно облекчение, когато го оставиха зад гърба си, въпреки че язدهа на юг и далече от Драконова планина. Околността привидно беше спокойна и миризмата на изгоряло отслабваше, колкото повече се отдалечаваха. Сюан явно не изпитваше облекчение. От време на време поглеждаше през рамо към огромния черен връх на Драконова планина – половината пъти се налагаше Моарейн да я подпира с ръка, за да я задържи в седлото – и неведнъж съвсем осезаемо изскърцваше със зъби. Често бяха обсъждали към коя Аджа биха могли да се включат и Моарейн отдавна се беше спряла за себе си на Синята, но според нея Сюан като нищо можеше да си избере Зелената.

Първият лагер, на който се натъкнаха, на две мили под Алиндер, представляваше осеяно с готварски огньове пространство от фургони, волски коли и шатри, повече или по-малко закърпени, сред които се мяркаха заслони от храсти. Чуковете кънтяха над наковалните при трите налбантници, деца тичаха насам-натам и играеха по отгъпкания мръсен сняг все едно, че не знаеха, че е имало битка и че бащите им може да са загинали. Сигурно не знаеха. Щеше да е милост за тях. Коневръзите бяха почти празни и освен тримата налбанти се виждаха малко мъже, но една дълга опашка от жени – над петдесет! – се беше наредила пред някакъв платнен павилион, където на маса се беше разположила някаква Посветена с подредени зад нея четирима стражи, тъй че Стелер дори и не забави коня си. Моарейн прегърна за миг Извора и усети, че Сюан е направила същото. Далечното и едва видимо лице на Посветената беше обкръжено от многобройни тънки тарабонски плитки. Сарийн беше най-красивата жена в квартирите на Посветените, като се изключеше може би Елид, въпреки че самата тя като че ли изобщо не го осъзнаваше, докато с Елид съвсем не беше така, но като за дъщеря на дюканджия притежаваше удивително малко такт. Майка ѝ сигурно много се беше зарадвала, когато я бе видяла да тръгва с острия си език за Тар Валон.

– Дано тоя път поне да не нагази във врялата вода – каза тихо Сюан, все едно че беше прочела мислите на Моарейн. Но пък и двете познаваха Сарийн прекалено добре. Приятелка, но като коприва пареше понякога. Спасяваше я това, че сякаш не забелязваше какво е казала погрешно, също както не забелязваше красотата на лицето си.

След стотина крачки светлината около Сюан угасна и Моарейн също пусна Силата. Някоя Сестра можеше да ги види, в края на краищата.

Следващият лагер, на по-малко от миля по на юг, се оказа още по-голям и по-безреден, и без никой, който да записва имена. Освен това беше по-шумен, с шест работещи ковачници и два пъти повече деца, които тичаха и вдигаха врява. Липсата на мъже тук беше сравнима с предишното място, както и празните коневръзи, но изненадващо, из лагера се мяркаха много затворени карети. Моарейн потръпна, като чу мурандийския говор, докато влизаха. Мурандийците бяха свадлив народ, впрягаха се на чест по въпроси, които никой друг не можеше да разбере, и непрекъснато налитаха на дуели. Но когато Стелер обяви целта на посещениято им с рев, който можеше да подплаши бик, никой не пожела ни най-малко да влезе в свада. Двама слаби като тръстики младежи в изтъркани наметала набързо донесоха една маса и два стола за Моарейн и Сюан. Поставиха масата на открито, но други двама младежи донесоха триноги мангали и ги сложиха от двете ѝ страни. Работата можеше и да не се окаже чак толкова неприятна, в края на краищата.

Глава 5

Човешкото сърце

След като Моарейн се настани на едното трикрако столче с писалищната дъсчица, отворена на масата пред нея, веднага промени мнението си за неприятностите. Топлината на мангалите моментално се разсейваше във въздуха и едва облекчаваше студа, а тънките струйки сив дим се носеха пред лицето ѝ, пареха очите ѝ и я караха да кашля. С дебели обувки и два чифта чорапи или не, стъпалата ѝ бяха доста премръзнали от ездата и сега, отпуснати на утъпкания сняг, бързо се вкочаниха. А близо сто жени, повечето от които стискаха в прегръдките си невръстни бебенца, оформяха гъмжилото около масата, и всички до една викаха имената си, да ги запишат първи. Повечето бяха облечени в прости дебели вълнени дрехи, но няколко бяха в коприни или поне в пишно извезани рокли с добра кройка, което показваше богатство или знатност, или и двете. Те обаче викаха не по-малко силно от останалите. Благороднички да се надвикват така с простолудието! Мурандийците нямаха никакво чувство за приличие.

Стелер рева, докато лицето му не посиня, всички да млъкнат и да се наредят на опашка, обаче никой не му обърна внимание. Двама от стражите пристъпиха напред, сякаш се канеха да избутат жените, но рязкото движение на знаменосеца ги спря, и добре, че ги спря. Такова нещо можеше да предизвика метеж. Моарейн се надигна, за да се опита да въведе ред, въпреки че не знаеше как. В именията си никога не се беше изправяла пред подобно нещо; съмняваше се, че и на някой от стюардите ѝ му се беше налагало, а хората обикновено слушаха повече стюарда, отколкото господарката на имението. Ала Сюан я беше изпреварила – беше се качила на столчето си и гледеше навъсено. Стискаше краищата на наметалото си, сякаш искаше да спре треперенето на юмруците си.

Светлината на сайдар я обгърна и тя затъка Въздух и Огън. Вътъкът беше прост, използваше се малко от Силата, но когато заговори, гласът ѝ закънтя като небесен гръм.

– Тишина!

Беше най-обикновена команда, макар и произнесена впечатляващо, без ярост, но стъписаните жени се заотдръпваха, изведнъж смълчани като камъни. Даже чуковете спряха да кънтят по наковалните. Целият лагер се смълча, дотолкова, че Моарейн можеше да чуе тропота на копитата на вързаните коне. Стелер погледна Сюан одобрително – знаменосците одобряваха яките дробове, според опита на Моарейн – а жените около масата изгледа стръвно. Много от бебетата запищяха обаче и когато Сюан продължи, беше без сплит. Силният ѝ и твърд глас все пак отекна надалече. – Ако искате да видите и един петак, ще се наредите на опашката и ще пазите ред. Бялата кула не се занимава с непослушни деца. Дръжте се като възрастни жени, да не съжالياвате после. – Кимна да натърти на думите си и огледа намръщено тълпата жени да види дали са я разбрали. Бяха.

Щом слезе от столчето, жените се втурнаха да оформят две опашки пред масата, със съвсем малко бутане и ръчкане с лакти, доколкото можеше да прецени Моарейн. По-фино облечените се оказаха най-отпред, естествено със слугините си, понесли бебетата, но и те едва се сдържаха да не се бутат и да не си мятат навъсени погледи. Може би бяха търговки, но каква търговия търсеха тук, Моарейн така и не можеше да разбере. Веднъж беше видяла двама мурандийски търговци, уж прилично облечени, да се бият наред улицата с окървавени носове и да се търкалят в канавката. Въпреки подбутванията с лакти, никоя не проговори и дума, а тези, които носеха деца, като че ли полагаха всячески усилия да ги усмирят. Няколко момичета, може би около десет-дванайсетгодишни, се бяха струпали от едната страна, присвити в наметалата си, сочеха към нея и Сюан и си шепнеха възбудено. Стори ѝ се за миг, че споменаха за Айез Седай. Друга млада жена, три или четири години по-голяма, стоеше наблизко и се преструваше, че не ги поглежда завистливо. Много момичета

мечтаеха да станат Айез Седай, но малко от тях имаха куража да направят първата стъпка отвъд мечтата. Моарейн отметна дясната страна на наметалото си, отвинти мастилничката и взе едната писалка. Ръкавиците си не свали – тънката кожа не предлагаше кой знае каква защита срещу студа, но все пак беше по-добре от нищо.

– Вашето име, милейди? – рече тя. Първата жена, пълничка и усмихната, беше облечена в рокля за езда с високо деколте не от най-хубавата коприна, но все пак беше от коприна, както и обшитото ѝ с кожа наметало, извезано с червено и златно. И при това носеше по един пръстен със скъпоценен камък на всеки пръст. Въпреки това едва ли беше благородничка, ала все пак малко ласкателство не струваше нищо. – А на бебенцето ви?

– Аз съм лейди Мери до Аланна а'Конлин, пряка наследница на Катрини до Каталан а'Корали, първата кралица на Муранди. – Усмивчицата на пълничката жена си остана, но гласът ѝ се беше вледенил от гордост. В него се долавяше онзи мурандийски акцент, който можеше да те накара да си помислиш, че са много миролюбиви хора, докато не разбереш за какво става въпрос. Тя издърпа с едната си ръка една трътлеста жена с дебели вълнени дрехи, загърната с шал около главата и с гукащо бебенце в ръцете, увито в пеленки толкова, че само лицето му се показваше. – Това е синът ми, Седрин. Роди се едва преди една седмица. Отказах да си остана къщи, когато мъжът ми тръгна на война, разбира се. Тия монети ще поръчам да ги сложат в рамка, та Седрин винаги да знае, че е бил почетен от Бялата кула.

Моарейн се въздържа да спомене, че Седрин щеше да сподели тази чест със стотици други, може би хиляди, ако и в другите лагери беше същото като тук. Светлина, изобщо не беше очаквала да са родили толкова много жени! Запази лицето си гладко и огледа за миг бебенцето. Не беше чак толкова невинна – гледала беше раждане на коне и беше помагала в израждането: ако не знаеш как стават тези работи, как може да разбереш дали слугите се справят добре? – но виж, с бебетата нямаше никакъв опит. За нея детето можеше да е на десет дни, или на месец или два. Стелер и войниците му стояха нащрек малко по-назад от масата срещу евентуални свади, но в случая с нищо не можеха да ѝ помогнат. Най-малкото не можеше да се насили да ги попита. Ако лейди а'Конлин лъжеше, една Сестра щеше бързо да се оправи. Моарейн хвърли поглед настрана. Жената пред Сюан държеше по-голямо дете, но Сюан пишеше.

Топна писалката и видя една жена, която пристъпи край опашката с бебе, което сучеше от гърдата ѝ. Полускрито в наметалото на жената, детето не изглеждаше по-голямо от Седрин но тя като че ли съвсем преднамерено пренебрегваше опашката.

– Тази жена защо не се реди? Да не би бебето ѝ да е твърде голямо?

Усмивката на лейди а'Конлин повяхна и веждите ѝ се вдигнаха. Гласът ѝ много охладня.

– Не съм свикнала да следя за всички пикльовци, родени в лагера. – И властно посочи с пръст към хартията на масата. Пръстенът на изпънатия ѝ пръст беше с видимо напукана огнекапка. – Запишете ми името. Искам да се върна на топло в шатрата си.

– Ще запиша името ви, както и останалата информация, която ни трябва, след като ми кажете за тази жена – каза Моарейн; мъчеше се да докара онзи заповеден глас, който беше постигнала Сюан.

Опитът, изглежда, не доведе до кой знае какво. Веждите на Мери а'Конлин се присвиха, а устните ѝ се стиснаха войнствено. Изглеждаше готова да избухне. Или да замахне. Преди да успее да направи едното или другото, кръглоликата слугиня заговори припряно, като приклякаше в някакво подобие на реверанс на всеки няколко думи.

– Момиченцето на Кареме е на съвсем същата възраст като лорд Седрин, да ме прощавате, че взех думата, милейди, да ме прощавате, Айез Седай. Но човекът, дете Кареме искаше да си вземе за мъж, взе, че избяга, щото той искал да става Стражник, пък тоя, дете се ожени за нея, тя него хич не го харесва. – И поклати изразително глава. – О, нищо не ще да вземе тя от

Кулата, наш'та Кареме.

И все пак ще си получи помощта – заяви твърдо Моарейн. Тамра, в края на краищата, беше казала да запишат всяко име. Зачуди се дали любимият на Кареме е постигнал целта си. Малко мъже притежаваха нужните умения. Един Стражник не просто използваше оръжия, той беше оръжие, а това бе само първото изискване. – Какво е пълното й име? И това на детето.

– Ми, тя е Кареме Моули, Айез Седай, а момиченцето й е Еля. – Чудо на чудесата, лейди а'Конлин като че ли се примири, че слугинята говори преди нея. Остави това, ами и въсенето й изчезна и вече гледаше напрегнато Моарейн. Май твърдият тон беше единственото необходимо нещо. Както и да те мислят за Айез Седай.

– От кой град или село? – попита Моарейн, докато записваше.

– И къде точно е родено момиченцето ви? – чу в същия момент въпроса на Сюан. Сюан си беше свалила ръкавиците, подарък за рождения й ден от Моарейн, да ги опази от мастилени петна. Нетърпеливата, облечена в коприна жена пред нея можеше да мине за хубавица, ако не беше нещастният й нос. Беше също така доста височка, близо педя по-висока от Сюан. – В плевник на една миля западно оттук? Не, едва ли е мястото, където бихте очаквали да родите наследничката си. Може би не е трябвало да тръгвате навън толкова близо до срока си, да не говорим за боевете наоколо. А да знаете за някоя жена, която е родила през последните шестнайсет дни, но не е тук? Не ми отвърщайте така нахално, милейди, просто отговорете на въпроса ми. – Дамата го направи без повече възражения. Но пък и поведението на Сюан не допускаше никакви възражения или капризи. Нито повишаваше тон, нито говореше рязко; просто беше очевидно, че тя командва тук. Как го правеше?

Каквото и да си беше мислила Моарейн за приключението, свързано с търсенето на Преродения Дракон, всичко набързо се изпари, наред с възбудата от това, че са извън стените на града. Непрекъснатото задаване на едни и същи въпроси и записването на отговорите, грижливото отделяне на запълнените страници, за да засъхнат, и започването на нова страница скоро се превърна в ужасна досада. Единствените прекъсвания на тази монотонна дейност бяха паузите, докато си постопли ръцете над мангала от нейния край на масата. Неописуемо удоволствие при дадените обстоятелства, след като пръстите я заболяваха от студа, но едва ли можеше да й донесе някаква тръпка на възбуда. Единствената изненада бяха многото немурандийки. Войниците, тръгнали на война, май често си взимаха за жени чужденки. След известно време наковалните отново започнаха да кънтят, а и някакви хора, които поправяха един фургон, също заудряха с чукове, за да наместят едно оправено колело. От това чукане и дрънчене главата щеше да я заболи. Всичко беше съвсем отчайващо.

Полагаше усилия да не изкара негодуванието си на жените пред себе си, въпреки че някои от тях се стараеха да й дадат повод. Някои благороднички трябваше да бъдат разубеждавани да не изреждат цялото си родословие чак до времето на Артур Ястребовото крило, че и по-назад, а някои от просто облечените жени не искаха да кажат името на бащата или откъде са дошли, въсеха се подозрително, сякаш това беше някаква хитрина, целяща да ги лиши от парите, но с повечето беше достатъчно да ги изгледаш строго, за да се усмирят. Дори и мурандийките не искаха да прекаляват с жени, които те смятаха за Айез Седай, а тази представа се разпространяваше бързо. С това опашката се придвижваше малко по-гладко, въпреки че движението й изобщо не можеше да се нарече бързо.

Очите на Моарейн често пробягваха към жените, които виждаше да обикалят наоколо с наедриели коремни. Някои се спираха да погледнат към масата, сякаш си мислеха кога ли ще им дойде ред и те да застанат на опашката. Някоя от тях можеше да се окаже майката на Преродения Дракон, най-малкото ако решише по някаква причина да иде да роди точно на Драконова планина. Единствените две бебчета, родили се днес, след Прорицателството на

Гитара, бяха момичета, и като всички други новородени, се бяха родили в границите на една миля около лагера. Друга някоя Посветена щеше да намери момченцето, без да знае какво е намерила. Тя самата вероятно нямаше да чуе за това с години. Светлина, това не беше честно. Тя знаеше, но какво от това?

Някъде към обед Моарейн вдигна глава и видя пред себе си слаба млада жена в тъмни вълнени дрехи, с увито в одеяло в прегръдката ѝ дете.

– Сюза Вин, Айез Седай – промълви хрисимо жената. – Това съм аз. А това е моя Кирил – добави тя и погали момченцето по главичката.

Моарейн можеше и да няма опит с бебета, но можеше да различи половингодишно дете от новородено. Но докато отваряше уста да каже на жената да не се опитва да я прави на глупава, Сюан за миг я докосна по ръката. Това бе всичко – Сюан изобщо не спря да разпитва жената, чието име записваше – ала накара Моарейн да погледне още веднъж, от друг ъгъл. Сюза Вин не беше слаба, по-скоро беше измършавяла, с дълбоки сенки под очите и с окаяна външност. Роклята и наметалото ѝ бяха изтъркани и с много кръпки. Грижливо закръпени, но на места кръпките бяха повече от първоначалната тъкан.

– Бащиното име? – попита Моарейн. Това дете беше прекалено голямо, и толкова. Само че...

– Джак, Айез Седай. Джак Вин. Той... – Сълзите закапаха от хлътналите ѝ очи. – Джак умря още преди да е започнал болят. Подхлъзна се на снега и си счупи главата в един камък. Не е честно, да дойде чак дотук и да умре от едно подхлъзване в снега. – Бебето закашля дълбоко и Сюза се наведе над него притеснена.

Моарейн не беше сигурна дали бе заради кашлицата на детето, или заради сълзите, или заради умрелия мъж, но записа името на жената особено грижливо. Кулата можеше да си позволи сто златни корони за жена и дете, които можеха да умрат без малко помощ. Вярно, детето изглеждаше пълничко, но Сюза явно гладуваше. А Мери а'Конлин се канеше да сложи парите си в рамка. Единственото, което можеше да направи, бе да се въздържи да пита на кого е служил Джак Вин. Който и да беше господарят му, не трябваше да оставя нещата да стигнат чак дотук! Знатната кръв носеше толкова отговорности, колкото и права! И повече, както бяха учили самата нея. Отгоре на всичко, къде бяха приятелите на тази жена? Мурандийци!

– Светлината дано ви благослови, Айез Седай. – Сюза се опита да преглътне новите сълзи, но не успя. Не хлипаше; сълзите просто се лееха по бузите ѝ. – Светлината да свети вечно над вас.

– Да, да – отвърна вежливо Моарейн. – Имате ли Четяща в този лагер? – Не, мурандийците имаха някакво друго име за жените, познаващи билки и лекове. Но какво беше? Верин Седай им беше чела лекция по темата в първата година, когато двете със Сюан станаха Посветени. – Мъдрост? Мъдра жена? – След като Сюза кимна, тя извади кесийката си от чантичката на колана и сложи един сребърен петак в свободната ръка на жената. – Заведи си детето при нея.

Това предизвика още плач и благодарности, а и опит да ѝ целунат ръката, който тя едва избегна. Светлина, Сюза не ѝ беше крепостна все пак. Едва ли беше прилично.

– С парите, които ще получи – прошепна Сюан, след като Сюза най-сетне си тръгна, – Мъдрата жена можеше да ѝ помогне на кредит. – Не отмести очи от това, което пишеше с изрядния си почерк, но Моарейн долови неодобрението, изписано на лицето ѝ. Сюан много пестеше малкото пари, с които разполагаше.

Моарейн въздъхна – стореното – сторено, – след което въздъхна отново, щом забеляза как си зашепнаха жените по двете опашки. Слухът, че едната „Айез Седай“ е приела детето на Сюза Вин, се разпростираше като див пожар в суха трева и скоро тя видя още жени да притичват към края на опашката; една дори _водеше_ детето си за ръка.

– Моя Данилчо, линее ми нещо напоследък, Айез Седай – рече жената с кръглото лице пред нея с обнадяваща усмивка. И с алчен блясък в светлите си очи. Бебенцето, сгушено в ръцете ѝ, гукаше и се кикотеше щастливо. – Жалко, че не мога да си позволя да навестя Мъдрата жена. – А сивата ѝ вълнена рокля изглеждаше почти нова.

Моарейн кипна и този път не се опита да го прикрие.

– Бих могла аз да го Изцера – отвърна тя много хладно. – Разбира се, много е малък. Може да не оживее. Най-вероятно няма. – На такава възраст със сигурност нямаше да преживее мъките на Цяра, пък и това беше един от няколкото сплита, които на Посветените беше забранено да правят, без да ги наблюдава Сестра. Една грешка при Цяра можеше да навреди не само на заплелата го. Жената обаче не знаеше всичко това и когато Моарейн изпъна облечената си в ръкавица ръка, се дръпна, притиснала детето към гърдите си; очите ѝ едва не изскочиха от страх.

– Не, Айез Седай. Благодаря, не. Аз... ще спастря пари, да.

Гневът на Моарейн се уталожил – никога не траеше дълго – и за миг тя изпита срам. Но само за миг. Кулата можеше да си позволи да бъде щедра, но никой не можеше да си позволи да взима Айез Седай за глупачки. Голяма част от властта на Кулата идваше от вярата, че Сестрите са пълната противоположност на глупачките във всяко отношение. По опашките отново се зашепна и жената, която водеше детето си, изчезна по-бързо, отколкото беше дошла. Поне с това нямаше да ѝ се налага да се оправя. Щеше да ѝ е трудно да избегне резките думи с някоя, която си е въобразила, че може толкова лесно да изиграе Кулата.

– Браво – промърмори Сюан, докато писалката ѝ дращеше по листа. – Много добре.

– Данил – каза Моарейн и започна да пише. – А вашето име? – Усмивката ѝ беше заради комплимента, но майката на Данил, изглежда, го взе като знак за прошка и даде отговора си със спокоен глас. Моарейн се зарадва, като го чу. Мнозина се бояха от Кулата, и понякога с основание – Кулата можеше да е много сурова, ако се наложи – но страхът беше лош инструмент, такъв, който рано или късно порязва използвания го. Това го беше научила много преди да дойде в Кулата.

След като слънцето отмина зенита, двете със Сюан отидоха да си вземат храната от дисагите – определено нямаше смисъл да молят някой от хората на Стелер да го направи – и клекнаха до вързаните си коне да похапнат сушено месо и хляб. Никой не изглеждаше готов крак да помръдне, освен ако не го нападнат. Но Стелер им кимна, когато се обърнаха, съвсем леко кимване, но одобрително, както ѝ се стори. Мъжете определено бяха... странни.

Бяха записани по-малко от половината жени и тя очакваше да има поне недоволен ропот, но тези, които оставаха, се пръснаха да хапнат и те без никакво оплакване. Една мургава жена с тайренски акцент донесе на масата очукан тенекиен чайник, пълен до ръба с горещ тъмен чай, и две зелени чаши с напукана глазура, а друга, слаба и побеляла, донесе две димящи дървени халби, от които лъхаше на вино с билки. Набръчканото ѝ лице изглеждаше така, сякаш никога не го е докосвала усмивка.

– Сюза Вин е твърде горда, за да вземе нещо повече от хапка от който и да било, освен за бебето си – рече тя с дълбок за жена глас, докато поставяше халбите на масата. – Това, което направихте, беше много мило, и добро. – Кимна, обърна се и закрачи през снега с изправен гръб, като гвардеец на парад. Виж, това определено беше странно поведение с Айез Седай.

– Знае какви сме всъщност – промълви Сюан и вдигна халбата с две ръце, за да ги стопли. Моарейн направи същото, с ръкавици или без тях. Пръстите на горката Сюан сигурно замръзваха.

– Няма да каже – отвърна след малко Моарейн, а Сюан кимна. Не че истината щеше да им създаде някакви сериозни проблеми, не и в присъствието на Стелер и хората му, но все пак беше по-добре да избегнат смущенията. Като помислиш само, една проста жена да знае как

изглежда лицето на Айез Седай, след като никоя от благородничките не знаеше. Лицето на Айез Седай, или роклята на Посветена. Или и двете. – Според мен е ходила в Кулата като млада. – Жените, които не можеха да преливат, ги връщаха, но щеше да е виждала Айез Седай и Посветени.

Сюан я изгледа накриво, сякаш беше казала, че водата е мокра. Понякога беше дразнещо, че Сюан разгадава нещата преди нея.

Поговориха си малко, докато се хранеха. От новачките се очакваше да мълчат по време на ядене, а от Посветените – да пазят известно достойнство, тъй че бяха свикнали да се хранят тихо. От виното отпиха само по глътчица – Посветените получаваха вино на храна, но разрежено с вода, а нямаше да е добре на някоя от тях да ѝ се замае главата – но Моарейн с изненада забеляза, че е изяла и последната троха от храната си, за която беше мислила, че е много. Навярно това, че е навън на студено, бе усилило апетита ѝ.

Тъкмо сгъваше вързопа, в който беше увита храната – и съжаляваше, че няма още малко от сушените зарзали – когато Сюан изведнъж промърмори:

– О, не!

Моарейн вдигна глава и сърцето ѝ се смъкна в петите.

В лагера влизаха две Сестри – бавно вървяха между шатрите и фургоните. При сегашното положение жени, облечени в коприна и при все това обикалящи из околностите без никаква свита, трябваше да са Сестри, а тези двете бяха следвани само от един мъж, тъмнокож тип, облечен в плащ, който менеше цветовете си и се сливаше с онова, което беше зад него, така, че някои части от него и от черния му кон сякаш изобщо ги нямаше. Очите му никога не се задържаха на едно място; пред него стражите на Кулата приличаха на задрямали псета, сравнени с излязъл на лов леопард. Плащът на един Стражник беше смущаваща гледка и из лагера се разнесе мърморене; хората ахкаха и сочеха. Ковачите оставиха чуковете си и отново настъпи тишина.

Не толкова самата поява на Сестри накара стомаха на Моарейн да се свие – а това, че веднага позна кои са тези двете. Мейлин Арганя, с нейната сребристосива коса и издадена брадичка, беше една от най-уважаваните жени в Кулата. Казваха, че никоя не може да каже нещо лошо за Мейлин. Самата тя изобщо нямаше да стъписа Моарейн. Другата обаче беше Елайда а'Ройхан. Светлина, какво търсеше тя тук? Елайда беше станала съветничка на кралицата на Андор преди близо три години. Вярно, връщаше се в Кулата от време на време, за да обсъди с Амирлин текущите събития в Андор, но Сюан и Моарейн винаги научаваха за пристигането ѝ – при това много бързо, за тяхно съжаление.

Поднесоха реверансите си веднага щом Сестрите се приближиха, и Сюан почти избухна:

– Имаме разрешение да сме тук. – Дори Мейлин щеше да се притесни, ако започнеше да ги гълчи, само за да разбере, че няма причина. Елайда щеше да кипне; тя не понасяше да изглежда глураво. – Амирлинския трон ни заповяда...

– Знаем – кротко я прекъсна Мейлин. – Както се разпространява слухът, подозирам, че вече и котките в Селейсин го знаят. – По тона ѝ не можеше да се разбере дали е съгласна с решението на Тамра. Гладкото лице на Мейлин никога не показваше и намек за чувство. Смайващо сините ѝ очи побираха ведрост, както чаша побира вода. С облечената си в тъмна ръкавица ръка тя грижливо намести разцепените си сини поли, така нашарени с бяло, че приличаше повече на бяло, нашарено със синьо. Беше една от сравнително малкото Бели, които си имаха Стражник; загърнати във вечните си разсъждения над въпросите на логиката и философията, повечето от тях не намираха това за нужно. Моарейн съжали, че не слезе от коня си – той беше висок, а и самата тя бе по-висока от повечето мъже. От повечето кайриенски мъже, най-малкото. Вратът можеше да я заболи, докато я гледа в седлото.

– Изненадани сте, че виждате мен ли? – каза Елайда и ги изгледа от сивата си тънкокрака

кобила. Роклята ѝ от брокат не беше в убито червено или бледочервено, а във възможно най-яркото червено, сякаш крещеше на целия свят името на Аджата ѝ. Наметалото ѝ, общито с черна кожа, беше абсолютно в същия оттенък. Цвят като за калайджийски фургон, помисли си Моарейн. Елайда се усмихваше, но от това лицето ѝ не ставаше по-малко строго. Можеше да мине за красавица, ако не беше това. Всичко в нея беше строго и сурово. – Стигнах до Тар Валон малко преди айилците и оттогава бях заета, но не бойте се, ще ви навестя двете.

Допреди малко Моарейн си мислеше, че сърцето ѝ не може да се смъкне по-надолу, но явно беше сбъркала. Трудно ѝ беше да не изстене отчаяно.

Мейлин въздъхна.

– Твърде много внимание обръщаш на тези момиченца, Елайда. Ще надскочат себе си, ако почнат да си въобразяват, че са любимите ти паленца. Може вече и да са почнали.

Моарейн се спогледа слисано със Сюан. Паленца? Кози, заделени за лъвовете може би, но никога паленца.

Откакто бе спечелила шала, Елайда не беше отстъпвала на никоя освен на Амирлинския трон или Заседателка, доколкото беше виждала Моарейн, но ето, че този път сведе глава и промърмори:

– Както кажеш, Мейлин. Но ми се струва, че е възможно да бъдат изпитани преди края на тази година. Очаквам го, и очаквам също така да минат лесно. Нищо по-малко няма да приема и от двете. – Дори в това липсваше обичайната напрегнатост. Обикновено Елайда изглеждаше напрегната като настървен бик. Обикновено налиташе с рогата напред на всяка, която излезеше на пътя ѝ.

Бялата Сестра само сви леко рамене, сякаш въпросът за нея беше твърде незначителен, за да каже нещо повече.

– Имате ли всичко, което ви трябва, Деца? Добре. Някои Деца са тръгнали много лошо подготвени, трябва да ви кажа. Колко имена ви остават да запишете тук?

– Около петдесет, Мейлин Седай – отвърна ѝ Сюан. – Може би малко повече.

Мейлин погледна към слънцето. Беше започнало да се снишава на запад. Тъмните облаци, които бяха заплашили заранта със сняг, се придвижваха на юг, като оставяха след себе си чисто небе.

– В такъв случай пишете бързо. Знаете, че трябва да сте се върнали в Кулата преди да се стъмни.

– Във всички лагери ли е така? – попита Моарейн. – Човек би си помислил, че мъжете, тръгнали да водят война, ще мислят за това, а не за... – Млъкна и лицето ѝ се изчерви.

– ... да хвърлят хайвер като сребруши – прошепна без дъх Сюан. Моарейн едва го чу, но лицето ѝ още повече се сгорещи. Защо изобщо зададе този въпрос, преди всичко?

– Кайриенци – въздъхна Мейлин. Прозвуча едва ли не... развеселено! Но продължи със сериозен тон: – Когато един мъж вярва, че може да умре, иска да остави нещо от себе си. Когато една жена вярва, че мъжът ѝ може да умре, иска същото това нещо отчаяно. Резултатът е многото и много бебета, които се раждат при войни. Нелогично е, предвид трудностите, които идват, ако мъжът умре, или жената, но човешкото сърце рядко е логично.

Което обясняваше твърде много и накара Моарейн да се почувства все едно, че направо ще изгори. Имаше неща, които човек вършеше публично и говореше за тях, и неща, които правеше насаме и определено не говореше за тях. Опита се да се овладее с няколко умствени упражнения за самоконтрол. Беше реката, удържана от брега. Беше брегът, удържащ реката. Беше цветната пъпчица, отваряща се за слънцето. Никак не помагаше това, че Елайда гледаше и нея, и Сюан като скулптор, стиснал чука и длетото и зачуден кое парче от камъка

да отчупи, за да му придаде желаната форма.

– Да, да, Андро – каза изведнъж Мейлин. – Тръгваме след малко. – Дори не се обърна към Стражника си, но той кимна, сякаш му бе отвърнала на зададен въпрос. Слаб и не по-висок от своята Айез Седай, той изглеждаше младолик. Докато не забележиш очите му.

Моарейн зяпна неволно, забравила за доскорошния си срам, и не заради немигация поглед на Андро. Една Сестра и обвързания ѝ Стражник можеха да усещат взаимно чувствата си и физическото си състояние и всеки от тях знаеше точно къде е другият, стига да бяха достатъчно близо, или най-малкото посоката, ако бяха много отдалечени, но това вече приличаше на четене на мисли. Твърдеше се, че някои Сестри можели да го правят. Имаше много неща, които не се учеха, докато не се сдобиеш с шала, в края на краищата. Например сплита за обвързване на Стражник.

Мейлин я гледаше право в очите.

– Не – тихо каза тя, – не мога да чета мислите му. – Мравки полазиха по темето на Моарейн, сякаш космите ѝ настръхнаха. Трябваше да е вярно, щом го казваше Мейлин, но все пак... – След като дълго си имала Стражник, ще знаеш какво мисли той и той ще знае какво мислиш ти. Въпрос на тълкуване. – Елайда изсумтя, макар и тихо. Между Аджите единствено Червената отказваше да обвързва Стражници. Повечето Червени като че ли изобщо мразеха мъжете.

– Логично е – заговори Мейлин и ведрият ѝ поглед се премести към другата Сестра – Червените да имат по-голяма нужда от Стражници от всички други, освен Зелените, а може би по-голяма и от Зелените. Но както и да е. Аджите си решават както намерят за добре. – Вдигна овързаните с пискюли юзди. – Ще ме придружиш ли, Елайда? Трябва да обходим колкото може повече Деца. Сигурна съм, че някои ще се разсеят и ще се забавят, ако не им се напомни. Запомнете, Деца: преди да се е стъмнило.

Моарейн очакваше Елайда да избухне по някакъв начин, да види поне блясък на гняв в очите ѝ. Тази забележка за Стражниците беше почти нарушение на правилата за вежливост и интимност, властващи в живота на Сестрите, всички онези правила, определящи какво може да каже една Айез Седай или ли да попита Друга, и какво – не. Не бяха закони, по-скоро обичаи, по-силни и от закони, и всяка Посветена трябваше да ги знае наизуст. Ала за нейна изненада, Елайда обърна коня и последва Мейлин.

Загледана към двете Сестри, напускащи лагера с Андро по петите им, Сюан въздъхна облекчено.

– Боях се, че ще остане да ни контролира.

– Да – каза Моарейн. Нямаше нужда да се уточнява коя жена има предвид Сюан. Щеше да е точно според нрава на Елайда. Каквото и да правеха, не можеха да се отърват от изискванията ѝ за съвършенство. – Но защо не остана?

Сюан нямаше отговор за това, пък и все едно, нямаха време да го обсъждат. След като двете явно бяха приключили с храната си, жените отново си заеха местата на опашките. А след посещенията на Мейлин и Елайда, като че ли не бяха вече толкова сигурни, че двете са Айез Седай. Строгийт поглед и твърдият глас вече не стигаха да усмирят възраженията. Сюан почна да вика, щом се наложеше, а това биваше често, и да заравя пръсти в косата си от безсилие. На три пъти на Моарейн ѝ се наложи да ги заплаши, че изобщо ще престане да записва имена, докато всички жени с деца, които явно са твърде големи, не напуснат опашката. Сигурно щеше да се изкуси, ако поне някоя от тях приличаше на Сюан, но всички изглеждаха добре хранени и явно не по-бедни от останалите, просто бяха алчни.

Като връх на всичко, докато още десетина жени стояха пред масата, се появи Стелер, повел коня си. Другите войници бяха недалече зад него; двама държаха юздите на Стрела и на животното на Сюан.

– Време е да тръгваме – заяви с хрипливия си глас Стелер. – Изчаках, колкото можах, но ако се забавим още, много ще се озорим, за да стигнем Кулата до залез-слънце.

– Я го виж ти! – възрази възмутено една от жените. – Те трябва да ни вземат имената! – Останалите замърмориха сърдито.

– Погледни към слънцето бе, човек – рече Сюан. Гласът ѝ прозвуча измъчено. И самата тя изглеждаше измъчена, с разрошена коса от непрекъснатото ѝ ровене с пръсти. – Имаме още много време.

Моарейн погледна към слънцето, клекнало ниско на запад и никак не остана убедена. До Кулата имаше шест мили, последната от които през улиците, които щяха да са точно толкова препълнени вечерта, колкото бяха заранта. Извинения нямаше да се приемат.

Намръщена, Сюан отвори уста, но изведнъж жената с набръчканото лице, която им беше донесла вино, се озова точно пред Стелер с други шест-седем, всичките побелели или прошарени; обкръжиха го и взеха да го избутват назад.

– Тия момичета да ги оставиш на мира – завика му мършавата жена. – Чу ли ме?

От всички страни вече тичаха още жени и Стелер се оказа обкръжен от плътен кордон, а с него – и стражите му. Половината от жените като че ли крещяха и размахваха юмруци, а останалите мълчаха навъсени и стискаха дръжките на ножовете на коланите си. Наковалните отново заглъхнаха, ковачите гледаха съсредоточено тълпата от жени, надигнали чуковете си. Млади мъже, всъщност повече момчета, взеха да се събират, с пламнали погледи и сърдити. Някои бяха извадили ножовете от коланите си. Светлина, този път наистина можеше да се стигне до бунт.

– Пиши! – заповяда Сюан. – Няма да го задържат дълго. Твоето име? – подкани тя жената пред себе си.

Моарейн записа. Жените, чакащи да си дадат имената, изглежда, бяха съгласни със Сюан. Вече нямаше никакви спорове. Вече знаеха въпросите и почваха да сипят отговорите си, щом се изправеха пред нея, някои толкова бързо, че трябваше да ги помоли да почнат отначало. Когато Стелер и хората му най-сетне успяха да се измъкнат от обкръжилите ги жени, без да правят нищо, което да предизвика продължаващите да се стичат момчета и мъже от лагера, Моарейн духаше последното име, та мастилото да засъхне, а Сюан припряно оправяше косата си с резбованото си гребенче от черно дърво.

Лицето на знаменосеца беше мрачно зад стоманените решетки на предпазителя, но той каза само:

– Вече ще ни трябва и малко късмет.

Изведе ги от лагера в тръс. Конските копита мятаха парцали сняг, а Сюан се подрусваше на седлото толкова зле, че се наложи двама от хората му да яздят от двете ѝ страни и да я крепят да не падне. Стиснала отчаяно лъка на седлото, тя ги изгледа с гримаса, но не им заповяда да се отдръпнат. Моарейн се сети, че Сюан така и не я помоли за мехлема; сега щеше да ѝ трябва повече от всякога. След половин миля Стелер забави до ходом, но само за още половин миля, после отново подкара в тръс. Само двамата войници вече крепяха Сюан в седлото. Моарейн отвори уста да протестира, но един поглед към изпълненото с решимост лице на Сюан – и още един към слънцето – я накараха да си замълчи. Дни щяха да минат, докато Сюан ѝ прости, че ѝ е обърнала внимание колко лошо язди. А можеше изобщо да не ѝ прости, ако станеше причина Мириън да ги повика в кабинета си, понеже са закъснели.

По целия път обратно до града яздиха така – тръс и ходом, пак тръс и пак ходом, и Моарейн подозираше, че и вътре щяха да яздят по същия начин, ако не бяха препълнените с тълпи улици. Ходом беше най-доброто, което можеха да постигнат в това гъмжило. Слънцето бе само нисък червено-златист купол над стените, когато най-сетне влязоха в двора на

Западната конюшня. Излязоха коняри да поемат Стрела и коня на Сюан, а с тях – и младият подлейтенант с кисело лице: навъси се на Стелер още докато приемаше поздрава на знаменосеца, с ръка, опряна на гърдите.

– Вие сте последните – изръмжа той така, сякаш си търсеше повод да се нахвърли на всеки, който му падне подръка. – Създадох ли ти проблеми?

Моарейн затаи дъх, докато помагаше на стенещата Сюан да слезне.

– Не повече от агънца – отвърна Стелер и тя издиша. Знаменосецът скочи от коня и се обърна към хората си. – Тези коне искам да се изтъркат и такъмите да се намажат, преди някои да си е помислил за вечеря. Знаеш защо те гледам, Малвин.

Моарейн запита младия офицер какво да правят с писалищните дъсчици. Той я изгледа сърдито и каза:

– Оставете ги както са. Ще ги съберат. – И си тръгна толкова бързо, че плащът се развя зад гърба му.

– Защо е толкова сърдит? – зачуди се тя на глас. Стелер се озърна към гвардейците, повели животните към конюшните, и отговори много тихо, за да не го чуят.

– Искаше да се бие с айилците.

– Все ми е едно дали този глупак е искал да става герой – каза рязко Сюан. Беше се навела към Моарейн и тя подозираше, че само ръката ѝ около кръста ѝ я държи права. – Искам да се умия с топла вода и да си легна. Хич не ме интересува вечерята.

– Звучи чудесно – издиша Моарейн. Освен частта с вечерята, впрочем. Струваше ѝ се, че може да изяде цяла овца!

Сюан успя някак да тръгне сама, но накуцваше, стиснала зъби явно за да не застене. Не даде обаче на Моарейн да ѝ вземе багажа. Сюан никога не се предаваше на болката. Никога не се предаваше на нищо. Когато стигнаха галерията на Посветените обаче, мислите им за топла вода изчезнаха. Чакаше ги Катрин.

– Тъкмо навреме – рече тя, увита в обшитото си с кожа наметало. – Мислех си, че ще измръзна до смърт, докато се върнете. – Имаше остро лице, гъста черна коса до кръста и отровен език. Обаче само с новачки и с други Посветени. С Айез Седай беше по-мека от памук: само угоднически усмивки. – Веднага в кабинета на Мириън, Моарейн.

– Че защо ще ни вика? – сопна се Сюан. – Още не е залязло слънцето.

– О, според теб Мириън винаги ми казва мотивите си, така ли, Сюан? И този път е само Моарейн, ти не си. Е, вече ви се каза, а аз искам да си изям вечерята и да си лягам. Утре ще трябва пак да го правим това ужасно нещо, от изгрев слънце. Никога не съм мислила, че ще ми се доще да си стоя вътре и да си уча, вместо да яздя навън.

След като Катрин се фръцна и си тръгна, Сюан се намръщи и каза:

– Някой ден ще се пореже на този остър език. Искаш ли да дойда с теб, Моарейн?

Едва ли можеше да иска нещо повече. Нищичко не беше направила напоследък, но едно повикване в кабинета на Мириън никога не водеше до добро. Много от новачките и Посветените посещаваха тази стая, за да поплачат на рамото на Мириън, когато им домъчнееше за дома или когато напрежението от ученето станеше непоносимо. Но виж, повикването беше съвсем друга работа. Но тя поклати глава и подаде наметалото и чантичката си на Сюан.

– Бурканчето с мехлема е вътре. Много помага при натъртване. – Лицето на приятелката ѝ светна.

– Все пак мога да дойда с теб. Мазилото не ми трябва чак толкова.

– Та ти едва вървиш. Хайде, отивай. Каквото и да иска Мириън, сигурна съм, че няма да ме държи дълго. – Светлина, дано само Мириън не беше разкрила някоя щуротия, за която бяха мислили, че са я скрили добре. Но и така да беше, поне Сюан щеше да избегне наказанието. При сегашното си състояние едва ли щеше да го издържи.

Кабинетът на Наставницата на новачките се намираще в другия край на Кулата, близо до квартирите на новачките и на едно ниво под кабинета на Амирлин, в един широк коридор, където плочките по пода бяха червени и зелени, а пътеката – синя. Моарейн вдиша дълбоко пред простата врата между двата ярки гоблена и поприглади косата си – съжали, че не й беше останало време да се срещне – след което почука два пъти, твърдо. Мириън казваше на всички да чука като мишки по дървен под.

– Влез – извика глас отвътре.

Моарейн отново си пое дъх и влезе.

За разлика от кабинета на Амирлин, този на Мириън беше малък и съвсем невзрачен; стените бяха облицовани с тъмно дърво, мебелите бяха груби и повечето – без никаква украса. Моарейн подозираше, че жените, били Посветени преди сто години, могат да познаят всичко в стаята. А може би и преди двеста години. Тясната масичка за чай до вратата, леко резбована по краката на странна шарка, като нищо можеше да е и още по-стара, а на едната стена висеше огледало с олющена рамка със следи от позлата. До отсрещната стена стоеше тесният шкаф, към който тя се постарала да не поглежда. Камшикът и шибалката стояха там, заедно с един чехъл, който в някои отношения беше още по-лош.

За нейна изненада, Мириън стоеше, вместо да е седнала зад писалището си. Беше висока – главата на Моарейн едва стигаше до пълната ѝ брадичка, – с коса, по-скоро сива отколкото бяла, прибрана на тила, и излъчваше майчинско обаяние, което почти надмогваше лишените ѝ от възраст черти. Това бе една от причините повечето обучаващи се млади жени да се чувстват удобно, докато плачат на рамото на Мириън, въпреки че и самата тя доста често ги караше да плачат. Също така беше мила, ласкава и разбираща. Стига да не си нарушила правилата. Мириън определено притежаваше Талант да разбира какво най-много държиш да скриеш.

– Седни, Чедо – каза мрачно тя.

Моарейн се настани боязливо на столчето пред писалището. Новините сигурно бяха лоши. Но какви?

– Няма как да го направя по-леко, дете. Вчера е бил убит крал Ламан, заедно с двамата му братя. Помни, че всички ние сме нишки в Шарката, и че Колелото тъче така, както пожелае.

– Светлината дано освети душите им – каза строго Моарейн – и дано намерят подслон в ръката на Създателя, докато се преродят.

Веждите на Мириън подскочиха нагоре: явно бе изненадана, че Моарейн не избухна в сълзи, след като чу, че е изгубила трима чичовци за един ден. Но пък Мириън не познаваше Ламан Дамодред, чужд и далечен за нея човек, който изгаряше от амбиция – това бе единствената топлина в него. Според Моарейн той беше останал неженен по простата причина, че дори изкушението да станеш кралица на Кайриен не бе достатъчно да убеди която и да било жена да се омъжи за него. Моресин и Алдекаин бяха още по-тежък случай – всеки от тях притежаваше жар колкото за десет мъже, но този жар се проявяваше най-вече в гняв и жестокост. И в презрение към нейния баща, защото той беше учен, защото беше взел друг учен за своя втора жена, вместо да се ожени така, че да донесе още земи и връзки на дома Дамодред. Тя щеше да се моли за душите им, но изпитваше повече жал за Джак Вин, отколкото за тримата си чичовци, взети заедно.

– Шок – промърмори Мириън. – Ти си в шок, но ще мине. Като ти мине, ела при мен, Чедо. Не е нужно да излизаш утре навън. Ще уведомя Амирлин. – Наставницата на новачките имаше последната дума за новачките и Посветените. Мириън сигурно беше побесняла, като бе научила, че Тамра ги е пратила извън града, без да се посъветва с нея.

– Благодаря ви за добротата – бързо отвърна Моарейн. – Но недейте, моля ви. Това, че ще имам работа, само ще ми помогне, както и че ще съм с приятелки. Ако остана тук, ще съм сама.

Мириън, изглежда, се усъмни, но след няколко утешителни думи – думи, които трябваше да утешат скръбта, която според нея Моарейн прикриваше – ѝ разреши да се върне в стаята си, където тя завари и двата си светилника запалени. А в камината пращеше огън. Работа на Сюан, несъмнено. Помисли дали да не прескочи до стаята ѝ, но тя вече със сигурност спеше дълбоко.

В трапезариите щеше да се намери вечеря поне още час, но тя се отказа от всякаква мисъл за ядене и предпочете да коленичи на пода и да се помоли за душите на чичовците си. За покаяние. Не мислеше да става една от онези Сестри, които си налагаха покаяние на всеки завой – за да поддържаха равновесието в живота, така го наричаха; според нея това бе глупава показност – но трябваше все пак да изпита нещо при смъртта на хора от собствената си кръв, колкото и ужасни да бяха приживе. Грешно беше да не изпита. Чак когато се увери, че трапезариите вече ще са пълни със слугини, които трият подовете, се надигна, за да се съблече и умие. След като използва нишчица Огън, за да стопли водата. Студената вода щеше да е още едно покаяние, но все пак си имаше граници.

След като угаси светилниците, изтъка преграда да опази сънищата си да не повлияят на някоя друга – това се случваше с жени, можещи да преливат; можеше да се окаже, че други наблизко споделят сънищата ти – и се шмугна под завивките. Беше много уморена и сънят я споходи бързо. За жалост, кошмарите също. Не за чичовците ѝ, нито дори за Джак Вин, а за едно бебе, лежащо в снега на Драконова планина. Мълния бляскаше в катраненочерното небе, а плачът на детето ехтеше като небесен гръм. Сънища за един безлик младеж. В тези сънища също имаше мълнии, но той ги призоваваше от небесата и горяха градове. Изгаряха държави. Дракона се бе преродил. Моарейн се събуди с плач.

Огънят беше догорял само до няколко блестящи въглена. Вместо да сложи още дърва, тя покри въглените с пепел с дългата маша, а вместо да се пъхне отново в леглото, се загърна в одеялото и излезе навън. Не беше сигурна, че ще може отново да заспи, но в едно бе сигурна. Не искаше да спи сама.

Беше сигурна, че Сюан спи, но когато се шмугна в стаята на приятелката си и бързо затвори вратата, Сюан промълви тихо:

– Моарейн? – В малката ѝ камина още примигваха няколко пламъчета и осветяваха достатъчно, за да се види, че е отметнала завивките си.

Моарейн се пъхна в леглото, без да се помайва.

– И ти ли имаше кошмари?

– Да – въздъхна Сюан. – Какво могат да направят, Моарейн? Дори да го намерят, какво могат да направят?

– Могат да го приберат в Кулата – отвърна Моарейн, като вложи в гласа си повече убеденост, отколкото изпитваше. – Тук може да бъде опазен. – Надяваше се, че ще е така. Повече, отколкото че Червените ще поискат да го убият или опитомят, каквото и да твърдяха Пророчествата. – И да се образова. Преродения Дракон трябваше да се образова. Щеше да му се наложи да знае за политика толкова, колкото всяка кралица за война – колкото всеки пълководец. Толкова за история, колкото всеки учен. Верин Седай казваше, че повечето грешки на владетелите идват от това, че не познават историята; действаха, без да знаят за

грешките, допускани преди тях. – Може да бъде напътстван. – Това щеше да е най-важното, за да е сигурно, че ще взема верните решения.

– Кулата не може да го научи да прелива, Моарейн.

Вярно. Това, което правеха мъжете, беше... различно. Толкова различно, колкото различни са мъжете и жените, казваше Верин. Птица не може да научи риба да лети. Трябваше да оцелее, учейки се сам. Пророчествата не казваха, че ще го направи, нито че ще избегне безумието преди Последната битка, а само, че трябва да участва в Тармон Гай-дон заради надеждата за победа – ала тя бе длъжна да вярва. Беше!

– Мислиш ли, че и Тамра я спохождат лоши сънища тази нощ, Сюан?

Сюан изсумтя.

– Айез Седай нямат лоши сънища.

Те обаче все още не бяха Айез Седай. Никоя от двете не можа да склопи очи през останалата част от нощта. Моарейн не знаеше какво вижда Сюан, легнала до нея и зяпнала в тавана – не можеше да се насили да я попита, – но тя самата виждаше едно бебенце, плачещо в снега на Драконова планина, и един безлик мъж, зовящ мълниите от небесата. Това, че беше будна, изобщо не я опази от кошмарите.

Глава 6

Изненади

Драскането на вратата на Сюан малко преди съмване се оказа от плахата новачка Сецуко, тръглето момиче, по-ниско и от Моарейн, което им каза, че Амирлин е наредила всички Посветени да са при Западната конюшня преди Третия сутрешен, готови да продължат със задачите си. На светлината на лампата, която носеше Сецуко, се виждаше, че очите ѝ са помътнели от завист. Момичето от Арафел вече знаеше, че престоят му в Кулата ще свърши след няколко месеца.

Сецуко беше приказвала открито за бягство, докато посещениято ѝ в кабинета на Мириън не я научи на дискретност, ако не и на благоразумие. Колкото и да горчеше това знание, тя никога нямаше да стигне до шала, но трябваше да бъде задържана, докато Сестрите не се уверят, че може да прелива, без да навреди на себе си или на други. Въпреки това мисълта за бягство сигурно още се въртеше в главата ѝ. Наистина от време на време бягаха новачки, а още по-рядко дори и Посветени, уплашени от онова, което ги чака, но рано или късно винаги ги хващаха, а връщането им в Кулата беше болезнено неприятно, най-мекото казано. Много по-добре беше за всички, ако се избегнеше.

По друго време, колкото и уморена да беше, Моарейн може би щеше да ѝ предложи някоя утешителна дума. Или предупреждение. Тази сутрин обаче гонгът на Първия сутрешен вече бе изкънтял и оставаше не повече от половин час до Втория. Можеха да успеят да хапнат по някой залък и да се доберат до конюшните преди Третия, но не повече. Ето защо Моарейн се прозя, гушна за последен път Сюан и забърза в тъмното, загърната в одеялото, преди Сецуко да е стигнала до следващата врата и да започне да дращи, опитвайки се да събуди Шериам. Повече трябваше да се постарее детето – Шериам спеше като умряла.

По другите врати чукаха още няколко новачки, понесли лампи, като призраци в нощта. При нейната едно много високо момиче със златиста коса, спускаща се като водопад по гърба ѝ приклепна нацупено в реверанс, след като Моарейн ѝ махна пренебрежително с ръка. Лисандре щяха да я допуснат на изпита за Посветена, но едва след като я излекуват от цупенето. Когато Кулата намереше слабост у някоя от възпитаничките си, обикновено я

излекуваше, по един или друг начин.

Тя се уми и се облече набързо, като задели съвсем малко време да си изчетка зъбите със сол и сода и да вкара с гребена косата си в някакво подобие на ред, но въпреки това, когато се добра до галерията с чантичката, увиснала под наметалото, тъмнината определено беше засивяла. Сюан вече беше отвън, загърната в наметалото си и готова, говореше си с видимо задъханата огненокоса Шериам, а други Посветени вече притичваха за закуска.

– Шериам казва, че айилците наистина се оттеглят, Моарейн – каза възбудено Сюан. – Вече били на цели левги от реката.

Шериам кимна и понечи да тръгне след другите, но Моарейн я хвана за края на наметалото.

– Сигурна ли си? – И за малко да трепне. Ако не беше толкова уморена, щеше по-грижливо да си подбере думите; нищо не можеш да научиш, ако стреснеш някого от самото начало.

За щастие, слабичката Посветена нямаше буйния нрав, за който уж намекваха косата и зелените ѝ очи. Тя само въздъхна и погледна с копнеж към вратата, извеждаща от галерията.

– Първо го чух от един гвардеец, който го чул от някакъв шиенарски войник, куриер, но след това същото ми го казаха Серафел, Рима и Дженет. Една Сестра може и да сбърка, но когато и три ти кажат нещо, можеш да си сигурна, че е точно така. – Беше приятно да изкараш една вечер в компанията ѝ, но имаше навика да кара и най-маловажните фрази да звучат като лекции. – Вие какво сте се ухилили като глупачки? – изведнъж попита тя.

– Не знаех, че съм се ухилила – отвърна Сюан и лицето ѝ стана смешно сериозно. Все пак изглеждаше нетърпелива и току се надигаше на пръсти, готова сякаш да хукне.

– Шансът да поюзим извън града не е ли достатъчен повод да се ухилим? – попита Моарейн. Е, сега може би щяха да успеят да убедят ескорта си да идат до лагерите най-близо до Драконова планина. Не беше сигурна кога точно бе възприела гледната точка на Сюан, но тя вече беше и нейна. Щяха първи да го намерят. Все някак, но щяха. Хилене ли? Та тя бе готова да се разсмее с цяло гърло и да заподскача от радост.

– Вие двете понякога сте повече от странни – рече Шериам. – Аз лично съм толкова натъртена, че едва вървя. Е, можете да си стоите тук и да си приказвате, колкото си щете. Аз искам да закуся. – Но когато се обърна да си тръгне, изведнъж се закова на място и ахна стъписана.

Мириън се беше появила в галерията в предутринния мрак, със заметнатия на раменете ѝ шал с извезани лози и сините ресни, почти забърсващи пода. Привлече доста погледи от страна на Посветените. Сестрите рядко носеха шалове си вътре в Кулата, освен при официални поводи. Появата тук на Наставницата на новачките, наметнала своя, означаваше, че някоя е загазила здраво. Или че ще бъде привикана за изпитанието. Няколко жени се позадържаха в галерията, изпълнени с надежда, а шепа други заситниха колкото може побързо, само дето не затичаха, явно тласнати от гузна съвест. Ама и на тях толкова им беше умът. Най-много да накарат Мириън да си ги набележи и после да почне да рови, докато не открие за какво точно се чувстват гузни. В Кайриен и една проста козарка щеше да го знае. Тя обаче не им обърна никакво внимание, а се плъзна спокойно по галерията и Посветените, които подмина, се занадигаха от реверансите си със съжаление, изписано на лицата им.

Шериам беше една от тези, които се задържаха, и точно пред нея, Сюан и Моарейн се спря Мириън. Сърцето на Моарейн запърха и тя с усилие си пое дъх, докато клякаше в реверанс. С голямо усилие. Само да си поеме дъх. Може би Сюан беше права. Всъщност наистина беше права. Щом Мириън кажеше, че една Посветена скоро ще бъде изпитана, винаги ставаше след не повече от месец. Но тя не беше готова! Лицето на Сюан беше светнало от нетърпение, разбира се, очите ѝ грееха. Устните на Шериам се бяха разтворили с надежда и очакване. Светлина, и последната Посветена сигурно си мислеше, че е по-готова, отколкото беше Моарейн Дамодред.

– Ще закъснееш, ако не побързаш, Дете – каза рязко на Шериам Синята сестра. Изненадващо. Мириън никога не беше рязка, дори когато предстоеше наказание. Докато ти четеше лекция за погрешките ти и прилагаше същевременно шибалката или камшика, или омразния чехъл, гласът ѝ беше само твърд.

Щом червенокосата жена изприпка, Наставницата на новачките съсредоточи вниманието си върху Сюан и Моарейн. На Моарейн ѝ се стори, че сърцето ѝ всеки миг ще изхвъркне през ребрата. „Още не! Светлина, моля те, не още!“

– Поговорих с Амирлин, Моарейн, и тя се съгласи, че сигурно си в шок. Останалите Посветени днес ще трябва да се справят без теб. – Устните на Мириън се стегнаха за миг, преди ведрината да се върне на лицето ѝ. – Щях да задържа всички ви, но хората ще съдействат повече на посветени на Кулата, отколкото на чиновници, дори да са чиновници на Бялата кула, а Сестрите ще се разбунтуват, ако ги помолим да изпълнят тази задача. Поне за това Майката се оказва права.

Светлина! Сигурно се беше карала с Тамра, за да е толкова ядосана, че да каже всичко това на Посветени. Нищо чудно, че преди малко беше рязка. Облекчение изпълни Моарейн, че няма да я повлекат моментално и да я изпитат за шала, но това не може да потисне разочарованието ѝ. Днес можеха да стигнат до лагерите около Драконова планина. Е, поне до един от лагерите, най-малкото. Можеха!

– Моля ви, Мириън, аз...

Сестрата вдигна пръст. Това беше предупреждението ѝ да не ѝ се възразява, и колкото и добра и мила да беше обикновено, никога не следваше второ. Моарейн покорно затвори уста.

– Не можем да те оставим да се отдадеш на тъжни размисли – продължи Мириън. С гладко лице или не, начинът, по който намести шала на раменете си, намекваше за раздражение. – Писането на някои от момичетата е като стъпки на пилци. – Да. Определено беше ядосана. Когато имаше повод за критика, колкото и да е дребна, я насочваше към целта и към кой друг. – Майката се съгласи, че ти можеш да препишеш списъците, които са почти нечетливи. Имаш чист почерк. Малко префърцунен, но чист.

Моарейн отчаяно се опита да измисли нещо, което да каже, без Сестрата да го приеме като възражение, но нищо не ѝ хрумна. Как щеше да се измъкне сега?

– Това ще е добре, Моарейн – каза Сюан и Моарейн зяпна слисано приятелката си. Приятелката си! Но Сюан весело продължи с подлата си измяна. – Тя не може да мигне нощес, Мириън. Най-много да е дремнала час, ако има и толкова. Не мисля, че ще може да язди добре. Само след миля ще падне от седлото. – И това го казваше Сюан!

– Радвам се, че одобряваш решението ми, Сюан – каза сухо Мириън. Моарейн щеше да се изчерви, ако този тон беше насочен към нея, но Сюан беше направена от по-здрав материал и посрещна вдигнатата вежда на Сестрата с открита и невинна усмивка. – Но тя не бива да остава сама, тъй че ти ще ѝ помогнеш. Ти също имаш добър почерк. – Усмивката замръзна на лицето на Сюан, но Сестрата се направи, че не забелязва. – Е, хайде. Хайде. Чака ме и друга работа, освен да се размотавам с вас двечките.

И се плъзна напред като дебел лебед по горски поток, бърз лебед при това, и ги отведе до една стаичка без прозорци малко под покоеите на Амирлин и в другия край на коридора. На пишно резбованото писалище имаше поднос с писалки, големи стъклени мастилници, бурканчета с пясък за сушене, купчина хубава бяла хартия и разбъркана камара изписани страници. След като окачи наметалото си на куката и остави чантичката си на пода до масата, Моарейн зяпна купчината също толкова мрачно, колкото и Сюан. Добре поне, че имаше камина и огън в нея. В стаята беше топло, в сравнение с коридорите. Много по-топло, отколкото в снега. Спор нямаше.

– Като свършите със закуската – каза Мириън, – се върнете тук и се хващайте за работа.

Преписите оставяйте в предверието на кабинета на Амирлин.

– Светлина, Сюан! – възкликна Моарейн веднага щом Сестрата излезе. – Защо се обади, че щяло да е добре?

– Защото... – Сюан се намръщи тъжно – по този начин ще можем да погледнем повече имена. Може би всички имена, ако Тамра ни задържи на тази работа. Може да сме първите, които ще разберат кой е той. Съмнявам се, че ще има две момчета, родени на Драконова планина. – Въздъхна и погледна Моарейн все така намръщено. – А ти за какво трябваше да се отдаваш на тъжни мисли? За какво трябваше да си в шок?

Да ѝ разкрива неволите си ѝ се беше сторило някак неуместно през нощта, дреболия в сравнение с онова, което очакваше света, но сега Моарейн не изпита никакво колебание да ѝ каже. Още преди да е свършила, Сюан я прегърна утешително. Бяха плакали на раменете си много повече, отколкото всяка си позволяваше да го прави с Мириън. Никога не беше се чувствала по-близка с някой друг, отколкото със Сюан. Нито беше обичала някого повече.

– Знаеш, че и аз си имах шестима чичовци, които бяха чудесни хора – промълви Сюан, – а един от тях дори умря, доказвайки какъв чудесен човек е. Това, което не знаеш, е, че имах други двама, които баща ми не пускаше да прекрачат прага на къщата ни. Не искаше имената им да споменава дори. Бяха улични крадци, побойници и пияници, и щом изгълтаха повече ейл или бренди, ако бяха откраднали толкова, че да могат да си го позволят, почваха да се бият с всеки, който ги погледне накриво. Обикновено и двамата налитаха на горкия човек с юмруци, с ботуши и с каквото им попадне подръка. Някой ден ще ги обесят затова, че са убили някого, стига да не са отишли вече на бесилото. Стане ли това, една сълза няма да пролея за тях. Някои хора просто не заслужават и една сълза.

Моарейн също я прегърна.

– Винаги знаеш какво да ми кажеш. Но все пак ще се моля за чичовците си.

– И аз ще се моля за онези двама негодници, когато умрат. Просто няма да мисля за тях, живи или мъртви. Хайде. Да идем да закусим. Денят ще е дълъг, а няма дори да можем да се поупражняваме с една хубава езда. – Сигурно се шегуваше, но в сините ѝ очи нямаше и искрица веселост. Но пък тя истински мразеше чиновническата работа. Никой не я харесваше.

Трапезарията, използвана от повечето Посветени, се намираще на най-долния етаж на Кулата – просторно помещение с голи бели стени и под с бели плочки, пълна с дълги лакирани маси и груби дървени пейки, които можеха да поберат по две жени или по три, ако се сбутаха повечко. Другите Посветени се хранеха бързо – някои гълтаха храната с невероятна припряност. Шериам разля от кашата по роклята си и бързо изхвърча от залата, като заяви в движение, че ще ѝ остане време да се преоблече. Всички бързаха. Даже Катерин едва не затича навън, докато дояждаше препечената кифличка и изтупваше трохите от роклята си. Възможността да напуснат града като че ли не беше чак толкова неприятна. Сюан се помайваше с лъжицата над кашата си с парчета варена ябълка, а Моарейн ѝ правеше компания с втората чаша силен чай, подсладена само с една-две капчици мед. В края на краищата възможността да намерят името на момчето беше отчайващо нищожна.

Скоро останаха сами на масите и една от готвачката дойде да им се повъси, с ръце на кръста. Пълна жена с дълга, безукорно чиста бяла престилка, Лейрас беше почти на средна възраст и повече от хубавелка, но с нейното мръщение можеше дупка да пробие в камък. Никоя Посветена не беше толкова глупава, че да се спречка с Лейрас, във всеки случай не и повече от веднъж. Дори Сюан се предаде пред немигация ѝ поглед и набързо изгреба последните хапки ябълка от паницата си. Лейрас вече викаше чистачките с парцалите преди Сюан и Моарейн да са стигнали до вратата.

Моарейн очакваше, че работата ще е досадна, и така си беше, макар и не толкова, колкото се

опасяваше. Не беше чак толкова зле. Най-напред изровиха своите списъци от купчината и ги прибавиха към купа с вече четливите, което наполовина я смали. Но само наполовина. Ако дойдеш в Кулата, без да знаеш писмото, те учеха на хубав почерк още като новачка, но на онези, които идваха грамотни, им трябваша години, докато свикнат да пишат четливо, ако изобщо го постигнеха. Някои Сестри дори използваша писари, за което държаха да може да се разбере от други хора.

Повечето списъци се оказаха по-къси от техните, ала дори да се отчетеше обяснението на Мейлин, като че ли броят на родилите наскоро жени беше смайващо висок. И това бе само в лагерите най-близо до реката! Като забеляза, че Сюан преглежда всяка страница, преди да я остави настрана, и тя започна да прави същото. Нямахме кой знае колко голяма надежда, но все пак отчайващо малката възможност беше по-добре от невъзможното. Само дете колкото повече четеше, толкова повече падаше духът ѝ.

Повечето записки бяха стъписващо неясни. Дете, родено на място, откъдето се виждали стените на Тар Валон? Градските стени се виждаха от цели левги, виждаха се и от склоновете на Драконова планина. Точно това дете беше момиченце, с тайренски баща и кайриенска майка. Твърде много от записките бяха такива. Или – виждала се Бялата кула. Светлина, та Кулата също можеше да се види чак от Драконова планина! Е, от доста мили поне. Други записки пък бяха тъжни. Салиа Помфри родила момченце и си тръгнала за селото си в Андор, след като мъжът ѝ загинал във втория ден на боевете. Под името имаше бележка с наклонения почерк на Миреле. „Жените в лагера се опитали да я разубедят, но тя била пощуряла от скръб. Светлината да ѝ помогне дано . Тъжно до плач. А ако погледнеш малко по-хладнокръвно, също толкова притеснително, колкото и неточните данни. Не беше записано името на селото, а Андор беше най-голямата държава между Гръбнака на света и Аритския океан. Как можеше да бъде намерена? Детето на Салиа беше родено на другия бряг на Еринин и с шест дни по-рано, но ако и майката на Преродения Дракон се окажеше като тази, как щяха да я намерят? Имаше много такива случаи – за родилки, видени от други жени, тъй че информацията можеше да е записана пълно другаде. А можеше и да не е. А задачата изглеждаше толкова проста, когато Тамра я постави.

„Светлината да ни помогне дано , помисли си Моарейн. Светлината дано да помогнеше на света.

Пишеха усърдно, от време на време сбираха глави да разчетат нечий почерк, който наистина приличаше на кокоши следи по снега, отделиха един час по обяд да слязат до трапезарията и да хапнат леща, после отново хванаха писалките. Появи се Елайда, в рокля с високо деколте, още по-червена от онази, която беше носила предния ден, заобиколи масата и занаднича през рамото първо на Сюан, а после и на Моарейн, сякаш искаше да се увери, че пишат изрядно. Шалът ѝ с червените ресни беше пишно извезан на разцъфнали лозници. Разцъфнали и, още по-подходящо за нея, с дълги тръни. Като не намери нищо, за което да ги нахока, тя излезе толкова рязко, колкото беше дошла, и Моарейн и Сюан я изпратиха с дружна въздишка. Като се изключеше това, оставиха ги сами. Когато Моарейн напръска и последната страница със ситния пясък и я постави в дървеното сандъче между двата стола, беше дошло време за вечеря. Много момченца се оказаха родени предния ден – раждането им трябваше да е било след Прорицанието на Гитара, – но изглеждаше почти невъзможно някое от тях да е детето, което търсеха.

След неспокойната нощ нямаше нужда Сюан да я убеждава да се прибере в стаичката си, вместо да иде с другите Посветени до конюшните. Макар че днес някои не бързаха толкова. Изглежда, дори разходката извън града можеше да втръсне, след като по цял ден трябва да седиш на някоя пейка и да пишеш имена. Моарейн гореше от нетърпение да пише имена. Никой не им беше казал да не пишат, в края на краищата. И се събудиха от шумовете на останалите жени, приготвящи се за излизане, а не от новачка, която да им донесе заповед да тръгват с останалите. Както често казваше Сюан, по-лесно е да помолиш за прошка,

отколкото за разрешение. Макар че Кулата се скъпеше на прошки към Посветените.

Останалото от вчерашните записки ги чакаше на масата, с още един куп неизрядни листове, висок колкото вчерашния. Докато отделяха четливите, влязоха двама чиновници и се спряха изненадани – дебела жена с Пламъка на Тар Валон, извезан на тъмния ѝ ръкав, със сива коса, прибрана на спретнат кок на темето, и снажен младеж, подходящ повече за войнишка броня, отколкото за това сиво вълнено палто. Имаше красиви кафяви очи. И мила усмивка.

– Не обичам да ми поставят задача, само за да разбера, че вече някой друг я върши – каза кисело жената. После забеляза усмивката на младото чиновниче и го изгледа много хладно. – Опичай си ума, ако искаш да си опазиш мястото, Мартан. Хайде с мен. – Усмивката на Мартан бързо угасна и притеснено намръщен и със зачервено лице, той излезе след нея от стаята. Моарейн погледна неспокойно Сюан, но тя така и не беше спряла с подреждането.

– Работи`. Ако видят, че сме достатъчно заети, може да... – И замълча. Ако бяха прехвърлили работата на чиновници, надеждата им беше малка, но на друго изобщо не можеха да разчитат.

За няколко минути успяха да препишат по няколко имена, а после в стаята влезе самата Тамра. Облечена днес в семпла рокля от синя коприна, Амирлин беше самото възплъщение на Айез Седай. Никой нямаше и да помисли, че приятелката ѝ е умряла пред очите ѝ само преди два дни, или пък че очаква да получи едно име, което щеше да спаси света. По петите на Тамра влезе сивокосата чиновничка с доволство, изписано като руж по лицето ѝ, а зад нея – младият Мартан, който се усмихваше над рамото ѝ към Моарейн и Сюан. Наистина щеше да си изгуби работата, ако го правеше толкова често.

Моарейн скочи на крака и се поклони толкова припряно, че забрави за писалката в ръката си и трепна, когато мастилото капна от писеца и се разля на петно колкото една монета по бялата вълна. Сюан беше също толкова бърза, но много по-уверена. Беше се сетила да си остави писалката на подноса преди да просне полите си по пода. „Спокойна – каза си Моарейн, – трябва да съм спокойна. Мина набързо през духовните упражнения, но те не помогнаха нищо.

Амирлин ги изгледа съсредоточено, а когато Тамра го направеше с някоя, то и най-дебелокожото и нечувствително същество се чувстваше измерено до сантиметърче и претеглено до грамче. Моарейн едва успя да се сдържи да не запристъпва от крак на крак от безпокойство. Този поглед можеше да види всичко замислено. Стига „замислено“ да беше подходящата дума.

– Смятах да ви дам свободен ден, да почетете или поучите по свой избор – рече бавно Тамра, като продължаваше да ги оглежда преценяващо. – Или може би да се поупражнявате за изпитанието си – добави тя с усмивка, от която погледът ѝ не стана по-малко задълбочен. Дълга пауза, след което кимна леко на себе си. – Все още ли си разстроена от смъртта на чичовците си, Чедо?

– Снощи пак имах кошмари, Майко. – Вярно, но пак за бебе, плачещо в снега, и за един безлик младеж, който руши света, спасявайки го. Твърдостта на гласа ѝ я изненада. Никога не си беше и помисляла, че ще посмее да даде айезседайски отговор на Амирлинския трон.

Тамра отново кимна.

– Добре. Щом смяташ, че трябва да си заета, можете да продължите. Когато суката от целодневното преписване ви надвие, оставете бележка със свършената работа и ще се погрижа да ви сменят. – Обърна се да си тръгне, но спря. – Мастилото се маха много трудно, особено от бял плат. Няма да ти казвам да преливаш, за да го почистиш; вече го знаеш. – Нова усмивка и тя подбра със себе си сивокосата чиновничка и я поведе пред себе си. – Няма нужда да гледате толкова възмутено, госпожо Уелин – заговори ѝ утешително. Само глупци можеха да си позволят да ядосат чиновници; грешките им, случайни или нарочни, можеха да

нанесат големи поразии. – Сигурна съм, че имате много по-важни задачи от... – Гласът ѝ бавно заглъхна по коридора.

Моарейн вдигна полата си да погледне петното. Беше се разширило колкото голяма монета. Премахването му по обикновения начин щеше да ѝ отнеме часове киснене в белина, която щипеше на ръцете, а и не гарантираше успех.

– Тя току-що ми каза да използвам Силата, за да си почистя роклята – промълви удивено Моарейн.

Веждите на Сюан се опитаха да се изкатерят чак до темето.

– Я не говори глупости. Чух го не по-зле от теб. Изобщо не каза такова нещо.

– Трябва да чуваш това, което хората имат предвид, а не само каквото казват, Сюан. – Тълкуването на това, което другите всъщност имат предвид, беше съществено в Играта на Домове, а като се съберяха наедно усмивката на Тамра, присвитото око и интонацията, която беше използвала, си беше все едно писмено разрешение.

Прегърна Силата, запреше от Въздух, Вода и Земя и положи сплита върху петното. Това, че на Посветените бе забранено да преливат, за да си помагат в ежедневната работа, още не означаваше, че не ги учеха; за Сестрите такава забрана не съществуваше, а те често пътуваха по света без слугиня. Черното петно изведнъж лъсна мокро и започна да се свива, издигайки се към повърхността на тъканта. Ставаше все по-малко и по-малко, а накрая се превърна в зрънце сухо мастило и падна в отворената ѝ шепа.

– Може да си го запазя за спомен – каза тя и постави черното зрънце на масата. Спомен за това, че Сюан е права. Има моменти, когато правилата може да се нарушат.

– А ако беше влязла някоя Сестра? – попита лукаво Сюан. – Щеше ли и на нея да се опиташ да обясниш, че всичко е било част от Играта на Домове?

Лицето на Моарейн се сгорещи и тя пусна Извора.

– Щях да ѝ кажа... Щях да... Трябва ли да говорим сега за това? Тук има толкова имена, колкото и вчера, и бих искала да свършим преди вечеря.

Сюан се изсмя гръмогласно, а лицето на Моарейн се изчерви като маска на глумец.

Бяха преписвали вече повече от час, когато един запис накара Моарейн да се замисли. Казваше се, че детето е родено в околностите на Драконова планина, което беше толкова тъпо, колкото да се каже, че е било в околностите на Кулата. Но Вила Мандаир беше родила син, на запад от реката и в деня на Предсказанието на Гитара. Тя преписа всичко много бавно. Накрая вдигна писалката, но не я топна в мастилницата, нито погледна за следващото име, изписано с кривия почерк на Елид. Погледът ѝ се спря на черното зрънце. Беше от Посветените, а не Сестра. Но скоро щяха да я изпитат. Били Мандаир можеше да е роден на речния бряг и майка му пак да е била „в околностите на Драконова планина. Ала нищо в записаното от Елид не показваше колко далече от планината е бил лагерът, в който е ходила. Или колко близо. Предишните записи гласяха само „родено в лагера на лорд Елизар край Тар Валон .

Бялата страница пред нея беше едва наполовина изписана, но тя взе друг празен лист от другия край на масата и записа данните за Били Мандаир. Простовато име, ако излезеше той. Но беше по-вероятно Преродения Дракон да се окаже син на прост войник, отколкото на лорд.

Изведнъж забеляза, че Сюан си записва нещо в малка книжчица с кожена подвързия, толкова малка, че да се побере в чантичката ѝ на колана, като поглеждаше с едно око към вратата.

– Човек трябва да е готов – каза Сюан. Моарейн кимна и плъзна по масата към Сюан листа с единствения запис, а тя грижливо го преписа в книжката си. Утре и Моарейн щеше да си

вземе една.

През този ден излязоха още имена на деца, родени „в околностите на Драконова планина или дори „близо до Драконова планина , много от които на източния бряг на Еринин. Моарейн знаеше, че трябва да го очаква. Планината беше най-изпъкващият ориентир на мили околоръст, в края на краищата. Но това беше списъкът едва от втория ден, а те добавиха в книжката на Сюан още девет момченца. Светлина, колко ли имена щяха да съберат, докато всичко приключи?

Имаше и други изненади. Късно сутринта в стаята влезе Джарна Малари, елегантна в тъмносинята си коприна, с бели косъмчета по слепоочията – усилваха властната ѝ осанка, със сапфири в дългата черна коса и други на шията. Копринените ресни на шала ѝ бяха толкова дълги, че почти забърсваха пода. Джарна беше Заседателка за Сивите. Заседателките почти не забелязваха Посветени, но тя махна с ръка на Моарейн.

– Ела да се поразходиш с мен, Чедо.

В коридора Джарна известно време повървя бавно и мълчаливо и Моарейн щеше да е доволна да си остане така. Светлина, какво можеше да иска една Заседателка от Посветена? Ако беше някоя спешна задача или да се занесе съобщение, щеше да ѝ го каже направо. Все едно, Посветените не се опитваха да пришпорват Сестри. А да пришпорваш Заседателка беше все едно да пришпорваш Амирлин. Теченията, от които огънят в лампите на стойките трепереше, не притесняваха Джарна, разбира се, но Моарейн взе да съжалява, че е без наметало.

– Чувам, че си разстроена от смъртта на чичовците си, Дете – най-сетне проговори Заседателката. – Разбираемо е.

Моарейн издаде някакъв звук, с надеждата Джарна да го приеме за съгласие. Това с айезседайските отговори много добре, но ѝ се искаше да избегне откритата лъжа. Стига да можеше. Мъчеше се да не се мъчи да се изпъва, но темето ѝ едва стигаше до рамото на другата жена. Какво искаше все пак тя?

– Опасявам се, че държавните дела никога не могат да чакат да мине скръбта, Моарейн. Кажи ми, Дете, кой според теб в дома Дамодред ще се качи на Слънчевия трон, след като Ламан и братята му вече са мъртви?

Моарейн се спъна, залитна и за малко щеше да падне, ако Джарна не я беше подкрепила. Заседателка да я пита за мнението ѝ за политиката? На собствената ѝ страна, разбира се, но Заседателките знаеха за политиката на повечето страни повече от техните владетели. Тъмнокафявите очи на Джарна лъщяха срещу нея строго и търпеливо. С очакване.

– Не съм размишлявала за това, Айез Седай – отвърна искрено Моарейн. – Мисля, че Слънчевият трон вероятно ще мине в ръцете на друг Дом, но не мога да кажа на кой.

– Вероятно – промърмори Джарна и притвори клепачи, сякаш да прецени думата. – Домът Дамодред си беше спечелил лоша слава, а Ламан само я влоши още повече.

Моарейн неволно се намръщи и побърза да изглади лицето си с надеждата, че Джарна не го е забелязала. Беше истина. От цялото му поколение единствен баща ѝ не беше с лош характер – и сред мъжете, и сред жените. Предишните поколения бяха почти толкова лоши, ако не и повече. Делата на дома Дамодред бяха почернили името му. Но тя никак не обичаше да го казва някой друг.

– На твоя брат Тарингейл ще му го откажат, заради брака му с кралицата на Андор – продължи Джарна. – Глупав закон, но не може да се промени, освен ако той не стане крал, а той не може да стане крал, докато не се промени законът. А по-големите ти сестри? Не се ли радват на по-добро име? Тази... поквара... като че ли общо взето не е засегнала вашето поколение.

– Радват се, но не са за трона – отвърна Моарейн. – Анвере не се интересува от нищо освен от коне и лов със соколи. – А и никой нямаше да ѝ довери Слънчевия трон с този неин гневлив нрав, по-лош, отколкото беше и на Моарейн. Но това щеше да го каже само на Сюан. – А ако Инлойни спечели трона, всички знаят, че държавните дела ще се отлагат, меко казано, заради игрите ѝ с децата. – Сигурно тъкмо заради игрите с децата си тя беше забравила напълно за държавните дела. Инлойни беше добра и любяща майка, но не беше особено умна, макар да бе много упорита. Опасно съчетание за една владетелка. – Никой няма да подкрепи никоя от двете за трона, Айез Седай, дори в дома Дамодред.

Джарна се вгледа продължително в очите на Моарейн и тя се смути и си спомни за Мейлин и твърдението ѝ, че не можела да чете мисли. Нищо не ѝ оставаше, освен да отвърне на този поглед с търпение и поне привидна откровеност. Както и с трескавата надежда, че Мейлин не е измислила някакъв начин да заобиколи Трите клетви.

– Разбирам – каза накрая Джарна. – Можеш да се върнеш към работата си.

– Какво искаше? – попита Сюан, когато Моарейн се върна в стаята.

– Не разбрах – бавно отвърна тя, докато взимаше писалката. Първата лъжа, която бе казвала някога на Сюан. Много се боеше, че разбира точно какво иска Джарна.

Докато оставят завършените преписи върху резбованата на рози писалищна масичка на Гитара в просторното преддверие на кабинета на Амирлин, още шест Заседателки бяха дошли да отведат Моарейн настрана. По една от всяка Аджа, общо взето с едни и същи въпроси. Цутама Рат, красива и с толкова корав поглед, че можеше да накара Моарейн да потръпне, постави въпроса направо:

– Никога ли не си мислила – небрежно подхвърли Цутама, играейки си с червените ресни на шала, – ти самата да станеш кралица на Кайриен?

Коего ѝ донесе още един кошмар освен този с бебето в снега и безликия мъж. Седеше на Слънчевия трон, наметната с шала на Айез Седай, а по улиците навън тълпите рушаха града. Никоя Айез Седай не беше ставала кралица от хиляда години, дори и преди това, а малкото, които го бяха правили, бяха свършвали зле. Но ако това беше целта на Съвета на Кулата, как щеше да го предотврати? Единствено като избягаше от Кулата веднага щом спечелеше шала и останеше настрана, докато нещата в Кайриен не се уредяха от само себе си. По-голямата част от тази безсънна нощ прекара в молитви дано да я изпитат скоро. Дори утре нямаше да е прекалено скоро. Светлина, не беше готова, но трябваше да се спаси. Някак.

Глава 7

Сърбежът

Следващият ден им поднесе още повече имена, отговарящи на условията, всички със смътното упоменаване на Драконова планина като място на раждане. Моарейн си даде сметка, че двете със Сюан така и няма да видят име с добавено към него „роден на склоновете на Драконова планина“. Пророчествата за Дракона бяха известни на много хора, макар и често пъти погрешно, особено сред простолудието, но връзката му с планината оставаше дори в най-безсмислените версии. Никоя жена нямаше да иска да признае, че е родила син, който ще може един ден да прелива Силата, с всичко, което произтичаше от това, че детето от нейната плът и кръв ще е обречено на лудост и ужаси. Щеше ли по-лесно да признае, че е родила дете, което може да се окаже Преродения Дракон? Нямаше да може съвсем да отрече за Драконова планина, иначе познатите ѝ щяха да ѝ го напомнят, но „близо до планината или „в околностите бе много по-безопасно. Детето, което търсеха, най-вероятно щеше да се окаже скрито зад подобна полуистина.

Щеше да се наложи някой да посети всички тези жени с по-точни въпроси, оформени разумно и зададени предпазливо. Тя преповтаряше такива въпроси в ума си, деликатно човъркане, за да се извлече информацията, без да се издава нищо. Ако се събудеха

подозренията на майката, тя отново щеше да започне да лъже. И най-вероятно да побегне веднага щом разпитващата ѝ обърнеше гръб. Щеше да е равносилно на това да играеш Даес Дай-мар, но при условие, че залогът е целият свят. Това едва ли беше задачата, за която можеше да мечтае, но как да устоиш на въображението си?

Заранта им донесе и посещението на Тамра, която влезе тъкмо когато Моарейн пъхваше в чантичката малката си книжка с току-що записаното ново име. Опитва се да прикрие движението, уж че е част от реверанса, лека тремавост, породена от изненадата. Мислеше, че се е справила добре, но затаи дъх, когато Амирлин я изгледа изпитателно. Дали беше видяла книжката? Изведнъж идеята да иска прошка вместо разрешение ѝ се стори ужасно уязвима. Разкритието нямаше да ѝ донесе нито едното, нито другото. Най-вероятно щеше да ѝ донесе изгнание, работа в някоя забутана ферма от изгрев до залез-слънце, откъсната от приятелки и учене, със забрана да прелива. За новачки и Посветени това беше най-тежкото наказание, един последен шанс да се научат на примерно поведение, преди да бъдат прогонени завинаги. Но много по-лошото от изприщените ръце щеше да е това, че със сигурност щяха да я отрежат завинаги от издирването на детето.

– Бях готова да си помисля, че вчерашната работа е заситила апетита ви към скуката – каза накрая Тамра и Моарейн отново издиша. – Особено твоя, Сюан.

Сюан се изчервяваше рядко, но при тези думи лицето ѝ стана като сварен рак. Всички знаеха колко мрази писането – за нея това беше най-страшното наказание.

– Списъците ми помагат да владея мислите си, Майко – вметна Моарейн. Започнеш ли да даваш подвеждащи отговори, става все по-лесно – дори на Амирлинския трон.

Всъщност тези мисли непрекъснато святкаха в главата ѝ, когато най-малко очакваше, със списъци или без списъци. Мисли за едно бебе в снега и за един безлик мъж. И също толкова злокобно – за Слънчевия трон. Искаше ѝ се да помоли Тамра да спре тези замисли, но да се моли щеше да е безполезно. Кулата беше не по-малко неумолима в своето тъчение, отколкото самото Колело на времето. И в двата случая нишките бяха човешки съдби, а шарката, която оформяха, бе по-важна от живота на едного.

– Много добре, Дете. Стига да не страда подготовката ви. – Тамра ѝ подаде сгънатата папка, запечатана с кръгъл червен восък. – Занеси това на Керини Нагаши. Би трябвало да е в жилището си. Не го давай на никой друг. – Сякаш щеше да го направи!

Някои Посветени се оплакваша, много кротичко и много насаме, когато ги караха да се изкачват по широките коридори, извиващи през Кулата, но въпреки изкачването почти до средата, Моарейн се зарадва на разходката, отвела я до секторите на Аджите. Много неща можеше да се научат, като видиш къде живеят някои хора. При тези обстоятелства дори Айез Седай преставаша да бъдат нащрек. Във всеки случай не се престараваша, а това бе достатъчно за човек, който знае как да слуша и да наблюдава.

Секторите на Аджите бяха с еднакъв брой стаи и с еднакво разположение, но разликите в подробностите бяха големи. На всяка от огромните бели каменни плочи по коридорите на Зелената Аджа беше изсечен меч – мечове и саби в двайсетина различни стила, извити и прави. Всяка врата по коридорите също така беше резбована с меч, с върха нагоре, позлатени на стаите на Заседателките и посребрени или лакирани за повечето останали. Гоблените по стените между високите позлатени стойки на светилниците, изковани в основата с форма на пирамида от алебарди, представляваха бойни сцени, щурмуващи конници, прочути битки и места на последна бран, редуваха се с древни бойни знамена от отдавна несъществуващи страни, много от тях изпокъсани и оцапани, и всички съхранени през столетията с помощта на сплитове на Единствената сила. Някоя Айез Седай не беше участвала в бран от времето на Тролоксските войни, но дойдеше ли Последната битка, Бойната Аджа щеше да се сражава в първите редици. Дотогава те воюваха за справедливост, след като често пъти тя можеше да бъде наложена единствено с мечовете на техните Стражници, но това го правеха само докато

чакаха да дойде Тармон Гай-дон.

Другата отлика беше в броя на мъжете. Не какви да е мъже, разбира се. Стражници. Високи или ниски, широки в кръста или слаби, дори един доста трътлест в един случай, всички те се движеха като лъвове или леопарди. Вътре никой не носеше стражнически плащ, но плащът бе само допълнителна украса за опитното око. Стражници можеше да се видят в отсеците на всяка Аджа, освен Червената, но повечето ношуваха в казармите на Гвардията или дори в града. Стражниците на Зелената често живееха в апартамента на самата Сестра!

Един зеленоок Стражник, повече широк, отколкото висок, й хвърли поглед, докато ситнеше уж по някоя домакинска работа. Трима други, които стояха на група, замълчаха, щом се приближи, а след като ги отмина, подновиха тихия си разговор. Единият беше със сребърни звънчета на черните си арафелски плитки, друг имаше дебели тарабонски мустаци, а третият беше много тъмнокож, може би от Тайрен или от южна Алтара – но като се оставе настрана изящните им движения, имаше още едно нещо, общо и за тримата, както и за едрия мъж преди малко, а и за всички мъже тук. Веднъж, по време на лов с братовчедите си, Моарейн беше погледнала в очите на един качулат орел, с бухналите черни пера около главата му. Да срещнеш погледа на Стражник беше почти същото. Не свиреп, но пълен със самоувереност. Тези мъже абсолютно съзнаваха възможностите си и способността си да сеят гибел.

И все пак тази свирепа сила беше някак съдържана, дисциплинирана от собствената им воля, както и от връзките им с Айез Седай. Тук просто течеше ежедневието им. Един слаб мъж с обръсната глава освен шиенарския кичур на темето, се беше облегал на стената, вдигнал единия си обут в ботуш крак, и настройваше гуслата си, без да слуша добродушните закачки на друг Стражник, който му казваше, че звучала като хваната в мрежа мокра котка. Други двама, по ризи с бухнали ръкави, се упражняваха с дървени мечове в широкия страничен коридор и връзаните им летви трещяха с всеки бърз удар.

Рина Хафдън, която странно как успяваше да придаде чар на квадратното си лице, а на дебелимата си фигура – елегантност с изящество, ги подканяше с широка усмивка и с подвиквания:

– Хубав удар, Уейлин! О, много добре, Илиас! – На ръст двамата можеха да минат за близнаци, само дето единият беше мургав и гладко обръснат, а другият – рус, с къса брада. Ухилени, двамата се задвижиха още по-бързо. Плувналите им в пот ризи бяха залепнали по широките им рамене, но двамата изобщо не изглеждаха уморени.

През една откряната врата Моарейн зърна кръглолик Стражник, който свиреше на флейта тъжна мелодия, докато сивокосата Джала Бандевин, впечатляваща жена, въпреки че беше близо с една педя по-ниска и от Моарейн, се мъчеше да научи нов Стражник на стъпките на някакъв дворцов танц. Трябваше да е нов – изчервено русоляво момче на не повече от двайсет години, въпреки че никой мъж не получаваше връзката, ако вече не притежава всички нужни умения. Е, може би без танцуването.

Вратата на Керини, с меч, боядисан в червено, златисто и черно, също беше отворена и отвътре се лееха весели звуци. Моарейн нямаше представа какво значи боядисаното, нито цветовете, и подозираше, че никога няма да го научи, освен ако не избере Зелената. Което нямаше да стане, но все пак тя не обичаше да не знае нещо. Откриеше ли, че не знае нещо, незнанието се превръщаше в сърбеж между плешките й – посегнеш да се почешеш, но не можеш да го стигнеш. Не за първи път тя изтласка мечовете в тила на ума си, с още много неща, които беше видяла в отсека на Аджата. Сърбежът се поуталожил, но тя знаеше, че ще се появи, когато отново види тези врати.

Няколкото гоблена в дневната на Керини представляваха батални и ловни сцени, но повечето пространство беше заделено за книжни рафтове в стила на няколко държави. Освен малкото книги по тях се виждаха голям лъвски череп, и още по-голям на мечка, гледжосани купи,

вази със странна форма, ками, украсени с геми и злато, и ками с прости дървени дръжки, една със счупено острие. Ковашки чук с разцепена глава лежеше до спукана дървена паница, в която имаше голяма огнекапка, толкова красива, че можеше да краси корона на кралица. Един голям позлатен часовник със стрелки, замръзнали малко преди обед или преди полунощ, стоеше до ръкавица от стомана, оцапана в черно, и Моарейн можеше да се закълне, че петното е от засъхнала кръв. Те, както и всичко останало, бяха спомени от над сто години носене на шала.

От спомените преди шала имаше малко. Само една редичка рисувани миниатюри по изваяния като морска вълна перваз на камината, изобразяващи простовато облечен достолепен мъж, пълничка усмихната жена и пет деца, три от които момичета. Бяха семейството на Керини, всички отдавна отишли в гроба, заедно с нейните племеннички и племенници, с техните деца, децата на децата и така нататък. Това бе най-голямата болка за една Айез Седай. Семействата умираха и всичко, което бяха познавали, изчезваше. Освен Кулата. Бялата кула винаги оставаше.

Двама от Стражниците на Керини бяха в дневната с нея. Едрият Карайл, чиято коса и брада му придаваха външност на златогрив лъв, четеше книга пред камината, отпуснал обутите си в ботуши крака на изящно кованата месингова решетка, а от чашката на лулата му се виеше тънка струйка синкав дим. Степин, който приличаше по-скоро на чиновник, отколкото на Стражник, с тесни рамене и тъжни кафяви очи, седеше на едно трикрако столче и свиреше весела джига на дванайсетструнна битерна – пръстите му шареха по струните ловко като на странстващ музикант. Никой от двамата не спря заниманието си заради влизането на една Посветена.

Самата Керини стоеше пред изпънатия на стойката гергеф и бродираше. Нелепо – да видиш Зелена сестра да се занимава с вземо. Особено когато, както сега, темата беше поле с диви цветя. Как можеше това да се върже с насилието и смъртта, украсяващи стените? Висока, стройна жена, Керини изглеждаше точно това, което беше – лишеното ѝ от възраст лице бе волево и красиво, почти черните ѝ очи – два изпълнени с ведрост кладенеца. Дори и тук беше облечена в рокля за езда, разцепените поли бяха нашарени със смарагдовозелено, а тъмната ѝ коса, леко прошарена, беше подрязана по-късо, отколкото на Карайл и Степин, над раменете, и беше събрана в дебела плитка. Несъмнено така беше по-лесно да се поддържа при пътуване. Керини рядко се задържаше задълго в Кулата, преди отново да поеме нанякъде. Тя остави иглата на рамката на гергефа, взе писмото и счупи с палец восъчния печат. Тамра винаги запечатваше писмата си до Сестрите с восък с цвета на получаващата Аджа.

Каквото и да беше написала Каниедрин, бързо бе прочетено и на лицето на Керини не се появи никаква промяна, но още преди Сестрата да е свършила, Степин опря битерната си на масичката и почна да си закопчава дрехата. Карайл остави книгата си на един от рафтовете, изгупа пепелта от лулата си в огнището и я тикна в един от големите джобове на палтото си. Това бе всичко, но двамата явно бяха готови и чакаха. Въпреки тъжните си очи Степин вече бе престанал да ѝ прилича на чиновник. Бяха като леопарди, готови да се спуснат в лов.

– Ще има ли отговор, Айез Седай? – попита Моарейн.

– Ще го занеса сама, Чедо – отвърна Керини и закрачи отривисто към вратата, при което копринените ѝ поли тихо зашумяха. – Тамра ме вика спешно – рече тя на двамата си Стражници, които тръгнаха по петите ѝ като ловни хрътки, – но не казва защо.

Моарейн си позволи да се усмихне лекичко. Също както със слугите, Сестрите често забравяха, че една Посветена има уши. Понякога най-добрият начин да научиш нещо бе като си мълчиш и слушаш.

Докато вървеше обратно по ветровитите, виещи се на спирала коридори, замислена над онова, което бе разбрала, Сюан изведнъж се появи зад нея и я догони. Сестри не се мяркаха

наоколо, но все пак...

– Още едно писмо – обясни Сюан. – За Айша Равенеос. Почна да мърмори, че било спешно, превърна го в голям проблем. Бас слагам, че онова, дето го занесе на Керини, е било същото. Защо според теб Тамра вика при себе си Сива и Зелена едновременно?

Сивите се занимаваха с въпроси на посредничеството и законността, когато ставаше въпрос повече за закони, отколкото за мечове, а Айша бе известна с това, че се придържа към буквата на закона каквито и да са личните ѝ чувства, все едно дали жалост, или презрение. Особеност, която беше обща с тази на Керини. И двете носеха шала от много отдавна, макар че това можеше и да не е важно. Моарейн можеше и да не се оправя с главоблъсканиците толкова добре като Сюан, но това наистина приличаше на Даес Дай-мар.

Тя се огледа предпазливо, като не забрави да се озърне и през рамо. Някаква слугиня подрязваше фитилите на светилниците малко по-нататък по коридора, а двама мъже в ливреи, единият качен на висока стълба, оправяха един гоблен. Все още не се виждаше Сестра, но въпреки всичко заговори почти шепнешком.

– На Тамра ѝ трябват... търсачки... да потърсят момченцето. О, това променя всичко. Сбърках, Сюан. Ти беше права.

– Права, крива – за какво? Какво те кара да мислиш, че събира тези търсачки? – Как можеше да е толкова ловка в главоблъсканиците, а да не може да види шаблона тук?

– Какво може да е по-спешно за Тамра в момента от момченцето, Сюан? – отвърна тя търпеливо. – Или по-тайно, за да не може да постави въпроса писмено? Тази тайнственост означава, че според нея не може да се довери на Червените. Ето за това ти беше права. Нещо повече, колко Сестри ще пожелаят отначало да отрекат, че това дете наистина е предречено? Особено ако не бъде намерено преди да порасте и да започне да прелива. Не, тя е решила Сестрите, в които е сигурна, да го издирят. А аз сбърках в това, че си помислих, че ще бъде доведено в Кулата. Това само би го изложило на Червените, както и на други, на които не може да се разчита. Щом го намери, Тамра ще го изпрати някъде на скрито. Образоването му ще остане в ръцете на търсачките ѝ, жените, на които най-много вярва.

Сюан се потупа по главата и промърмори:

– Мисля, че черепът ми ще се пръсне. Всичко това го сглоби само от две писма, а дори не знаеш какво гласят те.

– Но знам едно нещо, което гласят, и едно, което не гласят. Трябва просто да виждаш модела и да наместиш късчетата, Сюан. Наистина би трябвало лесно да можеш да го направиш.

– О? Елид вчера ми даде една ковашка главоблъсканица. Каза ми, че ѝ омръзнала, но според мен не е могла да я реши. Искаш ли да опиташ?

– Благодаря, не – учтиво отвърна Моарейн. И след като се огледа отново за Сестри, се изплези на дружката си.

На другия ден Тамра изпрати още три съобщения. Първото беше за Мейлин Арганя, второто – за Валера Горовни, дребна пълничка Кафява, която винаги се усмихваше и винаги изглеждаше под пара, дори когато стоеше на едно място, а третото беше за Лудайс Данийн, кокалеста Жълта, чието издължено мрачно лице беше обкръжено от тарабонски плитки с ярки мъниста – висяха до кръста ѝ. Никоя от тях не изгърва и думица за съдържанието на писмото, но и трите бяха носили шала вече над сто години и и трите бяха известни с това, че се придържат стриктно към закона. Моарейн виждаше в това потвърждение и дори Сюан започна да се убеждава.

Пет изглеждаха твърде малко, за да се заловят с издирването на момченцето – с всеки изминат ден имената в малките им книжки изпълваха все повече страници, – но Тамра не изпрати повече съобщения. Най-малкото не чрез тях двете. Аелдра Наджаф беше издигната

за Пазителка на Хрониките на мястото на Гитара и може би ги носеше тя, а още по-вероятно ги пращаха по някоя новачка. От време на време Моарейн и Сюан се опитваха да наблюдават дискретно кабинета на Амирлин и покоите ѝ, като се редуваха да надничат през откритата врата, но потокът посетителки при Тамра беше постоянен. Не редовен, но постоянен. Заседателките можеха да се изключат, тъй като рядко напускаха очертаната на града, но всяка от останалите можеше да е някоя от търсачките. Или да не е. Това беше крайно обезсърчително за Моарейн. Също като сърбежа между плешките, точно където пръстите ти не могат да стигнат.

Скоро се отказаха от опитите си да шпионират. Първо, като че ли нямаше смисъл. Второ, след като преписваше само едната, прехвърлянето на имената вървеше прекалено бавно. А пък и Аелдра засече веднъж Моарейн на прага, докато се връщаше към кабинета на Амирлин.

Бялата коса беше единствената прилика между Аелдра и Гитара, но тази на Аелдра беше права и подрязана късо като на Керини. Новата Пазителка беше дългестата, медночервената ѝ кожа се беше спекла от дълго стоене на слънце и вятър, ала със сигурност никой не я беше наричал някога красавица, с тази нейна тясна челюст и остър нос. Накитът ѝ беше само пръстенът с Великата змия; роклята ѝ беше от синя вълна, изтъкана фино, но с невзрачна кройка, а тъмносиният шарф на раменете ѝ не беше по-широк от два пръста. Много по-различна от Гитара.

– Какво гледаш, Дете? – кротко попита тя.

– Просто Сестрите, които влизат и излизат от кабинета на Амирлин, Айез Седай – отвърна Моарейн. Вярно до последната думичка.

Аелдра се усмихна.

– Мечтаеш за шала? Може би ще е по-добре, ако прекарваш времето си в учене и упражнения.

– Намирам време и за двете, Айез Седай, а тази работа ангажира мислите ми. – Също вярно. Търсенето на момчето ангажираше всяко кътче на ума ѝ, да не говорим за мислите, които предпочиташе да няма.

Съвсем леко набръчкала чело, Аелдра пипна Моарейн по бузата, сякаш искаше да провери да не би да има треска.

– Онези сънища все още ли те безпокоят? Някои от Кафявите разбират много от билки. Сигурна съм, че някоя ще може да ти даде нещо да ти помогне да спиш, ако ти трябва.

– Верин Седай вече ми даде. – Отварата бе гадна, но наистина ѝ помогна да заспи. Жалко, че не ѝ помогна да забрави за кошмарите, които идваха със съня. – Сънищата вече не са толкова лоши. – Понякога нямаше смисъл да се опитваш да се измъкваш.

– Добре. – Усмивката се върна на устните на Аелдра, но тя леко размаха пръст пред носа на Моарейн. – Все пак мечтанията по праговете не са подходящи за една Посветена. Ако отново те видя, ще се наложи да ти обърна внимание. Разбираш ме, нали?

– Да, Айез Седай. – Край с шпионирането. Моарейн имаше чувството, че ще запищи от сърбеж между плешките.

Глава 8

Трошици ведрост

Нямаше измъкване и от частните им уроци със Сестрите. Не че Моарейн го искаше, или пък Сюан, но дългите часове седене и писане все пак ги уморяваха ужасно, а и само вечерите им оставаха свободни, чак след хранене. Посветените продължаваха да излизат рано всяка сутрин и правеха същото, въпреки че много от тях негодуваха – когато наблизо нямаше Айез

Седай да ги чуят. Най-малкото взимаха уроци, когато им се предлагаха уроци. Някои Сестри отказваха, като заявяваха, че ще почнат отново да учат Посветени, след като престанат да дават уроци на новачки, на които трябваше да преподават Посветени. Твърде много Айез Седай не харесваха положението. Вече вървяха клюки, че на Амирлин се поднасят петиции с молба да се възстанови обичайният ред, но и да беше така, Тамра ги отхвърляше. Лицата на Сестрите оставаха като маски на спокойна ведрост, ала твърде често в очите им за кратко блясваха такива пламъчета, че новачките писваха от ужас, а Посветените стъпваха ситно-ситно. В разгара на зимния студ Кулата сякаш гореше в треска.

Сюан никога не споменаваше за преживелиците си, но Моарейн скоро усети, че самата тя привлича неприязнените погледи на почти всяка Айез Седай, която я срещнеше, и разбираше много добре защо. За разлика от останалите, двете със Сюан можеха да дават уроци на новачките и да взимат своите уроци в по-прилични часове и по-редовно. Няколко Сестри, които учеха други нощно време, заявяваха, че са заети, когато някоя от двете се опитваше да си уговори час. В някои отношения Айез Седай можеха да бъдат също толкова дребнави, колкото всяка друга жена, въпреки че точно това Посветените никога нямаше да се осмелят да изрекат на глас. Моарейн можеше само да се надява, че тези малки вражди скоро ще се уталожат. Дребнавата неприязън имаше навика понякога да забира в доживотна вражда. Какво можеше да направи обаче? Да се извинява кротко на онези, които изглеждаха най-много ядосани, да ги моли за прошка и да се надява. От списъците нямаше да се откаже.

Не всички Сестри се държаха толкова неприязнено. Керини се съгласи на среща да обсъдят сравнително оскъдните факти, известни на историците около империята на Артур Ястребовото крило, Мейлин я препита за древния автор Вилим Манахски и неговото влияние върху салдейската философка Шивена Кайензи, а пък Айша я разпита задълбочено за разликите в законодателството на Шиенар и Амадиция. Такива бяха уроците, които можеше да взима сега. Онова, което можеха да й предадат за Силата – което тя самата можеше да научи, – вече беше преподадено преди месеци. Ако смееше, щеше да ги попита защо все още са в Кулата. Защо не са навън, да търсят по имената в списъка? Защо?

От друга страна, знаеше отговора. Онова, което трябваше да е отговорът. Нищо друго не можеше да го обясни. Но те не гледаха на въпроса като на спешен. Да вземат детето направо от майката щеше да е жестоко. Навярно мислеха, че ще са нужни години, докато го намерят, при толкова много данни, в повечето от които дори липсваше името на родното село или на лагера. Може би изчакваха процесът със записването да свърши. Освен това се надяваше, че има и други търсачки, защото Сюан й съобщи, че Валера и Лудис също са в Кулата.

Не било спешно! Моарейн направо изгаряше от това. Според слуховете боевете продължаваха, на много левги на югоизток, но само с дребни схватки, въпреки че според някои били свирепи. Явно никой между командирите в Коалиционната армия не искаше да упорства срещу толкова опасен противник, при положение че все пак се оттегляха. Последното поне беше сигурно, според донесенията на Айез Седай. Пак според слуховете мнозина от мурандийците и алтарците вече си събираха багажа и тръгваха на юг към домовете си, а амадийците и геалданците също се канеха скоро да ги последват. Според мълвата освен това пристигнала вест за неприятности при Погибелта и мъжете от Граничните земи скоро щели да си заминат на север. Айез Седай, изглежда, не обръщаха особено внимание на слуховете. Тя се опитваше понякога да ги обсъди с тях, но...

– Мълвата е нещо нерационално и няма място тук, Чедо – каза й твърдо Мейлин, с ведрия й поглед над чашката с чай, кацнала на пръстите й. – Така. Когато Шивена е заявила, че реалността е илюзия, с какво Вилим й е повлиял в това прозрение и коя част от него си е нейна?

– Ако искаш да говорим за слухове, нека поне да са слуховете за Ястребовото крило – каза й рязко Керини. Тя винаги си играеше с някой от ножовете си, докато преподаваше – използваше го за показалка. Тази вечер беше някакъв бедняшки нож, толкова стар, че

дървената му дръжка беше напукана и овързана да не се разпадне. – Светлината ми е свидетел, половината от онова, което знаем за него, е слух.

Айша въздъхна и ѝ размаха дебелия си пръст, а меките ѝ кафяви очи изведнъж се втвърдиха. Жена с невзрачно лице, която можеше да мине за стопанка на някоя ферма, ходеше накичена с цяло имане накити, обеци с големи огнекапки, дълги нанизы със смарагди и рубини, но само с пръстена с Великата змия на ръцете.

– Ако не можеш да съсредоточиш ума си върху това, с което се занимаваш в момента, може би едно гостуване при Мириън ще е от полза. Да, мислех, че ще се съ согласиш с мен.

Не, да ги накараш да разберат колко е спешно просто беше невъзможно! Единственото, което ѝ оставаше, беше да чака. И да се упражнява в нескърцане със зъби. Светлина, дано само да я изпитаха скоро. С шала на раменете, щеше да напусне Кулата и да се втурне да търси момчето като стрела, излетяла от лък. Скоро, но не и преди да разполага с всички имена. В какво чудо се беше намерила само!

Квартирите на Посветените гъмжаха от слухове повече от обичайното, макар и не за това коя с кого се е сдърлила или за коя Зелена разправят, че я видели да се държи скандално със Стражник. Тези истории идеха от гвардейците, от войници, от мъже и жени из лагерите, за боевете, за геройски загинали мъже, както и за такива, които бяха проявили героизъм и все пак си бяха останали живи. Последните най-много се обсъждаха; от такъв мъж можеше да излезе добър Стражник, една много обсъждана между Посветените тема, освен между малкото, които вече знаеха, че искат Червената. Имаше приказки за разтурени лагери, макар никой да не знаеше дали тръгват на изток след войската, или се връщат у дома, както и приказки за малки изостанали групи, за да бъдат записани имената на жените за наградата на Кулата. Това поне смалчаваше възможността търсената жена да се измъкне в неизвестност, но ако тя вече беше записана и вече си беше отишла, дали щяха да я намерят лесно? Моарейн още малко и щеше да запиши от безсилие.

Елид Абареим им разправи някаква история, чута от Айез Седай, и твърдеше, че не била празна мътва.

– Чух Аделорна да разправя на Шемаен – заяви с усмивка Елид. Елид винаги се усмихваше, щом се погледнеше в огледало, а когато се усмихваше, винаги изглеждаше все едно, че се оглежда. Поривът на вечерния вятър в кладенеца разлюля вълните на златистата ѝ коса, обкръжаваща съвършеното ѝ лице. Очите ѝ бяха като два големи сапфира, а кожата ѝ – като гъста сметана. Единственият недостатък във външността ѝ според Моарейн беше прекалено едрият ѝ бюст. И освен това беше прекалено висока – висока почти колкото повечето мъже. Мъжете се усмихваха на Елид, когато не им потичаха лиги. Новачките я гледаха размечтано, а твърде много глупачки сред Посветените ѝ завиждаха. – Та според Аделорна Гитара имала Прорицание, че Тармон Гай-дон щял да настъпи в живота на Сестри, които днес са живи. Направо не мога да чакам. Смятам да избира Зелената, знаете ли. – Това всички Посветени го знаеха. – Искам да си имам шестима Стражници, когато вляза в Последната битка. – И това го знаеха всички Посветени. Елид винаги казваше какво смята да направи. И обикновено го правеше. Не беше честно.

– Тъй – промълви тихо Моарейн, след като Елид тръгна с потока жени за вечерята. – Значи Гитара е имала и други Прорицания. Имаше поне едно, а щом е имала едно, може да е имала и други.

Сюан се намръщи.

– Вече знаем, че Последната битка приближава. – Замълча, докато ги подминат Катерин и Сарийн, които уморено си бърбеха дали изобщо им се яде, или не, и щом се отдалечиха достатъчно, продължи: – Какво значение има дали Гитара е имала десет Прорицания, или сто?

– Сюан, никога ли не си се чудила откъде Тамра може да е сигурна, че точно това е моментът – че момчето ще се роди точно сега? Според мен е твърде вероятно в някое от тези други Прорицания пак да е ставало въпрос за него. Нещо, което съчетано с онова, което чухме и ние, е подсказало на Тамра, че точно това е моментът. – Този път бе ред на Моарейн да се намръщи замислено. – Знаеш как беше Прорицанието с Гитара. – С различните жени ставаше по различен начин, включително и начинът, по който се огласява Прорицанието. – Тя го изрече така, все едно се е родил в същия момент. Може би я уби тъкмо шокът от това.

– Колелото на времето тече така, както пожелае – каза унило Сюан и тръсна глава. – Светлина! Да вървим да ядем. Имаш нужда от още упражнения.

Упражненията също бяха подновили, поне късно вечер, и Миреле продължаваше да им помага, когато не беше твърде уморена, за да си легне направо след вечерята. Или понякога преди нея. Доста Посветени правеха същото, тъй че галериите опустяваха и ставаше тихо още преди светилниците да са угаснали. Упражненията вървяха лошо за Моарейн, особено в началото. Първата вечер Елайда влезе в стаята, докато тя търпеше изтезанията на Сюан и Миреле на тънкото килимче с цветята. Огънят бе толкова голям, колкото можеше да побере малката камина, но най-доброто, което можеше да се каже, бе, че отнемаше остротата на студа и че Моарейн поне не замръзваше.

– Радвам се да видя, че не се извинявате с работата, за да избягвате упражненията – каза Червената сестра. Тонът ѝ подсказваше, че е изненадана, а думата „работа“ беше изречена с подчертано презрение. Роклята ѝ отново беше яркочервена, а шала си с ресните носеше все едно, че са ѝ възложили някаква много важна работа. Пристъпи в ъгъла точно срещу Моарейн и скръсти ръце под гърдите си. – Продължавай. Искам да погледам. – Нищо не им оставаше, освен да се подчинят.

Може би пришпорени от присъствието на Елайда, Сюан и Миреле вложиха най-доброто от себе си. В смисъл най-лошото от техните пляскания, пощипвания, внезапните трясъци до ухото на Моарейн и първия като с камшик през краката, и то точно когато имаше нужда от най-голямо съсредоточаване. Тя се мъчеше да не гледа Елайда, но Сестрата бе застанала така, че не можеше да я избегне. Преценяващият поглед на Елайда я изнервяше, но в същото време може би я вдъхновяваше. Или настървяваше. Като съсредоточи цялото си внимание, тя успя да завърши шейсет и един сплита, преди шейсет и вторият да се разпадне в мешавица от Земя, Въздух, Вода и Дух, при което кожата ѝ настърхна. Представянето не беше великолепно, но не толкова ужасно. В много случаи бе успявала да изпълни всичките сто, но го беше направила докрай само два пъти, единия едва на косъмче.

– Жалка картинка – каза с леден глас Елайда. – Така никога няма да минеш. А аз държа да минеш, и ще минеш, иначе ще те накарам да излезеш от кожата си и да ми заподскачаш по кокали, преди да те изпъдят. А и вие двете сте едни жалки приятелки, ако ѝ помагате така. Когато бях Посветена, знаехме как да се упражняваме една-друга. – Накара Сюан и Миреле да застанат в ъгъла, където стоеше тя, и зае мястото им при масата. – Сега ще ви покажа как трябва да се прави. Хайде пак, Дете.

Моарейн облиза пресъхналите си устни и се обърна с гръб. Миреле ѝ се усмихна окуражително, а Сюан ѝ кимна уверено, но не ѝ беше трудно да долови тревогата им. Какво щеше да ѝ направи Елайда? Започна. Още щом прегърна Силата, в полезрението ѝ засвяткаха мълнии, след които в очите ѝ заиграха сребристи точки. От трясъците и пронизителния свисък ушите ѝ бръмнаха. Удари като от яростно размахани бичове или шибалки я запердашиха един след друг. Всичко това беше непрестанно, без миг за отдых, докато довършваше сплита, а после – само една кратка пауза, докато отново подхвана сплит.

През цялото време Елайда я гълчеше с хладен и равнодушен тон.

– По-бързо, Дете. Трябва да си много по-бърза. Сплитът трябва да изскача от теб още преди да е довършен. По-бързо. По-бързо!

Впила пръсти в последните трошици ведрост, Моарейн стигна едва до дванайсетия сплит, преди съсредоточението ѝ да рухне напълно. Сплитът не само се разпадна, тя просто изтърва сайдар. Примига, мъчейки се да очисти погледа си от подскачащите точки. И малко по-успешно – да махне черните сълзи. Болката я покриваше от раменете до глезените, отоците я боляха, подутините по тялото ѝ пулсираха, щипеха от потта. Ушите ѝ кънтяха.

– Благодарим ви, Айез Седай – каза припряно Сюан. – Вече разбираме какво трябва да правим. – Ръцете на Миреле стискаха полите ѝ, лицето ѝ беше станало пепеляво, очите ѝ бяха ококорени от ужас.

– Пак – каза Елайда. Моарейн едва намери сили да се обърне отново с гръб.

Единствената разлика беше, че този път успя да довърши само девет сплита.

– Пак – каза Елайда. На третия опит тя довърши шест сплита, а на четвъртия – само три. По лицето ѝ течеше пот. След известно време бляскащите светлини и разкъсващият ушите ѝ свисък вече почти престанаха да я безпокоят. Важни бяха само несекващите удари. Само тези безкрайни удари и безкрайната болка. На петия опит падна на колене и захлипа още при първия дъжд от удари. Млатенето моментално спря, но свита на кълбо на пода, тя захлипа, сякаш никога нямаше да спре. О, Светлина, никога не я беше боляло толкова. Никога.

Така и не усети кога Сюан коленичи до нея, чу само гласа ѝ:

– Можеш ли да се изправиш, Моарейн?

Вдигна глава от килима и се вгледа в очите на Сюан – бяха изпълнени с тревога. С усилие, за което не можеше и да допусне, че са ѝ останали сили, успя да овладее плача си, едва-едва, кимна и започна с мъка да се изправя. Пребитите мускули отказваха да я вдигнат. При всяко движение долната ѝ риза се отриваше в тялото ѝ и я загръщаше в изгаряща болка.

– Ще живее – заяви сухо Елайда. – Малко болка тази нощ ще ѝ набие урока в главата. Трябва да си бърза! Утре заран ще се върна да ти дам Цяра. И на теб също, Сюан. Помогни ѝ до леглото и започвай.

Лицето на Сюан пребледня, но щом една Айез Седай заповядаше...

Моарейн не искаше да гледа, но Сюан беше принудена да го направи, тъй че задържа очите си отворени насила. От това ѝ се дося да се разплаче отново. Колкото и често да се упражняваха, Сюан успяваше да довърши и последния сплит, въпреки всичко, което Моарейн можеше да ѝ причини. Никога не се беше проваляла на по-малко от две трети. Тази нощ, под строгите наставления на Елайда, първия път успя да направи двацет. Втория път бяха седемнайсет, а на третия – тринайсет. Лицето ѝ вече се беше изцедило от кръв и лъснало от пот. Дъхът ѝ излизаше хриплив. Но не пророни и една сълза. А когато сплитът се разпадна, започна отново, без никаква пауза. На четвъртия опит довърши дванайсет. И по дванайсет на петия и шестия. Започна плахо да заплита отново.

– Достатъчно за тази вечер – обяви Елайда. Капка жалост нямаше в гласа ѝ. Бавно и с много болка, Сюан се обърна и сиянието на сайдар около нея се стопи. Лицето ѝ беше абсолютно безизразно. Елайда продължи спокойно, като наместваше шала на раменете си: – Но дори да успееш да довършиш, ако си както сега, пак ще се провалиш. У теб няма трошица ведрост. – Строгите ѝ очи приковаха Сюан и Моарейн. – Запомнете, трябва да сте ведри, каквото и да ви причинят. И трябва да сте бързи. Ако сте бавни, ще се провалите точно толкова сигурно, колкото ако се поддадете на паниката или на страха. Утре вечер ще проверя дали можете да се справите по-добре.

Сюан изчака, докато вратата се затвори след Айез Седай, след което изхлипа:

– О, Светлина! – И тупна на колене на килима, а сълзите ѝ рукоаха на порой.

Моарейн скочи от леглото. Е, опита се да скочи, но се получи по-скоро едно болезнено

куцукане и Миреле първа стигна до Сюан. Трите коленичиха, прегърнаха се и заплакаха – Миреле плачеше повече и от Сюан.

Най-сетне Миреле се отдръпна, подсмръкна и отри с пръсти сълзите от бузите си.

– Изчакайте ме тук – каза тя, сякаш можеха да идат някъде, и изхвърча през вратата. Скоро се върна с едно бурканче с червена глазура, с големината на два юмука, а също така с Шериам и Елид, за да помогнат на Сюан и Моарейн да се съблекат и да ги разтрият с мехлема от бурканчето.

– Не може така! – каза гневно Елид, след като двете вече бяха съблечени, а тя отваряше бурканчето. Охканията вече бяха престанали. Шериам и Миреле бързо закимаха съгласни. – Законът забранява използването на Силата за дисциплиниране на Посветена!

– Нима? – изръмжа Сюан. – А колко пъти някоя Сестра те е первала по ухото със Силата или те е плесвала по задника? – и изохка. – Няма нужда да търкаш чак до кокала, нали?

– Извинявай – каза разкаяно Елид. – Ще опитам по-лекичко. – Суетата беше голяма слабост, но това бе единствената ѝ истинска слабост. Единствената ѝ. Трудно беше човек да не харесва Елид. – Вие двете трябва да докладвате за това. Можем всички да отидем при Мириън.

– Не – изпъшка Моарейн. Мехлемът щипеше още по-силно по отоците. Но след това ставаше по-добре. Малко по-добре. – Смятам, че Елайда наистина се опитва да ни помогне. Тя каза, че държи да минем.

Сюан я зяпна все едно, че беше изплюла гъши пера.

– Не помня да съм чувала да казва такова нещо. Мен ако питаш, тя се опитва да ни провали!

– Освен това – добави Моарейн – коя е чувала да... Ох! Ох! – Шериам промърмори извинение, но с извинение или без, мехлемът все пак щипеше. – Коя е чувала някога Посветена да се оплаква, без да си плати?

Това предизвика кимвания. Неохотно, но всички кимнаха. Оплакващите се новачки получаваха кротко, но много твърдо обяснение защо нещата са такива, каквито са. От Посветените се очакваше да имат повече ум в главите. От тях се изискваше да се научат на издръжливост до последната трошица.

– Може пък да реши да ви остави на мира – каза Шериам, но май изобщо не беше убедена.

Когато най-накрая си тръгнаха, Миреле остави буркана с мехлема. Само ужасната отвара на Верин ги накара да заспят, сгушени под завивките в тесния креват на Моарейн, а бурканът, кацнал на плочата на камината, им пречеше да заспят също колкото отоците и синините.

Елайда обаче се оказа вярна на думата си – появи се преди съмване, за да приложи над тях Църа. И наистина беше приложен, не предложен. Просто събра главите им една до друга в шепите си и затъка, без да ги пита. Когато сложният сплит на Дух, Въздух и Вода я докосна, Моарейн изохка и се сгърчи. За миг ѝ се стори, че цялата са я топнали в ледена вода, но когато сплитът изчезна, прежълтяващите ѝ отоци бяха изчезнали. За жалост, Елайда се постара да ѝ осигури нова реколта същата вечер, и още една на следващата. Моарейн издържа седем опита, а след това десет, преди болката и сълзите да я надвият. Сюан направи десет на втората нощ и дванайсет на третата. И така и не заплака, докато Елайда не си отиде. Нито сълза.

Шериам, Миреле и Елид, изглежда, се бяха сменяли на пост, защото всяка нощ, след като Елайда си отидеше, се появяваха да поднесат съболезнованията си, докато събличаха Моарейн и Сюан и втриваха мехлема в раните им. Елид дори се опита да им разправя шеги, но на никоя не ѝ беше до смях. Моарейн дори взе да се чуди дали съдържанието на буркана ще стигне. Грешно ли беше чула? Възможно ли беше Сюан да е права, че Елайда иска да се

провалят? Стомахът ѝ се сви от хладен ужас, като натежала буца лед. Боеше се, че следващия път ще помоли Елайда да спре. Но Елайда нямаше да спре – сигурна беше в това и от това ѝ се плачеше.

На заранта след третото посещение на Елайда вместо нея ги събуди Мириън, в леглото на Сюан, за да им предложи Цяра.

– Тя няма повече да ви безпокои по този въпрос – увери ги майчински Айез Седай, след като отоците изчезнаха.

– Вие как разбрахте? – попита Моарейн, докато припряно навличаше ризата си. Както бяха спали мъртвешки, под влияние на отварата на Верин, огънят през нощта беше догорял на пепел и въздухът в стаята беше студен, макар и не толкова, колкото допреди няколко дни; поне подът беше малко по-топъл. Тя дръпна дългите си чорапи от гърба на стола.

– Имам си своите начини, както би трябвало да знаете – отвърна загадъчно Мириън. Моарейн подозираше Миреле, Шериам или Елид, ако не и трите, но Мириън все пак беше Айез Седай. Никакъв пряк отговор, когато можеше да мине с малко загадъчност, и при това – сигурно по-добре. – Все едно, тя за малко щеше да си спечели наказание, а я уведомих, че ще поискам от Амирлин „умъртвяването на плътта“. И също така ѝ напомних, че това, което трябва да налагам на Сестри, е много по-сурово от това, което налагам на новачки или Посветени. Убедих я.

– А защо не трябва да получи наказание за това, което ни причини? – попита Сюан, докато се пресягаше да закопчае роклята си на гърба.

Наставницата на новачките повдигна вежда при тона ѝ – гласът ѝ бе прозвучал почти настоятелно. Но сигурно сметна, че може да ѝ се прости известна волност след случилото се с Елайда.

– Ако беше използвала сайдар, за да ви наказва или принуждава, щях да се погрижа да я вържат на триъгълника за бой с брезови пръчки, но тя не е нарушила никакъв закон. – Изведнъж очите на Мириън примигнаха и устните ѝ се извиха в лека усмивка. – Може би не трябваше да ви го казвам, но ще го направя. Наказанието ѝ щеше да бъде за това, че ви е помогнала да измамите на изпитанието за шала. Всичко това ѝ спести въпроса дали наистина е било измама. Надявам се, че ще приемете подаръка ѝ в духа, в който ви е дала. В края на краищата тя заплати с цената на унижението за това, че ви го е дала, когато ѝ се противопоставих.

– Повярвайте ми, Айез Седай, ще го приема – отвърна мрачно Сюан. Беше съвсем ясно какво има предвид. Мириън въздъхна и поклати глава, но не каза нищо повече.

Ледената буца, която се беше стопила в стомаха на Моарейн, щом разбра, че няма да има повече уроци от Елайда, се върна два пъти по-голяма. Почти им помогнала да измамят? Нима им беше дала възможност да вкусят предварително от онова, което ги чакаше при истинското изпитание за шала? Светлина, ако изпитът означаваше да те пердашат непрекъснато... О, Светлина, възможно ли беше изобщо да мине? Но каквото и да включваше изпитанието, всяка жена, която носеше шала, го беше понесла и беше успяла. Тя също щеше да успее. Все някак щеше да успее! Караше Миреле и Сюан да бъдат по-сурови с нея, но макар да я разплакваша понякога, те отказваха да правят това, което ѝ беше правила Елайда. При все това непрекъснато не успяваше да довърши всичките сто сплита. Ледената буца всеки ден ставаше все по-голяма.

В продължение на два дни не видяха повече Елайда, след което я срещнаха веднъж на път за обяда. Червената сестра се беше спряла до една висока стойка със светилник пред тях и не изрече нито дума, докато приклякаха в реверанс. Все така безмълвна, се обърна и ги изгледа, докато я подминаваха. Лицето ѝ беше свирепа маска на ведрост, ала очите ѝ пламтяха. Погледът ѝ можеше да изпепели вълната на роклите им.

Сърцето на Моарейн се смъкна до петите. Явно Елайда си мислеше, че те лично са се обърнали към Наставницата на новачките. И беше платила „цената на унижението“, по думите на Мириън. На Моарейн можеше да ѝ хрумнат няколко начина заплахата от наказание да се използва, за да накара Елайда да отстъпи, и всеки от тях щеше да унизи Сестрата. Единственият въпрос беше доколко Мириън я беше унизила? Сигурно много силно; тя наистина говореше за новачките и Посветените, като за свои деца. О, това не беше малка ненавист, а от онези, които можеха да забераат с времето. В очите на Елайда гореше неприкрита омраза. Бяха си спечелили враг за цял живот.

Когато сподели всичко това със Сюан, както и основанията си, тя само изсумтя кисело:

– Добре де, никога не съм искала да ѝ бъда приятелка, нали? И ще ти кажа, веднъж да си взема шала, ако отново се опита да ми навреди, ще я накарам да си плати.

– О, Сюан – изсмя се Моарейн. – Айез Седай не се занимават с това да си вредят една на друга. – Но приятелката ѝ не беше разубедена.

Една неделя след деня, в който Гитара беше направила Предсказанието си, времето изведнъж се затопли. Слънцето изгря в безоблачно като в прохладен пролетен ден небе и преди залез снегът се беше стопил. По Драконова планина съвсем се беше стопил, освен на самия връх. Теренът около планината си имаше своя топлина и снегът там се стапяше най-напред. Границите се бяха очертали. Момчето, което търсеха, беше родено в рамките на тези десет дни. След два дни броят на имената, отговарящи на условията, започна рязко да спада, а след още около неделя минаха цели пет дни, без нито едно име да се добави в малките им книжки. Можеха само да се надяват обаче, че не са намерени още.

Девет дни след пролетното топене на снега, на смътната светлина преди съмване, Мириън се появи на галерията тъкмо когато Сюан и Моарейн тръгнаха за закуска. Беше си сложила шала.

– Моарейн Дамодред – обяви тя официално, – призована сте да бъдете изпитана за шала на Айез Седай. Светлината дано ви опази цяла и непокътната.

Глава 9

Започна се

Мириън ѝ позволи само да се прегърне набързо със Сюан, преди да я отведе, и с всяка стъпка буцата в стомаха на Моарейн ставаше все по-голяма. Не беше готова! Във всичките си упражнения беше успяла да направи всички сплитове само два пъти и никога при нещо, сравнимо с натиска, който ѝ беше налагала Елайда. Щеше да се провали и да я изгонят от Кулата. Щеше да се провали. Тези думи пулсираха в главата ѝ като ритъм на барабан, докато крачиш по пътеката към брадвата на палача. Щеше да се провали.

Докато вървеше след Мириън по тясното стълбище, водещо дълбоко надолу в скалите под Кулата, ѝ хрумна нещо. Ако се провалеше, все пак щеше да може да прелива, поне докато не я разкриеха. Кулата гледеше с голяма неприязън на прогонваните жени, а когато Кулата гледеше на нещо с неприязън, само глупачките можеха да не го забележат. Сестрите твърдяха, че онези, които били прогонвани, се отказвали да пипат сайдар от страх да не престъпят забраните на Кулата, но да се откажеш от това изкушение за нея беше непонятно. Знаеше, че никога няма да може, каквото и да я сполети. Друга мисъл, привидно несвързана. Ако се провалеше, все пак щеше да си остане Моарейн Дамодред, потомка на властен, макар и спечелил си лоша слава род. На именията ѝ несъмнено щяха да им трябват години, докато се възстановят след айилските опустошения, но все пак щяха да ѝ осигурят достатъчен доход.

Трета мисъл – и всичко това ѝ хрумна наведнъж, толкова ясно, че очевидно го бе обмисляла през цялото време на някакво по-дълбоко ниво. Все още разполагаше с книжката със стотиците имена в чантичката на колана си. Дори да се провалеше, щеше да се залови с

издирването на момченцето. Това носеше опасности, разбира се. Кулата изпитваше силна неприязън към външни, месеци се в делата ѝ, а тогава тя щеше да е външна. Дори владетели бяха съжалявали горчиво, че са се намесвали в плановете на Кулата. Колко по-лошо щеше да е за една млада изгнаничка, колкото и властен да беше Домът ѝ? Все едно. Каквото имаше да става, щеше да стане.

– Колелото тъче така, както пожелае – измърмори тя и Мириън я изгледа много рязко. Ритуалът съвсем не беше сложен, но трябваше да се спазва. Това, че бе забравила, че щом слезе под приземния етаж, трябва да мълчи, докато не се обърнат към нея, не говореше много добре за шансовете ѝ в същинското изпитание.

Беше много странно. Искаше ѝ се да стане Айез Седай повече, отколкото искаше да живее, но съзнанието, че можеше да се залови с това издирване, каквото и да ѝ се случеше, съзнанието, че все едно ще го направи, приглушаваше барабания тътен в главата ѝ. Дори ледената буца започна да се стапя от него. Малко. Тъй или иначе, само след няколко дни щеше да започне търсенето си. Светлина, дано само да станеше Айез Седай.

Величествените тунели, през които я водеше Мириън, изсечени в островната скала и широки като всички други коридори в Кулата, се осветяваха от светилници в железни скоби, окачени високо по белите стени, макар че много пресичащи ги проходи тънеха в мрак или бяха осветени само от поставени нарядко светилници, които хвърляха по пода самотни светли петна. По гладкия каменен под нямаше и една пращинка. Пътят беше подготвен. Въздухът беше хладен и сух и беше тихо, освен смътното шумолене на чехлите им. Освен складовете в по-високите етажи, тези подземия рядко се използваша и всичко тук беше грубо и без украса. Тъмни дървени врати се редяха по коридорите, всички затворени, и докато навлизаха все по-надълбоко – здраво залостени. Много неща се съхраняваха тук, далече от любопитни очи. Това, което се правеше тук, изобщо не беше предназначено за външни погледи.

На най-долното ниво Мириън спря пред двукрила врата, по-голяма от всички, през които бяха преминали, висока и широка като същинска крепостна порта, но лакирана, излъскана и без железен обков. Айез Седай преля и потоците на Въздух разтвориха тихо крилата на добре смазаните панти. Моарейн вдиша дълбоко и пристъпи след нея в огромна кръгла и куполеста камера, обкръжена от запалени лампи на високи стойки. Светлината им, отразена от лъскавите бели мраморни стени, я замая след сумрака по проходите.

Тя примигна и очите ѝ моментално се спряха на нещото в самия център под купола – огромен овален пръстен, тесен отгоре и отдолу и със заоблен ръб, малко по-дебел от ръката ѝ. Висок над един разтег и с диаметър може би от една крачка в най-широката си част, той проблясваше на светлината на лампите ту сребристо, ту в златно или зелено, или синьо, или в многоцветна вихрушка, никога един и същ за повече от миг и – изглеждаше невъзможно – стоеше без никаква опора. Беше тер-ангреал, устройство, предназначено за използване на Единствената сила в нявгашния Легендарен век. Щеше да бъде изпитана вътре в него. И нямаше да се провали. Нямахше!

– Стани – каза строго Мириън. Другите Айез Седай, които бяха вече в камерата, по една от всяка Аджа, пристъпиха и застанаха в кръг около тях, с положените на раменете им шалове с дълги ресни. Едната беше Елайда и сърцето на Моарейн запърха тревожно. – Ти идваш в невежество, Моарейн Дамодред. Как ще напуснеш?

Светлина, защо бяха разрешили на Елайда да участва в това? Отчаяно ѝ се искаше да попита, но всяка дума беше предписана по ритуала. Изненада се колко гладко излезе гласът ѝ.

– В знание за себе си.

– По каква причина си призована тук? – попита Мириън.

– За да бъде изпитана. – Спокойствието беше изключително важно, но макар гласът ѝ да звучеше спокойно, вътре в душата ѝ беше съвсем друго нещо. Не можеше да отърси Елайда

от мислите си.

– По каква причина трябва да бъдеш изпитана?

– За да науча дали съм достойна. – Всички Сестри щяха да се опитват да я накарат да се провали – точно в това се състоеше изпитанието, в края на краищата – но Елайда навярно щеше да се старее най-много. О, Светлина, какво можеше да направи?

– За какво би искала да разбереш, че си достойна?

– Да нося шала. – И с тази фраза започна да се съблича. Съгласно древния обичай, щеше да бъде изпитана облечена в Светлината – символ, че се уповава единствено на закрилата на Светлината.

Докато развързваше колана, изведнъж си спомни за книжката в чантичката си. Ами ако я откриеха? Но да се поколебае означаваше да се провали. Сложи колана с чантичката на пода до краката си и посегна зад гърба си да разкопчае копчетата на роклята.

– Тогава ще ти укажа – продължи Мириън. – Ще видиш на земята този знак. – Преля и пръстите ѝ очертаха във въздуха шестоъгълна звезда – два пресичащи се триъгълника, изписани за миг с пламък.

Моарейн усети как една от Сестрите зад нея прегърна сайдар и сплитът ѝ докосна по тила.

– Запомни каквото трябва да се запомни – промълви Сестрата. Беше Аная, Синята. Но това не влизаше в наученото. Какво можеше да означава? Накара пръстите си да пробягат уверено по копчетата на гърба. Беше се започнало и трябваше да продължи в пълно спокойствие.

– Щом видиш този знак, ще тръгнеш към него моментално, с уверена крачка, без да избързваш, нито да се колебаеш, и едва тогава можеш да прегърнеш Силата. Нужният сплит трябва да започне незабавно и не можеш да оставяш този знак, докато не се довърши.

– Запомни каквото трябва да се запомни – промълви Аная.

– Когато сплитът се завърши – каза Мириън, – отново ще видиш този знак, бележещ пътя, по който трябва да вървиш, отново с уверена крачка и без колебание.

– Запомни каквото трябва да се запомни.

– Сто пъти ще заплетеш, в реда, който ти е указан, и в свършено спокойствие.

– Запомни каквото трябва да се запомни – за последен път промълви Аная и Моарейн усети как сплитът се утаи в нея, също като Цяра.

Всички Сестри освен Мириън се отдръпнаха и образуваха кръг около тер-ангреала. Коленичили върху каменния под, всички прегърнаха сайдар. Обкръжени от сиянието на Силата, преляха, и цветовете на овалния пръстен започнаха да се редуват се по-бързо, докато той не засвятка като калейдоскоп, окачен а воденично колело. Втъкаваха и Петте сили в сложен вътък от всичко, което се искаше в изпитанието, всяка Сестра – съсредоточена върху своята задача. Не, не съвсем. Не напълно. Елайда погледна настрани и очите ѝ бяха сурови и изпълнени жар, когато се спряха на Моарейн. Приличаше на побесняла сова, готова да се впие в черепа ѝ.

Дося ѝ се да оближе пресъхналите си устни, но „свършено спокойствие“ означаваше точно това, което означаваше. Закриляна от Светлината или не, свалянето на дрехите пред толкова много хора не беше лесна работа, но повечето Сестри вече се бяха съсредоточили върху тер-ангреала. Вече я наблюдаваше само Мириън. Наблюдаваше за проява на колебание, дали ще се прекърши външната ѝ ведрост. Беше се започнало и едно прекършване щеше да доведе до провал. Спокойствието ѝ беше само външно, маска, която не стигаше по-дълбоко от кожата.

Тя стъпваше грижливо всяка дреха и я полагаше на спретнато купче върху колана и чантичката. Така май щеше да е добре. Всички Сестри освен Мириън щяха да са заети,

докато не свършеше изпитанието – тя поне смяташе така, – а се съмняваше, че Наставницата на новачките ще започне да рови из дрехите ѝ. Все едно, вече нищо друго не можеше да се направи. Свалянето на пръстена с Великата змия, най-накрая, и поставянето на златното кръгче върху останалото, ѝ причини болка. Откакто го беше спечелила, си го носеше дори при къпане. Сърцето ѝ туптеше толкова силно, че беше сигурна, че Мириън го чува. О, Светлина, Елайда! Трябваше да е изключително бдителна. Тази жена знаеше как да я прекърши. Трябваше да внимава и да е готова за всичко.

След това можеше само да се изправи и да зачака. Кожата ѝ настръхна в студения въздух и ѝ се искаше да размърда стъпалата си върху каменния под, който беше повече от студен. „Свършено спокойствие. Светлина, помогни ми! Отказваше да се провали само заради Елайда. Отказваше! Но буцата лед в стомаха се разпротря по костите ѝ. Тя не позволи това да се види. Свършена маска на спокойствие.

Въздухът в отвора на големия пръстен изведнъж се превърна в бяло платно. Изглеждаше някак по-бял от вълната на полите ѝ, по-бял от снега или от най-хубава хартия, ала вместо да отрази светлината на лампите, сякаш я поглъщаше отчасти, от което започна да става по-сумрачно. И тогава високият овален пръстен започна бавно да се върти над основата си, без никакъв звук от камък, стържещ в онова, от което беше направен.

Никоя от жените не проговори. Не беше нужно. Тя знаеше какво трябва да направи. Без да трепне, поне външно, закрачи уверено към въртящия се пръстен, без да бърза и без колебание. Щеше да премине, каквото и да направеше Елайда. Щеше! Пристъпи в белотата, прекрачи напред и...

... и се удиви, къде в името на Светлината се беше озовала, и как бе стигнала тук. Стоеше в прост каменен коридор, с горящи лампи на стойки от двете страни, а единствената врата, в отсрещния край, беше отворена и през отвора струеше слънчева светлина. Наистина единствената. Зад нея имаше гладка стена. Много странно. Сигурна беше, че никога не е виждала това място. И защо беше тук... без дрехи? Само убедеността, че трябва да прояви пълно спокойствие, я задържа да се покрие с ръце. Всеки миг някой можеше да влезе през тази отворена врата, в края на краищата. Изведнъж забеляза някаква рокля, положена на тясна маса в средата на коридора. Беше сигурна, че нито масата, нито роклята бяха там допреди миг, ала нещата не можеха просто така да изникват от нищото. Мислеше, че е сигурна поне в това.

Като се мъчеше да не бърза, закрачи към масата и намери върху нея пълен комплект дрехи. Чехличките бяха кадифени и с вземо, бялата долна риза и чорапите – от най-фина коприна, роклята от съвсем малко по-тежка материя, в тъмно, блестящо зелено, добре скроена и майсторски ушита. Ивици червено, зелено и бяло, всяка с дебелина от половин пръст, оформяха тясна цветна линия по предницата на роклята, от високото деколте чак под коляното. Как бе възможно да се появи тук рокля с цветовете на нейния Дом? Не можеше да си спомни кога за последен път бе обличала рокля в такъв стил, което беше много странно, защото със сигурност беше излязла от мода преди година-две. Паметта ѝ като че ли беше пълна с дупки. Бездни. Все пак, след като се облече и погледна през рамо да закопчае перлените копчета на отражението на огледалото на стойка... То пък откъде се появи? Не, по-добре да не се притеснява за неща, които, изглежда, си бяха необясними. Дрехите ѝ прилягаха все едно, че личната ѝ шивачка ѝ беше взимала мярка. След като се облече, започна да се чувства от главата до петите като лейди Моарейн Дамодред. Само ако си нагласеше косата на изрядни къдрици, можеше още повече да се почувства такава. Кога беше започнала да си носи косата невързана? Нямаше значение. В Кайриен само шепа хора можеха да заповядват на Моарейн Дамодред. Повечето се подчиняваха на нейните заповеди. Не се съмняваше, че може да поддържа цялата необходима ведрост и спокойствие. Вече не.

Вратата в дъното на коридора водеше в просторен кръгъл двор, ограден с високи тухлени арки, крепящи колонада. Позлатените кули и куполи даваха възможност да се допусне, че е

дворец, но наоколо не се виждаше никой. Всичко тънеше в тишина и безмълвие под ясното пролетно небе. Пролет или прохладен летен ден, навярно. Не можеше дори да си спомни кое време на годината трябва да е! Но помнеше коя е самата тя, лейди Моарейн, отраснала в Слънчевия дворец, и това беше достатъчно. Спря се, колкото да намери с очи шестоъгълната звезда, направена от лъскав месинг в каменните плочи в центъра на двора, и надигнала поли, пристъпи навън. Движеше се все едно, че е родена в този дворец, вдигнала високо глава и без да бърза. На втората стъпка роклята изчезна и тя остана само по долната риза. Това беше невъзможно! Ала със силата на волята продължи напред с царствена походка. Ведра. Уверена. Още две стъпки и ризата ѝ се стопи. Когато се отвяха и копринените чорапи с дантелените жартieri, по средата на пътя до месинговата шестолъчка, загубата им ѝ се стори непрежалима. Пълна глупост, но те поне бяха някакво покритие. Твърда крачка. Ведрост и увереност.

От един от тухлените сводове излязоха трима мъже – груби, небръснати типове в палта от грубо тъкана вълна, от онези, които пият по цял ден в кръчмите и гостилниците на хановете. Определено не бяха хора, които щяха да пуснат да обикалят в един дворец. Бузите ѝ се изчервиха още преди да я забележат и да се захият похотливо. Да гледат похотливо нея! Обзе я гняв и тя бързо го потисна. Ведрост. Уверена крачка, без бързане и без колебание. Така трябваше да бъде. Не знаеше защо, знаеше само, че така трябва.

Един от мъжете зарови пръсти в сплъстената си коса, като че ли за да я оправи, от което само я разроши още повече. Друг заприглажда опърпаното си палто. Почнаха да залитат към нея с лица, изкривени от мазни усмивки. Нямаше страх от тях, само това изгарящо я съзнаване, че тези... тези... грубияни... я виждат без късче – без едно късче дори! – дреха, ала не посмя да прелее, преди да стигне до звездата. Пълно спокойствие и уверена крачка. Заровеният дълбоко гняв шаваше и се напъваше, но тя успя да го удържи.

Стъпалата ѝ докоснаха месинговата звезда и ѝ се дося да ахне от облекчение. Но вместо това се обърна с лице към тримата пройдохи и като прегърна сайдар, преля Въздух в нужния сплит. Около тях блесна и се появи здрава стена от Въздух, висока три крачки, и тя я затегна. Позволено беше. Стената закънтя като стомана, щом единият от тях заудря с юмруци по нея.

Една шестоъгълна звезда блестеше в тухления зид над арката, от която бяха излезли мъжете. Беше сигурна, че допреди малко я нямаше, ала сега определено я имаше. Увереното крачене се оказа трудно, докато минаваше покрай стената от Въздух, и тя се зарадва, че все още държи Силата. Ако се съдеше по ругатните и ревовете, които се носеха иззад стената, тримата се опитваха да се изкатерят, може би един върху друг. Отново не се боеше от тях. Само че ще я видят гола отново. Бузите ѝ отново се изчервиха. Много трудно беше да не ускори крачките си. Но се съсредоточи върху това, както и да запази лицето си спокойно, колкото и да беше изчервено.

Пристъпи през арката, обърна се, готова в случай, че...

Светлина, къде се намираше? И защо беше... _необлечена?_ Защо държеше сайдар? Пусна го притеснено и с неохота. Знаеше, че е завършила първия сплит от стоте, които беше длъжна да направи, ей там, в онзи празен двор. Това знаеше и нищо повече. Освен че трябваше да продължи напред.

За щастие, на пода под свода на арката имаше дрехи. Бяха от груба вълна и дебели, чорапите дращеха, но ѝ прилягаха все едно, че са направени точно за нея. Чак до обувката от дебела кожа. Бяха грозни, но тя ги обу.

Беше много странно, предвид онзи двор като в палат зад нея, но коридорът без врати, по който вървеше, беше от грубо издялан камък, осветен от лампи в железни скоби високо по стените. По-подходящ за войнишко укрепление, отколкото за палат. Не беше съвсем без врати, разбира се; нямаше начин. Трябваше да продължи напред, а това означаваше, че трябва да стигне някъде. А още по-странно от коридора се оказа онова, което разкриваше

самотният свод в дъното.

Пред нея лежеше малко селце, десетина покрити със сламени покриви къщурки и паянтови плевници, явно изоставено заради жестоката суша. Изкривени врати скърцаха на ръждясалите си панти, а вятърът навяваше прах по единствената черна улица под безжалостното обедно слънце. Зноят му я удари като чук и тя плувна в пот, преди да е изминала и десетина крачки. Изведнъж се зарадва на грубите обуца – земята беше камениста и като нищо щеше да я изгори в чехлите. В средата на нещо, което условно можеше да се нарече селската морава – петно засъхнала пръст с туфи излиняла трева – се издигаше каменен кладенец. Върху напуканите зелени плочи, обрамчили кладенеца, където някога мъже и жени се бяха редили да вадят вода, някой беше изрисувал с червена боя шестолъчна звезда, вече избеляла и олющена.

Веднага щом пристъпи в тази звезда, започна да прелива. Въздух и Огън, после – Земя. Нищо не се движеше наоколо. Как се беше озовала тук? Както и да беше станало, искаше й се час по-скоро да се махне от това мъртво място. Изведнъж се озова сред храсталаци от черен нокът – тъмните дълги тръни се забиваха във вълнените й дрехи, дращеха бузите и челото й. Не си направи труда да помисли, че е невъзможно. Искаше само да се измъкне. Всеки забил се в плътта й трън пареше и тя усещаше, че от някои от раните тече кръв. Спокойствие. Трябваше да прояви пълно спокойствие. Опита се пипнешком да избута някои от гъсто заплетените кафяви клони и за малко да изохка, когато острите бодли се забиха в дланите й. По ръцете й потече кръв. Спокойствие. Можеше да прелее и други сплитове освен задължителния, но как да се отърве от тези проклетите тръни? Огън беше безполезен – клоните изглеждаха сухи като прахан и ако ги подпалеше, пламъците щяха да погълнат и нея. Докато мислеше, продължаваше да заплита, разбира се. Дух, после Въздух. Дух, последван от Земя и Въздух едновременно. Въздух, после Дух и Вода.

Нещо се движеше по един от клоните – малко тъмно телце с осем крака. Отнякъде дойде спомен и тя неволно затаи дъх. Да запази лицето си спокойно означаваше да напрегне възможностите си до краен предел. Паякът смъртоглавец идваше от Айилската пустош. Откъде го знаеше това? Името му не беше само заради сивите очертания по гърба му, наподобяващи човешки череп. Едно ухапване можеше да поболее здрав мъж за няколко дни. Две можеха да го убият.

Все така без да спира да заплита безполезното кълбо от Петте сили – защо искаше да заплете това нещо? но трябваше – без да спира да заплита, тя ловко отдели потоците и съвсем леко докосна гръбчето на паяка с малък, но много сложен сплит на Огън. Животинчето лумна и стана на пепел толкова бързо, че дори не опърли клона. Малко им трябваше на храстите да се подпалят. Тъкмо да изпита облекчение обаче, видя друг паяк да пълзи към нея и го уби със същия малък сплит, после още един и още един, и още един. Светлина, колко още бяха тези проклетите твари? Очите й, единственото, което можеше да движи, затърсиха припряно и почти навсякъде намираха нов смъртоглавец, пълзящ към нея. Убиваше всеки, който видеше, но бяха толкова много, че въпросът колко може да има извън полезрението й ставаше очевиден. Спокойствие.

Докато изгаряше паяците веднага щом ги видеше, тя започна още по-бързо да плете тази голяма и безсмислена буца. На няколко места от черните петънца по клоните се заизвиваха струйки дим. С лице, гладко като замръзнала маска, тя плетеше все по-бързо и по-бързо. Умряха още десетки паяци и още струйки задимяха, някои – по-дебели. Появеше ли се първият пламък, щеше да се разнесе като вятъра. По-бързо. По-бързо.

Последните нишки легнаха на мястото си в безсмисления сплит и веднага щом престана да плете, храстите черен нокът изчезнаха. Просто ей така, изчезнаха! Бодлите ги нямаше, но точно в този момент те вече едва ли щяха да я притесняват. Ужасно й се искаше да се измъкне от дрехите си и да ги изтупа грижливо. С помощта на потоци Въздух. Паяците по храстите бяха изчезнали със самите храсти, но ако някои от тях бяха изпъзели по роклята й?

Или под нея? Ала вместо да го направи, тя затърси с поглед нова шестолъча звезда и я намери врязана над вратата на една от къщите със сламени покриви. Влезеше ли вътре, щеше да претърси дрехите си. Спокойно. Пристъпи в катранения мрак.

И се зачуди неволно къде се намира и как се е озовала тук. Защо беше облечена в груба селска вълна и защо кървеше така, сякаш се беше търкала в трънаци? Знаеше, че е изпълнила два от стоте сплита, които трябваше да направи, и нищо повече. Не знаеше дори къде бе направила първите. Нищо, освен че пътят, по който трябваше да продължи, минаваше през тази къща. Погледна през рамо към мъртвия пейзаж зад нея.

Единственото, което можеше да види пред себе си, беше смътното петно светлина през стаята. Странно – беше сигурна, че прозорците не бяха с капаци. Това сияние може би сочеше някакъв изход, открената врата навярно. Можеше да си направи светлина, но все още не биваше да прегръща Силата. Тъмнината не я плашеше, ала тя запристъпва внимателно, за да не се блъсне в нещо. Препятствия обаче нямаше. Вървя така близо четвърт час, с петното светлина, което бавно се уширяваше, докато не се увери, че онова, което вижда, е рамка на врата. Четвърт час в къща, която можеше да обиколи два пъти за четири пъти по-малко време. Доста странно място. Сън, щеше да си помисли, ако не знаеше, че не е сън.

Отне ѝ почти толкова време, докато стигне до вратата, отваряща се към сцена също толкова странна, колкото и пътя през къщата. Здрава стена от масивни камъни, висока пет разтега и дълга трийсет от всяка страна, обкръжаваше квадрат с каменна настилка, но отвъд нея не се виждаше нищо, нито сграда някаква, нито дърво. Нито пък имаше някакви порти или врати; единствената, през която беше излязла, изчезна, щом тя погледна през рамо. Много небрежно поглеждане, с лице, съхранило маската на спокойствие, сякаш изваяна върху него. Въздухът беше влажен като в ранна пролет, небето – ярко и чисто, освен няколкото реещи се бели облачета, но и това не смаяваше злокобното усещане.

Шестолъчната звезда, с диаметър един разтег, този път беше всечена в центъра на квадратния двор и тя закрачи към нея толкова бързо, колкото смееше да си позволи. Малко преди да стигне до нея, от стената се изтръгна туловище в покрита с шипове броня и скочи вътре. Съществото бе високо колкото огиер, но колкото и да се вглеждаше, тя не можеше да види в него нищо човешко, въпреки че тялото беше като на човек. Вълчите челюсти и помръдващите уши придаваха на лицето ужасяващ вид и то по никакъв начин не можеше да се приеме за човешко. Беше виждала рисунки на тролоци, но никога досега не беше ги виждала наяве. Твари на Сянката, създадени във войната, сложила край на Легендарния век, слуги на Тъмния, тролоците обитаваха покварената от Сянката Погибел, отвъд Граничните земи. Възможно ли беше да е попаднала в Погибелта? При тази мисъл кръвта ѝ се смрази. Чу зад себе си тропот на ботуши по камъните, след тях – и на копита. Не всички тролоци имаха човешки крака. Съществото с вълчата муцуна извади огромен, извит като коса меч от ножницата, която висеше на гърба му, и затича към нея. Светлина, колко бърза беше проклетата твар! Чу още тичащи стъпала и копита. Още тролоци изскачаха от стената пред нея, с лица, изкривени от орлови клюнове и мечешки муцуни.

Още една стъпка и се озова върху звездата. Веднага прегърна сайдар и започна да заплита. Най-напред задължителният сплит, но веднага щом първите нишки на Въздух, Земя и Дух се заплетоха, раздели потоците и направи втори сплит, а после и трети – от Огън. Имаше много начини да се правят огнени къмба, но тя избра най-простия. Метна ги с две ръце към най-близките тролоци и се завъртя вихрено, без да спира да плете Огън. Налагаше се да спира, за да продължи с по-важния сплит, но стига да беше достатъчно бърза... Светлина, в квадрата около нея вече имаше десетина тролоци и от стените изскачаха още! Тя мятеше с две ръце толкова бързо, колкото можеше да изплете, целеше се в най-близките и огнените топки избухваха, късаха главата на поредното същество с овнешки рога или свинска зурла, разкъсваха на две някой тролок с рога на козел, отсичаха крака. Не изпитваше никаква

жалост. Тролоците взимаха в плен хора само за да ги ядат.

Едва смогна да улови главния сплит само миг преди той да се разпадне. Хвърли още огнени топки, които откъснаха глава с орлов клюн само на две крачки от нея и разкъсаха туловището на тролока с вълча муцуна, който се олюля пред очертанието на звездата, преди да рухне безжизнен. Нямах да стане така. Твърде много бяха тролоците и нови скачаха от стените непрекъснато, а тя не можеше да опази най-важния сплит, колкото и бързо да се обръщаше. Трябваше да има начин. Нямах да се провали! Странно как мисълта, че ще бъде убита и изядена от тролоци, изобщо не ѝ хрумна. Нямах да се провали – само това беше важното.

Изведнъж се сети за изхода и се усмихна, и започна да си тананика най-бързия дворцов танц, който знаеше. Бързите стъпки я поведоха около ръба на звездата, без дори да ѝ се наложи да губи от погледа си сплита, който трябваше да довърши. В края на краищата, колкото и бързо да се движеха краката ѝ, какво можеше да е по-ведро от един дворцов танц, с нейното гладко и много ведро лице, все едно че танцува в Слънчевия дворец? Заплетете и Петте сили толкова бързо, колкото можеше, по-бързо, отколкото беше заплитала някога, сигурна беше в това. Танцът по някакъв начин помогна и сложният сплит започна да се оформя като най-сложната мардинска дантела. Заплиташе, без да спира да танцува, и мятеше огън с двете си ръце, избиваше тварите на Сянката с две ръце. Понякога те се доближаваха толкова, че кръвта им плискаше в лицето ѝ, понякога се оказваха толкова близо, че трябваше с танц да ги заобиколи, докато падаха, с танц да се отдръпва от посичащите надолу криви мечове, но не обръщаше внимание на кръвта. И танцуваше.

Последният сплит се намести и тя го пусна да се изпари, но на каменния площад все още имаше тролоци. Бърза стъпка и тя се озова в центъра на звездата, където затанцува в мъничък кръг, гръб до гръб с въображаемия си партньор. Заплитането на три сплита наведнъж я беше изтощило, ала тя събра сили и отново заплетете три. Танцуваше и мятеше огън, и призоваващи мълнии от небето, и каменният площад закънтя от грохота на взривовете.

Най-сетне не остана нищо освен самата нея – танцуваше. Направи още три кръга, преди да го осъзнае, и спря. Спря и да си тананика. В стената вече имаше сводеста врата, сенчест отвор със звездата, изсечена над него. Сърцето ѝ се вледени. Врата, извеждаща към мястото, откъдето бяха дошли тролоците. Към Погибелта. Само безумци влизаха драговолно в Погибелта. Сбра в ръце грубите си вълнени поли и насила прекоси овъгления каменен площад към портата. Това бе пътят, по който трябваше да продължи.

Глава 10

Свърши се

Деветдесет и девет сплита. Намери шестоъгълната звезда всечена в кръглите речни камъни сред високите дюни на пустиня, където главата ѝ се замая от горещината и изсмука влагата от тялото ѝ още преди да се появи потта. Намери я нарисувана в снега на планински склон, където ледените ветрове я шибяха и мълнии святкаха наоколо, и в един огромен град с невъзможни кули, в който хората ѝ говореха на непонятен език. Намери я в загърната в сенки гора, сред черната вода на тресавище, в блатясали високи треви, чиито листа режеха като нож, по ферми и сред равнини, в бордеи и в палати. Понякога я намираще облечена, но дрехите ѝ често изчезваха, а също толкова често нямаше нищичко по себе си от самото начало. Понякога изведнъж се оказваше вързана с въжета или окована, извита в болезнени пози, в които ставите ѝ се усукваха, или увиснала за китките или глезените. Озоваваше се срещу отровни змии и зъбати водни гущери, дълги три разтега, побеснели мечки стръвници и излезли на лов лъвовете, срещу гладни леопарди и тичащи стада диви бизони. Жилеха я стършелите и оси, хапеха я безброй мравки, конски мухи и непознати ѝ насекоми. Тълпи, понесли факли, се опитваха да я хванат, за да я изгорят на клада, Бели плащове я бесеха,

крадци я мушкаха с ками и скитници я душаха. И всеки път тя забравяше и се чудеше откъде е получила тази кървава резка по бузата, от чий меч е тази рана през ребрата ѝ, що за нокти са оставили тези три драскотини по гърба ѝ, и други рани, синини и отоци, от които кървеше и куцаше. И беше уморена. О, беше уморена до смърт. Повече, отколкото можеха да обяснят дори тези деветдесет и девет сплита. Раните може би го обясняваха.

Деветдесет и девет сплита.

Стиснала грубите вълнени поли, тя закуцука към шестолъчната звезда, очертана с червени плочки до ромолящия мраморен фонтан в малка градинка, обкръжена от тънки вити колони. Едва стоеше на крака, а да запази лицето си спокойно изстискваше сетните ѝ сили. Болка пулсираше във всяка част на тялото ѝ. Не болка, агония бе по-точната дума. Но това беше последното. Свършеше ли и то, всичко също щеше да свърши, каквото и да беше, и щеше да може да потърси Цяр. Стига да можеше да намери някоя Айез Седай. Ако не, и някоя Четяща щеше да свърши работа.

Това беше поредният безсмислен сплит – ако се заплетеше правилно, произвеждаше само дъжд от многоцветни искрици. А ако се заплетеше неправилно, кожата ѝ щеше да се зачерви и да боли, като при изгаряне от слънце. Започна много предпазливо.

Баща ѝ излезе от колонадата точно пред нея, с дълго палто, излязло от мода поне отпреди година, с ивиците с цветовете на дома Дамодред, спускащи се от високата яка чак до под коленете. Беше много висок за кайриенец, само един пръст под шест стъпки, с коса по-скоро сива, подстригана високо. Винаги стоеше прав като меч, освен когато не се наведеше да я остави да скочи в прегръдката му като дете, но сега раменете му се бяха смъкнали. Тя не можа да разбере защо това, че вижда баща си, изведнъж я натъжи.

– Моарейн – каза той и благото му лице се набръчка угрижено, – трябва веднага да дойдеш с мен. Заради майка ти, чедо. Тя издъхва. Все още остава малко време, ако дойдеш веднага.

Много ѝ дойде. Дося ѝ се да заплаче. Дося ѝ се да побегне с него. Не направи нито едното, нито другото. Сплитът сякаш сам се довърши изведнъж и около тях западаха весело проблясващите пъстроцветни искрици. Гледката ѝ се стори особено горчива. Тя отвори уста да го попита къде е майка ѝ и в този момент видя втората звезда зад него, изваяна от червени плочки над колонадата точно там, откъдето се бе появил. Уверена крачка. Без колебание.

– Обичам те, татко – каза спокойно. Светлина, как можеше спокойна? Ала трябваше. – Моля те, кажи на мама, че я обичам с цялото си сърце.

Подмина го и закуцука към втората звезда. Стори и се, че той извика след нея, че се затича и я хвана за ръкава, но умът ѝ беше като в мъгла от усилието да запази лицето си спокойно и походката – твърда. Залиташе, но нито се поколеба, нито забърза. Пристъпи между витите колони под звездата и...

... и се озова залитаща в една кръгла бяла стая и блясъкът на светилниците замая очите ѝ. Паметта с грохот се върна в главата ѝ и за малко да подкоси коленете ѝ. Неспособна да мисли от пороя, който я заля, успя да направи още три крачки, олюля се и спря. Помнеше всичко, помнеше правенето на всеки сплит и къде бе получила всяка рана. Всичките си погрешни стъпки, паническите си усилия да съхрани някакво подобие на ведрост.

– Свърши се – възкликна Мириън и плесна с ръце. – Нека никога да не изрича какво се случи тук. Длъжни сме в безмълвие да го споделим с оная, която го изпита. Свърши се. – Отново плесна силно с ръце и сините ресни на шала ѝ се разлюляха. – Моарейн Дамодред, ще прекараш тази нощ в молитви и размисъл за бремето, което ще поемеш утре, когато понесеш шала на Айез Седай. Свърши се. – И плесна за трети, последен път с ръце.

Наставницата на новачките надигна полите си и закрачи към вратите, но останалите Сестри бързо се струпаха около Моарейн. Всички освен Елайда. Загърнатата плътно в шала си все едно, че вече усещаше студа, Елайда си тръгна с Мириън.

– Ще приемеш ли Цяра, дете? – попита Аная. Беше с цяла педя по-висока от Моарейн и простоватите ѝ черти почти надмогнаха липсата на възраст и ѝ придаваха вид по-скоро на селянка, отколкото на Айез Седай, въпреки фината кройка на синята вълнена рокля с изкусно взмо по ръкавите. – То и аз защо ли те питам. Не си чак в толкова тежко състояние, както съм виждала някои, но все пак си доста зле.

– Ама аз... минах ли? – попита тя удивена.

– Ако изчервяванията се смятаха за нарушаване на спокойствието, никоя нямаше да стигне до шала – отвърна Аная и със смях занাগлася своя на раменете си.

Светлина, та те бяха видели всичко! Разбира се, не можеше иначе, но тя си спомни и онзи смайващо красив мъж, който я беше наградил и бе започнал да я целува доста стръвно, тъкмо когато започваше четиридесет и третия сплит, и пак се изчерви. Бяха видели и това!

– Наистина трябва да ѝ дадеш Цяра, преди да е припаднала, Аная – каза Верин. Ниска и със сънливи очи, тя беше доста пълничка. Носеше светлокафява вълнена рокля и шал с кафяви ресни. Моарейн харесваше Верин, но се смрази, щом видя купчинката с дрехите си в ръцете на Кафявата сестра.

– Май си права – отвърна Аная, стисна в шепи главата на Моарейн и преля.

Тези рани бяха далеч по-лоши от всичко, което Елайда ѝ беше причинявала, и този път Моарейн се почувства не натопена в студена вода, а натикана в лед. След няколко мига обаче всички порязвания, убождания и драскотини изчезнаха. Умората си остана, сякаш по-тежка от преди. И освен това умираше от глад. Колко ли дълго беше стояла тук? Грижливо усвоеното ѝ чувство за време като че ли се беше объркало съвсем.

Щом пипна чантичката си, се увери, че книжката си е вътре, но повече не можеше да направи пред Сестрите. Освен това страшно ѝ се искаше да се облече. Но имаше един въпрос, на който искаше да получи отговор. Изпитанията ѝ не бяха само въпрос на случайност, не бяха продукт на тер-анг्रेала. Непрекъснатите атаки над чувството ѝ за свян не оставяха съмнения за това.

– Последният изпит беше много жесток – каза тя, вдигнала роклята си да я навлече през главата. Спря се и се вгледа в лицата им.

– Не може да се обсъжда, колкото и да е бил жесток – заяви твърдо Аная. – Никога и с никого.

Но Юан, слабичката Жълта, извърна глава към вратата, с неприязън в сивите си очи. Така. Мириън не беше участвала в изпитанието. Елайда наистина се беше опитала да я накара да се провали, и при това по-упорито от всички останали, иначе арафелката нямаше да покаже такова неодобрение. Ясно.

Другите Сестри си тръгнаха, но Аная и Верин я придружиха – не по същия път, по който беше слязла. Щом я оставиха, тя отиде до стаята, в която двете със Сюан бяха прекарвали толкова дни, преписвайки имена, и завари да вършат работата две чиновнички, изнервени жени, които не останаха никак доволни, че ги питат къде била отишла някаква си Посветена, която дори не познават. Възможно ли беше? О, Светлина, възможно ли беше?

Забърза към отсека на Посветените – и на три пъти беше сгълчана от Сестри – все още беше само Посветена, до утре; едва не затича и намери стаята на Сюан, както и своята, празни. Някои от разходките за събиране на имена вече приключваха по-рано, а беше доста след пладне, затова тя затърси по другите стаи, докато не намери Шериам и Миреле седнали пред огъня в стаята на Миреле – там чергичката беше с червена кръпка а умивалникът и каната бяха сини.

– Мириън дойде за Сюан преди малко – каза възбудено Миреле. – За изпита.

– Ти... мина ли? – попита Шериам.

– Да – отвърна тя и я жегна тъга, като видя как се изопнаха лицата им. Чак станаха, ръцете им посегнаха към полите и за малко реверанс щяха да й направят. Между тях се беше разтворила пропаст. Все още беше Посветена, до утре, но с приятелството се свършваше. Докато и те не спечелеха шала. Не я помолиха да си тръгне, нито я поканиха да остане, а когато им каза, че иска да се прибере в стаята си и да чака Сюан, й се стори, че изпитаха облекчение.

След като се прибра, огледа внимателно книжката в чантичката си, но по нищо не личеше, че е пипана – нямаше смачкани страници от нечие невнимателно четене. Което още не значеше, че не е четена. Но пък никоя нямаше да знае какво търсят, освен ако не знаеха онова, което знаеха Моарейн и Сюан. И търсачките на Тамра. Тя изрече наум благодарствена молитва, че никоя от тях не беше между Сестрите, които я изпитаха. Доколкото знаеше.

Някоя слугиня, или може би новачка, беше запалила огъня в камината и бе поставила на масичката й поднос и когато махна снежнобялата кърпа, която го покриваше, тя видя на него най-голямото ядене, което беше яла през живота си, цяла купчина печени телешки мръвки, ряпа със сметанов сос, едър боб с ронливо козе сирене, зеле със зелени шишарки. Имаше и един кръгъл самун хрупкав кафяв хляб, и огромна купа с чай. Подносът сигурно бе донесен току-що, тъй като всичко все още беше топло. Кулата умееше до свършенство да синхронизира нещата.

Страшно много храна, но тя я изяде до последната троха, дори и хляба. Целия самун. Цялото й тяло копнееше за сън, но това изобщо нямаше да стане. Ако Сюан се провалеше и го преживееше – Светлина, дано да останеше жива поне, – щяха да я върнат само колкото да си събере вещите и да се сбогуват. Моарейн не пожела да рискува. Затова се сви на леглото си само с една мъничка книжка в кожена подвързия. „Пламенни сърца можеше и да не е подходяща за новачка, но на нея й беше една от любимите. Също и на Сюан. Сега обаче позяпа първата страница няколко минути, докато не се усети, че не е прочела и една дума. Стана да покрачи малко из стаята, преди отново да вземе книгата с прозявка, но пак не можа да върже и едно изречение. Сюан щеше да се върне. И нямаше да я изгонят от Кулата. Но имаше толкова възможности да сбъркаш, толкова възможности да се провалиш. Не! Сюан щеше да мине. Трябваше да мине. Нямаше да е честно Моарейн да спечели шала, а Сюан – не. Знаеше, че приятелката й ще стане много по-добра Айез Седай от нея самата.

През целия следобед чуваше шумовете от другите връщачи се Посветени – някои се смееха, други се оплакваха, и все шумно. Шумовете обаче бързо заглъхваха, щом им кажеха, че е изпитана и е минала, и че си е в стаята. Утре щеше да бъде издигната в Айез Седай, а се държаха все едно, че вече е, движеха се тихичко и шепнешком наоколо, да не би да я обезпокоят. Часът за вечеря дойде и отмина. Всъщност тя си помисли дали да не хапне още, въпреки огромния късен обяд, но не слезе в трапезарията. Първо, съмняваше се, че ще понесе погледите на другите или – още по-лошо – сведените им очи. Второ, Сюан можеше да се върне, докато я няма.

Беше си на леглото, прозяваше се и за пореден път се опитваше да чете, когато Сюан влезе. Лицето й беше неразгадаемо.

– Ти... – почна Моарейн и не можа да довърши.

– Беше лесно като падане от лодка – отвърна Сюан. – В ято сребруши. Едва не си глътнах сърцето, като си го спомних... – Плесна с ръка по чантичката на колана си, където също носеше книжката си с имена. – Но след това мина добре. – Изведнъж цялото й лице пламна. Но успя да се усмихне. – Ще ни издигнат заедно, Моарейн.

Моарейн скочи от леглото и със смях двете се хванаха за ръце и затанцуваха от радост. Ужасно й се искаше да попита какво се е случило на изпита на Сюан. Това свирепо

изчервяване – от Сюан! – навяваше доста интригуващи въпроси, но... Да бъде споделено в безмълвие, и то само със Сестрите, които са го споделили с теб. Откога не бяха си споделяли всичко? Дори и тук шалът носеше разделения.

– Сигурно умираш от глад – каза Моарейн и спря да танцува. Толкова уморена беше, че бе започнала да залита, а и Сюан не изглеждаше по-добре. – А в стаята ти трябва да има поднос. – Посочи своя на масичката. Може и да го бяха донесли по този специален повод, но се очакваше сама да си занесе чиниите долу. И да се радва, ако не я накарат да ги измие при това, след като е закъсняла толкова.

– Мога цяло гребло да изям, но в стаята ми има нещо по-хубаво от храна. – Сюан изведнъж се ухили. – Тази сутрин взех шест мишки от една от конярките.

– Ние на практика сме Сестри – веднага възрази Моарейн. – Не можем да слагаме мишки в чужди легла. А и освен че е нередно, няма и да е честно. Почти всички са навън през целия ден и сигурно са уморени също колкото нас.

– Да сме на практика Сестри още не значи, че сме, Моарейн. Помисли. Това е последният ни шанс. Наистина няма да е редно, след като си получим шалове. – Лицето на Сюан стана мрачно. – А доколкото знам, Елайда не е излизала от Кулата. Мишките са малка отплата за онези побоища, Моарейн. Дължим ѝ го. Дължим ѝ го!

Моарейн вдиша дълбоко. Без Елайда изобщо нямаше да може да се упражни да сплита побързо, а без това като нищо щеше да се провали. Но подозираше, че баща ѝ не беше единствената добавка на Елайда към изпитанията ѝ. Твърде често слабостта ѝ биваше оголвана от някоя, която я познаваше особено добре. Тази жена наистина се беше опитала да я провали.

– Но само след като се нахраниш.

Глава 11

Малко преди съмване

На светлината на единствената лампа и полузагасналия огън в тясната камина Моарейн се облече грижливо, потискайки с усилие прозявките си. А без усилие не можеше. Нощ на размисъл означаваше безсънна нощ; очите ѝ бяха като поръсени с пясък, а крайниците – натежали като олово. Е, сънят все едно щеше да ѝ е непосилен, дори само заради онова, което предстоеше тази сутрин. О, защо не успя да разубеди Сюан за тази безумна лудория? Често пъти си беше задавала този въпрос през нощта и също толкова глупаво, колкото първия път. Рядко печелеше спорове със Сюан.

Поне Сюан да беше с нея сега. Размислите на Моарейн за бремето и задълженията на Айез Седай неизбежно се насочваха към задачата, която бе решила да поеме, а мащабът на това издирване се беше извисявал все по-голям и по-голям, докато течеше нощта, докато не се издигна необозрим като самата Драконова планина. Компанията на приятелката ѝ щеше да помогне. Но ритуалът беше изричен. Всяка трябваше да е сама в стаята си, когато дойде за нея. Грешките тепърва не носеха никакви наказания освен срама и вероятната репутация на вятърничави тъпачки, от която сигурно никога нямаше да се отърват – разбира се, можеше вече да са си спечелили такава репутация – но все пак изглеждаше най-добре да избегнат укорите, доколкото можеха.

След като се облече, тя подреди оскъдните си вещи на леглото, но освен една допълнителна долна риза и чорапи, постави останалите си дрехи в гардеробчето. Щяха да ги изперат и заделят за поредната новачка, спечелила пръстена, на която щяха да станат. Никоя от тези, които в момента носеха бяло, бездруго нямаше да може да ги носи без сериозно прекрояване, но все едно; Кулата беше търпелива. Книжчицата беше грижливо прибрана в чантичката ѝ, най-сигурното място, което можеше измисли. Тъкмо беше поставила кутийката си от палисандър на леглото, с малкото накити, които си беше донесла в Кулата, когато на вратата

се почука, три пъти и рязко. Тя подскочи и сърцето ѝ запърха. Много трудно ѝ беше да не се втурне и да отвори. Но вместо това грижливо огледа косата си в огледалото на умивалника, среса я няколко пъти с четката, макар да нямаше нужда от оправяне, остави бавно четката на леглото и чак тогава тръгна към вратата.

Седем Сестри я чакаха отвън, по една от всяка Аджа, всички забелязали извезаните си с лозници шалове над коприните или фино тъканите вълни, с лица като лишени от възраст маски. Така изискваше ритуалът. Елайда беше Червената, но Моарейн успя да срещне твърдия ѝ поглед с равнодушие и с много спокойно лице. Е, толкова спокойно, колкото можеше да го докара. Още само един час, или малко повече, и щяха да са равни с нея, поне до известна степен. Елайда никога повече нямаше да може да се гаври с нея.

Без да каже дума, тя пристъпи навън и затвори вратата след себе си, а те също така безмълвно образуваха кръг около нея, за да я придружат по тъмната галерия до вратата на Сюан. Мълчанието беше задължително. Джеайне, слабичката мургава доманка, почука три пъти и зелените ресни на шала ѝ се разлюляха. Сюан отвори вратата толкова бързо, че сигурно беше чакала зад нея на пръсти за третото почукване. Кръгът от Сестри се разтвори да я пусне и веждите ѝ се вдигнаха, като видя Елайда, но поне не направи гримаса, слава на Светлината. Моарейн стисна челюсти да потисне поредната прозявка. Щеше да приключи всичко, без да наруши благоприличието.

С тихото шумолене на чехлите по плочките на пода минаха по коридорите на Кулата, по които не се движеше нищо освен тях и мигащите пламъчета над лампите на високите стойки. Моарейн се изненада, че не се мяркат никакви слуги – повечето си работа те вършеха в часовете преди да са станали Сестрите или след като са се прибрали за сън. Заслизаха безмълвно надолу към етажите под Кулата, по добре осветени проходи и покрай тъмни отвори. Вратите на камерата, където бяха изпитани двете със Сюан, бяха широко отворени, но тук, в коридора, всички се спряха, кръгът от Айез Седай се разсипа и се престрои в редица зад двете, след като те се обърнаха към зейналия вход.

– Кой идва тук? – строго запита гласът на Тамра отвътре.

– Моарейн Даморед – отвърна ясно Моарейн и макар лицето ѝ да си остана спокойно, сърцето ѝ запърха. От радост този път. Сюан изрече името си в същия момент и в тона ѝ се долови предизвикателство, макар и съвсем леко. Тя твърдеше, че Елайда все ще измисли някакъв начин да ги лиши от шала, стига да може.

Учителките им никога не бяха поставяли въпроса с прецедента – сигурно изобщо не бяха допусkali, че двете ще стигнат толкова далече стъпка до стъпка – но Моарейн ясно чу как една зад тях затаи дъх, а когато Тамра заговори отново, беше след пауза, толкова малка, че можеше и да ѝ се е сторило.

– По какъв повод идваш?

– Да изрека Трите клетви и с това да получа правото си на шала на Айез Седай – отвърнаха те едновременно. Нарушаване на приличието или не, бяха решили тази сутрин да правят всичко едновременно, доколкото беше възможно.

– С какво право искаш това време?

– С правото на това, че съм преминала и се покорявам на волята на Бялата кула.

– Тогава влез, ако смееш, и се обвържи навеки с Бялата кула.

Ръка за ръка, двете влязоха. Заедно. Спокойни лица и твърда крачка, без да бързат и без да се колебаят. Волята на Кулата ги чакаше вътре, въплътена.

Тамра, в светлосин брокат, със седемцветния епитрахил на Амирлин около шията, стоеше в рамката на овалния тер-ангреал, чиито цветове бавно преливаха от сребристо в златно, в синьо и зелено. До нея, в по-тъмен оттенък на синьото, стоеше Аелдра и държеше в две ръце

черна кадифена възглавничка. Покрай кръглите стени стояха заметнати с шалове Заседателките на Съвета на Кулата, на групи по Аджи, а пред всяка Заседателка – още по две Сестри от същата Аджа, с шалове, и всяка държеше по още един шал, сгънат и праметнат на ръката. Всички загледаха с безизразни лица как Сюан и Моарейн запристъпваха напред.

Тер-ангреалът поднесе първия проблем в плана им. Високият овал беше твърде тесен, за да могат и двете да минат през него едновременно, не и без да се притиснат една до друга плътно, а това трудно можеше да се върже с изискваното достойнство. Това бе единственият спор, който Моарейн беше спечелила. Сюан я изгледа – беше като че ли невъзможно тези сини очи да станат толкова остри, без да променят спокойното си изражение, но станаха – и надигайки полите си, прекрачи с Моарейн след нея. Една до друга коленичиха пред Амирлинския трон.

От кадифената възглавничка, която държеше Аелдра, Тамра взе Клетвената палка, гладък бял като кост цилиндър, дълъг една стъпка и малко по-дебел от китката на Моарейн. Тер-ангреал. Клетвената палка щеше да ги обвърже с Трите клетви и по този начин – с Кулата.

За миг Тамра се поколеба, сякаш не беше сигурна коя да обвърже първа, но само за миг. Моарейн чинно вдигна ръце с дланите нагоре и Тамра постави там Палката. Това беше цената, която бе поискала Сюан, малка услуга, която ѝ се дължала, заради предимството ѝ през овала, което ѝ беше наложила Моарейн. И разбира се, не беше разкрила естеството на „услугата“, докато Моарейн не прие. След няколко минути тя щеше първа да стане Айез Седай. Колко нечестно беше!

Но не ѝ остана време да мисли как трябваше да се досети, че Сюан си е наумила нещо, когато се предаде толкова лесно. Сиянието на сайдар обкръжи Тамра и тя докосна Клетвената палка с тънко поточе на Дух.

Моарейн стисна Палката. На допир беше като стъкло, само че някак по-гладка.

– Под Светлината, и в моята единствена надежда за спасение и прерождение, заклевам се, че няма да изричам нито една неистинна дума. – Клетвата се утаи в нея и въздухът изведнъж я притисна. „Червеното е бяло – помисли си тя. – Горе е долу. Все още можеше да измисли лъжа, но езикът ѝ вече нямаше да може да я изрече. – Под Светлината, и в моята единствена надежда за спасение и прерождение, заклевам се, че няма да правя оръжие, с което човек да може да убива друг човек. – Натискът рязко се усили; сякаш беше защита в някаква невидима дреха, твърде стегната, която я стискаше и мачкаше от темето чак до петите. Притискаше я отвсякъде толкова, че пот изби на челото ѝ, но успя да задържи лицето си спокойно. – Под Светлината, и в моята единствена надежда за спасение и прерождение, заклевам се, че никога няма да използвам Единствената сила като оръжие, освен срещу твари на Сянката или в най-краен случай, за да защитя живота си или този на моя Стражник или на друга Сестра. – Невидимата дреха се сви още повече и тя задиша тежко през нос, стиснала челюсти, за да не изохка. Невидима и много гъвкава, а в същото време – о, колко стегната! Това усещане, че е притисната отвсякъде, щеше да изчезне, но не изцяло, за една година. Светлина! Зачуди се как ли ѝ е харесало на Елайда да изрече последната клетва, със споменаването за Стражник. Трите клетви си оставаха непроменени, към която и Аджа да искаш да се присъединиш. Мисълта за това малко ѝ помогна.

– Свърши се наполовина – каза високо Амирлин, – и Бялата кула е всечена в костите ти. – Но не довърши церемонията. Взе Палката и я постави в ръцете на Сюан. Моарейн едва потисна усмивката си. Беше готова да разцелува Тамра.

От страна на Сюан нямаше нито потене, нито охкане. Тя изреди Клетвите с ясен и силен глас, без дори да мигне, докато всяка от тях се утаяваше в нея. Никакво физическо затруднение не можеше да изкара Сюан от равновесие; тя никога не се разплакваше, докато Елайда не свършеше, никога не проливаше сълза, докато не напусне кабинета на Мириън. Имаше сърце на лъвица.

– Свърши се наполовина и Бялата кула е всечена в костите ти – заяви Тамра и отново постави Клетвената палка на възглавничката на Аелдра. – Сега стани, Айез Седай, и избери своята Аджа, и всичко ще е свършено, което може да се свърши под Светлината.

Колкото и хладнокръвие да беше проявила Сюан, изричайки Клетвите, се надигна не помалко вдървено от Моарейн, с което двете приклекнаха официално в реверанс и се наведоха да целунат пръстена на Амирлин.

Заедно закрачиха към Сините сестри. Бавно, с толкова изящество, колкото им беше по силите, и без да се държат за ръце – това вече не минаваше. Като всички Посветени, често пъти бяха обсъждали в коя Аджа могат да влязат, обсъждаха качествата и недостатъците им, сякаш знаеха повече от онова, което, се виждаше на повърхността, ала през последната година или малко повече тези обсъждания бяха само за да докажат избора, който бяха направили. Сините се стремяха да поправят грешки, което не беше същото като търсенето на справедливост, като Зелените и Сивите. „Следовнички на Каузи“, беше наричала Сините и главното „К“ съвсем ясно се долавяше в тона ѝ. Моарейн не можеше да си представи, че ще се числи в друга. Сюан се усмихваше, нещо, което не беше много редно, но пък и самата тя усети, че го прави, и не можеше да махне усмивката.

След като избраната от тях посока се разбра, Сестрите от другите Аджи започнаха да поднасят реверансите си на Амирлин и да си тръгват, първо Жълтите, после Зелените, плъзгаха се и се изнизваха от залата със своите Заседателки, повели царствената процесия. Напуснаха и Кафявите, после Белите. Какво предопределяше реда, Моарейн не знаеше, но след като напуснаха и Червените, Тамра се плъзна след тях през залата. Това, което предстоеше, си беше само за Сините. Аелдра остана да гледа.

Трите останали Заседателки се струпаха, докато меднокожата Леане, жилава и висока като мъж, се наведе да положи шала със сините ресни на раменете на Моарейн, а тъничката мургава и красива Рафела правеше същото със Сюан. Никоя от двете все още не бе придобила лишеното от възраст лице, но достойнството си носеха като плащове. Заседателките бяха самото възплъщение на достойнство.

Възпълничката Еадит, с дълга до кръста бяла коса, целуна по двете бузки Сюан, а после и Моарейн, и промълви на всяка:

– Добре си дошла у дома, Сестро. Дълго те чакахме.

Анлий, с мрачно застиналото лице, побеляла, със синя рокля на зелени ивици и с почти толкова пръстени и гerdани, колкото беше носила Гитара, повтори целувките и думите, а след нея Лелейн, чиято тържествена физиономия се разпукна в усмивка, щом проговори. Лелейн ставаше много красива, щом се усмихнеше.

– Добре си дошла у дома, Сестро – рече Лелейн и се наведе да целуне Моарейн. – Дълго те чакахме.

Аелдра също ги целуна по бузите и изрече думите, след което изненадващо добави:

– И двете ми дължите по една баница, направена от собствените ви ръце. При нас е обичайно за шестата Сестра, която ви целуне за добре дошли.

Моарейн примига и се спогледа със Сюан. Така изведнъж ли свърши церемонията? Баница? Съмняваше се, че Аелдра ще изяде нейната. Тя в живота си нищо не беше готвила.

Еадит цъкна с език и намести шала на ръцете си.

– Ама наистина, Аелдра – каза строго тя. – Това, че тези двете си позволиха да престъпят границата в толкова отношения, все още не е повод ти да забравиш за достойнството си. Така. – Вдигна ръце и дългите сини копринени ресни се развяха. – Възлагам ти, Леане Шариф, да придружиш Моарейн Дамодред, за да види Бялата кула, че една Синя сестра е дошла у дома. Възлагам ти, Рафела Циндал, да придружиш Сюан Санче, за да види Бялата

кула, че една Синя сестра е дошла у дома.

Еадит подбра със себе си Аелдра и поведе другите Заседателки извън залата, но останалите като че ли не бяха свършили.

– Обичаят е нещо скъпо и не бива да се позволява да закърнее – заяви Рафела и изгледа поред Сюан и Моарейн. – Ще продължите ли до отсека на Синята Аджа, облечени в Светлината, както изисква обичаят? – Сюан се вкопчи в шала си, сякаш се канеше никога да не го смъква от себе си, а Рафела добави припряно: – И с шала си, разбира се. Да покажете, че не ви трябва друга закрила, освен Светлината и шала на Айез Седай.

Моарейн се усети, че и тя си е стиснала шала по същия начин, и насила накара ръцете си да се отпуснат. Трите клетви я правеха Айез Седай, но не се беше почувствала Айез Седай, докато не положила шала на раменете ѝ. Но ако я накараха да мине пред очите на всички без нищо върху себе си... О, Светлина, сега вече лицето ѝ наистина пламна! Никога не беше виждала Айез Седай да се изчерви.

– О, я стига, Рафела – бързо се намеси Леане и се усмихна успокоително на двете. Беше Посветена за известно време с тях и ако можеше да се съди по топлината на усмивката ѝ, прекъснатото приятелство май щеше да се поднови. – Преди хиляда години жените са идвали, за да ги издигнат, облечени в Светлината, и са се връщали по същия начин – всяка тук щеше да е така, – но от този обичай се е съхранило само, че коридорите ще са пусти, докато стигнете до жилищата на своята Аджа – обясни тя отривисто. Леане всичко правеше отривисто. – Съмнявам се, че някоя друга освен неколцина Кафяви изобщо си спомня за този обичай. Рафела почти се е побъркала с опитите си да съживява отдавна мъртви обичаи. Не го отричай, Рафела. Помниш ли онова с ябълковите цветчета? Дори Зелените не могат да си спомнят в чест на коя битка е било въведено.

Странно, но макар Рафела да беше стигнала до шала цяла година преди Леане, тя само въздъхна.

– Не бива да се забравят обичаите. – Но не го каза чак толкова настоятелно.

Леане поклати глава.

– Хайде. Знам, че сигурно искате да закусите, но закуската ще трябва да почака преди още няколко неща, между които е и тази разходка. Която няма да включи всички коридори – добави тя и изгледа Рафела изпод вдигнатите си вежди. – Нито ще спираме пред отсеците на всяка Аджа, да ги викаме да излязат и да видят Сестра на Сините. – Поклати отново глава и ги подкара през вратите, като преля едно тънко поточе да ги затвори. – В живота си не съм се срамувала толкова. Ти трябваше да се изчервиш тогава, Рафела. Верин ѝ рече, че имала толкова сладък глас, че трябвало да се занимава с пеене. А една Червена дойде да ни каже да спрем да мяукаме и да си ходим. А пък Зелените! Някои Зелени имат... грубо... чувство за хумор. – Дали Рафела се беше изчервила тогава, или не, но сега бузките ѝ леко поруменяха.

„Колко ли грубо чувство за хумор ще да са имали тези Зелени? – зачуди се Моарейн. Но изчервяването на Рафела поне ѝ помогна да престане да се тревожи за своето. Разбира се, Сестрите щяха да се държат една пред друга не така, както пред онези, които не носят шала. И сега тя също го направи. От което сякаш порасна с няколко пръста, въпреки че Леане беше все още с една глава по-висока от нея. Беше скъсила крачките, но Моарейн все пак трябваше да подтичва, за да не изостане, докато се изкачваха през подземните коридори на Кулата, съвсем опустели освен тях четирите. Коридорите рядко биваха препълнени, но това, че бяха толкова пусти, им придаваше зловещ вид, като на тъмни пещери. Твърде лесно беше да си представи Кулата съвсем опустяла. А щеше да се случи един ден, ако нещата продължаваха да вървят все така.

– Церемонията свършва ли с тази обиколка? – попита тя. – Частта със Синята Аджа, имам предвид. И можем ли да задаваме въпроси? – Това май трябваше да го попита най-напред, но

искаше гласовете им да пропъдят лошите мисли.

– Не изцяло – отвърна ѝ Леане, – но можете да питате каквото си щете. На някои въпроси обаче не може да се отговори, преди да сте се представили на Първата Отсяваща, главата на нашата Аджа.

– Не трябва да разкриваш тази титла – бързо се намеси Лафела.

Моарейн кимна, макар вече да го знаеше. Посветените ги учеха, че всяка Аджа си има тайни, и Рафела със сигурност го знаеше. Не една Сестра беше казвала на Моарейн, че след като спечели шала, ще ѝ се наложи да учи почти толкова, колкото и преди. Тя смяташе да е много предпазлива, докато не научи повечко.

– Аз имам въпрос – каза намръщено Сюан. – Има ли още много такива обичаи, като онзи с баницата? Мога да готвя, но обикновено готвеше по-голямата ми сестра.

– О, да – каза щастливо Рафела и им записва загадъчни обичаи, докато крачеха към първия етаж на Кулата, някои от които – толкова глупави, като да си обуваш сини чорапи, когато напускаш Тар Валон, други толкова деликатни, като да се въздържаш от брак. Айез Седай се омъжваха понякога, но Моарейн не можеше да си представи как другояче може да свърши един подобен брак, освен скръбно. Пороят от информация продължи, докато се изкачваха по виещите се коридори – спря чак когато стигнаха невзрачните лъскави врати, водещи към отсека на Сините.

– Другите можете да ги чуete по-късно – каза Рафела и намести шала на раменете си. – Но гледайте да ги научите всички много бързо. Някои са наложени стриктно като закона на Кулата. Според мен с всички трябва да е така, но с някои поне е.

– Стига де, Рафела – каза Леане и двете с мургавата Сестра хванаха по една от месинговите дръжки, бутнаха ги и отвориха крилата.

Не преляха. Това може би беше поредният обичай. Язденето щеше да е неприятно в следващите няколко дни и тя смяташе да използва цялото си време, докато се оправи достатъчно, за да напусне града, в запомнянето на тези обичаи, поне онези, които бяха наложени. Не смяташе да започне издирването си и да я забави нещо толкова глупаво като това, че не е облечена от глава до пети в синьо в първия ден на месеца. Светлина, този поне не можеше да е наложен. Ала все пак щеше да е по-безопасно да е сигурна.

Двете със Сюан престъпиха прага и се спряха изумени. Синята беше предпоследната Аджа по брой, след Бялата, но всички Сини сестри, които в момента се намираха в Тар Валон, се бяха подредили в шпалир около главния коридор, и всички освен Аелдра – загърнати официално в шалове си.

Глава 12

У дома

Аная първа пристъпи напред и ги целуна по бузите с думите:

– Добре си дошла у дома, Сестро. Дълго те чакахме. Аелдра ми каза как ми е откраднала баниците – добави тя и подръпна шала си раздражено, което си беше чиста преструвка, смехът ѝ веднага го издаде. – Не беше честно от нейна страна да се възползва така от положението си.

– Или моите може би, ако бях малко по-бързичка – рече Кайрен, след като им поднесе официалния поздрав. Беше красива жена, не много висока, усмивката ѝ не се връзваше много със студените ѝ сини очи. – Може ли поне да се надяваме, че не ви бива много в печенето? Аелдра си пада по щуротиите почти колкото вас двете и ще е много хубаво, ако ѝ се плати, както заслужава.

Моарейн се засмя и гушна Сюан през кръста. Не можеше да се сдържи. Наистина си беше у

дома. Двете си бяха у дома.

В отсека на Синята липсваше пищността на Зелената и на Жълтата, макар да не беше толкова простовато като в Кафявата или Бялата. Яркоцветните зимни гоблени по главния коридор представляваха сцени с пролетни градини и ливади с диви цветя, поточета, ромолящи по камъни, и птици в полет. Лампите на стойките до белите стени бяха позлатени, но с много пестелива украса. Само подовите плочки, във всички оттенъци на синьото, от светло утринно небе до тъмновиолетов здрач, подредени във вълниста шарка, създаваха известно впечатление за величественост. Двете бавно застъпваха по тези вълни и получиха целувки за добре дошли още трийсет и девет пъти, преди да стигнат до Еадит и другите две Заседателки.

– Стаите са ви приготвени – каза им кръглоликата Сестра, – с подходящо облекло и малко закуска, но се преоблечете и хапнете бързо. Има неща, които трябва да ви кажа, неща, които трябва да знаете преди наистина да стане безопасно да пристъпите извън този отсек. Или дори да влезете вътре, честно казано, въпреки че повечето са толерантни към нова Сестра. Кабриана, ще ги заведеш ли?

Една светлоока Сестра, със светлоруса коса, висяща почти до кръста ѝ, просна широките си поли на сини ивици в лек реверанс. Далеч не всички Сестри предаваха уроци и Моарейн не я познаваше. В погледа ѝ имаше свирепа прямота, подходяща по-скоро за Зелена, ала тонът ѝ беше много хрисим, когато отвърна:

– Както кажеш, Еадит. – И към Сюан и Моарейн, почти също толкова хрисимо: – Бихте ли дошли с мен, моля? – Беше много странно, тази смесица от свирепост и... ами, кротост като че ли беше най-точната дума.

– Тя ли е Първата Отсяваща? – запита предпазливо Моарейн, след като се отдалечиха от Еадит достатъчно, за да не може да чуе. А и никоя друга, надяваше се. Събралите се Сестри вече се пръскаха по една и по две и сваляха шаловете си.

– О, да – каза Аная, след като двете с Кайрен се присъединиха към тях. Кабриана беше отворила уста да отговори, но я затвори, без да възрази, че са я изпреварили. – За Първата Отсяваща е необичайно да бъде и Заседателка – продължи Аная, – но за разлика от някои други, Сините използват докрай способностите.

Сгънала шала си, праметнат през ръката, Кайрен кимна.

– Еадит е може би най-способната Синя в последните сто години, но ако беше Кафява или Бяла, щяха да ѝ позволят да се запилее накъдето си ще.

– О, да – каза Кабриана и цъкна с език. – Някои Кафяви сестри са пълен срам. Като Заседателки поне. Но на Кафявите умовете им винаги се отвяват нанякъде. Все едно, можете да сте сигурни, че каквито и таланти да имате, ще им намерим най-доброто приложение.

Това никак не прозвуча добре на Моарейн и тя се спогледа предпазливо със Сюан. Е, никоя от двете нямаше никакви специални дарби. Но за каква опасност се канеше да ги предупреждава Еадит? Опасност, дори и тук. Искаше ѝ се да попита трите Сестри, които ги придружаваха по коридора, но беше сигурна, че информацията трябва да дойде от Еадит, и то насаме; иначе просто щеше да им го каже там и веднага. Светлина! В новия им дом можеше да има толкова подмолни течения, колкото в Слънчевия дворец. Определено подходящ момент за предпазливост. Момент, в който да слушаш, да наблюдаваш и много да не говориш.

Апартаментите, избрани за нея и Сюан, се оказаха един до друг, малко встрани от главния коридор, всеки с просторна спалня, голяма дневна, гардеробна и кабинет, с камини от ваян мрамор – пращящият огън бе отнел хладината на въздуха. Лъскавите стени бяха голи, но по подовите със сини плочки бяха проснати пъстри килими, някои с ресни, от половин дузина държави. Мебелите също бяха безразборно подбрани, тук масичка, инкрустирана с бисери по

кайриенска мода отпреди сто години, там стол с резбовани на лозници крака от Светлината само знаеше къде, а лампите и огледалата бяха в толкова много стилове, колкото бяха самите лампи и огледала, но нищо не беше нито олющено, нито спукано, и всяко късче дърво или метал беше излъскано до смътен блясък. Вещите, които бяха оставили в стаите си на Посветени, бяха донесени и четката и гребенът на Моарейн бяха поставени на мивката, дъсчицата ѝ за писане на писалището в кабинета ѝ, кутийката за накити на една странична масичка в спалнята, като всичко това вече беше белязало стаите ѝ.

– Мислехме, че ще ви хареса да сте близо – каза Аная, след като приключиха в дневната на Моарейн. Кайрен и Кабриана стояха от двете ѝ страни на извезания килим и я поглеждаха толкова често, колкото Сюан и Моарейн. Говореха помежду си с лекотата на дълго приятелство, но Кайрен и Кабриана явно се водеха по Аная. Беше много скрито, но явно за очите на жена, обучена в Слънчевия дворец. Не че означаваше нещо – във всяка група имаше по едно лице, което се налага над другите – но Моарейн все пак си го отбеляза.

– Може други стаи да си изберете, ако пожелаете – добави Кайрен. – Имаме твърде много празни, макар да се боя, че в повечето ще е прашно като в най-занемарените мазета. – Тя скоро щеше да напусне Тар Валон, споменала беше небрежно за някаква работа, която имала в Тийр. Възможно ли беше да е една от търсачките на Тамра? Нямахме как да се разбере. Едни Айез Седай непрекъснато напускаха Кулата, други се връщаха.

– Ако искате да си смените стаите, мога да уредя да ви ги почистят – каза Кабриана и надигна полите си, сякаш беше готова да хукне да го направи тутакси. Прозвуча едва ли не обезпокоено! Ама защо се държеше така странно? Явно беше най-нископоставената от трите, но по същия начин се държеше и към нея и Сюан.

– Благодаря ти, няма нужда. – Тя опипа с пръсти дантелата по ръба на една възглавничка за стол и се опита да каже че стаите са много хубави – трите Сестри, изглежда, бяха подготвили всичко, въпреки че килимите и мебелите бяха подарък от Аджата – но езикът ѝ отказа да излъже, затова се задоволи с: – Тези са повече от подходящи. – Всяка възглавничка до последната в стаите имаше дантелени дипли, а също така и кальфите на завивките по леглата и кальфите на възглавниците. Дори някои от диплите като че ли имаха дипли! Стаите щяха да станат повече от удобни, но след като се махнеха всички тия финтифлюшки. Сюан всъщност се беше усмихнала на дантелата по леглото си, сякаш щеше да ѝ хареса да спи в това море от пяна. Моарейн потръпна от тази мисъл.

Предложи им чай или греяно вино, преди да се усети, че представа няма откъде ще ги вземе, но Аная отвърна, че сигурно горят от желание да се преоблекат и да закусят, а другите две кимнаха в съгласие.

– Храната може да почака – заяви Сюан, след като вратата се затвори след трите Сестри. – Първо Еадит. Случайно да се сещаш какво има да ни казва? На мен ми звучи като твоята Игра на Домове.

– Първо Еадит, после закуската – съгласи се Моарейн, макар че от миризмата на топла каша и варени кайсии от покрития с кърпа поднос устата ѝ се напълни със слюнка. – Но нищо не ми хрумва, Сюан. Нищичко. – Но наистина напомняше за Даес Дай-мар.

В гардеробната бяха окачени четири рокли от синя вълна, добре скроени, но без украса, две от които с разцепени за езда поли, и тя облече една с цяла пола, като постави обшитата с пъстри ивици бяла рокля на Посветена в панера за пране. Малкото бележничке прехвърли от бялата чантичка, която щяха да приберат, в простата синя чантичка за колан, която намери в обемистия гардероб. Дори и тук, а може би особено тук, в чантичката щеше да е по на сигурно. Не се изненада, че роклята ѝ се оказа съвсем по мярка. Казваха, че Кулата знае за своите посветени повече, отколкото шивачките и фризьорките им, взети заедно. Не че си беше имала такива от доста време, разбира се, липса, която смяташе да поправи. Поне с шивачката. Беше свикнала да носи косата си падаща свободно, но щяха да ѝ трябват повече

от четири рокли, преди да напусне Гар Валон, при това и от вълна. Коприната никак не беше евтина, но пък ѝ стоеше чудесно.

От резбованата кутийка за накити си извади любимия – една кесиера. Беше съжалявала, че не може да си я носи тук, но дори след шест години ръцете ѝ не бяха забравили как да сплетат тънката златна верижка в косата ѝ тъй, че малкият сапфир да увисне по средата на челото ѝ. Огледа се в стенното огледало с резбованата дървена рамка и се усмихна. Може и да ѝ липсваше все още лишеното от възраст айезседайско лице, но вече приличаше на лейди Моарейн Дамодред, а лейди Моарейн Дамодред умееше да върти руля на Слънчевия дворец там, където подмолните течения можеха да те придърпат надолу още на петнайсет или шестнайсет години. Сега вече бе готова да кормува по теченията и тук. Нагласи шала със сините ресни на раменете си и излезе да потърси Сюан. Намери я в коридора, също загърната с шал.

Първата Сестра, която видяха, Натасия, стройна салдейка с тъмни скосени очи и високи скули, която беше снизходителна учителка, ги упъти към стаите на Еадит, като пълните ѝ устни леко се изкривиха от отвращение. Моарейн се зачуди дали Натасия изпитва някаква неприязън към Еадит – определено щеше да е странно да я показва открито, но самата Еадит повтори изражението почти точно, докато ги водеше към високите, покрити с възглавнички столове пред широката камина на дневната ѝ, в която подскачаха пламъци. И застана да си стопли ръцете, сякаш не изпитваше охота да заговори. Нямахше нито предлагане на чай или вино, нито нещо като „добре дошли“. Трите клетви стегнаха Моарейн още по-силно. Мълчиш си, слушаш и наблюдаваш.

Дневната на Еадит беше по-голяма от техните, с корниз, изваян на вълни, и с два гоблена на цветя и яркоцветни птици на стените, макар че стойките на лампите бяха също толкова семпли. Масивните мебели бяха от тъмно дърво, инкрустирано със слонова кост и тюркоаз, освен деликатната масичка, която сякаш беше изваяна от кост. За времето, през което Еадит бе обитавала тези стаи, беше добавила тук-там по нещичко от себе си, просто някоя висока ваза от лъскавия порцелан на Морския народ, някоя широка купа от ковано сребро или две кристални фигурки, на мъж и жена, протегнали ръка една към друга на перваза над камината. Всички тези неща не говореха нищо на Моарейн, освен че белокосата Сестра има добър вкус и сдържаност. Мълчиш, слушаш и наблюдаваш.

Сюан се гърчотеше в стола си с възглавнички и като че ли се канеше да стане, когато Еадит най-сетне се обърна с лице към тях. Скръсти ръце под гърдите си и вдиша дълбоко.

– От шест години ви учат, че втората най-голяма грубост е да обсъждате открито нечия мощ в Единствената сила. – Устата ѝ отново се изкриви за миг. – Всъщност и на мен самата ми е трудно да го правя сега, колкото и да е наложително. От шест години настоятелно ви разубеждават да мислите за своята мощ в Силата, или на която и да е. Сега трябва да се научите да сравнявате мощта си с всяка Сестра, която срещнете. След време това ще се превърне в навик и ще го правите, без да мислите, но докато стигнете до този момент, ще трябва да внимавате много. Ако друга Сестра стои по-високо от вас в Силата, от която и Аджа да е, ще трябва да я зачитате. Колкото по-високо стои, толкова по-голямо е зачитането. Провалът в това отношение е третата по големина грубост, макар и трета само на косъм. Най-обичайната причина младите Сестри да бъдат наказвани е грешка от този род, а тъй като наказанието се определя от обидената Сестра, то рядко е леко. Месец или два Принудителен труд или Лишение е най-малкото, което можете да очаквате. Умъртвяване на духа или Умъртвяване на плътта не са необичайни.

Моарейн кимна замислено. Разбира се. Това обясняваше почитта на Елайда към Мейлин, както и покорството на Рафела пред Леане. И Кабриана; Кабриана съвсем не беше кой знае колко силна. Тази мисъл я затрудни. Когато Бялата кула искаше да те обезкуражи за нещо, наистина те обезкуражаваше много добре. Светлина, Кулата изтръгваше нещо от теб, след което те караше да използваш същото това нещо, за да определиш ранга си. Каква бъркотия.

Добре поне, че двете със Сюан бяха почти еднакви по мощ и вероятно щеше да остане така, докато не стигнат пълния си потенциал. Дотук се бяха движили в крачка. Щеше да изглежда неестествено, ако Сюан се окажеше принудена да я „зачита“.

– А трябва ли да им се подчиняваме? – попита Сюан, която най-сетне се предаде и стана, а Еадит тежко въздъхна.

– Мисля, че бях съвсем ясна, Сюан. Колкото по-високо стои ад теб, толкова по-голямо е зачитането. Наистина мразя да говоря за това, тъй че моля те, не ме карай да се повтарям. Важи и обратното, разбира се, но запомнете, че това не се прилага, ако вашата Аджа или Кулата е назначила някоя над вас. Ако сте включени в някоя делегация например, се подчинявате на пратеничката на Кулата, както бихте се подчинили на мен, дори едва да е стигнала до изпита. Така. Набих ли ви го ясно в главите? Добре. Защото аз самата изпитвам спешна нужда да си измия зъбите. – И ги изкъшка набързо от стаите си, сякаш наистина се канеше да изтича за солта и содата.

– Почти бях обезумяла от страх – призна Сюан, след като се озоваха в коридора, – но не беше чак толкова зле. Мислех си, че ще трябва да започнем от дъното, но вече не сме чак толкова далече от повърхността. След още пет години ще сме по-близо. – Дали си го мислеха, или не, но всяка от двете знаеше, че щяха да достигнат до пълната си мощ; срокът варираше за всяка жена, но изкачването беше гладко и по права линия.

– И аз се бях изплашила – каза с въздишка Моарейн, – но не е толкова просто, колкото го казваш. В кой момент зачитането се превръща в преклонение? Макар тя да не го нарече така, точно това имаше предвид. Трябва да наблюдаваме много внимателно другите Сестри – не бива да грешим по отношение на благоразумието. След месец смятам да съм на левги от Тар Валон, а не да се потя в някоя ферма отвъд реката.

Сюан изсумтя.

– Значи ще стъпваме внимателно. Сякаш сме правили нещо друго от шест години насам. Но все пак можеше да е и по-лошо. Какво ще кажеш да си взема подноса в твоя апартамент и да закусим заедно?

Но преди да стигнат до апартамента ѝ, ги пресрещна друга Айез Седай, висока и с грубовато лице, в небесносиня коприна и със стоманеносива коса на многобройни плитчици със сини мъниста, които висяха до кръста ѝ. Моарейн беше сигурна, че всяка Синя в Кулата бе присъствала на посрещането, но не помнеше да е виждала тази Сестра. Напрегна се да долови способностите ѝ, мощта ѝ и веднага разбра, че е почти толкова могъща, колкото двете със Сюан щяха да станат след време. Тук със сигурност се изискваше нещо повече от обикновеното „зачитане“. Дали да не ѝ приклепне в реверанс? Задоволи се с това ла изчака учтиво.

– Аз съм Цеталия Деларме – заяви Сестрата със силен тарабонски акцент и я изгледа от глава до пети. – Според описанието – хубавичка порцеланова кукличка – ти трябва да си Моарейн.

Моарейн се вкочани. Хубавичка... порцеланова... кукличка? Едва успя да запази лицето си гладко, да задържи ръцете си да не стиснат шала в юмруци. Мисълта за фермата помогна.

Но Цеталия вече не гледаше нея.

– От което излиза, че ти си Сюан, нали? Казаха ми, че много те бивало в решаването на главоблъсканици. Я да те видим как ще се справиш с тази малка главоблъсканица – рече тя и тикна в ръцете на Сюан тънък свитък листа.

Сюан зачете намръщено, Моарейн – също – надничаше над рамото на приятелката си. Сюан прелистваше страниците твърде бързо, та погледът ѝ да може да улови всичко, но като че ли бяха само имена на карти за игра, без някакъв особен ред, доколкото можеше да разбере. След Владетеля на Купи идваше Господарят на Ветровете, после Владетелят на Пламъци и

Господарката на Пръчки, но след нея следваха Петица от Монети и Четворка от Купи. Загадка ли? Пълна безсмислица.

– Не съм сигурна – каза накрая Сюан, което постави точка на въпроса. Ако това нещо беше главоблъсканица, щеше да е намерила решението ѝ.

– О? – Във възклицанието се съдържаше разочарованието на целия свят, но след малко Цеталия продължи, като килна замислено глава и мънистата по плитките ѝ подръннаха. – Не казваш, че не знаеш, значи нещо си се досетила. В какво не си сигурна?

– Има една игра, за която съм чела – бавно отвърна Сюан, – игра, която богатите жени играят с карти, нарича се „Редици“. Трябва да подредиш картите в низходящ ред по една от няколкото фигури, но само определени карти могат да се поставят върху други. Мисля, че някой е записал всяка карта по реда, в която е играна. Играта е печеливша.

Цеталия повдигна вежда.

– И само си чела за играта?

– Рибарските дъщери не могат да си позволят да играят на карти – сухо отвърна Сюан и очите на Цеталия светнало опасно. За миг Моарейн си помисли, че наказанието е неизбежно.

Но тарабонската Сестра каза само:

– Готова съм да се обзаложа, че Моарейн е играла на „Редици“, но тя щеше да го нарече безсмислен списък от карти за игра или нещо такова. Повечето щяха да видят същото. Но ти, която само си чела за играта, стигна до верния отговор. Ела с мен. Имам още няколко главоблъсканицы, с които искам да те поизпитам.

– Още не съм си изяла закуската – възрази Сюан.

– Можеш да ядеш по-късно. Хайде. – Очевидно Цеталия мислеше, че ѝ се дължи нещо повече от зачитане.

Моарейн загледа как Сюан неохотно тръгна по коридора след възрастната Сестра, и си позволи да я изгледа сърдито в гърба. Такова поведение най-малко граничеше с грубостта. Явно съществуваша някакви степени. Е, нюансите бяха всичко и в Слънчевия дворец. Само че щеше да им се наложи да го търпят само за малко. До неделя най-много щяха да са заминали, а тя поне не смяташе да се връща, преди да е достигнала пълната си мощ. Освен за да каже на Тамра къде е момчето, разбира се. Всъщност щеше да е великолепно, ако точно те го намереха.

Нейната сутрешна каша все още си беше достатъчно топла и тя боязливо приседна на покрития с дебела възглавничка стол до масата, но преди да е изяла втората си хапка, влезе Аная. Мощта на Аная в Силата беше почти колкото на Цеталия, тъй че Моарейн остави сребърната лъжица и стана.

– Щях да ти кажа да си седнеш и да се нахраниш – каза с майчински тон жената, – но Тамра изпрати една новачка да те заведе. Казах ѝ, че аз ще предам съобщението, защото исках да ти предложа Цяр. В някои отношения може да помогне със стягането от Клетвите.

Моарейн се изчерви. Разбира се, всички вече го знаеха. Светлина!

– Благодаря ти – каза тя, както заради Цяра – стягането не намаля и на косъм, но наистина след него ѝ стана много по-удобно – така и за намека. Ако не беше длъжна да става заради нея, то със сигурност не беше длъжна да ѝ се подчинява. Освен ако Аная не беше просто вежлива, разбира се. За малко да въздъхне. Още наблюдения щяха да ѝ трябват, преди да стигне до по-сериозни заключения.

След като напусна отсека на Сините, плътно загърнатата с шала – засега смяташе изобщо да не се разделя с него; първо на първо, помагаше срещу студа – Моарейн се зачуди какво ли може

да иска от нея Тамра. Веднага ѝ хрумна една възможност. След като двете със Сюан вече бяха Сестри, Тамра може би беше решила да ги включи към търсачките. В края на краищата, те вече знаеха. Нищо друго не ѝ се струваше логично. Стъпките ѝ се ускориха нетърпеливо.

– Но аз не искам работа – възрази Сюан и коремът ѝ отново изръмжа. Чувстваше се изцедена след няколкото часа в жилището на Цеталия, толкова пълно с книги и сандъци, натъпкани с хартии, че като че ли беше по-скоро на Кафява. А жената сякаш изобщо не беше и чувала за възглавнички на стол. Столовете ѝ бяха корави като камък!

– Я не бъди глупава – отвърна пренебрежително сивокосата жена, кръстосала крака, и хвърли небрежно последните страници, които беше дала на Сюан, върху писалищната маса, затрупана с цяла педя други листове. – Никак не се справяш зле като за начинаеща. Трябваш ми, и точка. Ще те чакам тук на Втория гонг след разсъмване. Хайде върви да хапнеш нещо. Вече си Айез Седай – не можеш да обикаляш така и да куркаш като съдрана гайда.

Нямаше смисъл да се възразява. Проклетата жена беше дала ясно да се разбере, че последователните възражения се приближават опасно до грубостта според списъка ѝ. Проклета, проклета жена! Сюан не допусна и сянка на гняв да се изпише на лицето ѝ, урок, научен много преди Тар Валон. По рибарските кейове показът на гняв или на страх можеше да доведе до неприятности. Понякога можеше да доведе до нож, забит в гърба ти.

– Както кажеш, Цеталия – промърмори тя, което ѝ спечели още едно вдигане на вежди, и едва се сдържа да не закрачи гордо към изхода. Навън обаче закрачи гордо, и Тъмния да вземеше дано всяка, на която можеше да не ѝ хареса!

Огън да я гори дано, защо се оказа толкова глупава, че да се остави тая жена да я подведе така? Моарейн я беше посъветвала да е предпазлива, но вместо това тя се беше опитала да заличи съмнението в проклетия тон на проклетата Цеталия. Неопитните ръце на кърмата вкарваха лодката в плитчините, ако не я прекатурят преди това. Необмисленото ѝ държане означаваше, че няма да може скоро да напусне Кулата. Не и години наред, докато не станеше достатъчно силна, за да може да каже на Цеталия какво да направи с проклетата си работа. Добре поне, че не беше впила ноктите си и в Моарейн. С нейния начин на мислене тя щеше да се окаже великолепна помощничка на Цеталия.

Гладна или не, тръгна да потърси Моарейн, вместо да обядва, за да я уведоми, че ще трябва да търси сама. Усмихна се. В едно нещо поне Цеталия грешеше. Моарейн не беше хубавичка порцеланова кукличка; беше красива порцеланова кукличка. Външно поне. Виж, вътрешно, онова, което имаше значение, беше съвсем друга работа. Първия път, когато я видя, Сюан беше сигурна, че кайриенското момиче ще се пропука само за няколко дни като раковина. Но Моарейн се беше оказала корава колкото нея, ако не и повече. Колкото и пъти да я събореха на земята, вдигаше се на крака тутакси. Моарейн не знаеше какво означава „предавам се“. Тъкмо заради това се изненада, като я намери отпусната вяло на стола в дневната ѝ, с шала, праметнат на облегалката, и с кисело изражение. От зеления чайник на подноса лъхаше на горещ чай, но белите купички изглеждаха неизползвани.

– Какво стана с теб? – попита Сюан. – Не си си спечелила някое наказание все още, нали?

– По-лошо – отвърна печално Моарейн. Гласът ѝ обикновено напомняше на Сюан за сребърна камбанка, но Моарейн мразеше да го чува. – Тамра ми възложи да раздавам помощите.

– Кръв и проклета пепел! – Сюан се наслади на вкуса на всяка думичка на езика си. Вече нямаше да я пердашат затова, че говори като себе си. Чувала беше Айез Седай, от чийто език щеше да се изчерви и пристанищен хамалин. Усети обаче смътния вкус на сапун. – Да не би да подозира? Да се опитва да ти попречи да се намесиш? – Може би точно затова и Цеталия я беше спипала. Не, тя се беше справила добре с пробите на проклетата жена, като последна глупачка.

– Не мисля, Сюан. Учили са ме да ръководя имение, макар че съм го правила само няколко месеца преди да дойда в Кулата. Каза, че това ми осигурявало всички необходими умения. – Устата ѝ се изкриви кисело. – „Излежавала съм се, както се изрази тя, а и подозирам, че е решила да възложи една обременителна задача на Сините, за да е честно. А ти? Що за главоблъсканици искаше да видиш Цеталия?

– Разни стари донесения – изръмжа Сюан и се отпусна на един от столовете с възглавнички. Да го нямаше само това чувство, че кожата ѝ е станала три пъти по-малка! Наля си чаша чай, без да пита. За такива неща двете никога не се питаха. – Искаше да отгатна какво е ставало преди четиридесет или петдесет години в Тарабон, в Салдея и Алтара. – Още шом думите излязоха от устата ѝ, ѝ се допря да я запуши с ръка, но вече беше късно.

Моарейн се изправи, изведнъж крайно заинтересована.

– Значи Цеталия оглавява очите и ушите на Синята Аджа – Не беше въпрос.

– Това да не си го и прошепнала! Тази проклета жена ще ме свари като риба масленица, ако разбере, че съм се изгървала. Сигурно бездруго ще го направи, но не искам да ѝ давам повод, преди да го е разбрала. – Сигурно щеше да го направи, ако можеше да се съди по този ден. – Виж сега, раздаването на парите не може да продължи повече от няколко месеца. След това ще си свободна да тръгнеш. Ще ми съобщаваш къде отиваш и ако науча нещо, ще се опитвам да ти го съобщавам. – Синята Аджа разполагаше с широка мрежа от очи и уши, полезна както за изпращане на съобщения, така и за получаване на сведения.

– Не знам дали мога да си позволя няколко месеца – отвърна с тънък гласец Моарейн и сведе очи, нещо необичайно за нея. – Аз... пазех нещо в тайна от теб, Сюан. – Но те никога не пазеха тайни една от друга! – Боя се, че Съветът е решил да ме постави на Слънчевия трон.

Сюан примигна. Моарейн кралица?

– От теб би се получила великолепна кралица. И не ми изтъквай онези Айез Седай кралици, дето са свършвали зле. Това е било много отдавна. Сега едва ли има владетел някъде, който да е без Айез Седай за съветничка. Кой някъде казва лоша дума за тях, освен Белите плащове?

– Между съветничка и кралица разликата е доста голяма, Сюан. – Моарейн изправи гръб, грижливо оправи полите си и гласът ѝ придоби онзи дразнещо търпелив тон, с който обичаше да обяснява нещата. – Очевидно Съветът смята, че бих могла да взема трона, без да изкарам тълпите по улиците, но не искам да рискувам в случай, че са сбъркали. И без това Кайриен изтърпя достатъчно неприятности през последните две години. А дори и да са прави, никой не е управлявал Кайриен задълго, без да се принуди да прибегне до отвлечения, убийства и още по-лоши работи. Моята прабаба Каревин е управлявала над петдесет години и Кулата я нарича много успешна владетелка, защото Кайриен е процъфтявал и при нея е имало малко войни, но все още плашат дечицата с името ѝ. По-добре да те забравят, отколкото да те помнят като Каревин Дамодред, но дори с Кулата зад мен ще ми се наложи да се опитам да заприличам на нея, ако Съветът успее. – Изведнъж раменете ѝ се отпуснаха и лицето ѝ се сгърчи, беше на ръба да заплаче. – Какво мога да направя, Сюан? Хваната съм като лисица в капан, а не мога дори крака да си прегриза, за да избягам.

Сюан остави чашата на подноса, коленичи до Моарейн и сложи ръце на раменете ѝ.

– Все ще намерим изход – увери я тя, като вложи в гласа си повече увереност, отколкото изпитваше. – Ще намерим изход. – Малко се изненада, че Първата клетва ѝ позволи да изрече тези думи. Не можеше да си представи никакъв изход и за двете.

– Щом казваш, Сюан. – Моарейн също не бе убедена. – Мога само с едно да ти се изплатя. Може ли да ти предложи Цяра?

Сюан беше готова да я разцелува. Искаше го, и още как.

Снежната пелена все още беше дебела близо до планините и утъпканата от безчет хора пъртина се виждаше ясно под следобедното слънце – водеше право през хълмовете към загърнатите с облаци ридове, издигащи се все по-високо и високо, колкото по-надълбоко се взреше човек. Лан вдигна далекогледа, но не можа да забележи никакво движение напред. Айилците отдавна трябваше да са навлезли в планините. Танцуващия котарак риеше нетърпеливо с копито.

– Това ли е Гръбнакът на света? – изхриптя дрезгавият глас на Рахим. – Впечатляващо, но някак си мислех, че планините ще са по-високи.

– Това е само Камата на Родоубиеца – засмя се един пътувал на дълж и шир арафелец. – Наречи я подножието на Гръбнака и няма да сбъркаш.

– Защо стоим така? – запита строго Каниедрин. Тихо, за да не го скастрият, но достатъчно високо, за да го чуе Лан. Каниедрин обичаше да влага нерв, когато можеше.

Букама го освободи от необходимостта да отговаря.

– Само глупците се опитват да се бият с айилци в планини – избоботи той, извърна се в седлото към Лан и зашепна, като вечно навъсеното му лице се набръчка още повече. – Светлината да даде дано Педрон Ниал да не реши точно сега да си боядиса лицето като глумец. – Днес командата беше поел Ниал, лорд капитан командирът на Чедата на Светлината.

– Няма – увери го Лан. Само шепа мъже познаваха войната толкова добре като Ниал. Кое то означаваше, че точно тази война като нищо можеше да свърши днес. Зачуди се дали щяха да я нарекат „победоносна“. Прибра далекогледа в калъфа на седлото и неволно се загледа на север. Усетил бе привличането като желязна стружка магнит. Беше почти болка, след толкова дълго време. Някои войни не можеха да се спечелят, ала трябваше да се водят.

Букама се вгледа в лицето му и поклати глава.

– Само глупак скача от една война веднага в друга. – Не си направи труда да говори тихо и няколко доманци около Лан го изгледаха озадачено, явно зачудени за какво говори Букама. Никой от пограничните не се учуди. Всички знаеха кой е Лан.

– За месец-два ще си отдъхна, Букама. – Толкова щеше да му трябва, докато се върне в родния край. Месец, с повечко късмет.

– Година, Лан. Само една година. Е, добре. Осем месеца. – Букама го произнесе, сякаш беше голяма отстъпка. Може би беше уморен? Винаги беше изглеждал като излят от желязо, но вече отдавна не беше млад.

– Четири месеца – отстъпи Лан. Изтърпял беше да чака две години; можеше да понесе още четири месеца. А ако дотогава Букама все още се чувстваше уморен... Стигнаше ли се до това, трябваше да прехвърли пропастта.

И както се оказа, Ниал не предпочете да става глумец, което наистина беше много добре, след като над половината сборна войска вече се беше разпръснала, с вярата, че победата е спечелена преди дни, ако не и още когато айилците започнаха да се оттеглят. При това я наричаха „велика победа“. Най-малкото онези, които не бяха я отвоювали, зяпачите и стоящите от страни, а историците вече описваха все едно, че всичко знаят. Лан беше готов да ги остави да правят каквото си щат. Умът му вече се рееше на двеста левги на север.

След като се сбогуваха, двамата с Букама обърнаха на юг към по-равните земи, избягвайки Тар Валон. Градът беше велик и възхитителен във всяко отношение, но с твърде много Айез Седай, за да се чувства добре. Букама заговори оживено какво могат да видят в Андор, а сигурно и в Тийр. Вече бяха минавали и през двете страни, но в сражения с айилци, и така и не бяха видели прословутия Тийрски камък или някой от останалите големи градове. Лан изобщо не проговаряше, освен когато Букама не го попита нещо. Изпитваше острото

притегляне към дома. Искаше му се само да се върне в Погибелта. И никакви срещи с Айез Седай.

Глава 13

Работа в града

Можеха да поръчат да им донесат храната в стаите, но след като Моарейн Изцери Сюан, двете слязоха за първата смяна на обед. Не искаха да пропуснат първото си ядене като Айез Седай, в главната трапезария на Сестрите, където Посветените идваха само ако са ги повикали, а новачките – само за да обслужват по масите. Залата беше просторна и с висок таван, с пъстри гоблени, красящи белите стени, и широк корниз, блеснал от тежкия златен варак. Квадратните маси с изящно резбовани тънки крака стигаха едва за четири Сестри и повечето бяха раздалечени достатъчно за интимен разговор, макар че днес някои бяха събрани, за да поберат по-големи групи. Единствените жени в помещението, наметнати с шалове, Сюан и Моарейн скоро привлякоха погледите на други Сестри, да не говорим за няколкото насмешливи усмивки. Моарейн усети как бузките ѝ се сгорещиха, но щеше да трябва нещо повече от усмивчици, за да я принудят да се откаже да си носи шала всеки път, щом напуснеше жилището си. Нещо много повече от нагъл смях. Твърде упорито се бе потрудила, за да си го спечели. Сюан закричи по ярките подови плочки, на шарки с цветовете на всяка Аджа, с царствено изящество, небрежно намествайки шала по ръцете си, сякаш искаше да привлече още повече вниманието им върху него. Сюан съвсем не беше от срамежливите.

Тук нямаше пейки, а столове с ниски гърбове, резбовани също като краката на масите, и докато в тяхната трапезария Посветените ядяха това, което е приготвила кухнята, една млада слугиня с Пламъка на Тар Валон на гърдите приклепна пред тях в реверанс, след което зареди какво може да им предложи кухнята с напевен гласец на жена, която го прави често. Докато Посветените се хранеха в тежки гледжосани глинени съдове и трябваше да се обслужват и да мият сами чиниите си, същата слугиня им донесе яденето върху сребърен поднос, в блюда от тънък бял тарабонски порцелан, изрисуван с Белия пламък на Тар Валон по ръбовете. Тарабонският не можеше да се сравни с онова, което се внасяше от островите на Ата-ан Миере, но и никак не беше евтин.

Сюан се оплака, че рибата ѝ била с прекалено много подправки, но остави само костите и се озърна, сякаш си мислеше да си поръча още. Моарейн си беше поръчала гъста супа със зеленчуци и телешко, но разбра, че няма много апетит, и накрая хапна само една филийка черен хляб и изпи чаша чай. Трябваше да се измъкне, но спасение нямаше. Да изостави задачата, възложена ѝ от Амирлинския трон, беше немислимо. Може би Съветът щеше да реши, че планът е неосъществим. Никоя не беше говорила с нея по въпроса, откакто Цутама я попита дали не си е мислила да стане кралица на Кайриен. Можеше така да решат. Нищожна надежда, но по-добро не можеше да измисли.

Щом се върнаха в отсека на Сините, Еадит ги привика в покоите си отново и безцеремонно им връчи по един акредитив в размер от хиляда златни корони.

– Ще получавате същата сума от Кулата всяка година на този ден – отсеке тя, – или ако не сте тук, ще ви се доставят на посоченото от вас място. – Неприязънта от предишната ѝ лекция напълно беше изчезнала. Сега тя се усмихваше с ведра усмивка, ведра и доволна, че е спечелила нови две Сини. – Разходвайте ги разумно. Можете да получите повече, ако се наложи, но не искайте много често, защото ще ви се налага да отговаряте на въпроси в Съвета. Повяравайте ми, да те разпитват в Съвета никога не е приятно. Никога.

Сюан се ококори, като прочете сумата и, колкото и да изглеждаше невъзможно, се ококори още повече, щом се спомена за повече. Малко търговци разполагаха с повече пари за година, а много благородници трябваше да се оправят с далеч по-малко, но Кулата не можеше да си позволи Сестрите да живеят в оскъдица. Слънчевия дворец беше научил Моарейн, че властта

често се усилва от други, които са решили, че вече имаш власт, а показното богатство можеше да го осигури.

Тя самата си имаше банкер, но Сюан вложи акредитива си в Кулата. Баща ѝ през целия си живот не беше спечелил хиляда корони и тя не мислеше да подлага тази сума на каквото и да било риск. Моарейн така и не можа да я убеди да направи като нея. Интересуваше я само безопасността, а банкова къща, толкова стара, че да е заемала пари на Артур Ястребовото крило, не можеше според нея да се сравни с първата банка, основана след Разрушението.

С шала със сините ресни, гордо заметнат на раменете ѝ, Моарейн си нае носилка на големия площад пред Кулата, където огромното множество от минавачи и улични търговци, акробати и жонгльори, музиканти и продавачи на месеници и печени ядки гледаше да се държи на разстояние от огромната сграда. Малко хора се приближаваха на по-малко от сто крачки, освен ако нямаха работа в Кулата или не искаха да поднесат петиция. Двамата носачи, едри мъжаги в тъмнокафяви палта и със спретнато вързани отзад дълги коси, я понесоха гладко по улиците, като предният подвикваше:

– Сторете път за Айез Седай! Сторете път за Айез Седай!

Виковете като че ли не впечатляваха никого и може би никой не им хващаше вяра. Дори с издърпаните и вързани завески, ресните на шала ѝ щяха да останат скрити, освен ако не подпреше неелегантно ръка на перваза на прозорчето. Никой не се отдръпваше по-бързо, отколкото пред викането на фургонджиите, а често пъти и по-бавно, тъй като фургонджиите бяха с дълги камшици и ги използваша най-охотно. Въпреки това много скоро стигнаха до приличащата на малък палат сграда на един широк булевард с високи голи дървета, редящи се по ивицата между двете платна, и мъжете свалиха носилката, за да могат да отворят вратата. Сградата беше в южняшки стил, с висок бял купол и тесни кули в четирите му краища, и с широко мраморно стълбище, водещо към портик с бели колони, но в нея все пак се долавяше известна скромност. Каменните изваяния, с фризове на лозници и листа, бяха добре изработени, но в същото време не претрупани. Никой нямаше да остави парите си в банка, която изглежда бедна, но и никой нямаше да го направи в банка, която харчи прекалено щедро за себе си.

Портиерът с две червени ивици по ръкавите на тъмното палто я преведе с поклони през високата порта и я предаде на скромно облечен лакей, хубав младеж, макар и твърде висок, който мрачно я поведе към кабинета на госпожа Дормейл, слабичка жена с прошарена коса, с цяла педя по-ниска от Моарейн. Баща ѝ беше работил с по-големия брат на Илейн Дормейл, който все още държеше личните ѝ сметки в Кайриен, което улесняваше избора ѝ в Тар Валон.

Лека усмивка цъфна на обикновено строгото лице на госпожа Дормейл, щом видя шала ѝ, и тя просна тъмните си поли в изискан реверанс, нито прекалено къс, нито много дълбок. Но пък тя я беше удостоила със същия реверанс и когато Моарейн беше дошла тук в роклята на Посветена. В края на краищата знаеше колко е оставила Моарейн в банката при първото си пристигане в града, а и още колко бяха изпращали именията ѝ през годините. Все пак усмивката беше искрена.

– Мога ли да поднеса поздравленията си, Моарейн Седай? – каза тя топло и придружи Моарейн до покрития с мека възглавничка стол с висок резбован гръб. – Ще желаете ли греяно вино, или чай? Може би кифлички с мед, или с маково семе?

– Благодаря ви, малко вино е достатъчно – отвърна с усмивка Моарейн. Моарейн Седай. За първи път някой я нарече така и ѝ хареса как звучи.

След като се разпореди на лакея, жената седна на един стол срещу Моарейн, без да пита за разрешение. Не можеш да искаш от банкера си да прекалява с церемониалността.

– Предполагам, че сте дошли да депозирате стипендията си. – Един банкер, разбира се, щеше

да го знае. – Ако искате повече информация, боя се, че изложих всичко, което знам, в писмото, което ви изпратих, и нищо повече не съм научила.

За миг усмивката на Моарейн замръзна. С усилие, тя я размрази и вложи безгрижие в тона си.

– Надявам се да ми го кажете отново. Може да разбере нещо повече, като го чуя на живо.

Госпожа Дормейл леко кимна.

– Както желаете. Преди девет дни при мен дойде един човек, кайриенец, облечен в униформата на капитан от Гвардията на Кулата, и се представи с името Рийс Гортанес. Говореше с много изискан акцент, образован мъж, може би благородник дори, и беше висок, с цели три педи или повече по-висок от мен, и с широки рамене, с воинска осанка. Беше гладко обръснат, разбира се, и лицето му беше с добри пропорции, хубаволик, въпреки белега, дълъг около половин пръст. – С един пръст очерта резка от ъгъла на лявото си око към ухото.

Нито името, нито описанието събудиха нещо в паметта на Моарейн, не че щеше да проговори, ако бяха събудили. Тя махна с ръка на bankerката да продължи.

– Той ми представи заповед, подписана уж и подпечатана от Амирлинския трон, с която ми възлагаше да открия пред него финансите ви. За негово съжаление, познавам добре подписа на Тамра Оспеня, а Бялата кула знае, че никога не бих разкрила банковата тайна на своите клиенти по какъвто и да е повод. Наредих на няколко от лакеите си да го задържат и да го затворят в един празен трезор, след което повиках истинските стражи на Кулата. Съжалявам, че пропуснах възможността да измъкна от него името на господаря или на господарката му, но както знаете, законът на Бялата кула не гледа с добро око на тези неща.

Лакеят се върна с красива сребърна кана и два сребърни бокала на подноса и bankerката замълча, докато не излезе.

– Измъкна се преди да пристигнат стражите – продължи тя, докато наливаше от тъмното вино, ухаещо на подправки. – Въпрос на подкуп. – За миг устата ѝ се изкриви неприязнено и тя поднесе единия бокал на Моарейн с лек поклон. – Заповядах подкупения младеж така да го напердасат, че съм готова да се обзаложа, все още го усеща, когато седне. После го дадох за юнга на един речен кораб, караш леден пипер за Тийр, където ще го оставят на брега без пукнат петак, освен ако не успее да убеди капитанката да го задържи. Погрижих се за това, като я убедих да ми даде заплатата му в аванс. Хубав младеж е. Може и да я е убедил. Мисля, че ѝ се въртеше в ума, когато ми връчи парите.

Моарейн я погледна сдържано над ръба на бокала си и вдигна въпросително вежда. Много се гордееше с външното си хладнокръвие, силно като всичко, което бе проявила, докато я изпитваха.

– Фалшивият капитан на Гвардията наруши закона на Кулата, Моарейн Седай – отвърна прямо bankerката на неизречения въпрос, – и от мен се изискваше да го предам на правосъдието на Кулата, но вътрешните неща предпочитам да ги пазя вътре. Казвам ви го само защото бяхте замесена. Разбирате ли?

Моарейн кимна. Естествено. Някоя банка не можеше да си позволи да се разчуе, че някой от служителите ѝ взима подкупи. Подозираше, че младежът се е отгървал толкова леко само защото е бил нечий син или племенник, иначе можеше сам да заплува по течението на реката. Bankерите не си поплюваха.

Госпожа Дормейл не попита какво знае или мисли Моарейн по въпроса. Не беше нейна работа. Лицето ѝ дори не показа любопитство. Дискретността бе една от причините Моарейн никога да не държи по-големи суми в Кулата. Като новачка, без достъп в града, нямаше да са ѝ нужни, но чувството ѝ за лична дискретност я накара да продължи тази практика и като

Посветена. Законът на Кулата изискваше равно представителство на всяка Аджа в банката на Кулата, а след като вече носеше шала, тя не искаше финансовите ѝ дела да са известни на други Сини, още по-малко на други Аджи, особено след това, което току-що беше чула.

Единствената причина Кулата да е задържала писмото на госпожа Дормейл можеше да е, че Съветът се е надявал да я приспи с мисълта, че са се отказали да я поставят на Слънчевия трон. Но вече бяха направили първите си ходове, или по-скоро, след като трябваше да са предпазливи като крадци, опитващи се да срежат добре пазената кесия на богатата дама, много повече от първите. Достатъчно, за да разгадае намерението им. Нищо друго не можеше да обясни един кайриенец, опитващ се да разбере как харчи парите си. О, Светлина, щяха да го направят, преди да е разбрала какво става, освен ако не измислеше някакъв изход.

Не позволи, разбира се, нищо от това да се изпише на лицето ѝ, само отпиваше от виното си и топлата му сладост се плъзгаше по гърлото ѝ, докато цялата излъчваше ведрост.

– Много добре сте постъпили, госпожо Дормейл, и то в щета на своя дом. Моля, прехвърлете от сметката ми подходящата компенсация. – Съвсем правилно, банкерката отказа на два пъти, поклащайки глава, преди да го приеме с показна неохота, която Моарейн едва забеляза. Светлина, трябваше да намери някакъв изход!

Започна да съставя планове. Не за бягство, а за да бъде готова. Подписа се на акредитива, преди да напусне, и даде указания, при които госпожа Дормейл не показа и сянка на изненада. Навярно защото и тя беше кайриенка, поради което беше свикнала с Даес Дай-мар, а може би защото всички банкери бяха стоици. Навярно имаше за клиенти и други Айез Седай. В такъв случай Моарейн щеше да го научи само ако Сестрите ѝ го кажеха сами. И един гроб беше по-малко дискретен от Илейн Дормейл.

Щом се върна в Кулата, тя поразпита, за да си избере шивачка. Не по-малко от пет Сини посочиха Тамори Алкохи като най-добрата в Тар Валон, а дори тези, които споменаха други имена, признаваха, че Тамори е много добра, тъй че на следващата сутрин двете със Сюан взеха носилки до дюкяна в госпожа Алкохима, като Сюан изропта срещу високата цена. Как пък не! Само един сребърен петак. Струваше ѝ голямо усилие да убеди Сюан да тръгне с нея. Как можеше да си въобразява тя, че четири рокли ще ѝ стигнат? Трябваше да я научи да не бъде толкова стисната.

Шивалнята на госпожа Алкохима, чиито стени бяха покрити с високи рафтове, пълни с топове коприна и фина вълна във всички въобразими цветове, се оказа един от многото големи дюкяни, заемащи наземния етаж на сграда, която сякаш цялата беше на кривини. И подхождаше много добре на Тамори. Тя бе светлокожа като за доманка и пред нея Гитара Морозо щеше да изглежда едва ли не като момче. Когато дойде да ги поздрави – шаловете им с ресни предполагаха, че ще ги посрещне лично – вместо просто да крачи, тя като че ли се рееше изящно между ниските тезгяхи, пълни с дантели и лентички, и манекените, облечени в полудовършени облекла. Половин дузината ѝ помощнички до една се сведоха в дълбок реверанс, все хубави жени, облечени във великолепно скроени мостри на модата от родните им страни, всяка различна, но от страна на майсторката шивачка реверанси нямаше. Тя знаеше мястото си на този свят. Светлозелената ѝ рокля, елегантна и същевременно семпла, говореше добре за дарбите ѝ, въпреки че се впиваше леко скандално в тялото ѝ, извайвайки го по начин, който не оставяше никакво съмнение какво се крие под коприната.

Мечтателната усмивка на Тамори се разшири, щом тя чу поръчката им, и с пълно право. Малко от клиентките ѝ щяха да дойдат за цял гардероб само в едно посещение. Най-малкото, ушири се за Моарейн. С много ръчкане Сюан се съгласи на шест рокли, за да си има по една за всеки ден от неделата с тези, които вече имаше, но ги искаше вълнени. Моарейн си поръча двайсет, половината с разцепени за езда поли и всички – от най-добрата коприна. Можеше да мине и с по-малко, но Съветът можеше да провери. Поръчка за двайсет щеше да ги накара да си мислят, че ще се заседи задълго в Тар Валон.

Двете със Сюан бързо се озоваха в задната стая, където под наблюдението на Тамори шест нейни помощнички ги съблякоха до голо, взеха им мерките и ги заобръщаха насам-натам, та да може шивачката да види над какво трябва да поработи. Почти при всички други обстоятелства това щеше да смуги Моарейн до смърт. Но това се правеше за шивачка и тук беше голямата разлика. После дойде ред да им покажат плата, за избор. Тамори знаеше какво означават ресните на шаловете им и преобладаваха отсенките на синьото.

– И не забравяйте, искам прилични рокли – напомни Сюан. – Високи деколтета и нищо прекалено впито. – Последното – с многозначителен поглед към облеклото на Тамори. Моарейн едва не изстена. Дано Светлината да не позволи Сюан да продължи по този начин!

– Мисля, че това е може би прекалено светло за мен – измърмори Моарейн, когато едно високо русокосо момиче в зелено и със срязано на квадрат деколте, показващо прекалено много гръд, надипли по тялото ѝ небесносиня коприна. – Мислех си за кайриенския стил, без цветовете на Дома или бродерия – предложи тя. Никога нямаше да понесе цветовете на Дамодред в Кулата.

– Кайриенска кройка, разбира се – каза Тамори и потупа замислено с палец пълничката си устна. – Това ще ви стои много добре. Но този цвят стои чудесно на светлата ви кожа. Половината ви рокли трябва да са в светъл тон, а половината – с вземо. Търсите елегантност, а не простота.

– По четвъртинка от всяко, може би? – Кайриенската кройка ѝ стояла добре? Тази да не би да намекваше, че не би могла да носи доманска рокля? Не че щеше да го направи. Тоалетът на Тамори беше направо неприличен! Но все пак, въпрос на принцип.

Шивачката поклати глава.

– Поне една трета в светли тонове – отрязва тя твърдо. – Поне. И половината с бродерия. – Леко намръщена, тя отново потърка устната си с палец.

– Една трета, и половината – отстъпи Моарейн, преди жената да е вдигнала още по-високо, както, изглежда, се канеше. С добрите шивачки винаги всичко се свеждаше до преговори. Какво пък, можеше да изтърпи малко бродерия.

– Имате ли нещо по-евтинко, госпожо Алкохима? – запит Сюан, поглеждайки намръщено фината синя вълна, с която я бяха заматнали. Светлина, питаше за цени! Нищо чудно, че момичетата около нея изглеждаха скандализирани.

– Ще ни извините ли за минутка, Тамори? – каза Моарейн и след като шивачката кимна, подаде парчето коприна на андорското момиче и припряно придърпа Сюан настрана.

– Слушай ме, Сюан, и недей да спориш – зашепна ѝ бързо – Не трябва да караме Тамори да чака дълго. Не питай за цени; тя ще ни каже колко струва, след като си направим избора. Тук нищо не може да се купи евтино, но роклите, които шие Тамори, ще те направят да приличаш на Айез Седай точно толкова, колкото и шалът. И тя е Тамори, а не госпожа Алкохима. Трябва да спазваш приличието, иначе ще помисли, че ѝ се подиграваме. Но се опитай да помислиш за нея като за Сестра, която стои малко по-високо от теб. Малко зачитане е необходимо. Съвсем мъничко, но тя ще ти каже по-скоро какво да носиш, вместо да те пита.

Сюан се навъси през рамо към доманката. Светлина! Навъси се!

– И проклетият обущар ли ще ни каже какви пантофи да си купим, за да ни вземе толкова, с колкото може да се купят петдесет нови мрежи?

– Не – отвърна нетърпеливо Моарейн. Тамори само си беше вдигнала едната вежда, но лицето ѝ беше като буреносен облак. Смисълът на тази вдигната вежда беше ясен като най-чистия кристал. Вече бяха накарали шивачката да чака твърде дълго и това щеше да си има

цена. А и онова въсене! Зашепна колкото може по-бързо: – Обущарят ще ни направи каквото поискаме и с него ще можем да пазарим цената, но не прекалено, ако държим да си свърши работата най-добре. Същото е с ръкавичаря, с чорапчията, с шивачката на долни ризи и всичко останало. Само се радвай, че двете нямаме нужда от фризьорка. Най-добрите фризьорки са истински тиранки, а за парфюмеристките да не говорим. – Сюан се изсмя, сякаш това бе шега, но все някой ден щеше да го разбере, ако седнеше на фризьорка, без да знае как ще ѝ подредят косата, докато фризьорката не свърши и не я накара да се погледне в огледалото. Така поне ставаше в Кайриен.

След като се разбраха за цветовете, както и за формите на бродерията – тук също бяха нужни преговори, както и по кои рокли точно да се бродира – все пак се наложи да се задържат още, докато се скрои първата рокля и я тропосат по тях, задача, която Тамори изпълни ловко, с пристегнатата на кръста ѝ възглавничка с топлийки. Моарейн скоро разбра каква щеше да е цената за това, че я накараха да чака. Тъканта, която закарфичваше за Моарейн, беше по-светла и от небесносиньото, по-скоро бяло в синкав оттенък, а по начина, по който карфичеше тъмната вълна на Сюан, щеше да ѝ стои почти толкова прилепнала по бюста и бедрата, колкото собствената ѝ дреха. Можеше и по-лошо да бъде. Шивачката „без да иска ги боцна по десетина пъти и настоя да закарфичи всяка отделна рокля. А Моарейн беше сигурна, че първите ѝ рокли до една щяха да бъдат във възможно най-светлите тонове.

Когато Тамори спомена цената, след като смъкнаха от тях тропосаните дрехи, Сюан се оцъкли, но поне си замълча. Щеше да се научи. В град като Тар Валон една златна корона за вълнена рокля и десет за копринена беше съвсем разумна цена за шивачка с качеството на Тамори. За всеки случай Моарейн измърмори, че са готови да доплатят щедро за бърза изработка. Иначе можеше нищо да не получат месеци наред.

Преди да си тръгнат, каза на Тамори, че е решила за още пет рокли за езда, във възможно най-строгия кайриенски стил, което значеше тъмно, макар да не се изрази точно така, всяка с по шест ивици през гърдите в червено, зелено и бяло, далеч по-малко от онова, на което имаше право. Изражението на доманката не се промени от това доказателство, че е доста нископоставен представител на благороден дом. Да шиеш за Айез Седай бе равносилно на това да шиеш за Върховен трон или може би за владетел.

– И ще ми трябват бързо, моля – каза ѝ Моарейн. – И не ни ги пращайте. Някой ще дойде да ги вземе.

– Мога да обещаая, че те ще са последни, Айез Седай.

О, да; първите ѝ рокли щяха да са светли. Но втората част от плана ѝ беше изпълнена. Засега беше толкова готова, колкото можеше да е.

Глава 14

Промени

Сестрите, които бяха казали, че има почти още толкова да се учи след спечелването на шала, колкото преди, много скоро се оказаха прави. Моарейн и Сюан бяха изучавали сложните обичаи на Бялата кула като Посветени, особено онези, които бяха съществували толкова дълго, че имаха силата на закон, както и наказанията за нарушаването им. Сега Рафела и други отделяха цели часове, за да ги запознаят с дългия списък от обичаи на Синята Аджа, наложени от над три хиляди години. Всъщност Сюан помнеше повечето от онова, което Рафела им наговори при първото им влизане в Синия отсек, а Моарейн трябваше доста да се потруди, за да я догони. Щеше да е позор да получи наказание за нещо толкова дребно, като да не носиш червено в кулата. Червени геми бяха позволени, както и огнекапки или рубини, или гранат, но цветът беше забранен в облеклото, въпрос на някаква отдавнашна вражда между Сините и Червените, толкова стара, че всъщност никоя от двете Аджи не беше сигурна какво я е причинило или кога. Оттогава Сините и Червените често се

противопоставяха и понякога бяха докарвали Съвета почти до задънена улица.

Самата идея за неприязън между Аджите я стъписваше, но съществуваха и други противопоставяния. Докато Зелените и Сините помнеха малко раздори в единогласието си от няколко столетия насам, по отношение на други Аджи положението бе по-различно. В момента съществуваше леко напрежение с Белите, по причини известни само на Белите, и малко по-силно с Жълтите, като Сестрите от всяка Аджа обвиняваха другите, че са се месили в действията им в Алтара някъде преди стотина години. Обичаят строго забраняваше намесата в делата на друга Сестра и това донякъде облекчаваше обичайното зачитане. Поне извън Кулата. А имаше и обрати. Например Кафявите подкрепяха Белите срещу Сините, но подкрепяха Сините срещу Жълтите. Поне засега. Тези неща можеха да траят с векове или да се променят с едно мигване на окото. Също така, налагаше се да научат какви противоречия съществуват между други Аджи, колкото бяха известни. Всичко това приличаше на безбройни клопки, заложили и чакащи да стъпиш непредпазливо или да изтървеш някоя неподходяща дума. Светлина, пред това заплетено кълбо Даес Дай-мар приличаше на детска игра!

Сюан изслушваше изрежданията ѝ всяка нощ, също както го бяха правили като новачки и Посветени, и тя също изслушваше Сюан, макар да нямаше смисъл. Сюан никога не правеше грешки.

Започнаха отново да изучават Силата, като Лелейн, Натасия и Аная се редуваха с тях, учеха ги на Стражническата връзка и на други сплитове, несподеляни с Посветени, в това число и няколко, известни само на Сините. На Моарейн това ѝ се стори много интересно. Щом Сините включваха сплитове в тайните на своята Аджа, то със сигурност и други Аджи правеха същото, а щом го правеха Аджите, може би го правеха и отделните Сестри. В края на краищата и тя си имаше една тайна, първата, която бе научила преди да дойде в Тар Валон, и много грижливо я беше прикрила от Сестрите. Бяха разбрали, че искрата вече е разпалена в нея, но тя им каза само за паленето на свещи и правенето на топки от светлина, за да си намери пътя в тъмното. Никой не можеше да преживее в Слънчевия дворец, без да се е научил да пази тайни. Дали и Сюан си нямаше тайни сплитове? Но такъв въпрос не можеш да зададеш дори на най-добрата си приятелка.

Макар вече да разбираше достатъчно от сайдар, за да се учи бързо, нещата просто бяха твърде много за един ден или за неделя. Моарейн поне не можеше да се справи с всичко. Методът на пренебрегване на топлина или студ се оказа хитрост, свързана с духовно съсредоточаване, съвсем проста, след като я научиш, или така поне заяви Натасия.

– Умът трябва да е спокоен като повърхността на езеро при пълно безветрие – заговори тя педантично, все едно че изнасяше лекция в клас. Бяха в нейното жилище, където почти всяка плоска повърхност беше покрита с фигурки, малки ваяния и рисувани миниатюри. Уроците винаги се взимаха в стаите на учителката. – Съсредоточаваш се в една точка зад пъпа си, в центъра на тялото си, и започваш да дишаш с постоянна честота, но не както обикновено. Всяко вдишване трябва да става за абсолютно един и същ отрязък от време, както и всяко издишване, след което, за същия отрязък от време, не дишаш. След време това ще става съвсем естествено. Когато дишаш така и си съсредоточена по този начин, умът ти скоро се откъсва от външния свят, вече преставя да забелязва топлината или студа. Можеш да вървиш гола във виелица или през пустиня, без да трепериш или да се потиш. – Натасия отпи от чая и се засмя, а тъмните ѝ очи намигнаха. – Измръзването и слънчевото изгаряне все пак ще ти създават трудности, дори след време. Само умът е наистина откъснат, тялото в много по-малка степен.

Наглед просто, но дори след повече от неделя съсредоточението на Моарейн можеше да се изплъзва всеки момент, докато седеше на вечеря или вървеше по някой коридор, и тя изведнъж ахваше, щом студът нахлуеше и я захапеше три пъти по-силно, отколкото преди да е започнала медитацията. Всички тези ахкания привличаха погледите на други Сестри.

Много се боеше, че ще си създаде репутация на смахната. И на вечно изчервяваща се. Трудно щеше да го понесе. Излишно беше да се казва, че Сюан схвана номера в самото начало и никога вече не трепереше от студ, доколкото можеше да забележи Моарейн.

Празникът на светлините бележеше началото на новия годишен цикъл и в продължение на два дни всеки прозорец в Тар Валон светеше ярко от здрач до изгрев. Слугите влизаха в стаи, неизползвани от столетия, за да запалят лампи и да ги поддържат горящи през двата дни. Беше радостно празненство, с шествия на граждани, понесли лампи по загърнатите от нощта улици, и с весели събирания, които често траеха чак до заранта дори и в най-бедните домове, но изпълваше Моарейн с тъга. Стаи, неизползвани от столетия. Бялата кула се стапяше, а тя не виждаше какво може да се направи по въпроса. Но пък щом жени, носили шала от двеста години или повече, не можеха да намерят решение, защо тя да може?

Много Сестри получаваха красиво изписани покани за балове по време на празника и доста от тях приемаха. Една Айез Седай можеше да обича танците като всяка друга жена. Моарейн също получи покани, от кайриенски благородници от две дузини Домове и почти толкова търговци, достатъчно заможни, за да търкат рамене с благородничеството. Само плановите на Съвета за нея можеха да са събрали толкова много властни кайриенци в града по едно и също време. Тя хвърляше твърдите бели картички в огнището, без да им отговори. Опасен ход в Даес Дай-мар, не можеше да се разбере как ще се изтълкува, но тя не играеше Играта на Домове. Тя се криеше.

Изненадващо, първите им рокли бяха донесени рано на първия ден на празника. Или Тамори гореше от нетърпение да си получи обещаното доплащане, или по-вероятно, бе помислила, че облеклата ще им трябват за празненствата. Дойде с две от помощничките си да види дали ще се наложи преправяне, но не се налагаше. В работата си Тамори беше великолепна. Моарейн обаче се оказа права. Най-тъмната от нейните шест беше съвсем мъничко по-тъмна от небесносиньото, а бяха бродирани само две, което значеше, че почти всички останали щяха да са с вземо. Щеше да ѝ се наложи да задържи вълнените, дадени ѝ от Аджата, малко по-задълго. Добре поне, че всичките ѝ рокли за езда щяха да са тъмни. Дори Тамори не можеше да настоява за рокля за езда в прекалено светъл тон. Роклите на Сюан, само една от които разцепена за езда, нагледно показваха елегантността, на която бе способна Тамори, въпреки че бяха вълнени, но доста силно подчертаваха бюста и бедрата. Сюан се направи, че не го забелязва, или навярно си беше така. Сюан не разбираше много от облекло.

Някои неща не бяха лесни и за Сюан. Всеки ден се връщаше от апартамента на Цеталия с все по-сковано лице. Всеки ден ставаше все по-докачлива и раздразнителна, но отказваше да сподели какъв е проблемът, даже се сопваше на Моарейн, когато тя почнеше да я разпитва по-настойтелно. Това беше тревожно; можеше да изброи на пръстите на едната си ръка и да ѝ останат пръсти случаите, в които Сюан ѝ се беше ядосвала през последните шест години. В деня, в който Тамори им донесе роклите обаче, Сюан дойде за чай в жилището ѝ, преди да слязат за вечеря, но вместо да си вземе чашка, се смъкна в креслото с облегалките, резбовани на листа, и скръсти сърдито ръце под гърдите си. Лицето ѝ изобщо не беше сковано, а очите ѝ грееха като сини пламъци.

– Опази сепия проклета отровна тепърва ще ме умори – заръмжа тя. Тази половин неделя беше изстъргала и последните остатъци от усилията на Сестрите да ѝ оправят езика. – Рибешки черва! Очаква от мен да ѝ скачам като хвърляща хайвер червеноперка! Аз не съм подскачала толкова бързо даже когато бях... – Изохка и оцъкли очи, щом Първата клетва я стисна за гърлото. Закашля се с пребледняло лице и се затупа с юмрук по гърдите. Моарейн припряно ѝ наля чашка чай, но минаха няколко минути, докато Сюан се съвземе, за да може да пие. Умът ѝ сигурно беснееше, че се е отгървала на косъм.

– Добре де, не и като Посветена поне – промърмори тя, след като можеше отново да говори. – Щом пристигна и почва: „Намери ми това, Сюан“, „Направи онова, Сюан“ и „Още ли не си свършила, Сюан? Цеталия щрака с пръсти и проклета да съм, ако не очаква да скачам.

– Нещата просто са такива – каза разсъдливо Моарейн. Положението можеше да е много лошо, но Сюан явно беше променила мнението си по този въпрос, а не искаше отново да започват спор. – Няма да трае вечно, пък и едва шепа Сестри стоят толкова високо над нас.

– Лесно ти е да го кажеш – изръмжа Сюан. – Нали проклетата Цеталия не ти щрака на тебе с пръсти.

Вярно беше, но това съвсем не означаваше, че нейната задача е по-лесна. Новите уроци ѝ оставяха малко свободно време. Беше се надявала, че разпределянето на помощите ще ѝ позволи да потърси из лагерите, но вместо това всяка сутрин седеше по два-три часа в една стая без прозорци, на осмото ниво на Кулата, с големина само колкото да се събере простичкото писалище и два стола с прави гърбове. Месинговите лампи с огледала в четирите ъгъла хвърляха добра и много необходима светлина. Без тях стаята щеше да е тъмна като посред нощ. Там може би беше работил някой старши чиновник, но който и да беше, не бе оставил никакъв отпечатък от себе си. Само мастилница, поднос с писалки, бурканче с пясък и малка бяла паничка с алкохол за почистване на писалките стояха на масата, а белите каменни стени бяха голи.

Значително по-голямата външна стая беше пълна с редици високи тесни писалища и високи столове, но веднага щом тя се появеше, чиновниците оформяха опашка, която тръгваше от нейното писалище и почти обикаляше в кръг тяхната стая, за да ѝ носят списъци с жени, които са получили парите, и доклади за уредени изпращания на помощите на жени, които вече са напуснали. Броят на докладите беше отчайващ. Малко лагери бяха останали, а и последните се топяха като слана на слънце. Никой от чиновниците не сядаше на другия стол, само стояха чинно, докато не прочете всяка страница и не подпише долу за одобрение, след което приклякваша или се покланяха и отстъпваха на следващия без нито дума. Много скоро тя започна да си мисли, че наистина е възможно да се умре от скука.

Опита се да ги накара да уредят разпределението по-бързо – огромните ресурси на Кулата можеха да го постигнат за не повече от неделя, със сигурност; Кулата държеше още стотици чиновници – но чиновниците си работеха на своя скорост. Дори сякаш я позабавиха след предложението ѝ да се разбързат. Помисли си дали да не помоли Тамра да я освободи от задачата, но защо да се въвлича в безсмислено усилие? Какъв по-добър начин да я задържат в окови в Тар Валон, докато не узреят замислите на Съвета? Скука и безсилие. Все пак тя си имаше своя план. Това ѝ помагаше малко. Ако лошото станеше още по-лошо, щеше да избяга, каквото и наказание да ѝ донесеше това. Всяко наказание беше някъде в бъдещето, пък и все някога щеше да свърши. Слънчевият трон щеше да е доживотна присъда.

В деня след Празника на светлините Елид бе призована за изпитанието си, въпреки че Моарейн го научи след това. Красивата Посветена, която искаше да стане Зелена, не успяла да излезе от тер-ангреала. Не го обявиха – Бялата кула никога не изтъкваше провалите си, а жена, загинала по време на изпитанието си, се смяташе в Кулата за голям провал. Елид просто изчезна и вещите ѝ бяха прибрани. Имаше ден за траур обаче и Моарейн си сложи бели панделки в косата, и си завърза по една дълга бяла копринена кърпа на всяка ръка – висяха до китките. Никога не беше харесвала Елид, но жената заслужаваше да поскърби за нея.

Не всяка Сестра, достатъчно могъща, за да ги накара да подскочат, проявяваше желание да го прави. Елайда ги отбягваше или поне не я видяха повече, преди да разберат, че се е върнала в Андор. Все пак тази вест им донесе облекчение. Елайда стоеше толкова високо, колкото двете щяха да са някой ден, можеше да превърне живота им в мизерия почти толкова, колкото го беше правила, докато бяха новачки и Посветени. Сигурно и повече. Дребните шетни, които новачките и Посветените приемаха като нещо очаквано, щяха да са почти наказание за тях като Айез Седай. Може би повече от „почти“.

Лелейн, която стоеше високо колкото Елайда и беше Заседателка от глава до пети, ги поканя

няколко пъти на чай, за да облекчи напрежението от първите недели, както се изрази. Сюан се оправяше с нея много добре, макар че Моарейн леко се изнервяше от пронизващия ѝ поглед. Винаги ѝ се струваше, че Лелейн знае за нея повече, отколкото разкрива, че пред нея не можеш да имаш тайни. Но от друга страна, Сюан като че ли не можеше да разбере защо Моарейн харесва Аная. Не беше заради Цяра. Аная беше топла и открита и те караше да се чувстваш все едно, че накрая всичко ще свърши добре. Моарейн смяташе, че след време ще стане с нея почти толкова близка приятелка, колкото с Леане, макар и не колкото със Сюан.

Това приятелство с Леане продължи точно оттам, откъдето беше прекъснато, за нея, както и за Сюан, и въвлече със себе си Адайн Канфорд, пълничка синеока жена с къса черна коса, която не проявяваше и намек за арогантност, нищо, че беше андорка. Тя, разбира се, не беше много могъща в Силата. Преценката за това наистина започваше да се превръща във втора природа за Моарейн. Подновяваха познанства със Сестри от други Аджи, които бяха Посветени заедно с тях, и откриваха, че в някои случаи приятелството се съживява само с няколко разменени думи, докато в други просто се свежда до добри чувства; трети жени пък бяха прекалено свикнали с пропастта между Айез Седай и Посветена, за да я затворят тепърва, след като вече и те носеха шала. Приятелките облекчаваха много тежести, дори да не го съзнаваха.

Приятелки или не, но дните течаха бавно като ледник. Мейлин най-сетне напусна Кулата, после Керени, а след нея Айша, Лудис и Валера, но облекчението на Моарейн, че търсенето най-сетне е подновено, се затъмняваше от огорчението, че я държат извън него. Сюан започна да се интересува все повече от работата си – дотолкова, че оплакванията ѝ взеха да звучат по-скоро формално. Тръгваше за жилището на Цеталия по-рано, отколкото се налагаше, и често оставаше там до втората или третата смяна за вечеря. Моарейн не разполагаше с такъв буфер. Кошмарите ѝ продължаваха – за бебето в снега и за безликия мъж, и за Слънчевия трон, макар и не толкова често. Но бяха все така лоши. Тя махна повечето дантела и диплички от стаите си, за което беше нужно само едно посещение на възглавничарка и малко изчакване, докато се сменят по две – по три. Не всички, заради явното, макар и мълчаливо разочарование на Аная, тъй че леглото ѝ си остана океан от пяна, при което Сюан се изкиска от радост. Но повечето време Моарейн прекарваше в другите стаи, тъй че леглото можеше да го изтърпи. След многобройни усилия успя да изпече баница, без да я изгори съвсем, но Аелдра отхапа само един залък и лицето ѝ позеленя. Сюан поднесе рибник, за който сивокосата Сестра се произнесе, че бил много вкусен, само дето час след това тичаше до нужника и имаше нужда от Цяр. Никога не ги обвини, че са го направили нарочно, а и не бяха го направили, но Аная и Кайрен решиха че е чудесна отплата за алчността.

Само една неделя след Елид Шериам бе изпитана и мина. Технически Сюан се падаше най-младата Синя, макар и на косъм, но Цеталия отказа да се лиши от услугите ѝ дори за няколко часа, тъй че на Моарейн се падна честта да постави шала на раменете на русокосата салдейка, когато на другия ден избра Синята, и да я придружи, цялата засияла, до отсека на Сините за посрещането. Където Сюан успя да се вреди за шестата целувка. Шериам готвеше много добре и обичаше да пече баници.

Беше Денят за размисъл в Кайриен, но Моарейн не можеше да се вгълби в своите грехове и провали. Двете със Сюан си бяха спечелили нова приятелка, за която се бояха, че са изгубили може би за година. Сюан дори предложи да въведат Шериам в тяхното издирване и да я разубеди ѝ струваше няколко часа. Не че Моарейн се опасяваше, че Шериам ще ги издаде пред Тамра, но Шериам беше една от най-големите клюкарки сред Посветените. Никога не казваше това, което е обещала да пази в тайна, но нямаше да може да устои да подхвърли тук-там по някоя недомлъвка за такава сочна тайна, недомлъвка, че си има някаква тайна, и Сюан трябваше да го знае много добре. Оставиш ли се други да разберат, че си имаш тайна, все някой ще я научи – това си беше природен факт. Понякога Сюан просто не разбираше значението на думичката „предпазливост“. Понякога ли? Никога.

Някои Сестри започнаха да говорят за възраждане в Кулата, при толкова много преминаващи за шала за такъв кратък срок, и че може би още една-две щели да минат много скоро. По обичай никоя не споменаваше за Елид, но Моарейн си мислеше за нея. Една мъртва жена и три издигнати за шала в продължение на две недели, но единствената новачка, изпитана за Посветена през това време, се беше провалила и я изгониха, а нито име не беше добавено в книгата на новачките, докато над двайсет новачки, твърде слаби, за да стигнат изобщо някога до шала, бяха отпратени. При тази скорост празните стаи щяха да останат неизползвани още столетия. Докато всички не станеха незаети. Сюан се опитваше да я утеши, но как можеше да е щастлива, щом Бялата кула беше обречена да се превърне паметник на мъртвите?

Само след три дни Моарейн съжали, че не бе спазила ритуалите за Деня на размисъла, както се полагаше. Не беше суеверна, но пренебрегването му винаги носеше лош късмет на този, който държеше на традицията, или така поне казваха. Беше на втората смяна за закуска, похапваше бавно от кашата и мислеше за предстоящото скучно изтезание с чиновниците, когато Рима Галфри се плъзна в трапезарията. Елегантна в зелената си рокля на жълти ивици, ниска почти колкото Моарейн, тя не беше от онези, пред които Моарейн трябваше да показва зачитане, но имаше царствена осанка, подчертана от рубините в косата ѝ като корона и леко посърналото лице, типично за Жълтите. Изненадващо, тя запрече Въздух и Огън, за да усили гласа си и да се чуе ясно във всяко кътче на залата.

– Тази нощ Тамра Оспеня, Пазителката на Печатите, Пламъкът на Тар Валон, Амирлинския трон, почина по време на сън. Дано Светлината греє над душата ѝ. – Гласът ѝ беше съвършено овладян, все едно че обявяваше, че днес ще вали дъжд, и изчака само колкото да огледа всички с хладен поглед, за да се увери, че думите ѝ са се утаили, преди да напусне.

По другите маси веднага забръмчаха, но Моарейн остана да седи поразена. Айез Седай умираха преждевременно толкова често, колкото и всеки друг, а много Сестри не линееха с години – смъртта ги спохождаше при външно безукорно здраве, – но това беше толкова неочаквано, че я удари като чук по главата. Светлината дано освети душата на Тамра, замоли се тя мълчаливо. Светлината дано освети душата ѝ. Със сигурност щеше да я освети. И какво щеше да стане сега с търсенето на момченцето? Нищо, разбира се. Избраните от Тамра търсачки щяха да си знаят задачата; щяха да уведомят новата Амирлин за задачата си. Може би новата Амирлин щеше да я освободи от собствената ѝ задача, ако се обърнеше към нея преди Съветът да я уведоми за плановете си.

Самоотвращението я жегна в сърцето и тя блъсна настрана купата с каша, изведнъж останала без апетит. Жена, на която се възхищаваше с цялата си душа, беше умряла, а тя си мислеше за изгодата от това! Даес Дай-мар, изглежда, наистина се е просмукала в костите ѝ, а също и мракът на Дамодред.

За малко да помоли Мириън за наказание, но Наставницата на новачките може би щеше да ѝ наложи нещо, което да я задържи за по-дълго в Тар Валон. Мисълта за това само усили чувството ѝ за вина. Затова реши да се самонакаже. Само една рокля беше най-близо до бялото за траур, синьото, толкова светло, че по-скоро приличаше на бяло със синкав оттенък, и за погребалния ритуал за Тамра тя си облече точно нея. Тамори я беше избродирала отпред и отзад, и на ръкавите с тънки, изкусни сини бримчици, които изглеждаха съвсем невинни, докато наистина не я облечеш. Тогава изглеждаше толкова просташки вулгарна, колкото и дрехата, която носеше шивачката. Не, не изглеждаше – беше. Доплака ѝ се, щом се видя в огледалото.

Сюан примига, като я видя в коридора.

– Ти наистина ли искаш да носиш това? – Прозвуча все едно, че ядушат. Беше вързала дълги бели лентички по косата си и още по-дълги около ръцете. Айез Седай никога не се обличаха в пълен траур освен Белите, но те не го приемаха така.

– Понякога е нужно наказание – отвърна Моарейн и бавно намести шала си над сгъвките на

лактите, а Сюан не попита повече. Имаше въпроси, които можеш да зададеш, и въпроси, които не можеш. Строг обичай. И въпрос на приятелство.

Заметнати с шаловете си, всички Сестри, пребиваващи в Кулата, се събраха на закътаната полянка в обраслата с дървета част на терена на Кулата; тялото на Тамра беше увито в синя плащаница. Утринният въздух беше повече от прохладен – Моарейн си даде сметка за това, въпреки че не трепереше. Дъбовете наоколо все още бяха голи под сивото небе, а дебелите им извити клони бяха подходяща рамка за погребален ритуал. Облеклото ѝ привлече не едно повдигане на вежди, но неодобрението на Сестрите бе част от самонаказанието ѝ. Умъртвяването на духа винаги се изтърпяваше най-трудно. Странно, всички Бели носеха лъскави черни лентички, но това трябваше да е обичай на тяхната Аджа, защото не предизвика никакво мръщение или зяпване от страна на другите Сестри. Сигурно го бяха виждали преди. Всяка, която пожелаеше, можеше да изрече молитва или няколко думи в памет на покойницата и повечето го сториха. От Червените говориха само Заседателките, и то едва по няколко думи, но и това сигурно беше някакъв обичай.

Моарейн събра сили и пристъпи напред – съзнаваше, че всички погледи ще се съсредоточат върху нея. Най-тежкото за изтърпяване.

– Дано Светлината да освети душата на Тамра толкова ярко, колкото тя заслужи, и дано намери подслон в ръката на Създателя до своето прераждане. Светлината дано ѝ прати сияйно прераждане. Не мога да се сетя за друга жена, на която да съм се възхищавала повече, отколкото на Тамра. Все още ѝ се възхищавам и я почитам. И ще я почитам винаги. – Сълзи бликнаха в очите ѝ, но не от унижението, което я бодеше като тръни. Изобщо не беше познавала добре Тамра – новачките и Посветените не можеха да опознаят добре никоя Сестра, още по-малко Амирлинския трон – но, о, Светлина, колко щеше да ѝ липсва!

Според желанието на Тамра тялото ѝ бе погълнато от потоци на Огън и пепелта ѝ беше пръсната над Бялата кула от Сестрите на Аджата, от която беше издигната, Аджата, в която се връщаше след смъртта си. Моарейн не беше единствената плачеща. Ведростта на Айез Седай не можеше да бъде броня срещу всичко.

През останалата част от деня тя продължи да носи позорната рокля, а същата нощ я изгори. Никога вече нямаше да може да я погледне, без да си спомни преживяното.

Докато изберат нова Амирлин, в Кулата властваше Съветът, но в закона имаше много стриктни ограничения, за да не може това положение да продължи дълго, и до вечерта след погребението Сивите издигнаха Сиерин Ваю. В деня, в който една Амирлин получи епитрахила и жезъла, от нея се очакваше да направи опрощения и да отмени наложени наказания. Нищо подобно не дойде от страна на Сиерин, а в продължение на половин неделя всички чиновници мъже в Кулата бяха освободени безпрекословно под предлог, че флиртували с новачки или Посветени, или заради „неуместни погледи и изражения“, което можеше да означава какво ли не. Отидоха си дори мъже, чиито внуци си имаха деца, а и мъже, които изобщо не си падаха по жени. Никакъв коментар не последва обаче. Никоя не смееше да каже нищо, не и когато то можеше да стигне до ушите на Сиерин.

За една година три Сестри бяха изгонени от Тар Валон, а на два пъти Моарейн беше принудена да присъства с останалите в Двора на изменничките, за да гледа как съблякоха една Айез Седай, разпънаха я на триъгълника и я биха с брезови пръчки, докато не започна да вие. Преграда, оформена със Силата като бляскав сив купол над Двора, задържаше врясъците ѝ и те затиснаха Моарейн, задушиха и мисъл, и дъх. За първи път от цяла неделя тя загуби съсредоточението си и затрепери от студ. И не само от студ. Боеше се, че тези писъци ще отекват в ушите ѝ още дълго, будна или насън. Сиерин гледаше и слушаше невъзмутимо.

Новата Амирлин сама избираше своята Пазителка, разбира се, и можеше да избере нова Наставницата на новачките, ако поиска. Сиерин беше направила и двете. Странно, но

Амайра, дебелията жена, чиито дълги плитки с мъниста се люшкаха, докато размахваше с охота брезовите пръчки, беше Червена, както и новата Пазителка, Дюара. Нито законът, нито обичаят повеляваха Пазителката или Наставницата на новачките да е от бившата Аджа на Амирлин, но това се очакваше. Макар че, от друга страна, според клюката Сиерин бе поднесла голяма изненада, когато избрала Сивата вместо Червената. Моарейн не смяташе, че някоя от търсачките на Тамра ще каже на Сиерин за издирването на детето.

В деня след втория бой с пръчки тя се представи в предверието на кабинета на Амирлин, където Дюара седеше вкочанена зад писалището си с увития около врата ѝ една педя широк червен шарф. Тъмната ѝ рокля беше толкова нашарена с пурпур, че спокойно можеше цялата да мине за пурпурна. Дюара беше доманка, стройна и красива, с педя и половина по-висока от Моарейн, но в пълните ѝ устни се долавяше някаква злоба, а очите ѝ непрекъснато търсеха недостатъци. Моарейн си напомни, че ако го нямаше червения шарф, Дюара щеше да подскача, ако тя ѝ зашрака с пръсти, стига да поиска. Тъкмо си отвори устата, когато вратата към кабинета на Амирлин се отвори с трясък и Сиерин влезе с лист в ръката.

– Дюара, трябваш ми да... е, ти какво искаш? – Последното го изджавка на Моарейн, която чинно приклепна в реверанс толкова дълбоко, колкото новачка, и целуна пръстена с Великата змия на дясната ръка на Амирлин, преди да се изправи. Този пръстен беше единственият накит на Сиерин. Епитрахилът ѝ със седемте ивици беше на половината ширина от шарфа на Дюара, а роклята ѝ от тъмносива коприна беше със семпла кройка. Бе доста пълна и кръглото ѝ лице сякаш бе създадено за веселие, но носеше маска на мрачна неумолимост, като изваяна на лицето ѝ. Моарейн едва можеше да погледне в очите ѝ. Сурови очи.

Устата ѝ пресъхна и тя едва устоя да не потръпне от студа, който изведнъж ѝ се стори сякаш по-лют и от най-лютата зима, но и бързите упражнения за спокойствие не доведоха до необходимото хладнокръвие. Беше научила доста за Сиерин от клюките за новата Амирлин. Спомни си само едно и то я прониза най-много, като остър нож в сърцето. За Сиерин собствената ѝ гледна точка за закона беше закон и в него не можеше да се намери и трошица милост. Също като в нея.

– Майко, моля да бъда освободена от задълженията си, свързани с раздаването на помощите.
– Гласът ѝ бе спокоен, слава на Светлината. – Чиновниците си изпълняват задачата с възможната бързина, но задължението да се редят на опашка, та нещата да се одобряват от Сестра, само ги лишава от работно време.

Сиерин нацупи устни все едно, че беше ухапала кисела слива.

– Щях веднага да спра тези помощи, ако това не поставяше Кулата в лоша светлина. Какво глупаво пилеене на пари! Много добре: чиновниците ще носят за подпис документите си на друга. Някоя Кафява може би. Те си падат по такива неща. – Сърцето на Моарейн полетя, преди Амирлин да добави: – Ти, разбира се, ще останеш в Тар Валон. Както знаеш, много скоро ще ни потрябваш.

– Както кажете, Майко – отвърна Моарейн и сърцето ѝ потъна в стомаха, а после – и до глезените, след този кратък полет. Отново се сведе в дълбок реверанс и отново целуна пръстена на Амирлин. С жени като Сиерин по-добре да не си играеш със съдбата.

Когато се прибра, Сюан я чакаше. Приятелката ѝ се наведе над масата с очакване и я изгледа питащо.

– Освободена съм от помощите, но ми се заповяда да остана в Тар Валон. „Както знаеш, много скоро ще ни потрябваш“. – Мислеше, че подражава съвсем точно на гласа на Сиерин, но думите ѝ бяха пропити с горчицина.

– Рибешки черва! – измърмори Сюан. – Какво ще правиш сега?

– Ще изляза да поюздя. Знаеш къде ще бъда и реда.

Сюан затаи дъх.

– Светлината дано те опази – най-сетне промълви тя.

Нямаше смисъл да се чака, тъй че Моарейн се преоблече в рокля за езда – Сюан ѝ помогна да го направи по-бързо. Роклята беше в подходящо тъмносиньо, с няколко обрасли с листа сребърни лозници по ръкавите и около високото деколте. Всичките ѝ тъмни рокли бяха с вземо, но беше започнала да смята, че малко вземо не е чак толкова зле. Прибра шала си сдиплен в гардероба, извади наметало, обшито с кожа от черна лисица, и пхна четката и гребена си в едно от джобчетата, които шивачът беше пришил отвътре, а в другото прибра комплекта за шиене. Взе си ръкавиците, прегърна Сюан за сбогом и забърза навън. Дългите сбогувания можеха до доведат до сълзи, а не биваше да рискува.

Някои Сестри по коридорите я поглеждаха, докато минаваше, въпреки че повечето като че ли бяха погълнати от своите си неща, но Кайрен, както и Шериам, ѝ казаха, че времето май е студено за езда. Само Еадит каза нещо повече, като я спря с вдигната ръка и я изгледа почти като Лелейн.

– Боя се, че съборените ферми и изгорелите села едва ли ще са освежаваща разходка – промърмори белокосата Заседателка.

– Сиерин ми заповяда да остана в Тар Валон – отвърна Моарейн със съвършена айезседайска маска на лицето – и мисля, че може да приеме преминаването на някой от мостовете като неподчинение.

Устата на Еадит се сви за миг, толкова кратко, че можеше и да е от въображението ѝ. Явно беше разчела в този отговор разкриването на плановете от страна на Сиерин и бе недоволна.

– Амирлин може да е жестока с всяка, която тръгне против желанията ѝ и в най-малка степен, Моарейн.

Моарейн почти се усмихна. Светлина, тази жена ѝ беше дала възможност да го каже направо. Е, почти направо. Подходящ отговор за Айез Седай.

– Точно затова не възнамерявам да стъпя на мост. Нямам желание да ме бият с пръчки.

В Западната конюшня поръча да ѝ оседлят Стрела, без дисаги. За езда из града нямаше нужда от тях, а каквото и да беше казала на Еадит, Заседателката можеше да прати някоя да провери. На нейно място Моарейн щеше да го направи. С малко късмет, нямаше да заподозрат нищо до вечерта.

Първата ѝ спирка беше при госпожа Дормейл – банкерката беше приготвила много акредитиви с различни суми, както и четири дебели кожени кесии с всичко двеста корони в злато и сребро. Парите щяха да ѝ стигнат за известно време. Акредитивите бяха за след като свършат парите, както и за спешни случаи. Използваше ли един от тях, щеше да ѝ се наложи да се придвижва бързо. Очите и ушите на Кулата щяха да я търсят, а колкото и дискретни да бяха банкерите, Кулата обикновено научаваше това, което искаше да научи. Госпожа Дормейл не зададе въпроси, разбира се, но като разбра, че Моарейн е сама, ѝ предложи четирима от лакеите си за ескорт и тя прие. Не се боеше от улични крадци, каквито в Тар Валон бяха рядкост, а и лесно щеше да се справи с тях, но ако някой си помислеше за обир, по-добре беше да се плаши от охраната, отколкото да го гониш със Силата. Това щеше да привлече внимание. Богатите жени често яздеха с охрана, дори в Тар Валон.

Мъжете, които закрачиха около Стрела, след като напусна банката, можеше да се наричат „лакеи“, но макар да бяха облечени в прости сиви палта, бяха мускулести и изглеждаха привикнали с мечовете, висящи от коланите им. Несъмнено това бяха „лакеите“, хванали господин Гортанес или каквото там му беше истинското име, те или други като тях. Банките винаги си имаха стражи, макар никога да не ги наричаха така.

В дюкяна на Тамори тя изпрати двама от хората си с пари да купят пътнически сандък и да

наемат двама носачи, след което се преоблече в една от роклите за езда, която я превърна в дребна кайриенска благородничка. Три от петте бяха извезани, но лекичко, и тя не се оплака. Все едно, твърде късно беше за капризи. Тамори не зададе повече въпроси от госпожа Дормейл – човек трябваше да зачита личната си шивачка, но тя все пак беше шивачка. И освен това шивачките също имаха чувство за дискретност, иначе нямаше да останат дълго в занаята. Преди да си тръгне, Моарейн прибра пръстена с Великата змия в чантичката на колана си. Ръката ѝ се стори странно гола без него, пръстът я засърбя за златното кръгче, но твърде много хора в Тар Валон знаеха какво означава то. Засега наистина трябваше да се крие добре.

С малкия си антураж продължи на север, с малки спирки тук-там, и сандъкът на раменете на носачите се пълнеше с неща, които не можеше да изнесе незабелязано от Кулата. Накрая стигнаха Северния пристан, където градските стени извиваха навън в реката и образуваха пръстен с диаметър около една миля, прекъснат от устието на пристана. Дървени кейове ограждаха този огромен пръстен и до тях имаше речни кораби с всевъзможна големина. Няколко думи с началничката на пристана, едра сивокоса жена с измъчено лице, и я упътиха към „Синьо крило“. Не беше най-големият кораб по кейовете, но щеше да отплава до един час.

Скоро Стрела бе качена на борда с помощта на голям дървен кран, с ремъци под корема, и вързана на палубата, на носачите беше платено, лакеите бяха отпратени с по една сребърна марка за благодарност, а пътническият ѝ сандък беше прибран в малка каюта на квартердека. Все пак щеше да престои в тази каюта прекалено дълго, затова остана на палубата и почесваше Стрела по муцуната, докато дългите весла не започнаха да тласкат „Синьо крило“ през пристанището – приличаше на огромна водна бълха.

Тъкмо затова видя как началничката на пристана сочи към „Синьо крило“ и говори на някакъв мъж, който се взираше съсредоточено към кораба, плътно загърнат в черното си наметало. Моарейн моментално прегърна сайдар и всичко в полезрението ѝ стана по-ясно и по-очертано. Ефектът не беше добър, колкото с хубав далекоглед, но все пак успя да различи лицето му, стръвно надничашо изпод качулката. Описанието на госпожа Дормейл беше точно. Не беше хубавец, но изглеждаше добре, въпреки белега в ъгъла на лявото око. И беше много висок за кайриенец, почти два разтега. Но как бе успял да я намери тук и защо я търсеше? Не можеше да измисли приятен отговор и на двата въпроса, най-малкото на втория. За някой, който иска да осуети плановете на Съвета, някой, който иска друг Дом вместо Дамодред да вземе Слънчевия трон, най-лесният начин беше смъртта на кандидата. Запечатата образа на непознатия в паметта си и пусна Силата да се отцеди. Явно това бе поредната причина да бъде много предпазлива. Мъжът знаеше на кой кораб пътува тя, а сигурно и всяка негова предстояща спирка оттук до Граничните земи. Те ѝ се бяха сторили най-подходящото място за начало, далече от Кайриен и лесно достижими по реката.

– „Синьо крило“ бърз кораб ли е, капитан Карней? – попита тя.

Капитанът – плещест, потъмнял от слънцето мъж с тънки намазани с восък мустачки, спря да вика и изписа на лицето си някакво подобие на почтителна усмивка. Беше останал много доволен, че ще вземе злато от благородничка за нея и коня ѝ.

– Разбира се. Най-бързият кораб по реката, милейди. – След което продължи да реве на екипажа си. Беше си получил вече половината злато и трябваше да показва респект само колкото да е сигурен, че ще си вземе останалото.

Всеки капитан щеше да каже същото за своя кораб, но когато вятърът изду триъгълните платна, „Синьо крило“ скокна, оправдавайки името си, и почти излетя от устието на пристана.

Точно в този момент Моарейн прехвърли границата на неподчинение към Амирлинския трон. О, Сиерин със сигурност се бе досетила още в момента, когато бе напуснала Кулата, но

намерение все още не означаваше действие. Наказанието, което щеше да ѝ наложи, със сигурност щеше да съчетае Труд, Лишение, Умъртвяване на плътта и Умъртвяване на духа. А отгоре на всичко, почти със сигурност я преследваше наемен убиец. Коленете ѝ трябваше да се подкосят при мисълта за Сиерин, ако не и за Гортанес, ала когато Тар Валон и Кулата започнаха да се смалаят зад гърба ѝ, единственото, което изпита, беше бурният изблик на свобода и възбуда. Вече не можеха да я сложат на Слънчевия трон. Докато я намереше Съветът, някой друг отдавна щеше да седи на него. И тя бе тръгнала да намери детето. Тръгнала бе на велико приключение, приключение, за което можеше да мечтае само една Айез Седай.

Глава 15

В Канлуум

Когато Лан се върна в земите, в които открай време знаеше, че ще умре, във въздуха на Кандор се долавяше свежестта на нова пролет. Дълго след идването на пролетта в по-южните земи, тук дърветата все още едва напъпваха за нови листа и редки диви цветя осейваха залинялата от зимата трева, където сенките не таяха още в прегръдките си снежните преспи; след юга бледото слънце не предлагаше много топлина, сиви облаци се заканваха за нещо повече от дъжд и студен, напорист вятър го режеше през палтото. Югът навярно го бе размекнал повече, отколкото си даваше сметка. Жалко, ако се окажеше така. Беше си почти у дома. Почти.

Стотици поколения бяха утъпкали широкия път и го бяха направили корав като камъка на околните хълмове; почти не се вдигаше прах, въпреки несекващия поток волски коли, тръгващи си от сутрешните селски тържища в Канлуум, и търговските кервани с високи фургони, обкръжени от конни пазачи в стоманени шлемове и брони, които се стичаха към високите сиви стени на града. Тук-там се мяркаха златните ланци на кандорската търговска гилдия или по някоя арафелка със звънчета в косата, рубин святкаше на ухото на някой мъж, перлена брошка на гърдите на някоя жена, ала в по-голямата си част облеклата на търговците бяха невзрачни и безцветни, също като държането им. За търговец, който се перчи с богатство, бе трудно да се спазари добре.

За разлика от тях, фермерите обичаха да покажат успеха си, когато идваха в града. Ярки ширити красяха торбестите гащи на мъжете и широките панталони на жените, от вятъра наметалата им пърхаха. Някои носеха цветни лентички в косите или тесни кожени яки. Навярно се бяха облекли така зарад скорошните танци и веселби на Бел Тин. Ала селяците поглеждаха чужденците бдително като охраната на керваните, измерваха ги с око, стискаха копия и брадви и крачеха напред. Напрегнати бяха времената в Кандор, а може би и във всички Гранични земи. Миналата година разбойниците бяха избуяли като плевели, а откъм Погибелта се сипеха повече злини от обичайното. Мълвеше се дори за мъж, който можел да прелива Единствената сила, но пък такива слухове имаше постоянно.

Повел Танцуващия котарак към Канлуум, Лан обръщаше на погледите, които привличаха двамата със спътника му, толкова малко внимание, колкото и на мръщенето и мърморенето на Букама. При всичките му приказки да си отдъхнели, колкото повече се задържаха на юг, толкова по-навъсен ставаше Букама. Този път мърмореше за едно натъртено от камък копито, заради което трябвало да върви пеш.

А че привличаха внимание, спор нямаше – двама високи мъже, повели конете си плюс един товарен, с два вързани на гърба плетени коша, с изтърканите и оцапани от дългия път дрехи. Бронята и оръжията им обаче бяха добре поддържани. Младеж и старец, с висящи до раменете им коси, прибрани на плетени кожени ремъчки на слепоочията. Хадори привличаше хорските очи. Особено тук, в Граничните земи, където имаха някаква представа какво означава.

– Глупаци – изръмжа Букама. – Да не мислят, че сме разбойници? Да не мислят, че ей сега

ще ги ограбим всички, посред бял ден и наред пътя? – Огледа се с яд и намести меч на бедрото си така, че привлече умислените погледи на много търговски охранници. Един дебел фермер сръга с остена вола си по-настрана от тях.

Лан си замълча. Малкиерите, все още носещи хадори, имаха известна репутация, макар и не точно като разбойници. Но ако напомнеше това на Букама, щеше още повече да развали настроението му за дни напред. Мърморенето на стареца прескочи на възможността да получат свястна постеля и свястно ядене преди това. Букама малко очакваше от живота, а на още по-малко разчиташе.

Нито за храна, нито за постеля можеше да мисли Лан, въпреки дългия път, който бяха изминали. Главата му все се извърещаше на север. Забелязваше всичко наоколо си, особено тези, които го поглеждаха повече от веднъж, чуваше ясно дрънченето на сбруи и скърцането на седла, тропота на копита, плющенето на зеблото, вързано хлабаво на фургоните. Всеки звук не на място щеше да отекне силно в него. Оставаше нащрек. Погибелта беше на север, все още на много мили отвъд хълмовете, но той я усещаше, усещаше мръсната ѝ поквара.

Само въображение, но не по-малко реално заради това. Притегляло го беше на юг, в Кайриен и Андор, дори в Тийр, на близо петстотин левги отгук. Две години далече от Граничните земи. Беше изоставил личната си война заради друга и всеки ден притеглянето ставаше все по-силно. Изобщо не трябваше да позволи на Букама да го убеждава да чака, да позволи Югът да го размекне. Само айилците му бяха помогнали да запази хъса си.

За повечето хора Погибелта означаваше смърт. Смърт и Сянката, в гниеца земя, покварена от дъха на Тъмния, където можеше да те убие всичко: едно ухапване на насекомо, убождане от лош трън, допир до лошо листо. Свърталище на тролоци, мърдраали и още по-ужасни същества. Две подхвърляния на монета бяха решили къде да започне отново. Четири държави граничеха с Погибелта, но неговата война покриваше цялата дължина от Аритския океан до Гръбнака на света. Едно място, където да срещнеш смъртта, беше не по-лошо от всяко друго. Беше почти у дома си. Почти се беше върнал в Погибелта. Твърде дълго беше отсъствал.

Стените на Канлуум бяха заобиколени със сух ров, широк петдесет крачки и десет крачки дълбок, през който минаваха пет широки каменни моста с кули от двете страни, високи колкото стражевите кули на крепостта. Набезите на тролоци и мърдраали от Погибелта често стигаха по-надълбоко в Кандор от Канлуум, но никой досега не бе успявал да проникне през градските стени. Над всяка кула се вееше знамето с Червения елен. Горд мъж беше лорд Баран, Върховният трон на дома Маркасиев; дори кралица Етениел не вееше толкова много знамена в самия Чачин.

Стражите при външните кули, в шлемове с рогата на Варан и с Червения орел на гърдите, надничаха във фургоните, преди да ги пуснат да се затъркалят по моста, или спираха по някой човек, за да го накарат да смъкне качулката си. Не беше необходимо нещо повече от жест – законът във всяка от Граничните земи забраняваше да криеш лицето си в село или в град, а никой не искаше да го вземат за някой от Еднооките, опитващ се да се промъкне в укрепения град. Напрегнатите погледи проследиха Лан и Букама по моста. Лицата им бяха съвсем открити. Както и хадорите им. Но никой от тези бдителни погледи не ги позна. В Граничните земи две години беше много време. Много хора можеха да загинат за две години.

Лан забеляза, че Букама се е умълчал, а това винаги бе лош признак.

– Отпусни се, Букама.

– Никога не предизвиквам белята – сопна се старецът, но пръстите му престанаха да шарят по дръжката на меч.

Стражите по стената над разтворената, обкована с желязо двукрила порта и онези по моста

носеха броня само на гърба и на гърдите, но бяха не по-малко бдителни, особено към двойката малкиери с вързаните отзад коси. С всяка стъпка устата на Букама се свиваше все повече.

– Ал'Лан Мандрагоран! Светлината да ни пази, чухме, че си загинал в битка с айилците при Блестящите стени! – Възгласът дойде от един млад боец, по-висок от останалите, почти колкото Лан. Млад, може би с година-две по-малък от него, но пропастта между двамата изглеждаше десетгодишна. Цял живот. Стражът се поклони дълбоко, с лявата ръка на коляното. – Тай-шар Малкиер! – „Истинска кръв на Малкиер . – Готов съм, ваше величество.

– Аз не съм крал – промълви Лан. Малкиер беше мъртъв. Само войната все още бе жива. Поне за него.

Букама не се съържа.

– За какво си готов, момче? – Дланта му се стовари в железния нагръдник на стража точно над Червения елен и го накара да отстъпи. – Подрязал си си косата и си я оставил невързана! – изсъска старецът. – Заклел си се на кандорски лорд! С какво право твърдиш, че си малкиер?

Лицето на младежа взе да се изчервява, докато се мъчеше да измисли отговор. Към двамата тръгнаха още стражи, но спряха, когато Лан пусна юздите. Нищо повече, но вече знаеха името му. Боязливо погледнаха дорестия му жребец, застанал спокойно, но нащрек зад него. Бойният кон бе страшно оръжие, а войниците не можеха да знаят, че Танцуващия котарак е едва наполовина обучен.

Отвори се пространство, след като хората, минали през портата, вече се бяха отдалечили навътре, преди да се обърнат да погледнат, а другите по моста напиреха. От двете страни се надигнаха гласове, искаха да разберат какво е задържало движението. Без да им обръща внимание, Букама продължаваше да гледа навъсено изчервилият се страж. Не беше пуснал юздите нито на коня си, нито на товарния. Само на това можеше да се разчита, че ще ги пуснат да продължат, без да им приберат оръжията.

От каменната караулка отсам портата излезе офицер с шлема с полумесеца под мишница, но едната му ръка в железна ръкавица се беше отпуснала на дръжката на меч. Едър и сивокос, с белези по лицето, Алин Сероку беше воювал четиридесет години по границата на Погибелта, ала очите му леко се разшириха, като видя Лан. Явно и той бе чул приказките за смъртта му.

– Светлината да ви освети дано, лорд Мандрагоран. Синът на ел'Леана и ал'Акир, благословена да е паметта им, винаги е добре дошъл. – Очите на Сероку пробягаха към Букама, не за „добре дошъл . Закова се на средата на пътя. По петима конници можеха лесно да преминат от двете му страни, но той се смяташе за плътна преграда и беше такава. Никой от стражите не помръдна, но ръката на всеки се опря на дръжката на меч. На всеки, освен на младежа, който гледаше гневно Букама. – Лорд Маркасиев заповяда изрично да пазим мира – продължи Сероку, почти извинително. Но само почти. – Градът е настръхнал. Не стига всички тия приказки за мъж, дете можел да прелива, ами от повече от месец стават убийства по улиците, посред бял ден, и други загадъчни нещастни случаи. Хората шепнат за твари на Сянката, развихрили се отсам стените.

Лан кимна леко. Погибелта беше близо и хората винаги мърмореха за твари на Сянката, когато нямаше друго обяснение, било за внезапна смърт или за неочаквана лоша реколта. Ала не хвана юздите на Танцуващия котарак.

– Смятаме да откънем тук няколко дни, преди да продължим на север. – Да откъне и да се опита да си върне хъса.

За миг му се стори, че Сероку се изненада. Да не би да очакваше клетви, че ще пазят мира, или извинения за държането на Букама? Сега и двете неща сякаш да посрамят Букама. Колко

жалко, ако войната свършеше тук. Не искаше да умре, убивайки кандорец.

Старият му приятел извърна очи от младежа, който трепереше, стиснал юмруци.

– Грешката е само моя – каза с равен глас Букама. – Не бях предизвикан за това, което сторих. Кълна се в майчиното си име, ще пазя мира на лорд Маркасиев. Кълна се в майчиното си име, няма да вадя меч между стените на Канлуум.

Сероку зяпна, а самият Лан едва надви стъписването си.

Офицерът с нашареното с белези лице се поколеба само за миг, след което отстъпи встрани, поклони се и докосна първо дръжката на меча, а после сърцето си.

– Лан Манрадогран Дай Шан винаги е добре дошъл – заяви той официално. – И Букама Маренелин, героят на Салмарна. Дано и двамата познаете мир един ден.

– Мирът е в последната майчина прегръдка – също толкова официално отвърна Лан и докосна дръжката на меча си и сърцето си.

– Дано тя ни посрещне у дома един ден – довърши Сероку. Всъщност никой не копнееше толкова за гроба, но в Граничните земи това бе единственото място, където можеш да намериш мир.

С лице като ковано желязо, Букама закрачи напред, като дърпаше след себе си Слънчево копие и товарния кон, без да дочака Лан. Това не беше добре.

Канлуум беше град от камък и тухли, с криви улици, обикалящи около високите хълмове. Айилското нашествие изобщо не беше стигнало до Граничните земи, но вълните на войната обикновено отслабваха търговията далече от местата на битките и сега, след като боевете и зимата бяха свършили, градът бе пълен с хора от всички земи. Въпреки че Погибелта лежеше едва ли не отвъд прага, скъпоценните камъни, изравяни в околните хълмове, правеха Канлуум богат. И колкото и да изглеждаше странно, едни от най-добрите майстори на часовници живееха тук. Виковете на улични продавачи и дюкянджии, хвалеци речовито стоката си, се разнасяха надалече от пазарищата. Пъстро облечени музиканти, жонгльори и акробати играеха на всяко кръстовище. През гъстото човешко гъмжило се провираха лъскави карети, фургони, коли и ръчни колички, коне с позлатени и посребрени седла и сбруи тежко пристъпваха сред тълпата, а ездачите им носеха облекла не по-малко пищно извезани и украсени от конските такъми – дрехи, обшити с лисичи кожи, белки и хермелин. Едва ли някъде по улиците можеше да се намери празно място.

Лан видя дори няколко Айез Седай, жени с ведри, лишени възраст лица. Много хора ги разпознаваха от пръв поглед и около тях в тълпата се образуваха отвори, малки вихърчета, които им отваряха път. Почит или предпазливост, благоговееене или страх, всички те бяха достатъчна причина дори крал да се отдръпне от пътя на една Сестра. Някога човек можеше да изкара цяла година, без да види Айез Седай в Граничните земи, но напоследък, откакто старата им Амирлин умря, Сестрите бяха навсякъде. Може би заради всички онези приказки за преливащ мъж; нямаше да му позволят дълго да е на свобода, ако съществуваше.

Лан се стараеше да не поглежда към тях и вървеше бързо, за да остане незабелязан. Хадори беше достатъчен повод да привлече интереса на някоя Сестра, търсеща си Стражник. Те уж питаха, преди да те обвържат, но Лан познаваше неколцина, които бяха получили връзката, и всеки път беше станало с изненада. Кой ще си даде даром свободата, за да подтичва по петите на една Айез Седай, освен ако нямаше нещо повече от едното питане?

Изненадващо, лицата на много жени бяха покрити с дантелени була. Тънка дантела, достатъчно прозрачна, за да се види, че имат очи, а и никой не беше чувал за женски мърдраал, но Лан изобщо не бе очаквал, че законът може да се огъне пред модата. Оставаше само да свалят маслените лампи по улиците и да оставят нощите тъмни. Но още по-изненадващо от булата бе това, че Букама гледаше право в някои от тези жени, без да си

отвори устата. После пред очите на Букама премина на кон един дългонос мъж, Назар Куренин, и старецът дори не мигна. Младият страж сигурно беше роден, след като Погибелта бе погълнала Малкиер, но Куренин, с късо подстригана коса и пуснал козя брадичка, беше два пъти по-голям от Лан. Годиците още не бяха изтрили напълно следите от неговия хадори. Имаше много като Куренин и само видът му трябваше да накара Букама да се разпени от яд. Лан изгледа приятеля си загрижено.

Бяха се придвижили към центъра на града към най-високия хълм, Еленов връх. Укрепеният палат на лорд Маркасиев стоеше на билото, с палатите на по-дребните лордове и дами по терасите надолу. Всеки праг отгук нагоре щеше да предложи топло посрещане за ал'Лан Мандрагоран. Може би по-топло, отколкото вече му се искаше. Балове и лов, с поканени благородници от петдесет мили околоръст, включително и отвъд границата с Арафел. Хора, жадни да чуят за неговите „приключения“. Младежи, жадуващи да тръгнат с него на набези в Погибелта, и старци, чакащи да сравнят преживелиците си с неговите. Жени, жадни да споделят ложето на мъж, за който в разказите на веселчуните се казваше, че Погибелта не можела да го убие. В някои отношения Кандор и Арафел бяха също като южните земи: някои от тези жени щяха да са семейни.

А щеше да има и мъже като Куренин, стараещи се да забравят спомените за изгубения Малкиер, жени, които вече не красят челата си с ки'сайн и не се вричат, че ще закълнат синовете си да се сражават със Сянката, докато дишат. Не можеше да пренебрегне фалшивите усмивки, докато го зоват ал'Лан Дай Шан, коронован боен владетел и некоронован крал на една предадена държава, докато той е бил в бебешката люлка. В сегашното си настроение Букама можеше да извърши убийство. Или по-лошо, предвид клетвите му при портата. Щеше да ги спазва до смърт. Но ръцете и краката на Букама бяха достатъчно опасни, за да осакатят някого за цял живот.

– Варан Маркасиев ще ни задържи цяла седмица или повече с церемониите си – каза Лан и зави по една по-тъсна улица, отвеждаща надалече от Еленов връх. – Според това, което чухте за разбойници и други такива, ще бъде не по-малко щастлив, ако изобщо не се появя да му поднеса поклоните си. – Съвсем вярно. Беше се срещал с Върховния трон на дома Маркасиев само веднъж, преди години, но помнеше гробовното му лице на мъж, изцяло отдаден на дълга си. Лорд Маркасиев щеше да организира всички тези балове и ловни хайки, но щеше да съжалява за всяка от тях.

Букама тръгна подире му, без да се оплаква, че му липсва леглото в палат или пиروвете, които щяха да им приготвят изкусни готвачи. Много обезпокоително. Освен че трябваше да си намери хъса, трябваше да помогне на Букама да изостри и неговия, иначе по-добре да си прережат вените още сега.

Глава 16

Глъбините

В ниското към северната стена нямаше палати, а само дюкяни и кръчми, ханове, конюшни и места за разпрягане на фургони. Покрай дългите складове на работилниците се носеше глъч, но в Глъбините не идваха карети и повечето улици бяха широки едва колкото да минат по тях волски коли. Бяха обаче също толкова претъпкани с хора, колкото и широките пътища, и също толкова шумни. Тук дрехите на уличните артисти бяха по-мърляви, но затова пък те вдигаха повече врява, а купувачи и продавачи ревяха, все едно че искат да ги чуят чак на съседната улица. Някои из тълпата сигурно бяха джебчии, резачи на кесии и други крадци, приключили със сутрешната си работа в горната част и слезли в Глъбините за следобед. Иначе щеше да е цяло чудо, при толкова много търговци в града. Втория път, когато нечий невидими пръсти се отриха в палтото му из тълпата, Лан пхна кесията си под ризата. Всеки banker щеше да му услуги с повече в залог на шиенарското имение, дадено му, когато навърши пълнолетие, но загубата на злато на ръка означаваше да приеме гостоприемството

на Еленов връх.

В първите три хана, където опитаха, кубове от сив камък с каменни покриви и ярки табели отпред, ханджиите не можеха и един килер да им предложат. По-дребните търговци и охранници на кервани ги бяха запълнили до тавана. Букама замърмори за постеля в някоя плевня, но така и не спомена за пухените дюшеци и ленените завивки, които ги чакаха на Върха. Като оставиха конете си на конярите в четвъртия хан, Лан влезе решен да им намери място, та ако ще да му отнемеше целия ден.

Вътре една хубаволика прошарена жена надзираваше препълнената гостилница. Приказките и гласовете почти заглушваха стройното момиче, пеешо под звуците на цитра. Димът от лули се виеше около таванските греди, а откъм кухните лъхаше миризма на печено агнешко. Щом ханджийката видя Лан и Букама, подръпна престилката си на сини райета и закричи към тях, присвила черните си очи.

Докато Лан успее да отвори уста, тя сграбчи Букама за ушите, дръпна главата му надолу и го целуна. Кандорските жени не бяха от най-свенливите, но целувката все пак беше прекалено страстна за пред толкова много очи. Откъм масите взеха да сочат с пръсти и да се подхилват.

– И аз се радвам, че те виждам, Расел – изломоти с плаха усмивка Букама, когато тя най-сетне го пусна. – Не знаех, че имаш хан тука. Мислиш ли, че... – Сведе очи, вместо да срещне погледа ѝ, и това се оказа грешка: юмрукът на Расел се стовари върху брадичката му толкова силно, че той залитна и косата на тила му се люшна.

– Шест години, без да се обадиш! – сопна се тя. – Шест години! – Сипа го пак за ушите и го целуна още веднъж, този път по-дълго. Взе я по-скоро, не я даде. Рязко дръпване на ушите спираше всеки негов опит да направи нещо друго, освен да остане наведен и да я остави да прави каквото иска. Поне нямаше да забие нож в сърцето му, щом го целуваше така. Макар че кой знае.

– Мисля, че госпожа Аровни все ще намери стая за Букама някъде – каза сухо един познат глас зад Лан. – И за теб също, предполагам.

Лан се обърна и стисна под лакътя ръката на единствения мъж в стаята освен Букама, висок колкото него – Рин Венамар, най-стария му приятел след Букама. Ханджийката още държеше Букама, когато Рин отведе Лан до малката кръгла маса в ъгъла. С пет години по-голям от него, Рин също беше малкиер, но косата му падаше на две дълги плитки със звънчета, а други звънчета обрамчваха извитите кончове на ботушите му и ръкавите на жълтото му палто. Букама не че не харесваше Рин – не съвсем, – но в сегашното му настроение само Назар Куренин щеше да го ядоса повече.

Докато двамата се настаняваха на пейките, една от слугините – с шарена престилка – им донесе греяно вино с подправки. Явно Рин го беше поръчал веднага щом бе видял Лан. Тъмноока и с пълни устнички, тя изглежда открито Лан от глава до пети, докато поставяше халбата пред него, а после му прошепна името си, Лайра, в ухото, и покана в случай, че реши да остане за през нощта. Той искаше само да поспи, тъй че сведе очи и промърмори, че му оказва голяма чест. Лайра не го остави да довърши: изсмя се грубо, наведе се и го гризна по ухото.

– До утре заран – заяви гърлено и много високо – такава чест ще ти окажа, че коленете ще ти омекнат. – По масите около тях избухна груб смях.

Рин осуети всякаква възможност да се оправят нещата, като ѝ хвърли една тлъста монета и я плесна по задника да я отпрати. Лайра му отвърна със сладка усмивка с трапчинки на бузите и пъкна парата в пазвата си, но докато си отиваше, хвърляше през рамо нежни погледи към Лан и той въздъхна. Ако ѝ откажеше, като нищо можеше да го наръга с нож за лютата обида.

– Е, значи и на теб още ти върви с жените. – Смехът на Рин беше малко нервен. Сигурно си беше точил зъбите за нея. – Светлината знае, така и не мога да разбера защо толкова те

намирам за красив – от година на година ставаш все по-грозен. Ще взема и аз да пробвам с тая свенливост – да се оставя жените да ме водят за носа.

Лан отвори уста, но отпи, вместо да проговори. Не беше длъжен да обяснява, макар че все едно, с Рин беше късно за обяснения. Баща му го беше отвел в Арафел, когато Лан бе на десет. Носеше един меч на бедрото вместо два на гърба и беше арафелец до пръстите на краката си. Дори подхващаше разговори с жени, преди те да са го заговорили първи. Лан, отгледан от Букама и приятелите му в Шиенар, беше обкръжен от малка общност, която се придържаше към малкиерските нрави. Ако Лайра споделеше леглото му тази нощ, което изглеждаше сигурно, щеше да разбере, че щом са в леглото, у него няма и капка свенливост, но все пак жената решаваше кога да влезе в това легло и кога – не.

Доста хора из салона поглеждаха накриво към масата им, над халбите и бокалите. Една пълничка меднокожа жена с доста по-вталена дреха, отколкото носеха обикновено домакните, не полагаше никакви усилия да скрие погледите си, докато говореше възбудено с някакъв тип със засукани нагоре мустаци и голям бисер на ухото. Сигурно се чудеше дали ще стане някаква свада заради Лайра. И дали наистина един мъж с хадори на челото може да убие по най-малкия повод.

– Не очаквах да те видя в Канлуум – каза Лан и остави халбата на масата. – Някой търговски керван ли пазиш? – Букама и ханджийката ги нямаше никакви.

Рин сви рамене.

– От Шол Арбела. Търговецът с най-големия късмет в Арафел, разправят. Разправяха. Голям късмет извади, няма що. Дойдохме вчера, а снощи улични главорези са му срязали гърлото на две улици оттук. Няма да има пари за връщане тоя път. – Усмихна се съжалително и удари здрава глътка от виното, може би в памет на търговеца, или заради загубата на половината си заплата. – Да ме изгори дано, не мислех, че ще те видя тук, и то жив и здрав.

– Не бива да слушаш слухове, Рин. Откакто заминах на юг, не съм получил и една сериозна рана. – Лан реши да закачи Букама дали са получили стая и ако са получили, дали е предплатена и как. Раздразнението можеше да измъкне стареца от мрачното настроение.

– Айилци – изсумтя Рин. – Никога не съм мислил, че те могат да те убият. – Той, разбира се, никога не беше виждал айилци. – Очаквах да си там, където е Едейн Арел. В Чачин била сега, както чух.

Името накара Лан да вдигне рязко глава.

– Защо трябва да съм при лейди Арел? – попита той тихо. Тихо, но наблягайки на титлата.

– Спокойно бе, човек – отвърна Рин. – Нямах предвид... – И благоразумно смени темата. – Да ме изгори дано, да не искаш да кажеш, че не си чул? Вдигнала е Златния жерав. В твоето име, разбира се. От миналата година е обиколила от Фал Моран до Марадон, и сега се връща. – Рин поклати глава и звънчетата в плитките му леко подръннаха. – Тук в Канлуум трябва да има двеста или триста души нейни следовници. Твои, искам да кажа. За някои няма да повярваш. Стариат Куренин се разрева, като я чу да говори. Всички са готови да изтръгнат Малкиер от Погибелта.

– Каквото умре в Погибелта, вече го няма – каза уморено Лан. И почувства студ в душата си. Изведнъж изненадата на Сероку, че смята да продължи на север придоби нов смисъл, както и твърдението на младия страж, че бил готов. Дори погледите из гостилницата вече му изглеждаха по-другояче. И Едейн беше част от това. Винаги обичаше да стои в разгара на бурята. – Трябва да нагледам коня си – каза той на Рин и отмести пейката.

Рин подхвърли нещо да пообиколят кръчмите вечерта, но Лан почти не го чу. Забърза през кухните, нагорещени от железните печки, каменните пещи и откритите огнища, и излезе на хладното в двора пред конюшната, със смесената миризма на коне, овес и дим. Една сива

чучулига чуруликаше на стрехата. Напролет сивите чучулиги идваха преди червеношийките. Сиви чучулиги пееха и във Фал Моран, когато Едейн за първи път прошепна в ухото му.

Конете вече бяха прибрани в яслите, сбруите, седлата и товарното седло – окачени на вратите, но плетените кошове ги нямаше. Явно госпожа Аровни беше съобщила на конярите, че двамата с Букама са настанени.

В конюшната имаше само една слугиня, мършава жена със строго лице, която почитваше торта. Изглежда го мълчаливо, докато проверяваше Танцуващия котарак и другите коне, без да спира работата си, изглежда го как закрочи по посипания със слама под. Той се мъчеше да мисли, но името на Едейн продължаваше да се върти в главата му. Лицето ѝ, обкръжено от меката като коприна черна коса, падаща до под кръста ѝ, красиво лице с големи черни очи, които можеха да изпият мъжката душа, макар да гледаха властно.

След малко конярката изломоти нещо, докосна с пръсти устните и челото си и бързо затика полупълната количка извън конюшната, като се озърташе през рамо. Спря се да затвори вратата – това също го направи припряно, и го остави в сумрака, разсеян само от светлината, процеждаща се през плевнята на горния етаж. В светлорозовите лъчи танцуваха пращинки.

Лан се намръщи. Нима се страхуваше от мъж, който носи хадори? Да не би да си мислеше, че нещо я заплашва? Изведнъж си даде сметка, че ръцете му пробягват по дългата дръжка на меча и че лицето му се е изопнало. Крачеше в позата, наречена „Леопард в степта“, предназначена за случаи, когато си обкръжен от врагове. Трябваше да се успокои.

Седна на една бала сено, бързо постигна ко'ди и се зарея в спокойната пустота, слят с балата, с конюшната и прибрани в ножницата меч. Можеше да „усети“ конете, дори и бръмчащите в ъглите мухи. Бяха станали част от него. Особено мечът. Този път обаче търсеше само лишената от чувства празнота.

Извади от кесията на колана си тежкия златен пръстен с печата с Летящия жерав и го заобръща между пръстите си. Пръстенът на малкиерските крале, носен от мъже, които бях сдържали Сянката от повече от деветстотин години. Безброй пъти беше преправян този пръстен, след като се износеше с времето, и винаги старият пръстен биваше стопяван, за да стане част от новия. В него може бе все още имаше някаква частица от пръстена, носен от владетелите на Рамдашар, съществувал преди Малкиер, и от Арамаил, още преди Рамдашар. Това късче метал олицетворяваше над три хиляди години битка с Погибелта. Пръстенът беше негов, откакто се бе родил, но никога не го беше носил. Дори да го гледа беше бремене. Бремене, което си налагаше всеки ден. Без пустотата точно днес едва ли щеше да го понесе. В ко'ди мисълта се рееше свободна, а чувството бе някъде отвъд хоризонта.

В бебешката си люлка беше получил четири дара. Пръстена в ръцете му и медальона на шията му, меч на бедрото му и една клетва, изречена в негово име. Медальонът, с изрисуваните ликове на майка му и баща му, които не беше виждал никога, беше най-скъпото, клетвата – най-тежкото. „Да стоя срещу Сянката, докато желязото е твърдо и камъкът – нестрошен. Да браня Малкиер до последна капка кръв. Да мъстя за онова, което не може да бъде защитено. А после беше помазан и назван Дай Шан, осветен бе като следващия крал на Малкиер и отпратен от земя, в която знаеше, че ще умре.

Вече нищо не беше останало за защитаване, само един народ, за който да мъсти, а беше обучаван за това от първата си стъпка. С дара на майка му на шията и меч на баща му в ръката, с пръстена, жигосан в сърцето му, се беше сражавал от шестнайсетата си година, за да мъсти за Малкиер. Но нивга досега не бе повеждал мъже навътре в Погибелта. Букама беше яздил на бран с него, и други, но там той нямаше да поведе мъже. Онази битка беше само негова. Мъртвото не можеше да се върне в живота, земя, както и човек. Само че сега Едейн Арел искаше да се опита.

Името ѝ отекна в пустотата в него. Сто чувства се извисиха като планински стръмнини, ала

той ги хвърли на пламъците, докато всичко не затихна отново. Докато сърцето му не заби с бавното потропване на копитата на вързаните коне и мушиците не запърхаха в бесен контрапункт на дъха му. Тя беше неговата карнейра, първата му любима. Хилядогодишна традиция прогласяше това, въпреки покоя и безмълвието, което го бе обгърнало.

Беше на петнайсет, а Едейн – над два пъти по-голяма, когато сбра в ръцете си косата, все така висеща до кръста му, и му прошепна намеренията си. Жените и тогава го смятаха за красив, харесваше им как се изчервява, и в продължение на половин година тя го водеше за ръка и го пъхаше в леглото си. Докато Букама и другите мъже не му дадоха хадори. Дарът на меча още на десетия му рожден ден го беше направил мъж според обичая по Границата, макар и с няколко години преждевременно, но за малкиерите този ремък от плетена кожа беше по-важният. След като бе вързан на главата му, той вече сам решаваше накъде да тръгне, кога и защо. А тъмната песен на Погибелта се бе превърнала във вой, заглушаващ всеки друг звук. Клетвата беше мълвяла толкова дълго в сърцето му, че се бе превърнала в танц, който стъпалата му трябваше да следват.

Преди десет години Едейн го беше гледала как тръгва от Фал Моран и я нямаше, когато се завърна, ала все още помнеше лицето ѝ по-ясно от това на всяка жена, споделяла ложето му оттогава. Вече не беше момче, за да си мисли, че се е любила с него само защото е избрала да бъде първата му любовница, но сред малкиерските мъже имаше една поговорка. „Твоята карнейра носи завинаги част от душата ти като панделка в косата си . Обичай със силата на закон.

Едно от крилата на вратата на конюшните изскърца и вътре надникна Букама, без палто и с риза, затъкната набързо в брича му. Сякаш се поколеба, после полека отвори крилата широко, влезе и попита:

– Какво ще правиш? Расел ми каза за... За Златния жерав.

Лан прибра пръстена и остави пустотата да се отцеди. Изведнъж ликът на Едейн сякаш изникна отвсякъде, малко извън полезрението му.

– Според Рин даже Назар Куренин е готов да тръгне – подхвърли той. – Няма ли да е страхотна гледка? – Цяла армия можеше да загине, опитвайки се да надвие Погибелта. И бяха загивали. Но спомените за Малкиер вече заглъхваха. Държава, превърнала се в спомен. – Онова момче при портите може да си пусне косата и да помоли баща си за хадори. – Хората забравяха, мъчеха се да забравят. Когато умре и последният мъж, вързал косата си, и последната жена, боядисала челото си, щеше ли тогава Малкиер наистина да изчезне? – Какво пък, даже Рин може да се отърве от ония плитки. – Шеговитата нотка изчезна, щом добави: – Но струва ли си цената? Някои, изглежда, смятат така. – Букама изсумтя, но след кратко мълчание. И той сякаш беше от тези, дето мислеха така.

Старецът закрачи към яслата на Слънчево копие и се засуети със седлото на дорчото, окачено на вратата, сякаш бе забравил за какво е дошъл.

– Всяко нещо си има цена – заговори, без да се обръща. – Но има цена и цена. Лейди Едейн... – Погледна Лан през рамо, после се обърна с лице към него. – Тя винаги е държала на всички свои права и на най-малкия дълг, който ѝ се дължи. Обичаят те е обвързал с нея като примка и каквото и да решиш, тя ще я използва като юзди, освен ако не измислиш начин да го избегнеш.

Лан пъхна палци под колана си. Букама го беше изнесъл от Малкиер на гърба си. Последният от петимата, оцелели в онова бягство. Букама имаше правото да говори свободно дори когато езикът му засегнеше неговата карнейра.

– Как предлагаш да избегна задълженията си, без да се опозоря? – попита той по-грубо, отколкото възнамеряваше. Пое си дъх и продължи по-меко: – Хайде. Миризмите в гостилницата са по-приятни от тукашните. Рин предложи да обиколим кръчмите тая нощ.

Освен ако госпожа Аровни няма претенции към теб. О, да. Колко ще ни струват стаите? Добри ли са? Не много скъпо, надявам се.

Букама тръгна с него към вратата, с изчервено лице.

– Не е много скъпо – заговори припряно. – За теб има сламеник на тавана, а аз... ъъ... аз съм в спалнята на Расел. Ще ми се да пообиколя, но мисля, че Расел... не мисля, че ще ме пусне... Аз... Хъшлак такъв! – изръмжа той. – Ами едно девойче тука, Лайра, разправя на всички, че нямало да използваш сламеника тая нощ, нито ще спиш много, тъй че май и ти няма да... – Млъкна, щом излязоха на слънце, ярко след сумрака вътре. Сивата чучулига все така пееше за пролетта.

В иначе пустия двор крачеха шестима мъже. Шестима обикновени мъже, с мечове на хълбоците, като всеки друг мъж по всяка улица в града. Но Лан разбра, още преди очите им да се спрат на него и те да забързат крачките си. Твърде много мъже, искащи да го убият, беше срещал, че да не разбере. А до него стоеше Букама, обвързан с клетва, която нямаше да му позволи да извади оръжие, дори да го носеше. Голите ръце бяха слабо оръжие срещу мечове, особено при такова съотношение. Ако и двамата се опитаха да се върнат в конюшната, мъжете щяха да им скочат, преди да са успели да залостят вратата. Времето забави хода си, потече като изстинал мед.

– Вътре, и залости вратите! – отрязва Лан. – Подчини се, ратнико.

Никога в живота си не беше заповядвал на Букама по този начин и за миг мъжът се поколеба, а после кимна формално.

– Животът ми е твой, Дай Шан – отвърна хрипливо. – Подчинявам се.

Докато Лан пристъпваше напред да срещне нападателите си, чу как резето отзад падна и издрънча приглушено. Облекчението, което изпита, бе някак далечно. Понесе се в ко'ди, превърнал се в едно цяло с меча, излязъл плавно от ножницата.

Един дългокрак като чапла мъж се понесе пред другите петима и Лан затанцува фигурите. Времето – като изстинал мед. Сивата чучулига пееше и дългнестият мъж врещеше, когато „Сечът на облаците отрязва дясната му длан от китката и Лан се понесе встрани, за да не могат другите да му скочат едновременно, и затанцува от една фигура в друга. „Дъждовен ромон по заник разпра лицето на дебелия мъж и извади окото му, а рижият младок остави драскотина през ребрата на Лан с „Черни камъчета по сняг . Само в легендите един мъж можеше да се срази с шестима, без да бъде наранен. „Разцъфващата роза посече лявата ръка на плешивия мъж, а рижият го перна покрай окото. Само в легендите един мъж се сражаваше с шестима и оставаше жив. Знаел го беше от самото начало. Дългът бе планина, смъртта – перушинка, а дългът му беше към Букама, който го бе носил като бебе на гърба си. Ала той живееше само за този миг, и затова се сражаваше; изрита рижия в главата, танцуваше по пътя си към смъртта, танцуваше и получаваше рани, течеше му кръв и танцуваше по бръснача на живота. Времето – изстуден мед; носеше се от фигура във фигура; и можеше да има само един край. Мисълта бе далечна. Смъртта беше перушинка. „Глухарче на вятъра разпра гърлото на вече останалия без едно око дебелак – почти не беше се спрял, когато посече лицето му – мъж с раздвоена брада и с рамене на ковач изохка стъписан, щом „Целувката на пепелянката заби стоманата в сърцето му.

И изведнъж Лан осъзна, че стои само той, с шестима мъже, проснати насред двора. Рижият младок изрита с пети за последно и от седмината вече само Лан дишаше. Изтърси кръвта от острието, наведе се, за да го отрие в прекалено фино палто ня ковача и прибра меча в ножницата толкова официално, колкото ако беше на упражнение под надзора на Букама.

От вратата на хана се изсипаха хора, готвачи и коняри прислужнички и гости, викаха, за какво беше целият този шум, и зяпваха слисани мъртъвците. Рин беше най-първият, вече извадил меча си; пристъпи с пребледняло лице и застана до Лан.

– Шестима – измърмори той, оглеждайки трупове. – Ти май наистина имаш проклетия късмет на Тъмния.

Чернооката Лайра се озова при Лан само няколко мига преди Букама и двамата започнаха полека да разгръщат прорезите по дрехите му, за да огледат раните. Тя лекичко потръпваше, щом видеше поредната, но говореше дали трябва да се извика някоя Айез Седай за Цяр и колко шиене ще трябва не по-малко спокойно от Букама и най-пренебрежително отхвърли желанието му той да се заеме с шиенето в своя полза. Госпожа Аровни заобикаля из двора, вдигнала полите си, та да не ги оцапа в окървавената кал, и се заоплаква високо, че проклетите банди крадци нямало да обикалят така посред бял ден, ако Стражата си вършела работата. Доманката, която беше зяпала вътре Лан, се съгласи с нея също толкова високо, за което усилие получи рязка заповед да изтича да доведе Стражата, при това я подбутнаха да тръгне по-бързо. Да се държи госпожа Аровни така с благодетелните си гости беше израз само на голямото ѝ стъписване, а израз на стъписването на всички бе фактът, че доманката хукна, без да възрази. Ханджийката нареди на хората си да приберат трупове.

Рин заобръща глава от Букама към конюшнията, сякаш не разбираше – сигурно не разбираше, – но каза:

– Не са крадци според мен. – Посочи мъртвеца, дето приличаше на ковач. – Този слушаше Едейн Арел, когато беше тук, и това, което чу, му хареса. Един от другите също, струва ми се. – Поклати глава и звънчетата му дръннаха. – Странна работа. Първия път, когато заяви, че вдига Златния жерав, беше, когато чухме, че си загинал при Блестящите стени. Името ти привлича хората, но ако ти си мъртъв, тя може да стане ел'Едейн.

Разпери широко ръце, когато Лан и Букама го изгледаха рязко, и заговори припряно:

– Никакви обвинения не правя. Никога не бих обвинил лейди Едейн в такова нещо. Сигурен съм, че тя прелива от женска милост. – Госпожа Аровни изсумтя твърдо като юмрук, а Лайра измърмори под нос, че гиздавият арафелец нищо не разбираше от жени.

Лан поклати глава. Не в отрицание. Едейн можеше да е решила, че трябва да го убие, ако това отговаряше на целите ѝ, можеше да е оставила заповеди тук и на други места в случай, че слуховете за него се окажеха лъжливи, но и да го беше направила, това все още не бе основание да се изрича името ѝ във връзка с тази случка, особено пред непознати.

Ръцете на Букама се спряха, докато разтваряха един прорез на ръкава на палтото му.

– Сега накъде? – тихо попита той.

– В Чачин – отвърна след малко Лан. Избор имаше винаги, но понякога всеки избор се оказваше мрачен. – Ще трябва да оставиш Слънчево копие. Смятам да тръгнем утре призори. – Златото му все щеше да стигне за един нов кон.

– Шестима! – изръмжа Рин и рязко затъкна мечата си в ножницата. – Мисля да тръгна с теб. По-добре да не се връщам в Шол Арбела, докато не се уверя, че Цейлин Нореман няма да хвърли смъртта на мъжа си в ботушите ми. Пък и няма да е зле да видя как отново се вее Златният жерав.

Лан кимна. Да сложи ръка на знамето и да изостави всичко, което си бе обещавал през всичките тези години, или да я спре, ако може. И в двата случая трябваше да се изправи срещу Едейн. С Погибелта щеше да е много по-лесно.

Глава 17

Пристигане

Преследването на едно пророчество, беше решила Моарейн в края на първия месец, означаваше почти никакво приключение и огромна досада. Сега, вече трети месец извън Тар Валон, величавото ѝ търсене носеше преди всичко безсилие. От Трите клетви все още

чувстваше кожата си твърде изпъната, а към това се добавяше и натъртеното от седлото. Вятърът тресеше затворените капаци и тя помръдна на твърдия дървен стол, мъчейки се да скрие нетърпението си зад глътката чай без мед. В Кандор, в къща с траур, удобствата се свеждаха до минимум. Нямаше да се изненада много, ако видеше скреж по резбованите на листа мебели и по металната кутия на часовника на полицата над камината.

– Всичко е толкова странно, милейди – въздъхна Джурайн Наджима и може би за десети път прегърна силно дъщерите си, сякаш никога не смяташе да ги остави. Те като че ли намираха утеха в съкрушителната ѝ прегръдка. Някъде около тринайсет или четиринайсетгодишни, застанали от двете страни на стола на Джурайн, Колар и Есел имаха дълги черни коси и големи сини очи, все още пълни с мъка. Очите на майка им също изглеждаха големи на изпитото от скръб лице, а простичката ѝ сива рокля изглеждаше скроена като за по-едра жена. – Джоузеф винаги внимаваше с фенерите в конюшната – продължи тя – и никога не е допускал да се пали огън. Момчетата сигурно са изнесли малкия Джерид да видят как работи баща им... – Поредната глуха въздишка. – Всички се озовали вътре в капана. Как е могла цялата конюшня да пламне толкова бързо? Изглежда невероятно.

– Няма невероятни неща на този свят, госпожо Наджима – каза утешително Моарейн и остави чашката на масичката до лакътя си. Изпитваше съчувствие, но жената беше започнала да се повтаря. – Не винаги можем да разберем смисъла, но можем да се утешим, като знаем, че има такъв. Колелото на времето я и втъкава в своята Шарка, както то пожелае, но Шарката е дело на Светлината.

Като чу думите си, едва се сдържа да не трепне. Такива думи изискваха достойнство и тежест, каквито младостта ѝ не осигуряваше. За миг съжали за лишеното от възраст лице, но последното, което можеше да си позволи, бе към визитата ѝ да се лепне името Айез Седай. Все още нито една Сестра не беше търсила Джурайн, но щяха да го направят, рано или късно.

– Както кажете, милейди Алис – промълви учтиво жената, въпреки че лекото отместване на погледа издаде мислите ѝ: „Тази чужденка е глупава хлапачка, благородничка или не .

Синьото камъче на нейната кесиера, поклащащо се на челото ѝ, както и една от роклите на Тамори, в тъмнозелено, изтъкваха уж ранга ѝ. Хората понасяха въпроси, зададени от благородник, каквито нямаше да приемат от обикновен човек, и бяха склонни да понесат странното поведение на благородниците като нещо естествено. Тя уж търсеше съчувствие в траура си заради своя крал. Не че много хора в Кайриен скърбяха за Ламан. Последните вести, които бе получила, отпреди няколко месеца, говореха, че четири Дома претендират за трона и че имало ожесточени схватки, някои от които се доближавали до истински битки. Светлина, колко ли хора щяха да загинат, докато всичко това затихнеше? Смърт щеше да има, ако и тя се бе подчинила на Съвета – наследството на Слънчевия трон винаги се оспорваше, все едно дали в открита война, или с убийства и отвлечения – но поне се беше махнала достатъчно задълго, за да плаща за това. И щеше да си плати точно за това, свръх всичко, което Сиерин щеше да ѝ наложи за неподчинението.

Сигурно бе позволила отчасти гневът ѝ да проличи, а госпожа Наджима го прие в смисъл, че са разгадали мислите ѝ, защото отново започна да говори притеснено. Никой не искаше да подразни благородничка, дори и чужденка.

– Просто Джоузеф винаги беше човек с късмет, милейди Алис. Всички го казваха. Казваха, че ако Джоузеф Наджима падне в някоя дупка, ще намери опал на дъното. Когато се отзова на повика на лейди Карейл да тръгне на бран с айилците, се притесних, но той се отърва дори без дракотина. Когато удари лагерната треска, нито ние, нито децата пострадаха. Джоузеф си спечели благоволенieto на господарката без усилие. После Светлината сякаш наистина изгря над нас. Джерид се роди жив и здрав, и войната свърши, всичко за няколко дни, и щом се върнахме в Канлуум, господарката ни даде ливреята на конюшната за службата на

Джоузеф и... и... – И преглътна сълзите, които не искаше да пролее повече. Колар се разплака и майка ѝ я придърпа и ѝ зашепна утешително.

Моарейн стана. Всичко се повтаряше. Нямаше какво да търси повече тук. Джурайн също стана. Не беше висока жена, но почти с педя по-висока от нея. Двете момичета можеха да я гледат в очите. Тя се насили да не избързва, измърмори още няколко съболезнователни фрази и се опита да настоя жената да приеме кесията, докато момичетата ѝ подаваха обшитото с кожа наметало и ръкавиците. Малка кесия. В началото инстинктът ѝ тласна към щедрост въпреки помощта, която беше на път, стига да не беше получена вече, но както я беше подкарала, скоро щеше да ѝ се наложи да потърси банка.

Твърдоглавият отказ на жената да приеме кесията я подразни. Не, от гордост тя разбираше, пък и лейди Карейл се беше отплатила. Наличието на часовник подсказваше за възможно домакинство. Същинската причина за раздразнението ѝ беше собственото ѝ желание да си тръгне. Джурайн Наджима беше загубила съпруга си и тримата си синове в една жестока сутрин, но нейният Джерид беше роден на близо двайсет мили от предполагаемото място. Моарейн се отвращаваше от облекчението, което изпита заради смъртта на едно невръстно дете. Но така или иначе го изпита. Мъртво момче – тя не търсеше мъртво момче.

Навън, под сивото небе, тя се загърна плътно в наметалото си. Всеки, който тръгнеше по улиците на Канлуум с отворено наметало, щеше да привлича хорските погледи. Най-малкото всяка чужденка, освен ако не е явна Айез Седай. Освен това да не позволиш на студа да те засегне още не означаваше, че няма да го усещаш напълно. Така и не можеше да разбере как тези хора можеха да наричат времето „нова пролет“ без нотка на подигравка. Задраска в ума си името Джурайн Наджима. Други имена в бележничето в чантичката на колана ѝ вече бяха задраскани с истинско мастило. Майките на пет момченца, родени на неподходящото място и в неподходящия ден. Майките на три момиченца. Първоначалният ѝ оптимизъм, че тя ще е тази, която ще намери момчето, се беше свел до много смътна надежда. Книжката съдържаше стотици имена. Със сигурност някоя от търсачките на Тамра щеше да го намери първа. Все пак тя смяташе да продължи. Можеше да минат години, преди за нея да стане безопасно да се завърне в Тар Валон. Много години.

Въпреки смразяващия вятър, лъхаш над покривите, кривите улици бяха пълни с хора и коли, с фургони и улични продавачи с техните подноси и колички. Фургонджиите деряха гърлата си и плющяха с дългите си камшици да си отворят път, жените бяха по-готови да пуснат кръв и от мъжете, ако някой им се изпречеше на пътя, но колкото до нея, трябваше да заобикаля фургоните и волските впрягове с високи колелета. Определено не беше единствената чужденка, тръгнала пеш по улиците. Някакъв тарабонец с дебели мустаци се промуши с лакти покрай нея, като измърмори нещо за извинение, алтарка я изгледа навъсено, а един иллианец с брада под голата горна устна даже ѝ се усмихна, хубавец, между другото, а и не беше много висок. Мургав тайронец в шарено наметало, още по-хубав, я изгледа от главата до петите и присви устни, издавайки похотливите си мисли. Даже се приближи, сякаш се канеше да ѝ заговори, но тя остави вятъра да откряне наметалото ѝ достатъчно, за да се видят цветните ивици по гърдите ѝ, и това го накара да се забърза. С красивото си лице беше готов да закачи някоя търговка и да ѝ направи неприлични предложения, но виж, благородничка беше друго нещо.

Не всички бяха принудени да пълзят в човешкото гъмжило. На два пъти тя зърна крачеща из тълпата Айез Седай и онези, които разпознаваха лишеното от възраст лице, свърваха встрани и припряно предупреждаваха другите да се отдръпнат: затова те крачеха в междини от празно пространство, които се стичаха по улицата заедно с тях. Не познаваше и двете, но държеше главата си наведена и стоеше от другата страна на улицата, достатъчно далече, за да не усетят силата ѝ. Май трябваше да си сложи було. Покрай нея мина някаква дебела жена, чието лице едва прозираше като в мъгла зад дантелата. Самата Сиерин можеше да мине на десет стъпки покрай онези, без да я познаят. Потръпна от тази мисъл, колкото и да

беше нелепа.

Ханът, в който си беше наела една стаичка, носеше името „Небесните порти : четири просторни етажа, каменна сграда с покрив от зелени плочи, най-добрият и най-големият в Канлуум. Близките дюкяни, бижутери и златари, ковачи на сребро и шивашки ателиета обслужваха палатите на лордове и дами по Еленов връх, който се издигаше зад хана. Нямаше да отседне в него, ако знаеше кой още пребивава там, преди да си плати за стаята. В града едва ли щеше да се намери друга свободна стая, но и един плевник щеше да е по за предпочитане. Вдиша дълбоко и се шмугна вътре. Лъхна я топлината от огньовете в четирите големи камини и вкусните миризми от кухните, но и те не помогнаха на стегнатите ѝ рамене да се отпуснат.

Гостилницата беше голяма и всяка маса под яркочервените тавански греди беше заета. Повечето клиенти бяха скромно облечени търговци, говореха си тихо над чашите с вино; и тук-там имаше по някой заможен занаятчия с богато взето по дрехите. Тях Моарейн почти не забелязваше. Не по-малко от пет Сестри бяха отседнали в „Небесните порти – нито една не ѝ беше позната от Кулата, слава на Светлината – и когато влезе, всички те седяха в гостилницата. Господин Хелвин, ханджията, винаги щеше да намери място за Айез Седай, дори да се наложеше да накара другите си гости да се посместят.

Сестрите седяха сами, почти не си обръщаха внимание една на друга, а хората, дори да не бяха ги познали от пръв поглед, вече знаеха какви са, знаеха достатъчно, за да се държат настрана. Всички други маси бяха претъпкани, но седнеше ли мъж на масата на Айез Седай, то този мъж щеше да е нейният Стражник, навъсен и много опасен, колкото и обикновен да изглеждаше иначе. Една от седящите сами Сестри беше Червена – факт, който ѝ стана известен от едно подслушано подхвърляне. Само Фелаана Бивейн, слабичката русокоса Кафява в скромни вълнени дрехи, носеше шала си. Тя беше първата, приклешила Моарейн, когато пристигна. Бяха усетили силата ѝ, щом се приближи, разбира се.

Затъкна ръкавиците зад колана си, сгъна наметалото си през ръката и закрачи към каменното стълбище в дъното на залата. Не много бързо, но и без да се помайва. И гледаше право напред. Очите на Сестрите, които я проследиха, ѝ се сториха като докосващи я пръсти. Само дето не я сграбчиха. Някоя не ѝ проговори. Мислеха я за дивачка, за жена, която сама се е научила да прелива. Тази щастлива за нея заблуда се бе получила случайно, грешен извод от страна на Фелаана, но беше подкрепена от наличието на истинска дивачка в хана. Никой не знаеше, че госпожа Ашер е такава, освен Сестрите. Много Айез Седай не обичаха дивачките, смятаха ги за загуба за Кулата, но малко от тях се престараваха да затруднят живота им. Търговка в облекло от тъмна вълна, с емайлирана в червено брошка, единствения накит по нея, госпожа Ашер свеждаше очи всеки път, щом някоя Сестра извърнеше поглед към нея, но Айез Седай не проявяваха интерес към жената. Твърде побеляла беше косата ѝ за това.

И тогава, тъкмо докато Моарейн вдигаше крак да стъпи на първото стъпало, една жена зад нея проговори.

– Виж ти. Каква изненада.

Тя бързо се обърна, насили се да запази лицето си спокойно и направи лек реверанс, подходящ за дребна благородничка, към Айез Седай. Към две Айез Седай. Освен самата Сиерин, едва ли можеше да срещне две по-лоши от тези, в строгите им копринени одежди.

Белите кичури в дългата коса на Ларел Тарси подчертаваха ведрата елегантност на мургавото ѝ лице. Беше преподавала на Моарейн в няколко класа, като новачка, както и като Посветена, и умееше да ти зададе последния въпрос, който искаш да чуеш. Още по-лошо, другата беше Мириън. Това, че ги вижда заедно, беше изненадващо; не беше допускала, че си допадат особено.

Ларел беше силна колкото Мириън и и двете заслужаваха почитание, но сега се намираха

извън Кулата. Нямаха право да се месят в работата, за която тя можеше да е тук. Но ако някоя от двете се изтървеше, новината, че Моарейн Дамодред обикаля предрешена, щеше да стигне до ушите на Сестрите в салона сигурно като две и две четири. Такъв беше светът. И призивът да се върне незабавно в Тар Валон скоро щеше да я намери. Неподчинението на Амирлинския трон беше достатъчно тежко провинение; сигурно щяха да пратят Сестри да я върнат. Тя отвори уста с надеждата да предотврати опасността, но я изпревариха.

– Няма смисъл да се опитвате с тая – каза Фелаана, обърнала се към тях от пейката на близката маса, където седеше сама. Доскоро бе чела увлечено някаква книжка с кожена подвързия и имаше мастилено петно на върха на носа, не къде да е. – Казва, че няма желание да иде в Кулата. Упорита е като муле. И е потайна. Трябваше да сме чули, че в един дребен кайриенски дом се е пръкнала дивачка, но Чедото предпочита да се крие.

Ларел и Мириън погледнаха Моарейн. Ларел повдигна вежда, а Мириън явно се мъчеше да затаи усмивката си.

– Съвсем вярно, Айез Седай – отвърна предпазливо Моарейн, зарадвана, че са й дали шанс. – Нямам желание да записвам за новачка и няма да ида.

Фелаана я изгледа преценяващо, но продължи да говори на другите.

– На двайсет и две е, но това правило е било заобикаляно един-два пъти. Жената каже, че е на осемнайсет, и я запишат. Освен ако лъжата не е прекалено очевидна, а това момиче лесно може да мине за...

– Правилата ни не са създадени, за да се нарушават – рязко отвърна Ларел, а Мириън добави лукаво:

– Не вярвам, че тази млада жена ще излъже за възрастта си. Тя не иска да става новачка, Фелаана. Да я оставим на мира.

Моарейн почти въздъхна от облекчение.

Макар и доста по-слаба в Силата от тях, Фелаана все пак понечи да се надигне, за да продължи спора. Но изведнъж погледна към стълбището зад Моарейн, ококори се и отново си седна и се съсредоточи върху четивото си все едно, че освен тази книжка нищо друго не съществуваше на света. Мириън и Ларел заоправяха шаловете си и сивите и сини ресни се развяха. И двете сякаш горяха от желание да са навсякъде другаде, но не и тук. В същото време сякаш ги бяха заковали за пода.

– Значи това момиче не иска да стане новачка – чу се женски глас откъм стълбището. Глас, който Моарейн беше чувала само веднъж, преди две години, и никога нямаше да забрави. Много жени бяха по-силни от нея, но само една можеше да е чак толкова по-силна. Моарейн погледна с неохота през рамо.

Две почти черни очи я изгледаха изпод металносивата коса, накичена със златни дрънкулки – звездички и птиченца, полумесеци и рибки. Кацуан също носеше шала си, със зелени ресни.

– Според мен, момиче – сухо каза тя, – ще имаш само полза от десетте години носене на бялото.

Всички бяха смятали, че Кацуан е умряла, усамотена някъде, докато не се бе появила в началото на Айилската война, и много от Сестрите вероятно бяха съжалили, че наистина не е в гроба. Кацуан беше легенда, нещо много неприятно да го имаш на живо и да се вторачи в теб. Половината истории за нея звучаха почти невероятно, а другата половина бяха повече от невъзможни, дори за онези, които разполагаха с доказателства. Преди много време някакакъв тарабонски крал бил измъкнат от собствения му дворец, когато се научил да прелива, и отведен в Тар Валон да го опитомят, като цяла армия, не повярвала на това, тръгнала подире му, за да го освободи. Крал на Арад Доман и кралица на Салдея, отвлечени едновременно и

много тайно, а когато Кацуан най-сетне ги пуснала, войната, която изглеждала сигурна, изобщо не избухнала. Казваха, че тя огъва закона на Кулата така, както ѝ изнася, пренебрегва всякакви обичаи, върви по собствения си път и често повлича и други със себе си.

– Благодаря на Айез Седай за загрижеността – почна Моарейн и замълча пред този поглед. Не беше суров поглед. Просто неумолим. Казваха, че през годините дори Амирлини на пръсти стъпвали в присъствието на Кацуан. Ключката говореше дори, че веднъж тя посегнала на една Амирлин. Невъзможно, разбира се: нали щяха да я екзекутират! Моарейн преглътна и се опита да започне отново, но разбра, че ѝ се иска да преглътне още веднъж.

Кацуан слезе по стъпалата и каза на Мириън и Ларел:

– Доведете момичето.

И без да ги поглежда повече, се плъзна през гостилницата. Търговците и занаятчиите я поглеждаха, кой открито, кой – накриво, а и Стражниците също така, но всички Сестри бяха забили погледи в масите си.

Лицето на Мириън се изопна, а Ларел въздъхна попресилено, но поведоха Моарейн след полюшващите се златни дрънкулки. Нямаше избор, освен да тръгне. Кацуан поне не можеше да е от въвлечените от Тамра жени – не се беше връщала в Тар Валон след онази визита в началото на войната.

Зелената сестра ги отведе в една от частните гостни на хана. Пламъците весело подскачаха в камината от черен камък, а по червената дървена ламперия блестяха сребърни светилници. Близо до огъня беше поставена висока кана, да не губи от топлината, а на блестящия поднос върху масичката имаше сребърни чашки. Мириън и Ларел заеха два от столовете с пъстри възглавнички, ала когато Моарейн постави наметалото си на гърба на един стол и понечи да седне, Кацуан ѝ посочи едно място пред другите Сестри. – Застани там, Дете.

Моарейн положи усилие да надвие яда си и да не стисне полите си в юмруци. Дори жена, силна като Кацуан, нямаше право да ѝ заповядва тук. Ала пред този безмилостен поглед застана, както ѝ наредиха. Потръпвайки от гняв, се постара да не изрече думи, за които можеше да съжали, и успя. У тази жена имаше нещо от Сюан, само че уголемено многократно. Сюан беше родена, за да води. Кацуан бе родена да заповядва.

Тя ги обиколи трите – веднъж, два пъти. Мириън и Ларел се спогледаха удивени и Ларел отвори уста, но след като Кацуан я погледна, я затвори. Изписаха ведрост на гладките си лица; всеки страничен наблюдател щеше да си помисли, че знаят какво точно става. Понякога Кацуан ги поглеждаше косо, но вниманието ѝ се беше съсредоточило главно върху Моарейн.

– Повечето Сестри – заговори изведнъж легендарната Зелена – не свалят шалове си дори когато спят или се къпят, но ето те теб, без шал и без пръстен, в едно от най-опасните места, което би могла да избере, освен самата Погибел. Защо?

Моарейн примига. Пряк въпрос. Тази жена наистина пренебрегваше обичая, когато ѝ изнасяше. Придаде лекота на гласа си.

– Новите Сестри също си търсят Стражник. – Но защо тази жена я беше отличила така? – Аз все още не съм обвързала своя. Казаха ми, че от мъжете в Граничните земи ставали великолепни Стражници. – Зелената така я сръза с очи, че я накара да съжали за лековатия тон.

Кацуан се спря зад Ларел и отпусна ръка на рамото ѝ.

– Какво знаеш за това девойче?

Всяко момиче в класовете на Ларел я беше смятало за съвършената Сестра и се беше бояло от хладната ѝ преценка. Всички се бяха бояли от нея и всички бяха искали да станат като

нея.

– Моарейн беше усърдна и се учеше бързо – каза тя замислено. – Двете със Сюан Санче бяха най-бързите, които Кулата е имала някога. Но трябва да знаеш следното. Момент. Беше твърде свободолюбива и имаше буен нрав, докато го укротим. Колкото можахме. Двете с онова момиче, Санче, много обичат лудориите. Но и двете минаха за Посветени още с първия опит. Трябва да се позакали, разбира се, но от нея може да се получи нещо добро.

Кацуан се премести зад Мириън и зададе същия въпрос, като добави:

– Обичала... лудориите, казва Ларел. Трудно девойче значи?

Мириън поклати глава с усмивка.

– Не чак трудно. Одухотворено, по-скоро. Нито една от хитринките, които играеше Моарейн, не беше злонамерена, но бяха много. Като новачка и Посветена, я пращаха в кабинета ми често от които и да било други три момичета наведнъж. Като изключим дружката ѝ по възглавничка Сюан. Дружките по възглавничка, разбира се, често се оплитат в пакостите си, но при тия двете никога не пращаха едната без другата. Последният път беше същата нощ, след като минаха за шала. – Усмивката ѝ се смени с мръщене, също като онова от въпросната нощ. Не бе сърдита, а по-скоро учудена на щуротията, която могат да измислят две млади жени. И леко развеселена. – Вместо да прекарат нощта в размисъл, се опитаха да пхнат мишки в леглото на една Сестра – Елайда а'Ройхан – и ги хванаха. Съмнявам се, че други две жени са били издигани в Айез Седай с все още толкова нашарени задници, че да не могат да седнат след последното си посещение при Наставницата на новачките.

Моарейн запази лицето си гладко, не позволи ръцете ѝ да се стиснат в юмруци, но нищо не можеше да направи срещу червенината, избила на бузите ѝ. Това съжалително-насмешливо мръщене, сякаш още си беше Посветена... Каляване ѝ трябвало, тъй ли? Какво пък, може и да ѝ трябваше, но все пак... И да обсъжда така всички тези интимни неща!

– Мисля, че вече знаете за мен всичко, което трябваше да знаете – каза тя сковано на Кацуан. Колко близки са двете със Сюан не беше тяхна работа. А и наказанията им, подробностите за наказанията им. – Ако вече сте доволна, трябва да си стягам вещите. Заминавам за Чачин.

Преглътна стона си. Все още позволяваше прекалена свобода на езика си, когато се ядосаше. Ако Мириън и Ларел бяха замесени в търсенето, сигурно разполагаха поне с част от списъка в малкия ѝ бележник. Наред с Джурайн Наджима, лейди Инес Демейн в Чачин и Авин Саера, която живееше в „едно село на главния път между Чачин и Канлуум“. За да подсили подозренията, оставаше само да им каже, че смята след това да обиколи Арафел и Шиенар.

Кацуан се усмихна и усмивката ѝ не беше никак приятна.

– Ще напуснеш, когато аз ти кажа, Дете. Ще мълчиш, докато не ти се даде думата. В онази кана там трябва да и греяно вино. Налей ни.

Моарейн потръпна. Дете! Не беше вече новачка. Тази жена не можеше да ѝ се разпорежда кога да идва и кога да си тръгва. Нито кога да говори и какво. Ала не възрази. Отиде до камината – на пръсти пристъпи всъщност – и вдигна сребърната кана с дългото гърло.

– Тази млада жена, изглежда, много те заинтригува, Кацуан – каза Мириън, леко извърщайки се към Моарейн. – Има ли нещо около нея, което е редно да знаем?

Ларел се подсмихна леко подигравателно. Съвсем лекичко при наличието на Кацуан.

– Да не би някоя да е Предрекла, че ще стане Амирлин някой ден? Не го виждам много у нея, но пък аз го нямам Прорицателството.

– Аз може да живея още трийсет години – рече Кацуан и протегна ръка за чашата, поднесена от Моарейн, – или само три. Знае ли човек?

Моарейн се ококори и виното се плисна по ръката ѝ. Мириън зяпна, а Ларел изглеждаше така, сякаш са я ударили с камък по главата.

– Малко по-внимателно с другите чаши – каза Зелената, без изобщо да се смути от цялото това зяпане. – Дете? – Моарейн се върна при камината все така ококорена, а Кацуан продължи: – Мейлин вече е доста стара. Когато двете с нея си отидем, най-силна остава Керини. – Ларел трепна. Нима тази жена смяташе да наруши всички обичаи наведнъж? – Притеснявам ли ви нещо? – Извинителният тон на Кацуан не можеше да бъде по-фалшив и тя продължи, без да изчака за отговор. – Премълчаването на възрастта ни не пречи на хората да знаят, че живеем по-дълго от тях. Пфу! От Керини до следващите пет разликата е рязка. Пет, докато това дете и онова момиченце Сюан достигнат потенциала си. А една от тези пет е стара като мен и отдавна ѝ е време да се оттегли.

– Необходимо ли е това? – попита Мириън с глас, сякаш ѝ се гадеше. Ларел беше стиснала корема си и лицето ѝ беше пепеляво. Двете едва погледнаха поднесеното им от Моарейн вино, преди да махнат с ръка да го разкара, а тя задържа едната чашка, макар че не беше сигурна дали ще може да глътне и една глътчица.

Кацуан се намръщи свирепо.

– От хиляда години в Кулата не е дошла и една жена, която да е равна на мен. Никоя не може да се сравни с Мейлин или Керини от близо шестстотин. Преди хиляда години щеше да им поне петдесет Сестри или повече, които да стоят по-високо от това момиче. О, оттогава насам можеше да се намери по някоя, която да е по-силна, но нямаше да са петдесет, и скоро може да няма нито една. Чезнем.

Моарейн настръхна. Дали Кацуан не бе измислила някакво решение на проблема? Но как едно такова решение можеше да включва и нея?

– Не разбирам – каза рязко Ларел. Изглежда, се беше съвзела и се ядосваше на доскорошната си слабост. – Всички сме наясно с проблема, но какво общо има Моарейн с него? Да не смяташ, че може по някакъв начин да привлича повече момичета за Кулата, момичета с... по-силен потенциал? – Последното го изрече с огромно усилие и с гримаса на отвращение, а сумтежът ѝ подсказа, че наистина е погнусена от темата.

– Бих съжалила много, ако бъде похабена, преди да е почнала да различава горе от долу. Кулата не може да си позволи да я загуби заради невежеството ѝ. Вижте я. Малка кайриенска благородна кукличка. – Кацуан протегна пръст и повдигна брадичката на Моарейн. – Докато си го намериш този свой Стражник, Чедо, някой разбойник, поискал да види какво държиш в кесията си, ще пронже сърцето ти със стрела. Някой уличен каналай, който би припаднал, ако види Сестра и насън, ще ти счупи главата и ще се събудиш в някоя задънена улица, изгубила златото си, че и други неща. Подозирам, че искаш да си също толкова грижлива в избора на първия си мъж, колкото и с първия си Стражник.

Моарейн се дръпна, побесняла от гняв. Първо за нея и Сюан, а сега и това. Имаше някои неща, за които може да се говори, и други, за които не може!

Кацуан изобщо не се трогна от гнева ѝ. Отпи невъзмутимо от виното си и се обърна към другите две.

– Докато си намери Стражник да ѝ пази гърба, май ще е най-добре да я пазим от собствената ѝ самонадеяност. Вие двете тръгвате за Чачин, предполагам. Тогава тя ще пътува с вас. Вярвам, че няма да я изпускате от очи.

Моарейн намери кураж да възрази, но протестите ѝ свършиха също толкова работа, колкото и възмущението ѝ. Мириън и Ларел също възразиха и също толкова гласовито. Една Айез Седай нямаше нужда да бъде „наглеждана“, колкото и нова да беше. Имаха си свои интереси. Не уточниха какви са и дали са общи – малко Сестри щяха да го сторят, – но явно не искаха да им бъде компания. Кацуан не обръщаше внимание на неща, които не искаше да чуе, и

запушваше всякакви пътища за изход. Накрая двете почнаха да се въртят на столовете си и заговориха, че са се срещнали едва вчера, тъй че не били сигурни дали ще пътуват заедно. А освен това смятали да прекарат два-три дни в Канлуум, докато Моарейн искала да тръгне още днес.

– Детето ще остане, докато тръгнете вие – заяви делово Кацуан. – Добре, значи се разбрахме. Вярвам, че двете искате да видите онова, което ви е довело в Канлуум. Няма да ви задържам.

Ларел придърпа шала си, раздразнена от това безочливо изгонване, след което закричи към изхода. Мърмореше, че Моарейн щяла да съжали, ако почнела да се плете в краката ѝ и я забави по пътя до Чачин. Мириън го понесе малко по-добре: каза само, че щяла да наглежда Моарейн като своя дъщеричка, макар че усмивката ѝ съвсем не изглеждаше доволна.

Щом излязоха, Моарейн зяпна невярващо Кацуан. Никога не беше виждала такова нещо. Освен една зимна лавина веднъж. Оставаше ѝ вече само да си мълчи, докато не намери възможност да се измъкне, без Кацуан или другите да са я видели.

– Не съм се съгласила за нищо – отвърна тя хладно. Много хладно. – Ами ако работата ми в Чачин не може да чака? Ако реша да не чакам тук два-три дни? – Май наистина трябваше да се понаучи да си сдържа езика.

Кацуан се беше загледала във вратата след напусналите Мириън и Ларел, но обърна пронизващия си поглед към нея.

– Носиш шала едва от четири месеца и вече имаш неотложни работи? Пфу! Все още не си научила първия урок: шалът означава, че тепърва започваш да учиш. Вторият урок е предпазливост. Достатъчно разумна си, за да си дадеш сметка колко трудно е, докато си млада, да държиш сайдар между пръстите си и светът да е в краката ти. Както си мислиш. – Моарейн се опита да вмъкне някоя дума, но все едно че стоеше пред лавина. – Големи рискове ще поемаш в живота си, ако живееш достатъчно дълго. Вече поемаш повече, отколкото си даваш сметка. Слушай внимателно какво ти казвам. И прави каквото ти казвам. Тази нощ ще проверя дали си в леглото си и ако не си, ще те намеря и ще те накарам да плачеш, както си плакала за ония мишки. После можеш да си триеш сълзите с шала, дете мислиш, че те прави неузвима. Ама не те прави.

Зяпнала към затворилата се зад гърба на Кацуан врата, Моарейн изведнъж се сети, че още държи чашата с вино, и я изгълта до дъно. Обичаят забраняваше насилие над друга Сестра, но Кацуан и на косъм не бе отстъпила от заплахата си. Каза го едно към едно, тъй че според Трите клетви го мислеше сериозно. Невероятно. Случайно ли спомена за Мейлин Арганя и Керини Нагаши? Двете бяха от търсачките на Тамра. Възможно ли бе Кацуан да е също от тях? Все едно, тя почти бе изключила Моарейн от търсенето за следващата неделя и повече. Най-малкото, ако наистина тръгнеше с Мириън и Ларел. Но защо само за неделя? Ако тази жена наистина участваше в него... Ако Кацуан знаеше за нея и Сюан... Ако... Да стои така и да върти между пръстите си празната чаша нямаше да я доведе доникъде. Дръпна наметалото си и излезе.

Глава 18

Тесен проход

Много хора взеха да се озъртат към Моарейн, след като се върна в гостилницата, повечето със съчувствие в очите. Несъмнено си представяха какво е да си в центъра на вниманието на три Айез Седай, а онова, което си представяха, едва ли щеше да е хубаво. Виж, в погледите на Сестрите състрадание нямаше. Повечето почти не я забелязваха. Фелаана обаче се усмихваше доволно, сигурно си въобразяваше, че името на „лейди Алис“ вече едва ли не е записано в книгата на новачките. Тя поне не знаеше истината, не и при тази усмивка. Имаше все още някаква надежда да остане скрита от Сиерин за известно време. Кацуан не се виждаше никаква, нито другите две.

Тръгна между масите. Имаше чувството, че са я въртели като вретено. Имаше твърде много въпроси и нито един отговор. Жалко, че Сюан я нямаше тук с нейната дарба да решава главоблъсканици. Нищо не можеше да смути Сюан. Ако беше тук, щеше да ѝ е опора.

През вратата откъм улицата надникна някаква млада жена и бързо се дръпна назад. Моарейн обърка крачката си. Пожелай си някого много силно и ще ти се стори, че си го видяла пред себе си. Жената отново надникна, качулката на наметалото ѝ този път беше паднала на вързопа на гърба ѝ, и наистина беше Сюан, силна и хубава в простичката рокля за езда на Тамори. Този път тя зърна Моарейн, но вместо да се втурне да я прегърне, ѝ кимна към улицата и отново се скри.

Със стиснато гърло, Моарейн се заметна с наметалото и излезе навън. Сюан се провираше между хората и се озърташе през рамо на всяка трета крачка. Един фургонджия дръпна силно поводите да не я прегази и плесна с камшика над главата ѝ, но Сюан като че ли не забеляза нито пръхтящите коне, нито камшика, нито сърдитите викове на фургонджията. Моарейн бързо тръгна след нея и тревогата ѝ се усили. Още три-четири години щяха да минат, преди Сюан да събере достатъчно сила, за да каже на Цеталия, че напуска работата като нейна помощница. Сняг по Слънцеднева щеше по-скоро да завали, преди оная да я пусне. А единствената друга възможност да е сега в Канлуум... Моарейн изстена, когато един тип с големи уши, продавач на игли, я изгледа угрижено. Така го сръза с очи, че той зяпна.

Навярно Сюан беше изтървала нещо или бяха намерили бележничето ѝ, или... Не, не беше важно как е станало. Сиерин сигурно бе разбрала всичко. Щеше да е напълно в нейния стил да изпрати точно Сюан да я върне, та двете да подхранват взаимно тревогите си по дългия път. Сигурно си фантазираше, но друго обяснение не можеше да измисли.

На сто крачки от хана Сюан отново погледна назад и се спря, докато не се увери, че Моарейн я е видяла, след което се втурна в една странична уличка. Моарейн забърза след нея.

Приятелката ѝ крачеше под незапалените още лампи в тясната прашна уличка. Тъмносинята ѝ рокля изглеждаше поовехтяла, зацапана и прашна като от дълъг път. Нищо не можеше да уплаши Сюан, но ето че сега в острите ѝ сини очи проблясваше страх. Моарейн отвори уста, за да потвърди опасенията си за Сиерин, но приятелката ѝ я изпревари.

– Светлина, мислех че изобщо няма да те намеря, проклета да съм. Каж ми, че си го намерила, Моарейн. Каж ми, че е момчето на Наджима и че можем да го предадем на Кулата пред очите на сто Сестри, и да се свърши.

Сто Сестри?

– Не, Сюан, не е той. – Май не ставаше дума за Сиерин. – Какво има? Защо си дошла сама, вместо да пратиш писмо?

Сюан заплака. Сюан, с нейното сърце на лъвица. Сълзи потекоха по страните ѝ. Прегърна я и я стисна толкова силно, че ребрата я заболяха. Трепереше.

– Не можех да се доверя на гълъб – захлипа тя, – нито на никоя от нашите очи и уши. Не можах да посмея. Всички са мъртви. Айша и Керини, Валера и Лудис, и Мейлин. Казват, че Айша и Стражникът ѝ били убити от разбойници в Муранди. Керини уж паднала от един кораб в Алгуеня при буря и се удавила. А Мейлин... Мейлин... – От хлиповете не можа да продължи.

Моарейн я прегърна и ѝ замърмори утешително. И се загледа замислено над рамото ѝ.

– Неприятностите се случват. Разбойници. Бури. Една Айез Седай може да умре също толкова лесно, колкото всеки друг.

Трудно ѝ беше да убеди самата себе си. Всички? Баща ѝ често казваше, че веднъж може да е случайност, два пъти може да е съвпадение, но три или повече пъти вече показва действията

на враговете ти. Твърдеше, че го бил прочел някъде. Но какви врагове? Хрумна й нещо и тя бързо потисна мисълта. За някои неща просто бе непоносимо да мислиш.

Сюан се освободи от прегръдката ѝ.

– Не разбираш. Мейлин! – Сгърчи лице и изтри очите си с ръкав. – Рибешки черва! Какво съм се разпелтечила. Я се стегни, глупачко такава! – Последното го изръмжа на себе си. Отведе Моарейн до една обърната празна каца, накара я да седне и смъкна вързопа от гърба си. Ако това беше единственият ѝ багаж, сигурно си нямаше резервна рокля. – Няма да ти се стои, като чуеш какво имам да ти разправам. Впрочем, и на мен адски не ми се ще да стоя.

Домъкна един кафез, заоправя полите си, озърна се към входа на уличката и измърмори за нахалниците, дето надничали, като минават. Неохотата ѝ да започне разказа си никак не помогна на Моарейн да спре пърхането в стомаха си. А и на самата Сюан не помогна много. Когато отново започна, спираше начесто за да преглътне, все едно ѝ се повръща.

– Мейлин се върна в Кулата преди месец. Не знам защо. Не каза нито къде е била, нито с какво се е занимавала, но искаше да престои само за няколко ноци. Аз... чула бях за Керини на заранта, когато Мейлин се върна, а и за другите преди това. Затова реших да поговоря с нея. Не ме гледай така! Достатъчно предпазлива съм!

Предпазлива? Сюан? Това можеше да я разсмее. Само че ако го стореше, самата тя щеше да се разплаче. Беше лудост. Трябваше да е някаква лудост. Отново потисна ужасната мисъл. Трябваше да съществува друго обяснение. Трябваше.

– Все едно, промъкнах се в покоите ѝ и се скрих под леглото. Да не ме видят слугите, като сменят чаршафите. – Сюан изсумтя кисело. – И както се крих, заспала съм там. Събудих се по изгрев слънце, а леглото ѝ си стоеше непокътнато. Тъй че отново се промъкнах навън – не беше лесно в тези ранни часове, но съм сигурна, че не ме видя никой – и слязох за втората смяна на закуската. И докато си гълтах кашата, влезе Чезмал Емри и... тя... обяви, че Мейлин е била намерена в леглото си, че е умряла същата нощ. – Завърши на един дъх, сви се и зяпна Моарейн.

Моарейн се зарадва, че седи. Коленете ѝ нямаше и едно пухче да издържат. Наистина си беше лудост. Извършено беше убийство.

– Червената Аджа ли? – най-сетне отрони тя. Една Червена можеше да убие Сестра, ако реши, че се кани да защити мъж, способен да прелива. Възможно беше. Но не можеше да го изрече на глас, защото не го вярваше.

Сюан изсумтя.

– По Мейлин нямало никаква следа. Жълтите я „вкопали“, разбира се. Щяха да намерят отрова или следи от задушаване. Нищо не намерили и го нарекоха „естествена смърт“. Но аз знам, че не е. Не може да е, не и както са я намерили. Никакви следи. Това означава Силата, Моарейн. Може ли дори една Червена да направи това? – Гласът ѝ беше гневен. Тя дръпна вързопа си и го сложи в скута си. Сякаш се криеше зад него. Все пак на лицето ѝ вече нямаше толкова страх.

– Помисли, Моарейн. Тамра уж също умря в съня си. Само че знаем, че с Мейлин не е така, където и да са я намерили. Първо Тамра, после започнаха да умират и другите. Единственото логично обяснение е, че някой е забелязал, че тя привиква Сестри, и е искал на всяка цена да разбере защо, дотолкова, че са рискували да подложат на разпит самата Амирлин. Трябвало е да предприемат нещо, за да скрият това, нещо, за което са били готови да рискуват, за да останат скрити. Убили са я, за да го скрият, да скрият какво са направили, и след това са започнали да избиват останалите. Което означава, че не са искали момчето да бъде намерено, не и живо. Не са искали Прероденият Дракон да бъде на Последната битка. Всеки друг начин да се погледне на това означава да хвърлиш ведрото с помията срещу вятъра и да се надяваш на най-доброто.

Моарейн неволно погледна към входа на уличката. Малко минувачи надничаха вътре, и то само по веднъж. Никой не се спираше, за да види, че са там. Някои неща можеше по-лесно да се изрекат, ако не си съвсем точна. „Амирлин е била подложена на разпит; „тя е била убита. Не и Тамра, не и име, което щеше да събуди в ума ти познато лице. „Някой я е убил. „Те не са искали да бъде намерен Прероденият Дракон. Подлагането на някого на разпит с помощта на Силата не нарушава нито една от Трите клетви, но убийството с помощта на сайдар определено ги нарушаваше, дори за... За онези, които Моарейн не искаше да упомене, както и самата Сюан.

Насила придаде гладкост на лицето си, насила вложи спокойствие в гласа си, преди думите да се изтръгнат от гърлото ѝ.

– Черната Аджа.

Сюан трепна, след което кимна вбесена. Всяка Сестра се вбесяваше, когато се подхвърлеше, че съществува тайна Аджа, скрита в другите, Аджа, посветена на Тъмния. Повечето Сестри отказваха дори да чуят да се спомене за това. Бялата кула бранеше Светлината от три хиляди години. Но някои Сестри не отричаха категорично съществуването на Черната. Някои вярваха. Малцина от тях обаче щяха да го признаят дори пред друга Сестра. Моарейн не искаше да го признае дори пред себе си.

Сюан заопипва с треперещи пръсти връзките на вързопа си, но продължи делово:

– Не мисля, че разполагат с имената ни – всъщност Тамра никога не ни е смятала за съучастнички; каза ни да си мълчим, остави ни настрана и ни забрави – иначе и мен щеше да ме сполети някой „нешастен случай“. Преди да тръгна, пяхнах бележка с подозренията си под вратата на Сиерин. Не за момчето; за... за Черната. Само че не знам колко може да се разчита дори на нея в това. Амирлинския трон! Но ако е истина, то тогава всяка би могла да е вътре. Всяка! Написах я с лявата ръка, но толкова треперех, че никой нямаше да познае почерка ми, дори и да пишех с дясната. Дроба да ми изгори дано! Даже да знаехме на кого да се доверим, за доказателство имаме само мръсна вода в трюма.

– За мен е достатъчно. – Светлина, Черната Аджа! – Ако са знаели всичко, всички жени, които избра Тамра, може би не е останала никоя освен нас. Трябва да действаме бързо, ако искаме да се надяваме, че момчето ще се намери. – Изглеждаше съвсем безнадеждно – колко Черни сестри можеше да има? Двайсет? Трийсет? Ужасна мисъл: повече? – но Моарейн също се опита да си придаде делови тон. Добре, че Сюан само кимна. Нямаше да се предаде, колкото и да приказваше, че трепери, и не допускаше, че и Моарейн ще се предаде. Много добре. Особено след като все още се съмняваше в коленете си. – Може би знаят за нас, може би не знаят. Навярно си мислят, че могат да оставят две нови Сестри за накрая. Все едно, не можем да се доверим на никоя, освен на себе си. – Кръвта се изцеди от лицето ѝ и тя изведнъж се почувства замаяна. – О, Светлина! Тъкмо имах една среща в хана, Сюан.

Постара се да си припомни всяка дума, всеки нюанс, от мига, в който я заговори Мириън. Сюан я слушаше с отнесен нанякъде поглед, подреждаше и сортираще.

– Кацуан би могла да е от Черната Аджа – съгласи се тя, след като Моарейн свърши. Почти не се поколеба. – Може би просто се опитва да те отстрани от пътя си, докато намери сгодния момент да се отърве от теб, без да предизвика подозрения. Или може да е от избраните от Тамра. Това, че си мислим, че не е била в Тар Валон в последните две години, не отменя тази възможност. – Сестрите понякога се промъкваха в Кулата и навън много тихо, но според Моарейн където и да се появеше Кацуан, настъпваше земетръс. – Бедата е, че всяка от тях също би могла да е. – Наведе се над вързопа си и пипна Моарейн по коляното. – Можеш ли да си изведеш коня от конюшните, без да те забележат? Аз имам добър кон, но не знам дали ще може да носи и двете ни. Трябва да сме на часове оттук, преди да разберат, че сме заминали.

Моарейн неволно се усмихна. Много се съмняваше в това за добрия кон. Всеки търговец на коне щеше да пробута на Сюан някоя измършавяла товарна кранта, нейното око за коне беше толкова добро, колкото и ездата ѝ.

– Никой не знае, че ти си тук, Сюан. По-добре да си остане така. Бележничето в тебе ли е? Добре. Ако аз остана тук до заранта, ще ми трябва цял ден преднина, вместо няколко часа. Значи ти тръгваш веднага за Чачин. Ще ти дам от моите пари. – Ако можеше да съди по състоянието на роклята ѝ, през последната част от пътуването си сигурно беше спала в храстите край пътя: нямаше как да е изтеглила много от банката на Кулата, преди да тръгне. – Започни да издирваш лейди Инес, а аз ще те намеря там, като по пътя ще потърся Авин Саера.

Не стана толкова лесно, разбира се. Сюан имаше упорита жилка, широка колкото река Еринин.

– Имам си достатъчно за нуждите ми – възропта тя, но Моарейн настоя да приеме половината от парите в кесията ѝ, а когато ѝ припомни, че в първите месеци в Кулата се бяха вrekli каквото има едната да го има и друга, тя измърмори: – Заклехме се освен това и да си намерим красиви млади принцове, които да обвържем, и да се омъжим за тях освен това. Момичетата си казват какви ли не глупави неща. Ти се грижи себе си. Но ако ме оставиш сама в това нещо, врата ще ти извия.

Прегърнаха се за сбогом и на Моарейн ѝ беше трудно да пусне. Само допреди час основната ѝ грижа беше колко дълго ще може да отложи присъдата на Сиерин и боя с пръчки. Сега тази грижа ѝ приличаше на убождане по пръста. Черната Аджа. Повръщаше ѝ се. Защо нямаше куража на Сюан? Загледана след нея, съжали, че не беше избрала Зелената. Щеше да си има поне трима Стражници, които да я пазят откъм гърба.

Върна се и тя на улицата и започна неволно да се заглежда във всеки, край когото минеше, все едно дали мъж или жена. Ако Черната Аджа – стомахът ѝ отново се сгърчи, щом го помисли – ако те бяха замесени, то щяха да са замесени и най-обикновени Мраколюбци. Никой не отричаше, че някои подведени хора вярваха, че Тъмния ще им даде безсмъртие, хора, готови да убиват или да направят всякакво зло, само за да получат лелеяната награда. А щом една Сестра можеше да е от Черната Аджа, то тогава всеки, когото срещнеш, можеше да е Мраколюбец. Надяваше се, че Сюан не го е забравила.

Щом наближи „Небесните порти“, на прага на хана се появи една Сестра. Поне отчасти Сестра – видя се само една ръка с шал с дълги ресни, показа се само за миг. Някакъв много висок мъж тъкмо беше излязъл – дългата му коса бе сплетена на две плитки, украсени със звънчета. Той се обърна да каже нещо, но ръката му махна пренебрежително и той закрачи намръщено покрай Моарейн. Нямаше толкова да я впечатли, ако не мислеше за Черна Аджа и Мраколюбци. Светлината ѝ бе свидетел, Айез Седай говореха с мъже, а правеха и нещо повече с тях. Тя обаче мислеше за Мраколюбци. И за Черни сестри. Ех, да беше видяла поне цвета на онези ресни! Намръщи се и бързо измина последните трийсетина крачки.

Мириън и Ларел се бяха настанили близо до вратата, и двете наметнати с шаловете си. Малко Сестри го правеха освен при официален случай или за показ. Двете гледаха как Кацуан влиза в частната гостна, последвана от двама мършави сивокоси мъже, жилави като дъбови клони. Тя също беше с шала си, с яркия пламък на Тар Валон на гърба, обкръжен от сплетени лозници. Можеше да е всяка от тях. Кацуан можеше да си търси друг Стражник; зелените като че ли често си търсеха. Мириън и Ларел също; ни една от двете си нямаше, освен ако не си бяха обвързали, след като тя напусна Тар Валон. Мъжът можеше да се е намръщил, защото са му казали, че не става. Имаше стотици възможни обяснения и тя си го махна от главата. Сигурните опасности бяха предостатъчни, за да си измисля допълнително.

Преди да е направила и три крачки в гостилницата, господин Хелвин изхвърча откъм тезгяха с престилката на зелени райета и ѝ поднесе нов повод за раздражение.

– А, лейди Алис! Точно вас търсех. С тия три Айез Седай, дето се настаниха тука, боя се, че пак ще трябва да сместим леглата. Вярвам, че няма да имате нищо против да се посместите, при тези обстоятелства. Госпожа Палан е много приятна жена.

При тези обстоятелства? При всякакви нормални обстоятелства нямаше да дръзне да предлага на една благородничка да се свива, колкото и търговци да трябваше да сбута в едно легло. Но той имаше предвид, че скоро щяха да я отведат в Бялата кула. Всъщност не само го предполагаше. Вече беше настанил жената! А когато тя възрази...

– Ако сте недоволна, съветвам ви да поговорите с една от тези Айез Седай – заяви той твърдо. Твърдо! На нея! – Сега ако ме извините, имам да се оправям с много неща. Много сме претрупани напоследък. – И я остави без повече приказки. Без един поклон дори!

За малко щеше да изпищи. За малко щеше да прелее и да го шлевне през ухото.

Хезел Палан се оказа търговка на килими от Муранди, с леко размазан люгардски акцент. От мига, в който влезе в доскоро своята си стаичка, Моарейн чу повече, отколкото можеше да понесе. Дрехите ѝ бяха извадени от гардероба и окачени на закачалките по стената, гребенът и четката ѝ бяха махнати от умивалника заради тези на госпожа Палан. Дебелата сивокоса жена сигурно щеше да се държи малко по-почтително с „лейди Алис“, ако всички не ѝ бяха казали, че на заранта я отвеждали да става новачка в Бялата кула. Започна да чете лекция на Моарейн за задълженията на новачката, като цялата ѝ информация беше грешна, естествено. Някои неща, които си представяше, можеха да убият повечето новачки още първата неделя, ако не и първия ден, а останалото просто беше невъзможно. Учили ги да летят? Тази беше луда! Слезе с Моарейн за вечеря и събра всичките си познати търговки от масите, и всички почнаха да ѝ приказват какво знаят за Бялата кула. Нищо и половина. Обаче го описваха с най-големи подробности. Ако Моарейн наистина беше бъдеща новачка, така щяха да я уплашат, че нямаше да посмее и да припари близо до Кулата! Помисли си да се измъкне, като се прибере рано, но госпожа Палан се появи още докато си сваляше роклята и ѝ говори, докато не заспа.

Никак не беше лека тази нощ. Леглото беше тясно, лактите на жената много остри, а стъпалата ѝ бяха ледени, въпреки дебелите одеяла, пазещи топлината от малката печка с плочки, взида на под леглото. Да пренебрегнеш ледения въздух беше едно; ледените крака бяха съвсем друго. Дъждовната буря, надвиснала през целия ден, се разрази, вятърът и гръмотевиците тресоха с часове капациите на прозорците. Моарейн обаче и бездруго не можеше да заспи. В главата ѝ подскачаха Мраколюбци и Черни сестри. Виждаше как влачат Тамра от леглото ѝ, завличат я на някое тайно място, за да я мъчат жени, владеещи Силата. Понякога жените бяха с лицето на Мириън или на Ларел, и на Кацуан, и на всяка Сестра, която бе виждала някога. Понякога лицето на Тамра се превръщаше в нейното собствено.

Когато доста преди да съмне вратата бавно се откряхна, Моарейн светкавично прегърна Извора. Сайдар я изпълни дотам, където сладостта и радостта се приближаваха до болката. Не толкова Сила, колкото щеше да може да владее след година, камо ли след пет, но само косъмче повече щеше да изгори дарбата в нея или да я убие. И двете възможности бяха ужасни, ала ѝ се искаше да извлече още, и не само защото Силата винаги те караше да искаш още.

Кацуан надникна вътре. Зелената сестра можеше да види сиянието, разбира се, и можеше да прецени колко държи.

– Глупаво момиче – каза само тя, преди да затвори.

Моарейн бавно преброи до сто, а после измъкна краката си изпод завивките. Едва ли щеше да има по-подходящ момент. Госпожа Палан се обърна на хълбок и захърка. Хъркаше все едно, че дерат платнище. Въпреки това Моарейн се постара да не вдига шум. Преля Огън, запали една от лампите и се заоблича припряно. Рокля за езда този път, от тъмносиня

коприна и извезана около шията и по ръкавите на златни шарки като малдинска дантела. С неохота реши да остави дисагите с всичко, което се налагаше да остави. Всеки, който я зърнеше навън, едва ли щеше да си помисли кой знае какво, макар и толкова рано, но не и ако преметнеше дисагите през рамо. Взе само онова, което можеше да побере по джобовете си – гребена, четката и комплектчето за шиене, чифт чорапи и чиста долна риза. За повече нямаше място. Стигаше ѝ, като се имаха предвид акредитивите и останалото злато в чантичката на колана. Госпожа Палан още хъркаше, когато тя притвори вратата след себе си.

Глава 19

Езерна вода

В тези ранни часове гостилницата беше пуста, макар че дрънченето на съдове и мърморенето откъм кухните подсказваше, че се приготвя закуската. Тя притича през страничната врата и тръгна към конюшнията. Без да я видят, надяваше се. Дотук – добре. Небето тъкмо започваше да посивява, въздухът бе хладен, но дъждът поне беше спрял. Имаше един сплит за задържане на дъжда, но щеше да се забележи. Сбра полите си и наметалото да не ги оцапа из локвите и ускори крачките си. Колкото по-бързо се махнеше, толкова по-малка бе опасността да я видят.

Не че можеше да избегне всички погледи. Пантите тихо изскърцаха, щом отвори една от вратите, за да се шумгне вътре, и съблеклият палтото си коняр, оставен да пази през нощта, скочи на крака от столчето, на което несъмнено беше подремвал. Мършав и кривонос, с дръпнати салдейски очи, мъжът прокара пръсти през косата си в безсилен опит да я оправи и се поклони вдървено.

– С какво мога да помогна на милейди? – попита той хрипливо.

– Оседлай ми кобилата, Казин – рече тя и плесна един сребърник в шепата му. Голям късмет, че същият беше на смяна, когато пристигна. Господин Хелвин беше описал Стрела в книгата на конюшнията, оставена на една полица до вратата, но тя много се съмняваше, че Казин може да чете. Сребърникът го накара да се удари по челото и да забърза към яслата на Стрела. По-често получаваше медни петаци, сигурно.

Съжаляваше, че оставя товарния си кон, но дори една глупава благородничка – чу ясно как Казин измърмори: „Кои ще ти язди по това време освен някоя глупава благородничка? – нямаше да вземе товарния си кон за сутрешна разходка. Най-малкото щеше да изтича вътре да провери дали се е разплатила напълно с ханджията. Беше, при това за един ден в повече, но имаше опасност Кацуан да е обещала награда на всички слуги да следят движенията ѝ. На нейно място тя щеше да го направи. А така никой нямаше да заподозре нищо, докато няколко часа не забележеха липсата ѝ.

Яхна Стрела, усмихна се хладно на коняря заради подхвърлянето му и бавно подкара по влажните, почти писти улици. Просто една малка утринна езда, колкото и рано да беше. Денят обещаваше да е хубав. Беше се изваляло, само един облак затулваше звездите, а вятърът почти беше спрял.

Лампите високо по стените на всяка сграда все още бяха запалени и почти не оставаха сенчести места, ала единствените хора, които можеха да се видят, бяха патрулите на Нощната стража, с техните алебарди и арбалети. Цяло чудо беше, че хора можеха да живеят толкова близо до Погибелта, където от всяка тъмна сянка можеше да изскочи мърдраал. Нощните стражи я гледаха изненадано, когато ги подминаваше. Никой не излизаше нощем. Не и в Граничните земи.

Поради което тя самата се изненада, като видя, че не е стигнала първа до западната порта. Забави Стрела и се задържа далече зад тримата едри мъже, чакащи с товарен кон зад трите си ездитни. Никой от тях нямаше шлем, но всеки носеше меч на бедрото, тежък конен лък и натъпкан със стрели колчан, вързан за седлото. Малцина излизаха без оръжие по тези земи.

Вниманието и на тримата беше насочено към залостените порти, като от време на време си подхвърляха по някоя дума с пазачите на портата. Изглеждаха нетърпеливи портите да се отворят и почти не се озъртаха назад към нея. Лампите при портите открояваха ясно лицата им. Стар мъж с прошарена коса, много по-млад с кораво лице, и двамата с тъмни, дълги до коленете палта и с плетени кожени ремъци на челата. Малкиери? Май това означаваха ремъците. Третият беше арафелецът с плитките със звънчета, в тъмножълто палто, с пришити по него още звънци. Същият, когото беше видяла да излиза от „Небесните порти“.

Докато яркият резен на изгрева се покаже на хоризонта, за да се отворят широко портите, вече няколко търговски кервана се бяха наредили за тръгване. Тримата мъже минаха първи, но Моарейн пропусна десетина високи, покрити със зебло фургони с шесторни впрягове да изтрополят пред нея, с предните им охранници в шлемове и нагръдници, преди да подкара по моста и после – по пътя през хълмовете. Държеше обаче под око тримата. В края на краищата те се бяха запътили в нейната посока.

Движеха се бързо, добри ездачи бяха, ала скоростта я устройваше. Колкото повече разстояние оставеше между себе си и Кацуан, толкова по-добре. Караше достатъчно близо, за да вижда тримата. Нямахше нужда да привлича вниманието им, докато тя самата не го реши. При тази скорост търговските фургони с охраната им останаха назад много преди тя да види първото село, някъде към обед – няколко двуетажни каменни къщи с плочести покриви, струпани около едно ханче на горист хълм край пътя. Дори след няколко месеца все още й се струваше странно, че вижда селяни с мечове, а пред всяка врата беше подпряна поне по една алебарда. И арбалети и стрели освен това. Какъв рязък контраст с децата, търкалящи обръчи и подхвърлящи си парцалени топки по улицата.

Тримата изобщо не забавиха, нито погледнаха към селото, но Моарейн се спря, колкото да си купи половин самун бухнал бял хляб и един резен кораво жълто сирене, а и да попита дали познават жена на име Авин Саера. Отговориха й с „не“ и тя подкара в галоп, докато тримата не се появиха отново по утъпкания път – язدهа със същата равномерна скорост. Може би не знаеха нищо освен името на Сестрата, с която беше говорил арафелецът, но всичко, което можеше да научи за Кацуан или някоя от другите две, щеше да е от полза.

Измисли няколко плана как да се обърне към тях и се отказа от всички. Трима мъже на пуст път като нищо можеха да решат, че една сама млада жена е възможност, спусната им от небето, особено ако бяха това, от което тя се боеше. Ако се стигнеше дотам, щеше да се справи с тях без трудности, ала искаше да го избегне. Окажеха ли се Мраколюбци, или просто разбойници, щеше да й се наложи да ги задържи в плен, докато ги предаде на някакви власти. Не можеше да се предвиди колко време ще й отнеме това, пък и тогава нямаше да може да скрие, че е Айез Седай. Вестта, че сама жена е пленила трима мъже – събитие, което едва ли можеше да се нарече ежедневно – щеше да се пръсне като пожар в суха гора. Все едно да държи стълб Огън над главата си, че да я види всеки, който иска да я намери.

Гората отстъпи ред на разпръснати нарядко стопанства, а те на свой ред се смениха с гори, високи борове и смърч, дебели дъбове с едва напъпили листа. Над главата й закръжи червеноглав орел, няма и на двайсет стъпки, и се очерта ясно на фона на гаснещото слънце. Пътят беше пуст с изключение на тримата мъже, пуст и напред, и назад. Свестните хора вече се бяха прибрали за вечеря. Не че наоколо можеше да се види нещо повече от селяшка къща или чифлик. Щом сянката й взе да се удължава, Моарейн реши да забрави за тримата и да си намери място за спане. С малко късмет, можеше скоро да види още някоя ферма и ако един сребърник не й осигуреше легло, можеше да стигне за плевник поне. Без късмет, седлото й щеше да стане за възглавница, макар и корава. Храната обаче нямаше да й дойде зле. Хлябът и сиренето отдавна бяха свършили.

Тримата мъже отпред изведнъж се спряха наред пътя и заговориха нещо. Тя дръпна юздите и също спря. Дори да я бяха забелязали, предпазливостта, уместна за една сама жена, й продиктува да не ги приближава. После един от непознатите поведе товарния кон и свърна

към гората встрани. Другите пришпориха конете си и подкараха по-бързо, сякаш изведнъж се сетиха, че трябва да стигнат някъде.

Моарейн се намръщи. Арафелецът беше един от двамата, които пришпориха напред, но след като бяха пътували дотук заедно, сигурно беше споменал на онзи, който бе влязъл в гората, че се е срещнал с Айез Седай. По-младият малкиер, прецени тя. Хората си говореха за такива срещи. Всъщност сравнително малко хора срещаха Сестра и разбираха коя е тя и каква. А един мъж със сигурност щеше да ѝ създаде по-малко неприятности от трима, стига да внимаваше.

Стигна до мястото, където се беше отклонил ездачът с товарния кон, слезе и взе да оглежда за дири. Повечето знатни дами оставяха търсенето на дирята за своите ловци, но тя бе придобила интерес към това занимание през годините, когато катеренето по дърветата и цапането бяха също толкова забавни. Този мъж обаче явно не беше привикнал с гората. Скършените клонки и разровените сухи листа бяха оставили диря, която можеше да проследи и дете. На стотина крачки навътре в гората тя забеляза широко езеро в една падина сред дърветата. А до него – по-младия малкиер.

Вече бе разседнал и вързал дорестия си кон – великолепно на вид животно; прекалено добро за протритото му палто; това сигурно беше знак, че е разбойник – и тъкмо слагаше дисагите на земята. Отблизо ѝ се стори още по-едър, с много широк рамене и тънък кръст. И изобщо не можеше да се нарече хубавец. Дори чаровен не беше с това сурово скулесто лице. Лице точно като за разбойник. Той разкопча колана с меч, седна кръстат с лице към езерото, остави меч и колана до себе си и отпусна ръце на коленете си. Като че ли се загледа над водата, която все още проблясваше между сенките на късния следобед в тръстиките по отсрещния бряг. Нито един мускул по него не трепваше.

Моарейн помисли. Явно го бяха оставили да направи бивака. Другите двама щяха да се върнат, но не много скоро, защото той не бързаше със задачата си. Един-два въпроса нямаше да ѝ отнемат много време. „Кой от вас е говорил с Айез Седай наскоро? можеше да е достатъчно. И ако се окажеше малко изнервен – например от това, че изведнъж я вижда зад гърба си, – можеше да ѝ отговори преди да е помислил. Сайдар можеше да се остави за края. Щеше почти сигурно да го използва, но нека фактът, че може да прелива, да останеше за допълнителна изненада.

Върза юздите на Стрела за ниския клон на един клен, сбра наметалото и полите си и застъпва напред колкото можеше по-тихо. Зад мъжа имаше малка издатинка и тя стъпи върху нея. Малко повече височина щеше да е от полза – все пак той беше много висок. А още повече щеше да помогне, ако я видеше с ножа ѝ в едната ръка и неговия меч в другата. Преля и бързо дръпна меч с ножницата към себе си. Всяка изненада, която можеше да го стъписа, че да...

Той беше по-бърз, отколкото можеше да допусне. Толкова едър човек не можеше да е толкова бърз, но още докато хващаше ножницата в ръката си, той се надигна, обърна се вихрено и спипа с едната си ръка другия край, а с другата я хвана за предницата на роклята. Докато се сети да прелее, Моарейн вече летеше във въздуха. Остана ѝ време само колкото да види срутващото се отгоре ѝ езеро, време колкото да извика нещо – не знаеше какво – и цопна по корем във водата със силен плясък, въздухът чак излезе от дробовете ѝ, и потъна. Водата беше _ледена_! Тя така се стъписа, че изгърва сайдар.

Стъпи на дъното и се изправи – ледената вода бе до кръста ѝ, – закашля, а косата ѝ се полепи по лицето и подгизналото наметало натежа на раменете ѝ. Извъртя се побесняла към нападателя си, бясно прегърна отново Извора, готова да го събори и да го запердаши, докато заскимти!

А той стоеше, клатеше глава и се мръщеше учуден към мястото, където беше застанала преди малко, на цял разкряк от него. Все едно че беше някаква риба в това езеро! Когато най-

сетне благоволи да я забележи, остави меча с ножницата на земята, пристъпи до брега на езерото, наведе се и изпъна ръката си.

– Не е никак разумно да се опитвате да лишите един мъж от меча му – рече той и след като погледна косо към цветните ивици по роклята ѝ, добави: – милейди. – Едва ли можеше да се нарече извинение. Смайващо сините му очи отбягваха да срещнат нейните. Само ако ѝ се подиграваше...

Тя замърмори под нос, непохватно загази във водата и хвана протегнатата му ръка с двете си ръце. И задърпа с всичка сила. Да пренебрегнеш ледената вода по ребрата си никак не беше лесно, а щом тя беше мокра, да се намокри поне и той, без да е нужно да използва Единст...

Той се изправи, вдигна ръката си и тя се измъкна от водата, увиснала на нея. Зяпна го слисана. Той я пусна да стъпи на земята и се отдръпна.

– Ще запаля огън и ще накача одеяла, да можете да се подсушите – каза, все така отбягвайки да срещне погледа ѝ. Какво криеше? Или може би беше свенлив? Не беше чувала за свенливи Мраколюбци, но кой знае, можеше и такива да има.

Спази думата си и докато другите двама се върнат, Моарейн вече стоеше до малкия огън, оградена с одеяла, които той бе измъкнал от багажа и беше накачил по клоните на един дъб. Не ѝ трябваше огън да се изсуши, разбира се. Сплитът на Вода бе отнел и последната капка от косата и дрехите ѝ, още докато си беше с тях. Той обаче все едно, че не го забеляза. Нито пък нея, докато тя не вчеса и не изчетка косата си. Но топлината на пламъците все пак не ѝ дойде зле. Все едно, трябваше да се позадържи между одеялата достатъчно дълго, за да реши мъжът, че се е възползвала от огъня, както той си мислеше. Но за всеки случай задържа сайдар. Дотук все пак нямаше никакво доказателство.

– Тя проследи ли те, Лан? – чу се гласът на слизащ коня мъж, придружен от звъна на камбанките. Арафелецът.

– Тия одеяла защо си ги увесил така? – кисело попита друг глас.

Моарейн зяпна в пустото и не чу какво отвърна нападателят ѝ на въпросите. Бяха знаели? В тези смутни времена хората се пазеха от разбойници, но те бяха забелязали една самотна жена и бяха решили, че тя ги преследва? Пълна безсмислица. Но защо ще я подмамват в гората, вместо да я срещнат открито? Трима мъже нямаха причина да се боят от една жена. Освен ако не знаеха, че е Айез Седай. Виж, тогава щяха да са много предпазливи. Но тя бе сигурна, че високият и представа си няма как се бе докопала до меча му.

– Кайриенка ли е, Лан? Предполагам, че си виждал кайриенка само по кожа, но аз не съм. – Виж, това стигна до ушите ѝ, а както беше изпълнена със Силата, успя да долови и още един звук. От меч, излизащ от ножницата си. Пригответи си няколко сплита, които щяха да ги спрат на място, дръпна лекичко края на едното одеяло и надникна.

За нейна изненада, мъжът, който я беше метнал във водата – Лан? – стоеше с гръб към одеялата. Той беше извадилият оръжието. Арафелецът го гледаше учудено.

– Помниш Хилядата езера, Рин – каза хладно Лан. – Нима една жена трябва да бъде пазена от очите ти?

За миг си помисли, че Рин също ще посегне за меча си въпреки оръжието в ръката на Лан, но по-старият мъж – Букама, както чу да го наричат – сбръчкан и побелял, но висок като двамата, успокои нещата, като ги отведе настрана с приказки за някаква игра, „седмиците“. Играта се оказа доста странна, пък и опасна на гаснещата дневна светлина. Лан и Рин седяха кръстато един срещу друг, мечовете им бяха прибрали в ножниците, а после без предупреждение ги вадеха и оръжието на всеки святкаше към гърлото на другия, на косъм от плътта. По-старият посочи Рин; прибраха ги и после – пак. Докато гледаше, резултатът беше същият. Рин май не беше толкова самоуверен, колкото изглеждаше.

Моарейн изчака зад одеялата – мъчеше се да си спомни какво беше учила за Малкиер. Не беше кой знае колко, повечето история. Рин помнеше Хилядата езера, значи и той трябваше да е малкиер. Имаше там някаква история за озлочестени жени. След като тъй или иначе вече беше с тях, защо да не остане, докато разбере каквото може?

Когато излезе иззад одеялата, беше готова.

– Предявявам правото си на сама жена – заяви официално. – Пътувам за Чачин и моля за закрилата на мечовете ви. – И за всеки, случай плесна по една тлъста сребърна монета в дланта на всеки от мъжете. Всъщност не беше много сигурна какво точно означава тъпото „право на сама жена“, но среброто привличаше вниманието на повечето мъже. – И още по две ще ви се платят в Чачин.

Реакциите не бяха каквито очакваше. Рин изгледа ядосано монетата и я завъртя между пръстите си. Лан погледна своята безизразно, изсумтя и я пъхна в джоба на палтото си. Сети се, че им е дала последните си марки на Тар Валон, но монети на Тар Валон можеше да се намерят навсякъде, наред с парите от всяка друга страна.

Букама се поклони, с лява ръка на коляното.

– За мене е чест да ви служа, милейди. До Чачин ще ви браня с живота си. – И неговите очи бяха сини, и също отбягваха да срещнат нейните. Дано само не се окажеше Мраколюбец.

Да разбере изобщо нещо се оказа трудна работа. Направо невъзможна. Първо, тримата бяха доста заети с устройването на бивака, грижите за конете, накладжането на по-голям огън. Явно не горяха от желание да посрещнат без него хладната нощ. Букама и Лан почти дума не казаха по време на вечерята с коравата пита и сушеното месо, които тя се постара да не изгълта лакомо наведнъж. Рин говореше и беше доста чаровен всъщност, с една трапчинка на бузата, щом се усмихнеше, и очите му святкаха, но не й даде повод да спомене за „Небесните порти“ или за Айез Седай. Когато най-сетне го попита защо отива в Чачин, лицето му се натъжи.

– Всеки трябва да умре някъде – промълви той и отиде да си оправя постелята. Много странен отговор. Подходящ за Айез Седай.

Щом луната изгря над дърветата, Лан пое първата смяна на пост, седнал кръстато недалече от Рин, а когато Букама загаси огъня и се загърна в одеялата си до Лан, тя заплете по една преграда от Дух около всеки. Потоци на Дух, които можеше да държи и насън, а ако някой от тях се задвижеше през нощта, преградите щяха да я събудят, без да ги предупредят. Това означаваше да се буди при всяка смяна, а те се сменяха често, но нищо не можеше да се направи. Нейната постеля беше на прилично разстояние от мъжете и тя отпусна за трети път глава на седлото. Букама измърмори нещо, което не можа да долови. Но съвсем ясно чу отговора на Лан.

– По-скоро ще се доверя на някоя Айез Седай, Букама. Върви да спиш.

Целият гняв, който беше потискала, се надигна отново. Хвърли я в леденото езеро, не й се извини, а сега и... Тя преля, Въздух и Вода, с мъничко Земя. От езерото се надигна дебел воден стълб, изпъна се нагоре и нагоре, и се изви в дъга. И се срути върху глупака с толкова развързания език!

Опръскани, Букама и Рин скочиха и засипаха ругатни, но тя задържа пороя, докато не преброи до десет. Водата се изля върху целия бивак. Очакваше да види подгизнал, полузамръзнал мъж, паднал по очи на земята и готов да се учи на прилично поведение. Наистина беше мокър и около краката му се мятаха няколко рибки. Стоеше прав. Без да вади меч си.

– Твар на Сянката? – каза невярващо Рин, а Лан го надвика:

– Може би! Но за такова нещо не бях чувал. Пази жената, Рин! Букама, хвани на запад и

завий на юг. Аз поемам на изток и завъртам на север!

– Не е твар на Сянката! – сопна се Моарейн и ги спря по местата им. Тримата я зяпнаха. Искаше ѝ се по-добре да види физиономиите им на лунната светлина, но хвърлените от облаците сенки помагаха и на нея, загръщайки я в тайнственост. Постара се да вложи в гласа си цялото хладно спокойствие на Айез Седай, на което бе способна. – Неразумно е да проявявате към една Айез Седай нещо друго освен почит, господин Лан.

– Айез Седай? – промълви Рин. Въпреки смътната светлина, благоговението, изписало се на лицето му, беше съвсем явно. Или беше страх.

Никой друг не обели дума, ако се изключеше ръмженето на Букама, докато влачеше постелята си по-далече от калта. На Рин му отне доста време да си изнесе постелките – кланяше се и поглеждаше боязливо към нея. Лан не направи никакъв опит да се изсуши. Понечи да си избере ново място за пост, спря и седна на мястото си, в калта и водата. Човек можеше да си помисли, че е жест на смирение, само дето той се озърна към нея и този път почти срещна очите ѝ. Ако това беше смирение, то кралете бяха най-смирениите хора на земята.

Тя, разбира се, отново оплете преградите си около тях. Ако не друго, то разкриването ѝ само правеше това още по-необходимо. Но дълго време не можа да заспи. Имаше много неща, за които да мисли. Първо, никой не я попита защо ги преследва. Мъжът не беше паднал, останал беше изправен! Но странно, когато сънят я унесе, си мислеше за Рин. Жалко, ако вече се боеше от нея. И много жалко, ако се окажеше Мраколюбец. Беше чаровен, направо хубавец всъщност. И тя нямаше нищо против един мъж да иска да я види без дрехи. Стига да не го казва на други.

Глава 20

Закуска в Манала

Странната дребна жена се измъкна сънено от постелята си на съмване и криейки в шепа прозявката си, каза:

– Можете да ме наричате лейди Алис. – Явно не беше навикнала да спи на голата земя. Лан беше сигурен, че се будеше всеки път, когато той поемеше охраната. Хората дишаха различно будни и насън. Какво пък, жените в коприна рядко понасяха трудности и несгоди.

В името се съмняваше точно толкова, колкото и в пръстена с Великата змия, който тя извади, особено след като го тикна след това обратно в чантичката си и им каза, че никой не трябвало да разбере, че е Айез Седай, дори други Сестри. Вярно, Айез Седай често пъти се преструваха на обикновени жени и това минаваше пред тези, които не могат да познаят лицето на една Сестра, и вярно, веднъж той беше срещал Айез Седай, чието лице още не беше добило онази липса на възраст, но всички до една показваха невъзмутимо спокойствие. О, ядосваха се, но гневът им беше хладен. Беше видял лицето на „Алис“ на лунната светлина, когато водата спря, макар че чак по-късно си даде сметка какво беше видял. Веселост, като у дете, което готви лудория, и детинско разочарование, че не е станало точно така, както е искала. Айез Седай можеха да са най-различни, и понякога да са толкова сложни, че другите жени пред тях да изглеждат прости, но никога не се държаха детински.

Когато я бяха видели първия път зад себе си, изпреварила търговските кервани и защитата на охраната им, Букама им предложи обяснението си защо една сама жена може да преследва трима мъже. Ако шестима мечоносци не можеха да убият един човек посред бял ден, сигурно една жена можеше на тъмно. Букама не бе споменал за Едейн, разбира се. Всъщност явно не можеше да е това, защото досега щеше да е мъртъв, но Едейн можеше да е изпратила жена, която да го следи, като е сметнала че така няма да е много бдителен. Само глупците вярваха, че жените са по-безопасни от мъжете, но жените, изглежда, често мислеха мъжете за глупци, станеше ли въпрос за жени.

През нощта, въпреки предишната си грешка, Букама бе изразил неодобрението си от това, че Лан не ѝ поднесе полагащата се клетва, въпреки че собствената му клетва достатъчно ги обвързваше с тази „лейди Алис до Чачин. Освен това тя им даде пари. Не показа, че е обидена, когато им ги предложи. Тази заран той сумтеше, докато си оседлаваше коня, който според него не струвал пет пари в сравнение със Слънчево копие. А това говореше нещо, дори за Букама. Черният беше чудесно животно, с великолепно тяло и добра скорост, макар и все още необучен за боен кон.

– Айез Седай или не, свестният мъж се придържа към известни правила – мърмореше старецът, докато стягаше ремъците на седлото. – Все пак въпрос на най-обикновено приличие.

– О, хайде стига, Букама – отвърна му кротко Лан. Букама естествено не се предаде.

– Неуважително е към нея, Лан, а е и срамота за теб. Един мъж на честта закриля всеки, който се нуждае от закрила, най-вече деца, и жените преди мъжете. Дай ѝ клетва, че ще я закриляш, заради своята чест.

Лан въздъхна. Букама сигурно щеше да му повтаря това чак до Чачин. Трябваше да разбере. Ако тази жена наистина се окажеше Айез Седай, Лан не искаше да е обвързан с повече конци към нея. Букама вече беше вързал един, но неговата клетва можеше да доведе до по-лошо. Ако беше Айез Седай, можеше и Стражник да си търси. Ако.

Рин едва изчака, докато жената срещи косата си, седнала на седлото на земята, след което се поклони дълбоко и звънчетата му издрънчаха.

– Колко красив изгрев, милейди – промърмори той, – макар че никой изгрев не може да се сравни по красота с дълбоките тъмни езера на очите ви. – След което се дръпна и ококори очи да види дали не я е обидил. – Тъж... може ли да ви оседлая кобилката, милейди? – Хрисим, като кухненски слуга в гостната.

– Ами, благодаря ви – отвърна тя с усмивка. Много топла усмивка. – Много мило предложение, Рин.

Отиде с него да ѝ оседлае дорестата кобилка, или по-скоро да пофлиртува, като че ли. Стоеше много близо до него, докато той работеше, и го гледаше изотдолу с големите си очи, по които Рин толкова се захласваше. Не чу какво му каза, но чу как той ѝ промърмори в отговор нещо за „кожа като копринен сняг“. Което предизвика веселия ѝ смях.

Лан поклати глава. Разбираше какво привлича Рин. Лицето ѝ беше красиво и колкото и детински да се държеше, крехкото тяло под тази синя коприна съвсем не беше детско. Но Рин беше прав: виждал беше той кайриенка „по кожа“, и то не една. И всички се бяха опитвали да го забъркат в схемите си – една, две или три. В една такава особено паметна случка на юг в Кайриен за десет дни за малко щяха да го убият шест пъти и да го оженят два. Айез Седай, стига наистина да беше такава, и кайриенка? По-лошо съчетание едва ли можеше да има.

Странно, тя не се оплака, когато тръгнаха, без да закусят, но щом стигнаха Манала, голямо село на по-малко от час по пътя, им заповяда да спрат. И си беше заповед.

– Топлата храна ще направи ездата ни по-лека – твърдо заяви тя, изправена в седлото си, и ѝ изгледа предизвикателно. Това определено беше като при Айез Седай, но и като при повечето жени, от друга страна. – Желая да стигна до Чачин колкото може по-скоро и няма да позволя да изпадат от глад в глупавия си опит да ми покажете колко сте твърди. – Само Рин я погледна в лицето, с притеснена усмивка: явно не можеше да реши дали е очарован, или уплашен.

– Планът ни беше да спрем малко за храна, милейди – каза Букама, свел почтително очи към земята. Премълча, че щяха да са се нахранили снощи и да спят в легла, ако не беше тя. Ако

ги беше последвала до Манала, нямаше да значи нищо. Но проследяването на Лан в гората означаваше, че има някакъв интерес към тях – или към плановете им.

С многобройните си каменни къщи с покриви от зелени и червени плочи, Манала спокойно можеше да се нарече градче, с над двайсет улици, кръстосващи двата ниски хълма. Хановете се редяха пред широката моравя в ниското, покрай пътя. Тук хората на два търговски кервана, поели на изток, с неохота впрягаха конете под бдителните погледи на търговците. Керван с около трийсет фургона вече трополеше на запад и някои от предните конни охранници се извърщаха през рамо, вместо да държат пътя под око. В Манала празненствата на Бел Тин бяха в разгара си.

Още не бяха стигнали до игрите и надпреварата в умения и сила, ала наскоро задомилите се мъже и жени танцуваха около Пролетния стълб в центъра на моравата, краката им подскачаха в бързия ритъм на селския танц около високия два разтега стълб, накичен с дълги, ярко вапцани ленени ленти, а по-старите и още незадомените играеха наблизко под музиката на гусли, флейти и половин дузина барабани. Всеки беше облякъл най-гиздавите си дрехи за празника, жените бяха с бели блузи и широки панталони, а мъжете – с пъстри палта, извезани с дебели ширити. Бяха се струпали доста хора, ала все пак не цялото население на Манала. Постоянен поток се точеше нагоре по хълмовете: хора връщащи се да посвършат къщна работа, и също толкова се връщаха надолу, понесли блюда с храна към дългите трапези, подредени в другия край на моравата. Весела гледка. Засмени деца, често с лица, оцапани с мед, тичаха и си играеха през празничното гъмжило, а някои от по-големите подклаждаха огньовете на Бел Тин, запалени по ъглите на моравата. Лан не знаеше колко от тези хора вярват, че прескачането на огньовете на Бел Тин ще изгори лошия късмет, насъбрал се от предния Бел Тин, но той самият вярваше в късмета. В Погибелта човек можеше да остане жив или да умре заради късмета си толкова често, колкото и с умение или от липса на такова.

В рязък контраст с веселбата по моравата, край пътя се виждаха набити шест дебели кола, с набучени по тях глави на тролоци – с вълчи зурли, с овнешки рога или орлови клюнове под съвсем човешките очи. Изглеждаха отпреди два-три дни, но пък въздухът все още беше хладен и забавяше гниенето, твърде хладен, за да се навъдят мухи. Точно заради тролоците танцуващите мъже носеха мечове, а жените – дълги ножове на коланите си. Не му замириса на изгоряло дърво обаче: знак, че набегът е бил малък и неуспешен.

„Лейди Алис спря кобилата си при коловете и ги загледа. Не с удивление, нито със страх или отвращение. Лицето ѝ бе съвършена маска на спокойствие. За миг той почти бе готов да повярва, че наистина е Айез Седай.

– Доста е неприятно да срещнеш тези същества, въоръжен само с меч – промълви тя. – Не мога да си представя какъв кураж е необходим за това.

– Били сте се тролоци? – попита изненадано Лан. Рин и Букама се спогледаха смаяни.

– Да. – Лицето ѝ леко се смръщи, сякаш думата се бе изплъзнала от устата ѝ, преди да е помислила.

– Къде, ако мога да попитам? – Малцина южняци изобщо бяха виждали тролок в живота си. Според повечето те бяха приказни същества, измислени, за да се плашат децата.

Алис го изгледа хладно.

– Твари на Сянката може да се намерят по места, за които не сте и сънували, господин Лан. Изберете ни хан, Рин – добави тя с усмивка. Наистина си вярваше, че ги командва. Ако се съдеше по това как Рин скочи от коня и хукна да изпълни заповедта, той също го вярваше.

„Мечът на орача представляваше двуетажна сграда с покрив от червени плочи, с амбразури за стрелба с лък вместо прозорци на приземния етаж. Двуръчен меч, от онези, които орачите носеха по нивите, висеше с острието надолу над тежката дъбова врата. Толкова близо до

Погибелта ханове често служеха за укрепления срещу атаки на тролоци, както и много от къщите. Ханджийката, едра сивокоса жена, в блуза с бухнали ръкави, извезана с червени и жълти цветчета, и с широки панталони, нашарени в червено и синьо, дойде от моравата, като видя, че връзват конете си на халките пред хана. Госпожа Томичи изглеждаше притеснена, че двама малкиери са решили да се отбият в странноприемницата ѝ, но лицето ѝ светна, щом Алис се разпореди за закуската си.

– Както желаете, милейди – промълви кръглоликата ханджийка и удостои Алис с дълбок реверанс. Кайриенката не беше казала името си, но държането ѝ, както и облеклото, предполагаха, че е знатна дама. – И ще искате стаи за себе си и прислугата си?

– Благодаря, не – отвърна Алис. – Смятам скоро да продължим.

Рин не показва обида, че са го нарекли „прислуга – прие думата толкова леко, колкото я изрече Алис, но вечно навъсеното лице на Букама потъмня още повече. Не каза нищо, разбира се, не и тук, а навярно нямаше никога да възрази, предвид клетвата, която беше дал. Лан реши, че при първа възможност ще трябва да каже няколко кротки думи на Алис. Все пак имаше си граници в това колко обиди може да преглътне мълчаливо един мъж.

Той и другите двама си поръчаха черен хляб и силен чай, и по една купа овесена каша с резенчета пушен бут в нея. Алис не ги покани на масата си в гостилницата, тъй че седнаха на друга, встрани. За избор имаше много, след като бяха само те, освен госпожа Томичи, която лично ги обслужи – обясни, че не искала да отвлича другите от празненствата. Всъщност, след като ѝ се плати, тя бързо се върна при танците.

Лан и другите двама обсъдиха дребничката жена, която се беше лепнала за тях. Или по-скоро поспориха, но тихо, за да не ги чуе. Напълно убеден, че Алис е Айез Седай, Рин препоръча да не задават въпроси. С една Айез Седай въпросите можело да са опасни, а отговорите можело и да не им харесат. Букама настояваше, че трябва да я попитат какво иска от тях, особено ако е Айез Седай. Забъркването в плановете на една Айез Седай можело да е опасно. Човек можел да си създаде врагове, без да знае, или да бъде пожертван без предупреждение, за да се постигнат целите ѝ. Лан премълча, че тъкмо Букама ги беше напъхал в тази примка. Самият той просто не можеше да повярва, че е Сестра. Смяташе, че е по-скоро дивачка, поставена да го наблюдава – от Едейн, въпреки че не спомена името ѝ, разбира се. Едейн вероятно разполагаше с очи и уши по цялата шир на Граничните земи. Изглеждаше невероятно съвпадение тя да е разполагала с дивачка, която да го чака в Канлуум, но там се оказаха и онези шестимата, а той не можеше да измисли кой друг може да ги е пратил.

– Все пак аз викам да... – почна Букама и едва сдържа ругатнята си. – Но къде се дяна тя?

Паницата на Алис беше празна, но от самата нея нямаше и помен. Лан неволно вдигна вежди, възхитен. Беше излязла толкова безшумно, че и неговият слух не беше го засякъл.

Рин шумно избута пейката, изтича до една от амбразурите и надникна навън.

– Конят ѝ си е там. Може да е отишла до нужника. – Лан вътрешно потръпна от тази грубост. Имаше неща, за които може да се говори, и неща, за които – не. Рин заопипва с пръсти едната си плитка, а после я дръпна рязко и звънчетата по нея дръннаха. – Според мен, да ѝ оставим сребърниците и да се махаме, докато не се е върнала.

– Върви си, ако щеш – каза Лан и се надигна от масата. – Букама ѝ се закле и аз ще зачета клетвата му.

– Ти сам да се беше заклел, щеше да е по-добре – изръмжа Букама.

Рин отвърна с гримаса и отново ядосано дръпна плитката си.

– Като искате да стоите, стойте.

Сигурно беше излязла просто да погледа веселбите. Лан каза на Букама да остане в случай,

че Алис се върне, и взе със себе си Рин да видят. Нямаше я между танцуващите, нито сред зяпачите. С копрinenите си одежди щеше да изпъква между толкова лен и вълна. Някои жени ги поканиха на танц и Рин се усмихна на по-големите хубавици – той човек щеше да престане да се усмихва на хубавици само ако го подгонеха тролоци! – но Лан го отпрати да потърси около къщите по южния хълм, а сам той се заизкачва по другия, зад „Меча на орача“. Не искаше да остави Алис да се срещне с някого зад гърба му и може би да му приготви някоя изненада за по-късно. Това, че не се беше опитала да го убие, още не означаваше, че Едейн иска да остане жив.

Намери я в една почти пуста улица по средата на хълма – тъкмо приемаше реверанса на една слаба млада жена, чиято блуза и широки панталони бяха извезани на червени и златни шарки толкова претрупано, колкото и роклята за езда на Алис. Колкото до везмото, кандорците се труфеха с него не по-малко от южняците. Той запристъпва тихо, приближи се зад Алис и спря.

– Има едни Саера, на три улици нататък, милейди – посочи жената. – Мисля, че има и други на Южния хълм. Ама за Авин Саера, не знам да има с такова име.

– Много ми помогнахте, госпожо Маришна – отвърна топло Алис. – Благодаря ви. – Прие поредния реверанс и остана да я гледа, докато се качваше нагоре по хълма. След като госпожа Маришна се отдалечи достатъчно, заговори отново и този път гласът ѝ съвсем не беше топъл: – Трябва ли да ви показвам как се наказва подслушването в Бялата кула, господин Лан?

Той едва не примига. Първо, беше успяла да се измъкне, без да я усети, а сега го чу, след като се бе постарал да бъде съвсем безшумен. Забележително. Май наистина беше Айез Седай. Което означаваше, че сигурно си беше белязала Рин за Стражник.

– Едва ли – отвърна той зад гърба ѝ. – Работата ни в Чачин не може да чака. Търсенето ви сигурно може да свърши по-бързо, ако ви помогнем да намерите тази Авин Саера.

Тя се извърна много бързо и се взря в него, надигайки се на пръсти. Така поне му се стори. Не, не беше Айез Седай, въпреки властния си тон. Виждал беше и по-ниски Айез Седай, наложили господството си в пълни с хора помещения, без да се изпъват така.

– По-добре забравете, че сте чули това име – каза му хладно тя. – Неблагооразумно е да се месите в делата на една Айез Седай. Сега можете да ме оставите на мира. Но очаквам да ви намеря готови за път, след като приключат тук. Стига, разбира се, малкиерите да държат на думата си така, както съм чувала. – И след тази обида тръгна накъдето ѝ беше посочила жената. Светлина, като нож режеше езикът ѝ!

Когато се върна в „Меча на орача“ и разказа на Букама какво беше научил, лицето на стареца светна. Е, просто въсенето му малко се позаглади. Но за него това бе все едно да се ухили.

– Може пък да иска от нас само да я пазим, докато намери тази жена.

– Това не обяснява защо ни преследваше целия ден – отвърна Лан и се смъкна на пейката пред купата със закуската си. Трябваше май да я довърши тази каша. – И само не ми казвай, че се бои да ни помоли за помощ. Тази жена може да уплаши човек не по-малко от теб.

Букама нямаше отговор на това.

Глава 21

Хитринки със Силата

Лан съзнаваше, че ездата им до Чачин ще е паметна, в пътуването напълно оправда очакванията му. Яздеха с все сила, подминавайки керваните, без да спират в нито едно село. Преспиваха повечето нощи под звездите, тъй като вече никой от тях нямаше пари за ханове, не и за четирима души с коне. Трябваше да се задоволят с плевници и купи сено, стига да

намереха плевник или купа сено по мръкване. По повечето хълмове покрай пътя нямаше нито село, нито самотна ферма, само високи дъбове и клен, борове и ели, с пръснати между тях по-ниски брези и калина. В Граничните земи такова нещо като самотна ферма не съществуваше – рано или късно една усамотена ферма се превръщаше в гроб.

Алис продължаваше издирването си на тази Саера във всяко селце, през което мине, въпреки че си мълчеше всеки път, щом Лан или някой от останалите я попита, и ги поглеждаше ледено, докато не се махнат. Еша си нямаше с този леден поглед. За него поне. Рин трепваше, зяпваше я с широко отворени очи, подтичваше и я засипваше с комплименти като вързан на кучешка каишка ухажор, все така колебайеки се между захласа и страха, а тя приемаше угодниченето му и комплиментите му като нещо, което ѝ се дължи, и в същото време сърдечно се смееше на остроумията му.

Не че се беше съсредоточила само върху него. Рядко минаваше час, без да задълбае с въпросите си към всеки от тях поред, сякаш искаше да узнае всичко за живота им. Беше като цял рояк черни мухи тази жена – колкото и да ги отпъждаш, все ще намерят къде да захаят. Даже на Рин му стигна умът да не се поддава на този разпит. Миналото на човек си беше негово лично и на хората, с които е живял. Не можеше да е предмет на клюка с някаква си любопитна жена. Въпреки въпросите ѝ, Букама продължаваше да мърмори. Ден и нощ, всяка втора реплика, която се изплъзнеше от устата му, беше свързана с въпросния оброк. Лан взе да си мисли, че единственият начин да го накара да млъкне е да се закълне да не дава такъв оброк.

На два пъти гъсти черни облаци се изтъркаляха откъм Погибелта и ги засипаха с пороен леден дъжд, смесен с градушка, толкова едра, че можеше да им счупи главите. Най-силните бури напролет идваха обикновено от Погибелта. Първия път, когато облаци затулиха небето на север, той взе да се оглежда за място, където клоните на дърветата щяха да са достатъчно гъсти, за да им осигурят прикритие, да речем с помощта на няколко опънати над главите им одеяла, но Алис разбра какво прави и рече хладно:

– Няма нужда да спираме, господин Лан. Вие сте под моята закрила.

Доста резервиран, той продължи да се оглежда, когато бурята връхлетя. Мълниите засвяткаха с бяло-синкавите си зъбци по небето, което изведнъж заприлича на нощ, и гръмотевиците забиха като огромни тъпани над главите им, ала поройният дъжд се заизлива около невидимия купол, който се местеше с движението на конете им, и едрите парчета град заотскачаха от него в зловеща тишина, все едно че не удряха по нищо. Същото им го направи и при втората буря и като че ли се изненада, когато ѝ поднесоха благодарностите си. Лицето ѝ си остана все така гладко, в съвършено подражание на айзседайската ведрост, но нещо проблесна в очите ѝ. Странна жена.

Срещаша и разбойници, точно както твърдяха слуховете, обикновено на групи от по десетина души, облечени дрипаво, които преценяваха набързо шанса си срещу тримата, поглеждаха изпънатите им лъкове и бързо се скриваха навътре из дърветата, преди Лан и останалите да са се приближили. Или той, или Букама ги подгонваха винаги, само колкото да се убедят, че наистина са си отишли, а другите двама оставаха да пазят Алис. Щеше да е глупаво да се натъкнат на засада, за която знаят, че може да ги чака.

По пладне на четвъртия ден язدهа през гористите хълмове по път, проснал се пуст, докдето стигаше погледът им и в двете посоки. Небето беше ясно, само с няколко бели облачета, зареяни високо, и единствените звуци, които стигаха до ушите им, бяха тропотът на копитата и цвърченето на катерички по клоните. Изведнъж на около трийсет крачки напред от двете страни на пътя от дърветата изскочиха конници – двайсетина дрипльовци, които се построиха в редица пряко на пътя, а тропотът на копита подсказа, че зад тях идат още.

Лан пусна юздите, дръпна още две стрели от колчана и ги задържа между пръстите си, докато опъваше лъка с вече заредената. Съмняваше се, че ще му остане време да изстреля и

трите, но шанс винаги имаше. Трима от мъжете пред него бяха с доста разнебитена броня, с петна от ръжда по мръсните палта, а единият беше с ръждясал шлем с решетест лицев предпазител. Никой не носеше лък – не че това променяше особено положението.

– Двайсет и трима на трийсет крачки зад нас – извика Букама. – Без лъкове. По твоя команда.

Бандата бе достатъчно голяма, за да нападне цял търговски керван с всичката му охрана. Лан не стреля. Докато мъжете седяха кротко в седлата си, все още имаше шанс. Малък. Животът и смъртта често пъти зависеха от малкия шанс.

– По-добре да не бързаме – подвикна мъжът с шлема пред тях, смъкна го и оголи прошарената си сплъстена коса и мръшавото мръсно лице, видяло бръснач сигурно преди не по-малко от една неделя. Усмихна се широко и показа дупките от два окапали зъба. – Сигурно ще можете да убиете двама или трима от нас, преди да ви посечем, но няма нужда от това. Само ни оставете парите си и накитите на тая хубава дама с вас, и ще можете да продължите по пътя си. Хубавите дами в коприна и кожа винаги носят много накити, нали? – И се ухили към Алис. Сигурно го смяташе за приятелска усмивка.

Предложението не можеше да ги изкуси. Тези типове искаха да не дават жертви, стига това да можеше да се избегне, но ако им се предадяха, щяха да срежат гърлото му, както и на Букама и на Рин. И щяха да пленят Алис. Ако криеше някаква хитринка със Силата в ръкава си, дано да я...

– Смеете да спирате една Айез Седай на пътя? – изгърмя гласът ѝ, и наистина си беше като небесен гръм, от който конете на неколцина от разбойниците зацвилиха и се изправиха на задните си крака. Танцуващия котарак знаеше какво означават пуснатите юзди и остана спокоен под него, в очакване да го смуши с колене и пети. – Предайте се, или ще видите гнева ми! – Над главите на разбойниците с гръм изригна червен пламък и повечето коне заскачаха на задните си крака в такава паника, че двама от ездачите се катурнаха от седлата и паднаха на пътя.

– Казах ти, че е Айез Седай, Кой – изхленчи един дебел плешив мъж с отесняла броня. – Не ти ли казах, Кой? Зелена, с тримата си Стражници, казах ти!

Мършавият го шлевна през лицето с опакото на ръката си, без да откъсва очи от Лан. Или по-скоро от Алис, зад него.

– Хайде да не си говорим за предаване. Все пак ние сме петдесет, а вие четирима. Не ни се виси на клупа, затуй ще рискуваме, пък да видим колко от нас ще избие, преди да ви спипаме.

– Много добре – отвърна Лан. – Но ако видя някой от вас пред очите си докато преброя до десет, се почва. – И започна да брой високо.

Разбойниците не го оставиха да стигне до две, преди да се впуснат в галоп право към дърветата; на четири двамата паднали от конете си престанаха да се опитват да се покатерят на гърбовете им, а затичаха презглава. Нямаше нужда да ги гонят. Трясъкът на клони от препускащите право през хрусталаците коне бързо заглъхна. При тези обстоятелства това беше най-доброто, на което можеше да се надяват. Само че Алис не мислеше така.

– Нямахте право да ги пуснете – заяви тя възмутено и очите ѝ засвяткаха от гняв, докато ги нанизваше един по един като на шиш с погледа си. Подкара в дъга кобилата си пред тях да се увери, че всеки от тримата си е получил дозата. – Ако ни бяха нападнали, щях да използвам Силата срещу тях. Колко души са ограбили и убили, колко жени са озлочестили, колко деца са оставили сираци? Трябваше да ги надвием и да ги отведем при най-близкия съдия.

Лан, Букама и Рин се опитаха поред да я убедят, че едва ли някой от четиримата щеше да остане жив – разбойниците щяха да се бият до последен дъх, за да избегнат бесилото, и броят им не беше за пренебрегване – но тя като че ли наистина вярваше, че сама ще може да

победи петдесет мъже. Странна жена.

Да бяха само бурите и разбойниците, щеше да е повече, отколкото можеше да очаква от едно пътуване. Глупостите на Рин и мърморенето на Букама можеха да се приемат за нещо неизбежно. Но Алис беше сляпа за много неща и това беше най-тежката част.

Още първата нощ, когато седна в мокрото, го направи да ѝ покаже, че е готов да приеме стореното от нея. След като бяха решили да пътуват заедно, по-добре беше да се зачитат. Само че тя не го правеше. Втората нощ остана будна до съмване и се постара и него да не го остави да заспи, с резките плясъци на невидим камшик всеки път, щом главата му клюмнеше умерено. Третата нощ, кой знае как под дрехите и в ботушите му се появи пясък. Изтърси го, колкото можа, нямаше вода, с която да го отмие, и целия следващ ден, докато яздеше, пясъкът го жулеше. А през нощта след срещата с разбойниците... Така и не разбра как успя да накара мравките да пропълзят под долните му дрехи и да ги накара при това всички да започнат да го хапят. Със сигурност беше нейна работа. Стоеше над него, когато отвори очи, и като че ли беше изненадана, че не се развика.

Явно очакваше някаква реакция от него, но Лан не можеше да разбере каква точно. Ако смяташе, че не ѝ се е разплатил достатъчно заради мокренето, значи наистина беше корава жена, но една жена все пак можеше да каже цената за понесената обида, а с тях нямаше други жени, които да я смърят да престане, след като прекрачи границата на онова, което смятат за справедливо. Оставаше му само да търпи, докато стигнат Чачин. На следващата нощ тя намери коприва близо до бивака им и за негов срам, този път Лан едва не изтърва нервите си.

Не спомена на Букама и Рин за инцидентите, разбира се, макар да беше сигурен, че са разбрали, но почна да се моли наум дано Чачин да изникне пред очите му след следващото възвишение. Едейн може би беше пратила тази жена само да го наблюдава, но вече започваше да му се струва, че иска да го убие. Бавно.

Моарейн така и не можеше да разбере опърничавостта на този Лан Мандрагоран, макар че според Сюан да говориш за опърничавост и за мъже било тавтология. Искаше от него само да покаже малко разкаяние за това, че я беше намокрил. Е, и извинение някакво. Разкаяно извинение. И подобаващата почит към една Айез Седай. Но той и една трошица разкаяние не показваше. Самата ледена наглост! Неверие то му, че може да носи шала, бе толкова явно, че все едно го казваше на глас.

Отчасти тя се възхищаваше на твърдостта му, ала само отчасти. Щеше да го накара да падне на колене. Не съвсем да го опитоми – един напълно опитомен мъж е безполезен и за себе си, както и за другите – но да го накара да осъзнае грешките си дълбоко до костите.

През деня го оставяше да размишлява, а в същото време тя самата обмисляше какво да му направи през нощта. Онова с мравките се оказа голямо разочарование. Беше една от тайните на Синята Ажда, начин да прогонваш насекоми или пък да ги накараш да се съберат на едно място, за да хапят или жилият, макар и не за целта, за която тя го приложи. Но остана много горда от хитринката с копривата, която го накара да подскочи, поне малко, доказвайки, че и той всъщност е направен от човешка плът. Беше започнала да се съмнява в това.

Странно, никой от другите двама не му поднесе и една съчувствена дума, макар че трябваше да са разбрали какво му прави. Макар и да не се оплакваше пред нея, което само по себе си беше доста странно, трябваше пред приятелите си поне да го направи; нали уж за това са приятелите. Но тримата бяха странно мълчаливи и в други отношения. Дори в Кайриен хората говореха за себе си, макар и по малко, а тя бе чувала, че в Граничните земи отбягват Играта на Домове, но ето, че те почти нищо не разкриваха за себе си, колкото и да се мъчеше да им развърже езиците с малки историйки за младостта си в Кайриен и случки от Кулата. Рин поне се разсмиваше, когато разказът ѝ беше смешен – след като разбере, че трябва да се засмее, само тогава – но Лан и Букама всъщност изглеждаха смутени. Тя поне смяташе, че

това чувство е изписано на лицата им; можеха и Айез Седай да учат как да пазят физиономииите си невъзмутими. Признаваха, че са срещали Айез Седай преди нея, но щом започнеш да разчопля, много деликатно, за да разбере къде и кога...

– Айез Седай има по толкова много места, че е трудно да ги запомни човек – отвърна й Лан една вечер, докато язدهа пред издължените си сенки. – Я по-добре да спрем при ония ферми отпред, да видим дали ще можем да си наемем някой плевник за през нощта. Други къщи няма да видим, преди да се е стъмнило съвсем.

Ето, това беше обичайното. Тези тримата можеха също така да учат Айез Седай на увъртащи отговори и отклоняване на въпросите.

Най-лошото бе, че тя все още представа си нямаше дали е възможно някой от тях да е Мраколюбец. Разбира се, нямаше същински повод да смята, че някоя от Сестрите в Канлуум е била Черна Аджа, а ако нямаше такава, то посещението на Рин в „Небесните порти можеше да е било по съвсем невинна причина, ала бдителността все пак я караше да продължава да ги разпитва. И продължаваше да поставя преграда около всеки от тях нощем. Не можеше да си позволи да се довери на никого освен Сюан. Дори на други Айез Седай, а още по-малко на мъже, които можеше да са замесени с тях.

На два дни път от Чачин, в село Равинда, най-сетне откри Авин Саера, първата жена, с която се заговори. Равинда беше процъфтяващо село, макар и доста по-малко от Манала, с широк площад от утъпкана пръст, служещ за тържище на хората от околните села, които идваха да разменят продукцията и изделията си и да пазаруват от амбуланти. Два фургона стояха разпрегнати наред тържището, високите им платнени покривала бяха накинчени с грънци и тигани. Всеки от амбулантите току поглеждаше сърдито към конкурента си, въпреки многото хора, напираси да си купят нещо. Равинда също така имаше новостроящ се хан, вече вдигаха втория му етаж, с парите, получени от госпожа Саера. Смяташе да го нарече „Бялата кула“.

– Мислите ли, че Сестрите може да възразят? – попита тя, загледана намръщено към табелата, вече издялана, боядисана и окачена над предната врата, след като Моарейн я посъветва да смени името. Според мащаба Кулата на табелата трябваше да е висока над сто стъпки! Авин беше пълна жена с вече прошарена коса, с дълга една стъпка кама с покрита със сребро дръжка, окачена на плетения кожен колан, и с жълто вземо по ръкавите на яркочервената блуза. Дарението явно беше привнесло празничност в ежедневието й. Накрая тя поклати глава. – Не разбирам защо ще го правят, милейди. Айез Седай, дето ни записваха имената в лагера, бяха мили и добросърдечни. – Щеше да разбере, още при първата Сестра, пожелала да се разкрие.

Моарейн съжали, че не може да си спомни коя Посветена беше записала името на Авин Саера и с това й бе втълпила името на детето. Синът на Авин, Мигел – десетото й дете! – се оказа родено на трийсет мили от Драконова планина и цяла неделя преди Прорицанието на Гитара. Такава небрежност в записването на чутото беше недопустима! Колко още деца в книжката й щяха да се окажат родени извън изрично указаните десет дни?

След като се отдалечиха от Равинда, явното задоволство на тримата, че не се е бавила, обърна къкрещия й яд срещу неизвестната Посветена към тях. О, не го показаха открито, но Моарейн чу Рин да казва: „Добре, че този път поне беше бърза – не съвсем благоразумно, след като можеше да ги подслуша – а Букама кисело промърмори в съгласие, след като поизостанаха зад нея. Лан яздеше напред, явно отбягвайки компанията й. Всъщност тя можеше да го разбере, но широкият му изправен гръб все едно я укоряваше. Започна да мисли как да го подреди през нощта. С по мъничко и за другите двама този път, може би.

Известно време не можа да измисли нищо, което да сложи капак на предишните й опити. После една оса избръмча край лицето й и тя я загледа как отлетя между дърветата край пътя. Оси. Добре, но не искаше да го убие.

– Господин Лан, алергичен ли сте към ухапване на оси?

Той се изви в седлото, дръпна юздите да обърне коня, но изведнъж изохка и ококори очи. Отпървом Моарейн не разбра нищо. А после видя стрелата, щръкнала от рамото му.

Без да мисли, тя прегърна Извора и сайдар я изпълни. Беше все едно, че отново е на изпитанието. Сплитовете ѝ се появиха мигновено, най-напред шит от Въздух срещу стрелите около Лан, а после и около нея. Не можеше да каже защо ги заплете в този ред. Със Силата в нея и с изострени сетива, тя огледа дърветата, откъдето бе дошла стрелата, и улови движение малко зад първите. Потоци на Въздух излетяха да стегнат непознатия, който тъкмо в този момент пускаше нова стрела, пръчката се изви в дъга и лъкът се прекърши в тялото му. Само няколко мига ѝ отне всичко това, от началото до края, по-бързо от всичко, което бе заплитала на изпитанието. Достатъчно, за да намерят целта си стрелите на Рин и Букама.

Тя простена отчаяно и пусна примките на Въздух, а мъжът залитна назад. Беше извършил опит за убийство, но Моарейн не беше искала да го задържи, за да го убият. Щяха да го екзекутират, след като го заведат при някой съдия, но не обичаше да се замесва в налагането на присъда, особено преди да е произнесена. Струваше ѝ се, че е стигнала съвсем близо до използването на сайдар като оръжие, или в създаване на оръжие, което други да използват за убийство. Много близо.

Без да пуска сайдар, се обърна към Лан да му предложи Цяра, ала въпреки стрелата, стърчаща от гърба и пред рамото му, той не ѝ остави възможност да заговори, обърна коня и препусна в галоп към дърветата, а там скочи от седлото и закрачи към падналия мъж. Букама и Рия бяха точно зад него. Със Силата в себе си, тя чу гласовете им съвсем ясно.

– Каниедрин? – каза стъписано Лан.

– Познаваш ли го тоя? – попита Рин.

– Защо? – изръмжа Букама и ботушът му изхрущя в ребрата на падналия мъж.

Отвърна му немощен и хлипащ глас:

– Злато. За какво друго? Още имаш... късмета на Тъмния... извърна се точно когато... иначе стрелата... щеше да те улучи в сърцето. Трябваше да... да ми каже... че е Айез Седай... а не само... та да убия първо нея.

Щом чу последните думи, Моарейн заби пети в хълбоците на Стрела, взе на галоп късото разстояние и скочи от седлото, готова да заплете за Цяра.

– Извадете стрелите от него – извика още докато тичаше към тях, надигнала наметалото и полите си, за да не се препъне. – Ако останат стрелите, Цярът няма да може да го запази жив!

– Че защо ще го Цериш? – попита Лан, седнал на едно съборено от буря дърво. Коренищата му, покрити с кал, се бяха разперили над главата му. – Толкова ли жадуваш да го видиш обесен?

– Той вече умря – каза Рин. – Това можеш ли да го Изцериш? – Сякаш гореше от любопитство да види дали ще може.

Раменете на Моарейн се смъкнаха унило. Очите на Каниедрин, отворени и зяпнали към клоните горе, бяха замъглени и празни. Странно, въпреки кръвта около устата му приличаше на голобrado момче в опърпаното си палто. Но достатъчно мъж, за да убива. Достатъчно мъж, за да умре от две стрели, пронизали гърдите му. Мъртъв, вече нямаше да може да ѝ каже дали го беше наел онзи Гортанес, нито къде може да бъде намерен. Почти пълен колчан висеше на колана му, а в земята пред него стояха забити още две стрели. Явно бе имал увереността, че ще може да убие четирима души с четири изстрела. Макар да познаваше Лан и Букама, така си беше мислил. А след като ги познаваше, беше нарушил указанията и първо се беше опитал да убие Лан. Най-опасния от тях, както сигурно беше смятал.

Докато го гледаше, ѝ хрумна, че би могъл да ѝ каже нещо, колкото и малко да е то, дори и мъртъв. С ножа си срязва кожената чанта, висяща на колана му зад колчана, и изсипа съдържанието ѝ върху рехавата трева до тялото. Дървен гребен, недоядено парче сирене, увито в кърпа, малко сгъваемо ножче, навит на кълбо конец, което тя разви, за да е сигурна, че не крие нищо, мръсна смачкана носна кърпа, която разгъна с върха на ножа. Прекалено беше да очаква, че ще намери писмо от господин Гортанес, с указания как да го открие. Срязва каишките на кожената кесия на колана на кайриенеца и изсипа и нея върху купчината. Пръснаха се няколко сребърни и медни монети. И десет златни корони. Така. Цената за смъртта ѝ в Кандор бе колкото една копринена рокля в Тар Валон. Тлъсти монети, с Изгряващото слънце на Кайриен на едната страна и профила на чичо ѝ от другата. Дебела отметка в историята на дома Дамодред.

– Мъртъвците ли започнахме да крадем? – попита Лан с дразнещо хладнокръвния си тон. Само попита. Без обвинение, но все пак...

Тя се изправи ядосана, тъкмо докато Рин счупваше оперения край на стрелата, стърчащ от гърба на Лан. Букама връзваше тясна кожена каишка зад острието. След като я стегна, я стисна в юмрук, бързо дръпна и измъкна стрелата през рамото. Лан примига. Цяла стрела изтръгнаха през тялото му, а той примига! Не разбра защо това трябваше да я подразни, но я подразни.

Рин изтича до пътя, докато Букама помагаше на Лан да смъкне палтото и ризата си. Тя видя кървавата дупка. Отворът на гърба едва ли изглеждаше по-добре. Кръвта, която се беше процеждала в палтото, потече свободно по гърдите и ребрата му. Никой от двамата не я помоли за Цяра и тя почти бе готова да не го предложи. Лан беше напарен с повече белези, отколкото можеше да се очаква за толкова млад мъж, като много от тях бяха полузараснали рани, кръстосани изрядно с тънките черни конци от шева. Явно можеше да ядосва мъже толкова лесно, колкото и жени. Рин се върна с кърпи за превързване и омачкан хляб за лапа. Никой нямаше да помоли за Цяр, докато не му изтечеше кръвта до смърт!

– Ще приемеш ли Цяр? – попита тя хладно и протегна ръце към главата му. Лан се дръпна като опарен от допира ѝ. Като опарен!

– Вдругиден в Чачин дясната ръка може да ти потрябва – промърмори Букама и отърка уста с ръка, без да поглежда към никого. Странни думи, но тя знаеше, че няма смисъл да пита какво значат.

След малко Лан кимна и се наведе. Това бе всичко. Нито я помоли, нито дори прие предложението. Просто се наведе.

Тя стисна главата му между дланите си – почти го плесна – и преля. Конвулсията от сплита на Цяра бе неизбежна, ръцете му изхвърчаха встрани и го изтръгнаха от дланите ѝ. Съвсем задоволително. Въпреки че само видиша шумно, без да изохка. Старите белези си останаха, полузаздравелите рани бяха вече само тънки розови резки – шевовете по тях се бяха разхлабили и конците се смъкнаха по ръцете и гърдите му; нямаше да му е лесно да измъкне останалите – ала на мястото на дупките от стрелата се появи гладка кожа. Можеше да изтърпи осите в съвършено здраве. Винаги можеше да го изцери отново след това, ако се наложеше. Само ако много се наложеше, обаче.

Парите оставиха до трупа на кайриенеца, макар че щяха да са от полза за тримата мъже. Не искаха нищо да вземат от мъртвия. Букама намери коня му вързан недалече навътре сред дърветата, едър кафяв скопец, очевидно издръжлив и бързоног, Лан свали сбруята, върза я за седлото, а после плесна коня по задницата и го отпрати към Равинда.

– Да може да се напаса, докато някой го намери – обясни той, като я видя, че се е загледала намръщено след животното. Честно казано, тя съжаляваше, че не се сети да претърси дисагите на коня. Но Лан бе проявил изненадваща доброта. Не беше очаквала да открие

такава у него. Заради това, щеше да му спести осите. И все пак трябваше да направи нещо, с което да я запомни за цял живот. В края на краищата, оставаха й само още две нощи, за да го прекърши. Стигнаха ли в Чачин, щеше да й се отвори твърде много работа, за да се занимава с Лан Мандрагоран. Поне за известно време.

Глава 22

Според обичая

Ако Канлуум беше град на хълмове, то Чачин беше град на планини. Трите най-високи се издигаха почти на една миля, макар че върховете им бяха изравнени и всички блестяха на обедното слънце с цветните покриви от гледжосани плочи. На най-високия дворецът Айездайшар сияеше по-ярък от всичко наоколо в червени и златисти цветове, а над най-големия му купол гордо се развяваше знамето с подскачащия Червен кон. Три пръстена високи крепостни стени с кули обкръжаваха града, както и дълбок сух ров с ширина от сто крачки, пресечен от двайсет и четири моста, всеки с по едно укрепление при входа. Движението към и извън града тук също беше огромно, а Погибелта бе далече, тъй че на стражата на Червения кон, с шлемове и метални нагръдници, не се налагаше да е толкова бдителна като в Канлуум, но преминаването по моста на Слънчевия изгрев, сред потоците фургони, коли и хора в двете посоки, все пак им отне доста време.

Веднага щом минаха първата стена, Лан дръпна юздите и отби от трополящите, тежко натоварени търговски фургони. Макар да го чакаше среща с Едейн, едва ли някога в живота си се беше радвал толкова, че вижда някой град. Според буквата на закона те вече наистина бяха в Чачин – втората, по-висока стена беше на повече от сто крачки напред, а третата, още по-висока – още по-далече – но искаше вече да приключат с тази Алис. Откъде, в името на Светлината, беше намерила тези бълхи толкова рано през пролетта? А черните мухи? Мухите трябваше да се появят чак след месец! Всичко го сърбеше. Добре поне, че тя не намери удовлетворение в това. Беше сигурен.

– Клетвата ни задължаваше да ви пазим до Чачин, и тя бе спазена – каза й той. – Стига да избягвате по-опасните квартали на града, по улиците сте толкова в безопасност, колкото ако имахте охрана от десет души. Тъй че можете да си вървите по работата, а ние – по своята. Задръжте си парите – добави хладно, когато тя посегна за кесията си. За миг тя изгуби самообладание и лицето й се намръщи ядосано. Но пък му беше нанасяла обида след обида.

Рин тутакси заприказва как Лан обиждаше Айез Седай и взе да й се извинява от името на тримата с усмивки и чупки в кръста от седлото, а звънците по плитките му задрънчаха като алармени гонгове. Букама на свой ред кисело замърмори за мъже с обноси на свине и как заслужено си получавали отплатата. Самата Алис го изгледа толкова безизразно, че като нищо можеше да е такава, за каквато претендираше. Опасна претенция, ако не беше. А ако беше... Точно тогава изобщо не искаше да има повече взимане-даване с нея.

Вихрено обърна Танцуващия котарак и препусна в галоп нагоре по широката улица, като разпръскваше и минавачи, и конници. В друг момент това щеше да предизвика дуели. Хадори и репутацията, свързана с него, едва ли щеше да повлияе на някой друг, освен на хора от простолюдието. Но той препускаше прекалено бързо, за да може да чуе някой предизвикателен вик, завиваше бясно покрай носилки, трополящи търговски коли с високи колелета и носачи, помъкнали тежки товари на прътите на раменете си, без да забавя скорост. След селската тишина тропотът на обкованите с желязо колела по калдъръма и виковете на уличните продавачи и дюканджиите му се струваха оглушителни. Свирнята на флейтите на уличните музиканти беше дразнещо писклива. Миризмите на печени ядки и месеници от количките на продавачите, миризмите на готвено от кухните на десетките ханове и стотиците домове се сливаха в неприятна воня след чистия въздух по пътя. Стотиците конюшни, пълни с коне, само я усилваха.

Букама и Рин го догониха с товарния кон, преди да се е изкачил до средата на склона към

двореца Айездайшар, и продължиха от двете му страни. Ако Едейн пребиваваше в Чачин, щеше да е там. Букама поне знаеше какво му предстои. Влизането в Погибелта щеше да е много по-лесно. Излизането от Погибелта – също. Всеки глупак можеше да влезе в Погибелта. Глупак ли беше той, че дойде тук?

Колкото по-нависоко се изкачваха, толкова по-бавно се движеха. Нагоре по улиците се мяркаха все по-малко хора, а къщите с плочести покриви отстъпваха на дворци, на домове на заможни търговци и банкери, със стени, покрити с яркоцветни плочи. Мяркаха се все повече облечени в ливреи слуги, забързани по работа. Ярко боядисани карети с гербовете на знатни домове заместиха търговските фургони и носилките. Една карета с впряг от четири или шест коня с пискули по сбруите заемаше много място, а повечето бяха с по няколко души конна охрана, както и с двама мъже отзад на каретата, с пълно въоръжение и броня и готови да влязат в спор с всеки, дръзнал да се забърше покрай тях. Жълтото палто на Рин не изглеждаше толкова хубаво като в Канлуум, а след като второто по-добро палто на Лан беше оцапано с кръв, се наложи да облече третото, толкова похабено, че пред него Букама изглеждаше добре облечен. Мисълта за петната кръв навя и други мисли в ума му. Дължеше на Алис за Цяра й, както и за изтезанията, на които го беше подлагала, макар че можеше да се отплати само за първото. Не. Трябваше да махне тази странна женичка от главата си, въпреки че тя сякаш бе успяла някак да се настани трайно в черепа му. Върху Едейн трябваше да се съсредоточи сега. Върху Едейн и върху най-отчаяната битка в живота си.

Дворецът Айездайшар запълваше изцяло плоския планински връх – огромно блестящо съоръжение от куполи и високи тераси, покриващи двеста хектара, сам по себе си един малък град. Всяка повърхност блестеше в червено и златно. Грамадните бронзови порти, с изрисувания на тях Червен кон, стояха приканващо отворени под арката с плочи от червена глеч, водеща към Двора за госта, ала щом Лан и другите двама се приближиха, десетина стражи излязоха да им преградят пътя. Червеният кон беше извезан на зелените табарди, които носеха върху броните си, а алебардите им бяха украсени с дълги червени и златни ленти. Доста колоритни бяха с червените си шлемове и бричове и с високите си лъснати зелени ботуши, но всеки служещ тук мъж беше ветеран от не една битка и те изгледаха твърдо тримата новодошли иззад стоманените решетки на шлемовете си.

Лан се смъкна от седлото и се поклони, не много дълбоко, и докосна с длан челото, сърцето и дръжката на меча си.

– Аз съм Лан Мандрагоран – заяви той. Нищо повече.

Като чуха името му, стражите се поотпуснаха, но не отстъпиха незабавно. В края на краищата всеки можеше да се нарече както му хрумне. Един от тях изтича нанякъде и след няколко минути се върна с побелял офицер, окачил шлема на бедрото си. Джурад Шиман беше опитен ветеран от не една кампания известно време беше пътувал с Лан на юг и като го видя, на суровото му лице се появи усмивка.

– Добре си дошъл, ал'Лан Мандрагоран – рече той и се поклони много по-дълбоко, отколкото някога му се бе кланял. – Тай'шар Малкиер! – О, да. И да я нямаше сега Едейн тук, със сигурност се беше отбивала.

Лан тръгна след Джурад, повел за юздите коня си, под червената арка и по гладките каменни плочи на Двора на госта, с чувството, че би трябвало да е извадил меча в десницата си и да е облякъл броня. Ажурно изваяните каменни тераси над просторния двор сега му се сториха много удобно укритие за стрелци. Пълна глупост, разбира се. Тези открити балкони като дантела от камък изобщо не предлагаха удобно укритие. Предназначени бяха да се гледат хорските тълпи при големи церемонии, а не за отбрана. Никой враг не беше стигал някога до втората стена, а ако тролоци успееша някога да навлязат толкова навътре в града, бездруго всичко щеше да е изгубено. Все пак Едейн можеше да е тук и му беше трудно да се отърве от чувството, че излиза на бойно поле.

Коняри, облечени в червено-златните ливреи с извезания на рамото Червен кон, притичаха да приберат конете, а след тях и други мъже и жени, да отнесат товара в плетените кошове и да заведат всеки от новодошлите в отредените му покои, според сана. Притесни го това, че ги водеше самата шатаян на двореца. Достолепна жена с изправена снага и с побеляла коса, прибрана на кок на тила. Сребърната гривна с ключовете провъзгласяваше, че госпожа Ромера властва над всички дворцови слуги, но самата шатаян бе нещо повече от слуга. Обикновено само короновани глави можеха да очакват, че ще бъдат посрещнати при портите от шатаян. Тя плуваше сред море от чужди очаквания. Мнозина се бяха давили в такива морета.

Лан отиде да види в какви стаи ще бъдат настанени Букама и Рин и изрази задоволството си от тях пред госпожа Ромера, не защото очакваше, че ще им дадат нещо неподходящо, а защото трябваше да се погрижи първо за хората си, а чак после за себе си. Рин се беше малко вкиснал, но той, разбира се, не можеше да очаква нещо по-добро от малка стаичка в една от каменните казарми на двореца, също като Букама. Много добре знаеше как стоят нещата тук. Рин поне получи самостоятелна стая на някакъв знаменосец, с печка, облицована с плочки и вградена под леглото. Обикновените войници спяха по десет души в едно помещение, както помнеше Лан, и половината им време зиме минаваше в спорове кой да заеме леглата най-близо до камината.

Букама остана доволен – е, доволен като за него; въсенето му почти изчезна – запали лула с табак и се заприказва с няколко души, редом с които се беше сражавал по бойните полета, а Рин като че ли бързо се съвзе. Все едно, докато Лан излезе, Рин вече разпитваше войниците дали се намират хубави момичета между слугините и какво може да направи, за да му изперат и огладят дрехите. Външният му вид го интересуваше, особено преди жени, все едно млади или стари, почти толкова, колкото самите жени. Сигурно се беше вкиснал от това, че се появи оцапан и омачкан пред шатаян и слугините.

За преголямо облекчение на Лан, не му дадоха покоите, предназначени за гостуващ крал, въпреки ескорта на шатаян. Трите му стаи бяха просторни, с копринени гоблени по сините стени и широк корниз, изваян на стилизирани планински върхове, обрамчващи високите тавани, а масивните мебели бяха само резбовани, с много малко позлата. Спалнята беше с малка тераса с изглед към дворцовите градини и имаше легло с пухен дюшек, широко толкова, че можеше да побере четирима-петима души. Като за сана му бяха съвсем удобни и той благодари на госпожа Ромера, може би малко по-щедро, отколкото се полагаше, защото тя се усмихна и кожата около лешниковокафявите ѝ очи се сбра на ситни бръчици.

– Никой не знае какво може да донесе бъдещето, милорд – отвърна тя, – но ние знаем кой сте. – След което му направи съдържан реверанс, преди да напусне. Реверанс. Забележително. Каквото и да твърдеше, шатаян си имаше свои очаквания за бъдещето.

Със стаите му прикрепиха две слугини със скулести лица, Аня и Есни, които започнаха да прибират оскъдните му вещи в гардероба, както и един дългнест младок, Бюлн, да тича по една или друга работа. Той зяпна, като видя шлема и бронята му, докато ги поставяше върху черно боядисания скрин до вратата, макар че трябваше много пъти да е виждал подобни неща.

– Нейно величество в двореца ли е? – учтиво попита Лан.

– Не, милорд – отвърна Аня, огледа намръщено оцапаното с кръв палто и го отдели с въздишка на една страна. Беше с прошарена коса и според Лан спокойно можеше да е майка на Есни. Въздъхна не от това, че вижда кръв – трябваше да е свикнала с подобна гледка, – а че щеше да е трудно да се почисти. Но с малко късмет, той щеше да си го получи почистено и закърпено. Толкова добре, колкото беше възможно. – Кралица Етениел е на обиколка във вътрешността.

– А принц Брис? – Знаеше отговора – Етениел и консорт Брис можеше да са едновременно

извън града само по време на война, – но трябваше да се спазят някои форми на етикета.

Челюстта на Бюлън увисна от нелепото допускане, че принц-консортът може да отсъства, но един млад слуга не можеше да е съвсем наясно с дворцовите маниери. Аня обаче нямаше да я поставят да служи на Лан, ако не беше достатъчно разговорлива.

– О, да, милорд. – Надигна оцапаната му с черни петна риза и поклати глава, преди да остави и нея настрана. Но не с палтото. Явно ризата според нея беше неспасяем случай. Поклащаше глава над повечето му дрехи, дори и онези, които решаваше да прибере в гардероба. Повечето от тях бяха доста захабени.

– А гостуващи знатни люде? – Сърбеше го да зададе точно този въпрос толкова силно, колкото от ухапванията на бълхите и черните мухи.

Аня и Есни се спогледаха.

– Само една по-знатна особа, милорд – отвърна Аня. Стъгна една от ризите и бавно я прибра в гардероба, принуждавайки го да чака. – Лейди Едейн Арел. – Двете жени се усмихнаха една на друга и от това още повече си заприличаха. Знаеха, разбира се, от самото начало какво се опитва да разбере, но нямаха право да му се хият така идиотски.

Докато Бюлън намаже с вакса и лъсне ботушите му, Лан се уми от глава до пети на умивалника, вместо да чака да му донесат вана, и се натърка с мазилото, което Есни донесе по заръка на Аня за отоците от ухапванията, но се остави на жените да го облекат. Това, че са прости слугини, не беше основание да ги обижда. Имаше си още една бяла копринена риза, която не беше чак толкова похабена, бричове от плътна черна коприна, скриваща почти всичко, и едно черно копринено палто, извезано по ръкавите на златни „кървави рози“ с бодли с остри шипове. Кървави рози, за раздяла и за възпоминание. Ставаше. Ботушите му бяха добили лъскавина, каквато изобщо не бе допускал, че е възможна. Въоръжен беше толкова добре, колкото бе възможно. С оръжие в ръка нямаше от какво да се бои, ала оръжията на Едейн нямаше да са от стомана. Малко опит имаше в битки като тази, която му предстоеше.

След като даде на Аня и Есни по една сребърна марка, а на Бюлън сребърен петак – госпожа Ромера щеше да побеснее, ако ѝ предложеше пари, но слугите на един гост очакваха по нещичко на първия ден и на последния – той прати момчето да провери дали в конюшните са спазили указанията му за Танцуващия котарак, а на жените нареди да останат в коридора и да пазят вратата му. После седна и зачака. Срещите му с Едейн трябваше да са публични, с колкото може повече хора наоколо. Насаме всички предимства щяха да са на страната на неговата карнейра.

Неволно се зачуди къде ли е отишла Алис, какво иска да прави с него и другите двама, и се опита да пропъди тези мисли от главата си. Тази жена се беше впила като кърлеж във врата му. На една от резбованите странични масички беше поставена висока сребърна кана за чай, несъмнено ароматизиран с боровинки и мента, и друга с вино, но Лан не им обърна внимание. Не беше жаден, а умът му трябваше да е ясен за срещата с Едейн. Докато чакаше, прие ко'ди и остана да седи, загърнат в безчувствена пустота. Винаги беше по-добре да влизаш в битка без чувства.

Смайващо скоро Аня отново влезе и грижливо притвори вратата след себе си.

– Милорд, лейди Едейн ви е изпратила покана да я посетите в покоите ѝ. – Тонът ѝ беше съвсем неутрален, а лицето ѝ – гладко като на Айез Седай.

– Предайте на пратеника ѝ, че все още не съм се възстановил след пътуването си – отвърна той.

Аня приклепна учтиво, но изглеждаше разочарована от отговора.

Дворцовият етикет изискваше да му се остави време за въпросното „възстановяване“, колкото

той поиска, но след по-малко от половин час, според позлатения часовник на перваза над камината, Аня отново влезе с писмо, подпечатано с герба с присвитата лъвица върху син восък. Присвита лъвица, готова за скок. Личният герб на Едейн, и ѝ подхождаше напълно. Той го счупи с неохота. Писмото бе много кратко:

C

„Ела при мен, миличък. Ела веднага .

C\$

Подпис нямаше, но не беше и нужен, дори восъкът да беше без печат. Изящният ѝ почерк му бе толкова познат, колкото и собствения му, много по-груб. А и писмото си беше съвсем в стила на Едейн. Заповедно. Едейн беше родена да бъде царица, и го знаеше.

Той пусна листа в пламъците на камината. Този път разочарованието на Аня съвсем не беше привидно. Светлина, бяха я поставили да му слугува, но Едейн имаше в нейно лице съюзничка, стига да го знаеше. Най-вероятно го знаеше – Едейн умееше да научава всичко, което може да е в нейна полза.

Повече покани от Едейн нямаше, но когато часовникът със златните топузи удари три пъти за края на часа, се появи самата госпожа Ромера.

– Милорд – заговори тя официално, – дали сте отдъхнали достатъчно, за да бъдете приет от принц-консорта?

Най-сетне.

Висока чест беше да бъдеш придружен лично от нея, но гостите винаги имаха нужда от водач, за да се оправят из двореца. Той самият бе отсядал тук много пъти и все още се губеше понякога. Мечът му остана върху лакирания скрин до вратата. Тук нямаше да му послужи за нищо, а и щеше да оскърби Брис – щеше да покаже, че е сметнал, че ще трябва да се защитава. Не че нямаше да трябва, само че не със стомана.

Отначало очакваше, че срещата ще е лична, но госпожа Ромера го отведе в една голяма официална зала с купол, изрисуван като небето в средата на високия таван; основата му се крепеше на тънки вити бели колони. Залата беше пълна с хора, които си мърмореха и шепнеха. Всичко това замря, щом забелязаха пристигането му. Из тълпата тихо се движеха слуги в ливреи и поднасяха греяно вино с подправки на лордове и дами в копринени дрехи с извезани гербове, а и на незнатни особи във финотъкани вълни, обшити със знаците на по-важните гилдии. А и на други също така. Лан зърна мъже с дълги палта, носещи хадори, мъже, за които знаеше, че не са ги носили от повече от десет години. Жени, все още с подрязани коси до раменете и още по-високо, си бяха сложили на челото точицата на ки'сайн. Започнаха да се чупят в кръста и да приклякат при появата му – онези от тях, които бяха решили изведнъж да си спомнят за Малкиер. Загледаха как шатаян го представи на Брис, както ястреби чакат полската мишка да излезе на открито. Или като ястреби, чакащи знак да полетят. Навярно изобщо не биваше да идва тук. Но беше твърде късно за такова решение. Единственият път беше напред, каквото и да го чакаше.

Принц Брис беше едър грубоват мъж на средна възраст и изглеждаше по-пригоден за броня, отколкото за тези извезани със злато коприни, макар че всъщност беше свикнал и с двете. Брис беше Мечоносецът на Етениел, пълководецът на всички нейни армии, както и нейният консорт, и беше получил високия сан, след като се бе оженил за нея. Имаше репутация на голям пълководец. Той стисна Лан за раменете и не го остави да му се поклони.

– Не и от този, който на два пъти спаси живота ми в Погибелта, Лан. – И се засмя.

– И вие на два пъти спасихте моя – отвърна Лан. – Честта е върната.

– Може и да е така, може. Но идването ти като че ли донесе малко от късмета ти на Дирик.

Тази заран падна от терасата, на цели петдесет стъпки, и не си счупи и една кост. – Махна с ръка на втория си син, чаровно осемгодишно момче с черни очи и с палто като неговото. Детето пристъпи напред. Един голям оток беше обезобразил едната му буза и то се движеше сковано заради други отоци, но се поклони официално и ефектът се развали донякъде само от широката му усмивка. – Трябваше да е при учителите си – сподели Брис. – Но толкова гореше от желание да те види, че нямаше да запомни уроците, а и се поряза с меч. – Момчето се намръщи и възрази, че сам никога не би се порязал.

Лан отвърна също толкова официално на поклона на момчето, но и последните трохи от дворцовия протокол изчезнаха веднага, щом то отвори уста.

– Казват, че сте се били с айилците и в блатата на Шиенар, милорд – заговори възбудено Дирик. – Вярно ли е? Те наистина ли са високи по десет стъпки? Наистина ли забулват лицата си, преди да убият? И ядат мъртвите си? А Бялата кула наистина ли е по-висока от планина?

– Остави на човека възможност да ти отговори, Дирик – каза Брис и насмешливият гняв се развали от веселия му смях. Момчето се изчерви засрамено, но все пак се усмихна мило на баща си и той разроши косата му.

– Спомни си какво е да си на осем години, Брис – каза Лан. – Нормално е за момчето да е възбудено. – Той самият на осем години вече учеше ко'ди и с какво му предстои да се справя, когато влезе в Погибелта. Започваше да се учи да убива с ръце и крака. Дано Дирик да го чакаше по-щастливо детство, преди да му се наложи да мисли така отблизо за смъртта.

След като се почувства свободен, Дирик изсипа още един порой въпроси, макар че този път изчака за отговорите. Ако го оставеха, щеше да изцеди до сухо Лан за айилците, както и за чудесата на големите градове на юг, като Тар Валон и Фар Мадинг. Сигурно нямаше и да повярва, че Чачин е голям като всеки от двата.

– Лорд Мандрагоран ще ти напълни главата с приказки, докато се наситиш – каза Брис на момчето. – Но сега трябва да се срещне и с други хора. Марш при госпожа Гувал да си учиш уроците.

На Лан му се стори, че всички в залата затаиха дъх в очакване, когато Брис го придружи по червено-белите плочки на пода.

Едейн беше точно такава, каквато я помнеше. О, с десет години по-стара, с бели косъмчета по слепоочията и няколко тънки бръчици в ъгълчетата на очите, но тези големи и тъмни очи се вкопчиха в него. Нейният ки'сайдн още беше бял, като за вдовица, а косата ѝ още се спускаше на черни вълни под кръста. Беше облякла червена копринена рокля в домански стил, плътно прилепнала и почти прозрачна. Беше прекрасна. Поклонът му беше много спокоен.

За миг тя само го изгледа, хладно и преценяващо.

– Щеше да е... по-леко, ако беше дошъл при мен – промълви, сякаш ѝ беше все едно дали Брис ще чуе. А след това, за негова изненада, коленичи изящно и взе ръцете му в своите. – Под Светлината – разнесе се в залата силният ѝ и ясен глас, – аз, Едейн ти Гемален Арел, се вричам във вярност пред ал'Лан Мандрагоран, господаря на Седемте кули, Властелина на Езерата, верния Меч на Малкиер. Дано да посече Сянката! – Дори и Брис се стъписа. Залата затаи дъх за миг, когато тя целуна пръстите на Лан; и отвсякъде избухнаха възторжени възгласи и викове: „Златният жерав! и дори: „Кандор е с Малкиер! Глъчката му позволи да измъкне ръцете си и да я вдигне на крака.

– Милейди – заяви той тихо, но твърдо. – Вече няма крал на Малкиер. Великите лордове не са хвърлили пръчките.

Тя сложи ръка на устните му. Топла ръка.

– Трима от оцелелите петима са в тази зала, Лан. Да ги попитаме ли какво ще хвърлят? Каквото трябва да бъде, ще бъде. – И бавно се отдръпна в множеството от хора, напирани да се струпат около него, да го поздравят и да се врекат във вярност тук и на място, стига да им позволи.

Брис го спаси, като го поведе по дългата, оградена с каменен парапет тераса на височина над двеста стъпки над покривите на града. Всички знаеха, че Брис обича да се усамотява тук, и никой не ги последва. Само една врата водеше натам; нямаше прозорец, който да гледа над тях, и звуците от двореца не можеха да ги безпокоят.

– Ако знаех, че се кани да направи това – заговори по-възрастният мъж, докато крачеха напред-назад с ръце зад гърбовете, – изобщо нямаше да ѝ предложи гостоприемството си. Ако пожелаеш, мога да я уведомя, че гостоприемството ми е приключило. Не ме гледай така, човече. Достатъчно добре познавам обичаите на Малкиер, за да не я оскърбя. Тя едва ли не те е заковала в кутийка и знам, че ти сам никога не би си го избрал. – Брис знаеше по-малко, отколкото си въобразяваше. Колкото и деликатни изрази да подбереше, отказът от гостоприемство щеше да се приеме като смъртна обида.

– „Дори планините ще се смъкнат с времето – цитира Лан. Вече не беше сигурен дали би отказал да поведе мъже в Погибелта. Не беше сигурен дали би поискал да го избегне. Всичките мъже и жени, които помнеха Малкиер. Малкиер заслужаваше да живее в човешката памет. Но на каква цена?

– Какво ще правиш? – Простичък въпрос, и зададен съвсем просто, но да му се отговори бе трудно.

– Не знам – отвърна Лан. Едейн беше спечелила само една дребна схватка, но той се чувстваше зашеметен от лекотата, с която го бе направила. Труден противник беше жената, понесла частица от душата му в косата си.

След това заговориха кротко за ловни хайки и за разбойници, и дали ланското избуяване на Погибелта ще замре скоро. Брис съжеляваше, че е оттеглил армията си от войната срещу айилците, но не беше имал избор. Поговориха си за слухове за появилия се мъж, дето можел да прелива – всяка мъква го поставяше на различно място; според Брис всичко това беше вятър работа и Лан се съгласи с него – както и за Айез Седай, които сякаш бяха плъпнали навсякъде, без никой да знае по каква причина. Етениел му беше писала, че в някакво село по пътя ѝ две Сестри хванали жена, която се преструвала на Айез Седай. Жената можела да прелива, но това не ѝ помогнало. Двете истински Айез Седай я напердашили с камшици до рев наред селото и я принудили да си признае тежкия грях пред всички тамошни мъже и жени. После една от Сестрите я отвела в Тар Валон за същинското ѝ наказание, каквото и да било то. Лан неволно се замоли дано Алис да не ги е лъгала, че е Айез Седай, въпреки че не можеше да си обясни защо трябваше да го интересува.

Надяваше се също така, че ще избегне още една среща с Едейн този ден, ала когато го върнаха в покоите му – този път го водеше един слуга, – я завари там: чакаше го прималяла в един от позлатените столове. Слугите му ги нямаше никакви. Изглежда, Аня наистина ѝ беше съюзничка.

– Боя се, че вече не си красив, миличък – каза му тя, щом влезе. – Мисля, че ще ставаш все по-грозен с годините. Но винаги съм харесвала повече очите ти, отколкото лицето. – Усмивката ѝ стана пламенна. – И ръцете ти.

Той се спря, стиснал дръжката на вратата.

– Милейди, не са минали и два часа, откакто се заклехте...

Но тя го прекъсна.

– И ще се покорявам на своя крал. Но както гласи поговорката, „кралят не е крал пред своята

карнейра . – Засмя се знойно, наслаждаваше се на властта си над него. – Донесох твоята даори. Подай ми я.

Очите му неволно проследиха нейните към плоската лакирана кутия върху масичката до вратата. Да повдигне капачето ѝ му струваше толкова усилие, колкото ако вдигаше канара. Помнеше всеки миг на заранта след първата им нощ, когато тя го отведе в женското отделение на Кралския дворец във Фал Моран и пред очите на придворните дами и слугините отрязва косата му до раменете. Дори му заяви гласно какво означава това. На всички жени им беше много весело, подхвърляха шеги, седнали в краката на Едейн, за да ѝ изплетат неговата даори.

Едейн спазваше обичая, ала по свой начин. Косата беше мека и гъвкава; сигурно всеки ден я беше търкала с балсам.

Той бавно прекоси стаята, коленичи пред нея и ѝ поднесе своята даори с две ръце.

– В знак на това, което ти дължа, Едейн, сега и навеки. – В гласа му го нямаше онзи плам от първата утрин и тя със сигурност го разбра.

Не взе плитката. Само го изгледа – лъвица, гледаща младо еленче.

– Знаех си, че не си заминал толкова задълго, че да забравиш обичая ни – промълви тя след дълго мълчание. – Ела.

Стана, хвана го за китката и го поведе към вратите на терасата с изглед към градините, на десет стъпки под тях. Двама слуги поливаха с ведра храсти и цветя, а една млада жена крачеше по плочките на алеята, в синя рокля, ярка като пролетни цветя, поникнали под дървесата.

– Дъщеря ми, Исел. – За миг гордост и обич придадоха топлота на очите на Едейн. – Помниш ли я? Вече е на седемнайсет. Все още не е избрала своя карнейра. – Младите мъже биваха избирани от своята карнейра; младите жени избираха своя. – Но мисля, че така или иначе, вече ѝ е време да се омъжи.

Той смътно си спомняше някакво дете, което все караше слугите да тичат подир него, цвета на майчиното сърце, но по онова време умът му бе запълнен с Едейн. Светлина, тази жена бе запълнила ума му и сега, също както мирисът на парфюма ѝ бе запълнил ноздрите му. Нейният мирис.

– Красива е като майка си – учтиво промълви той. Стисна даори в ръцете си. Твърде много предимство имаше тя в тази битка, докато той държеше сплетената коса, имаше цялото предимство на света, но трябваше все някога да му я вземе. – Едейн, трябва да поговорим. – Тя все едно не го чу.

– Време е и ти да се ожениш, миличък. След като нито една от родственичките ти не е жива, на мен се пада да го уредя. – И се усмихна топло към момичето долу, усмивка на любяща майка.

Той зяпна, осъзнал за какво намеква. Отпървом не можа да го повярва.

– Исел? – каза той дрезгаво. – Твоята дъщеря? – Можеше да спазва обичая по своя си начин, но това вече беше скандално. – Няма да извърша нещо толкова срамно, Едейн. Не и заради теб, дори и за това. – Разтърси даори в ръцете си, но тя само се усмихна.

– Разбира се, че няма, миличък. Ти си мъж, не си момче. Но все пак спазваш обичаите – замислено добави тя и погали с пръст плитката, трепереща в ръцете му. – Май наистина трябва да си поговорим.

Но го поведе към ложето. Там поне Лан можеше донякъде да си върне позиции, все едно дали щеше да вземе даори от ръцете му, или не. Мъж беше, а не младо еленче, колкото и тя да беше лъвица. Ала не се изненада, когато му каза, че може да остави даори, за да ѝ помогне

да свали роклята си. Едейн никога нямаше да се откаже напълно от предимството си. Не и преди да поднесе неговата даори на невястата му в деня на сватбата. А той не виждаше как може да предотврати тази невяста да се казва Исел.

Глава 23

„Вечерницата

Моарейн се усмихна, когато двамата приятели на Лан препуснаха в галоп след него. Щом толкова бързаше да се махне от нея, значи го бе впечатлила донякъде. За повече трябваше да почака. И какво? Според него трябвало да избягва по-опасните квартали на Чачин, тъй ли? Начинът, по който се бе справила с онези бандити, би трябвало да го вразуми. Разкара го от ума си и се запъти точно към тези „опасни квартали“. Когато я пускаха със Сюан да се разходят из Тар Валон, гостилниците, които Сюан обичаше да навестяват, се намираха точно в такива квартали. Храната и виното там бяха евтини, а и на такова място едва ли щяха да им досаждат Айез Седай с неодобрението си, че две Посветени са седнали на чашка вино. Освен това Сюан твърдеше, че се чувства по-добре в такива кръчми, отколкото в по-добрите заведения, в които Моарейн предпочиташе да се храни. А и каквато беше стисната Сюан, със сигурност щеше да си е наела стая в най-евтиния хан, който ѝ попадне.

Подкара Стрела по пълните с хора улици, докато не намери място зад първия крепостен пръстен, където не се мяркаха носилки, нито улични музиканти, а продавачите с ръчни колички не бяха обкръжени от клиенти и по униците им лица личеше, че не се надяват скоро да им тръгне търговията. Каменните сгради от двете страни на тясната улица изглеждаха занемарени въпреки ярките плочки на покривите, с олющена боя по вратите и небоядисана дограма, с мръсни прозорци с изпочупени стъкла. Опърпани деца притичваха, залисани в игрите си, но играещи деца можеше да се видят и в най-окаяния квартал. Дюкянджии с тояги в ръце пазеха настръхнали стоката си, изложена на сергии пред дюкянните, и гледаха изпод вежди всеки минувач да преценят дали няма да излезе крадец. Може би някои от тях наистина бяха такива – с изтъркани кърпени дрехи, навели глави и с намръщени и предизвикателни погледи. Обшитото ѝ с кожа наметало и копринената ѝ рокля привличаха крадливи погледи, както и Стрела. Друг кон по улицата не се виждаше.

Щом слезе пред първия хан, който ѝ попадна, мърляво заведение, наречено „Рошавата гъска“, дръгливото псе пред вратата ѝ изръмжа настръхнало, но тя го шибна с тънко поточе на Въздух и го отпрати със скимтене, подвило опашка надолу по улицата. Повече я обезпокои една висока млада жена в доста опърпана червена рокля, покрита с многоцветни кръпки. Преструваше се, че търси камъче в обувката си, и поглеждаше накриво към Стрела. С алчен поглед при това. Тук нямаше нито коневръз, нито халки. Като отпусна юздите на гърба ѝ, знак за кобилата, че трябва да стои на място, Моарейн заплете букаи от Въздух около предните ѝ крака и преграда наоколо, която щеше да я предупреди в случай, че някой се опиташе да открадне животното.

Сумракът в гостилницата на „Рошавата гъска“ подсилваше впечатлението, добито отвън. Подът трябваше да е бил покрит с дървени стърготини преди време, но сега по-скоро приличаше на утъпкана пръст. Миришеше на мухлясал табак и киснал ейл, от кухнята лъхаше на изгоряло. Гостите, изгърбени над халбите си на малките маси – все мъже с грубовати лица и дрехи от груб плат, вдигнаха изненадано глави, когато влезе. Гостилничарят се оказа дългнест мършав тип с оцапана с мазни петна сива дреха, с похотлива физиономия и поглед, алчен като на всички разбойници по пътя.

– Да е отседнала тук една тайренка? – веднага попита тя. – Млада тайренка, със сини очи?

– Това място не е за таквиз като вас, милейди – измърмори ханджията и потърка с жилавата си ръка обраслата си с четина буза. И поразмаза мръсотията по нея. – Елате, ще ви покажа нещо по-подходящо.

Тръгна към вратата, но тя го хвана за ръкава. Лекичко. Някои от петната по дрехата май бяха от храна и отблизо миришеше все едно, че не се е прал от няколко недели.

– Тайренката.

– Не съм виждал никаква тайренка със сини очи, милейди. Знаем един чудесен хан, страхотно място, само на две улици оттук.

Преградата, която бе поставила около Стрела, я опари по кожата.

– Благодаря, няма нужда – отвърна тя на ханджията и бързо излезе навън.

Жената в изтърканата червена рокля се опитваше да отведе Стрела, дърпаше юздите и все повече се ядосваше от малките ѝ, превзети стъпчици на място.

– На твое място бих се отказала – подвикна Моарейн. – Наказанието за кражба на кон е бой с камшик, ако конят се върне, иначе е по-тежко. – От всяка Посветена се изискваше да е запозната с по-обичайните закони на всяка страна.

Младата жена се обърна и я зяпна. Явно беше смятала, че ще има повече време, докато Моарейн излезе. Изненадата обаче бързо се стопи и жената предизвикателно сложи ръка на дългия нож на колана си.

– Сигурно мислиш, че можеш да ме спреш – рече тя и изгледа презрително Моарейн от глава до пети.

Щеше да е много забавно да я отпрати с няколко първания по задника, но така щеше да се разкрие каква е. Много минувачи, мъже, жени и деца, се бяха спрели да погледат. Не да се месят; само да видят как ще свърши свадата.

– Ако се наложи – отвърна хладно Моарейн.

Младата жена се намръщи, облиза устни и заопипва дръжката на камата. После изведнъж пусна юздите на Стрела.

– Е, дръж си я тогаз! Честно казано, не заслужава да я краде човек. – Обърна гръб и закричи надолу, като мяташе ядосани погледи наляво и надясно.

Моарейн не можа да се сдържи, преля Въздух и изпердаши крадлата по задника. Много силно. Онази вресна и подскочи поне на една стъпка във въздуха. Стисна дръжката на камата и рязко се обърна, намръщи се и се заозърта да разбере кой я е ударил, но нямаше никой на по-близо от две крачки, а хората, които я гледаха, бяха зяпнали от изумление. Тя закричи отново, като потриваше удареното с ръце.

Моарейн кимна доволно. Може би в бъдеще неуспялата конекрадка щеше да си помисли, преди да посегне на коня на друга жена. Задоволството ѝ обаче не продължи дълго.

При втория хан по улицата, „Сляпото прасе“, една дебела кривогледа жена с дълга престилка, която можеше да е била някога и бяла, се изкиска и каза, че по стаите ѝ нямало никакви тайренки.

– Ти по-добре бягай бързо оттук, моме – добави дебеланата. – Че ако не припкаш бързо, каквото крехко месце си ми знаеш ли как хубаво ще те пробутам за вечеря? – Отметна глава и се разсмя с цяло гърло, а гостите ѝ се запревиваха от смях по масите.

В „Сребърния петак“, последния хан на улицата, ханджийката се оказа красива жена на средна възраст, не много висока, с весела усмивка и лъскава черна коса, прибрана на дебела плитка. Чудо на чудесата, кафявата вълнена рокля на Недари Сатаров – ханджийката – беше чиста и легаше добре на тялото ѝ, а подът на гостилницата ѝ беше току-що пометен. Гостите ѝ бяха мъже с грубовати лица и жени със свирепи погледи, но миризмите, лъхаци откъм кухнята, обещаваха нещо поносимо.

– Ами да, милейди – отвърна тя на въпроса ѝ, – в хана ми наистина е отседнала една тайренка, отговаряща на описанието ви. Току-що излезе. Защо не поседнете на чашка хубаво винце с подправки, докато я чакате? – Подаде ѝ дървена халба, от която лъхаше сладко на свежи подправки.

– Благодаря – отвърна Моарейн със също толкова мила усмивка. Какъв късмет, че толкова бързо бе намерила Сюан. Ала ръката ѝ се спря малко преди да поеме халбата. Нещо в изражението на госпожа Сатаров се бе променило. Само на косъмче, но сега на лицето ѝ се четеше някакво очакване. А и виното... Моарейн не беше забелязала и следа от вино в предишните ханове. Никой в този район не можеше да си позволи вино. Подправките можеше да отговарят на по-особени вкусове.

Прегърна Извора и заплете Дух в един от тайните сплитове на Синята Аджа, и с него докосна ханджийката. Едва доловимото очакване преля в явна тревога.

– Сигурна ли сте, че младата жена отговаря точно на описанието ми? – запита тя и лекичко затегна сплита. На челото на госпожа Сатаров избиха капчици пот. – Абсолютно ли сте сигурна? – Още едно леко затягане и в погледа на жената срещу нея се изписа страх.

– Ми то... като помислиш, очите ѝ май не бяха толкова сини. И... и май си тръгна още тази заран.

– На колко небрежни гости сте давали вино? – попита хладно Моарейн. – На колко жени? Оставяхте ли ги живи?

– Ама аз... не разбирам за какво говорите. Ще ме извините, обаче трябва да...

– Пий – заповяда Моарейн и стегна сплита толкова, че да я докара до ръба на паниката. Разтреперана, госпожа Сатаров не можеше да се изтръгне от погледа ѝ. – Изпий го до дъно.

Без да може да откъсне очи от Моарейн, жената зад тезгяха надигна разтреперана халбата към устата си и гърлото ѝ се загърчи, докато преглъщаше. Изведнъж очите ѝ се облещиха, щом осъзна какво прави, извика, хвърли халбата и виното се разплиска. Моарейн пусна сплита, но от това страхът на госпожа Сатаров не стана по-малък. Лицето ѝ се беше сгърчило от ужас. Тя огледа гостилницата, надигна поли над коленете си и затича към кухнята, може би към стълбите в дъното на помещението, но само след три крачки вече залиташе, а след още три рухна на пода, все едно че костите ѝ се бяха разтопили, и обутите ѝ в дълги чорапи крака се оголиха до бедрата. Копринени чорапи. Добър доход ѝ носеше зловещият ѝ занаят. Тя замаха с ръце, сякаш искаше да запълзи, но силите не ѝ стигнаха.

Някои от мъжете и жените по масите загледаха Моарейн с удивление – явно бяха очаквали тя да лежи на пода, но повечето като че ли гледаха госпожа Сатаров и безпомощното ѝ усилие да изпълзи. На лицето на един жилав мъж, с дълъг белег, се изписа замислена усмивка, но очите му си останаха навъсени. Друг, с яки като на ковач рамене, облиза устни. По две – по три, жените заизлизаха на улицата: присвиваха се под погледа на Моарейн и отстъпваха заднешком. Някои от мъжете – също. Тя също излезе, спокойно и без да се обръща. Справедливостта понякога се въздаваше не от закона, нито с меч.

Така мина целият ѝ ден, в обикаляне из пръснатите бедняшки квартали, сред хора в опърпани кърпени дрехи, и всички ходеха пеш. В Чачин само пет улици можеха да те отвеждат от домове и дюкяни на занаятчи, донякъде заможни, до райони на жалка беднотия и обратно. Владетелите винаги се опитваха с нещо да помогнат на изпадналите в немотия, стига да бяха добри и съвестни, а тя беше чувала, че смятат Етениел за Щедра и милостива владетелка, но винаги щом измъкнеш някого от беднотията, сякаш друг пропадеше в нея. Това може би не беше честно, но така ставаше по света. Обезсърчението от този горчив факт бе една от причините да не ѝ се иска да приеме Слънчевия трон.

Разпитваше в гостилници, бръмнали от пьянски викове и смях, както и в мрачни коптори, където мъже и жени като че ли искаха само да удавят грижите си в пиене, но никой не бе

виждал млада синеока тайренка. Още на три пъти ѝ поднесоха вино при подозрителни обстоятелства, ала тя не повтори стореното с госпожа Сатаров. Не че не се изкуси, но мълвата скоро щеше да се разпространи. Една такава случка можеше да бъде отхвърлена като празна клюка; но четири щяха да са съвсем друго нещо. Всяка Синя, която чуеше, щеше да заподозре, че в града има друга Синя. Никак не ѝ харесваше мисълта, че една Синя сестра всъщност може да се окаже Черна, но такава можеше да е всяка, а тя трябваше да остане скрита колкото се може по-дълго.

На два пъти я нападнаха по двама мъже – сграбчваха юздите на Стрела и се опитваха да я смъкнат от седлото. Да бяха повече, щеше да ѝ се наложи да се разкрие, но изригналият с пълна сила сплит, внушаващ страх, ги отпрати в тълпата, изпаднали в безумна паника. Хората наоколо зяпаха изумени бягащите мъже, явно учудени защо такива катили, твърдо решили да откраднат някакъв си кон, изведнъж ще хукнат презглава, но ако нямаше някоя дивачка между тях, никой нямаше да се сети. Седем пъти се опитаха да ѝ откраднат Стрела, докато е вътре в хана. Веднъж бяха няколко деца, които подплаши с вик, веднъж – няколко млади мъже, които си въобразиха, че могат да я пренебрегнат, докато не ги накара да заподскачат със скимтене под пороя от сплитове на Въздух, който ги запердаши. Не че в Чачин цареше повече беззаконие, отколкото в други градове, но тя просто попадеше в места, където копринените ѝ дрехи и обшитото с кожа наметало, а и чудесният ѝ кон просто плачеха за грабеж. Ако изгубеше Стрела, съдията като едното нищо щеше да ѝ каже, че вината си е нейна. Нищо не можеше да направи, освен да стиска зъби и да продължава. Хладната светлина на пролетния ден взе да гасне, предвещавайки поредната леденостудена нощ.

Водеше Стрела за юздите през удължаващите се сенки и подозрително оглеждаше сгъстяващия се мрак в задънената уличка, когато Сюан изведнъж изникна зад нея.

– Помислих си, че ще ме потърсиш тук, като дойдеш – задъхано заговори Сюан и я хвана под мишницата. Беше облечена в същата синя вълнена рокля. Моарейн се съмняваше, че е похарчила и една монета от парите, които ѝ беше дала да си купи друга. – Уморих се да те търся по тези места. Хайде да влезем някъде, че измръзнах. – Сюан също огледа подозрително сенките в уличката и разсеяно опипа ножа на колана си, сякаш Силата нямаше да поразии десет души наведнъж. Е, не и без да се разкрият. Май наистина щеше да е по-добре да побързат. – Този квартал не е за теб, Моарейн. Тук има такива типове, че като нищо ще те изпапат за вечеря, преди да са разбрали какво ври в котела. Смейш ли се, или кашляш?

– И двете – отвърна с известно усилие Моарейн. Колко пъти днес ѝ казаха, че може да я сварят в котел, ако не внимава? Но се спря и прегърна приятелката си. – О, Сюан, колко се радвам, че те виждам! Къде си отседнала? Някъде, където предлагат риба, предполагам. Мога ли да се надявам поне, че в леглата няма бълхи и въшки?

– Сигурно няма да е по твоя вкус – отвърна Сюан, – но покривът е здрав и пази от дъжд, а всъщност точно това ти е нужно сега. А и няма Сестри, тъй че можеш да гониш бълхите и въшките, колкото си щеш. Я да побързаме, преди съвсем да се е стъмнило.

Моарейн въздъхна. И се забърза. След мръкване никак не беше добре да скита човек по места, които допадаха на Сюан.

Сюан, както се оказа, си беше наела стая в един много приличен хан, „Вечерницата – три големи каменни етажа, приютяващи заможни търговци, които не желаеха да ги притеснява врявата от гостилницата. Двама яки биячи с бичи вратове стояха облежани на боядисаните в синьо стълбове до входната врата и не пускаха досадници да припарят. Всъщност те бяха единствените мъже в залата. Повечето маси вътре бяха заети от жени в прости, но добре скроени вълнени дрехи, с по някоя скромна брошка или обеци за накит. Две носеха веригите на Кандорската търговска гилдия на гърдите си. Други три – с пищни домански рокли със златни нанизии около шиите, обсъждаха тихо, но много разгорещено нещо. Една сивокоса

жена стискаше палки и почукваше по цимбала весела мелодия, а миризмата, лъхаша откъм кухнята, намекваше не за риба, а за печено агнешко.

Ханджийката, Айлини Толвина, беше слаба жена с излъчване, говорещо много красноречиво, че пред нея глупости не вървят, в сива рокля, извезана на ситни сини цветчета по раменете. Свободни стаи нямаше, но тя не възрази Моарейн да се настани при Сюан.

– Стига да си платите допълнително – добави тя и протегна ръка. Коприните и кожените обшивки на някакви наметала не стигаха да накарат госпожа Толвина да прикляква в реверанси.

– И мога да гоня бълхите колкото си искам? – каза Моарейн, докато окачаше наметалото си на куката в стаичката на Сюан на най-горния етаж. Поне беше топло, с печка, вградена под не много широкото легло, и чистичко. Сюан винаги поддържаше ред. – Изненадвам се, че си отседнала тук. – „Допълнителното се оказа един сребърен петак, което означаваше, че Сюан плаща по два.

– Първо ще трябва да се справиш с бълхите. Защо си изненадана? – Сюан седна на леглото и само дето не заподскача от вълнение. След Канлуум изглеждаше доста оживена. Ясните задачи винаги караха Сюан да закипи от ентузиазъм.

Моарейн не отговори на въпроса ѝ. Щяха да спят в едно легло, а Сюан знаеше точно къде най-много я е гъдел и можеше да я накара да се задави от кикот и да почне да ѝ се моли.

– Какво сме разбрали дотук?

– Много неща и нищо. Едва оцелях, Моарейн, казвам ти. Този глупав кон едва не ме преби, докато стигна тук. Създателят е създал хората да вървят пеш или да плават с лодка, а не да ги подрусват по пътищата. Предполагам, че онази Саера не е била единствената, иначе щеше да се мяташ като хвърляща хайвер червенперка. Инес Димейн я издирих бързо, но до нея самата така и не можах да се добера. Тя отскоро е вдовица, но със сигурност е родила син. Нарекла го Раиен, защото видяла зората над Драконовата планина. Така говорят по улиците. Всички смятат, че е глупаво да се нарече така едно дете.

Моарейн бързо потисна тръпката на възбуда. Да видиш слънчевия изгрев над планината още не означаваше, че детето е родено на нея. В стаичката нямаше нито стол, нито столче, просто нямаше място, затова тя седна на другия край на леглото и сви колене към брадичката си.

– Щом си намерила Инес и сина ѝ, Сюан, защо не си могла да стигнеш до нея?

– Защото е в проклетия дворец Айездайшар, затова. – Като Айез Седай, Сюан можеше много лесно да получи достъп в двореца, но иначе – само ако търсеха да наемат слуги.

Дворецът Айездайшар.

– Утре сутринта ще се погрижим за това – въздъхна Моарейн. Означаваше риск, но лейди Инес все пак трябваше да бъде разпитана. Нито една жена досега не беше могла да види Драконовата планина, докато бе раждала детето си. – Да си забелязала някакви следи от... Черната Аджа? – Крайно време беше да свикне с изричането на това име.

Сюан се вгледа намръщено в скута си и заопипва полите си.

– Този град е странен, Моарейн – отвърна ѝ след дълго мълчание. – Лампи по улиците и жени, които се дуелират, въпреки че не го признават, и повече клюки, отколкото десет натръскани с ейл мъже могат да избълват. Някои са доста интересни. – Наведе се и сложи ръка на коляното на Моарейн. – Всички говорят за някакъв млад ковач, който умрял преди две нощи от счупен гръбнак. Никой не очаквал от него кой знае какво, но преди месец изведнъж се оказал голям вития. Успял да убеди гилдията си да дават пари за бедните, дошли в града, уплашени от разбойници, хора несвързани нито с гилдия, нито със знатен дом.

– Сюан, какво, в името на Светлината...

– Само ме изслушай, Моарейн. Самият той също посъбрал пари и изглежда, бил на път за гилдията си, с шест-седем пълни кесии, когато го убили. Глупакът носел всичко това сам. Работата е, че и един проклет сребърник не са му взели, Моарейн. При това и един белег не са намерили по него, освен че гръбнакът му бил счупен.

Изгледаха се продължително, след което Моарейн поклати глава.

– Не разбирам как мога да свържа това с Мейлин или Тамра. Ковач? Сюан, ако започнем да виждаме Черни сестри навсякъде, ще полудеем.

– И ще умрем, ако почнем да мислим, че ги няма – отвърна Сюан. – Добре. Вместо да мърморим, можем да станем сребрушите в мрежата. Само не забравяй, че сребрушата също стига до пазара. Какво мислиш за тази лейди Инес?

Моарейн й каза. На Сюан не й хареса и мина по-голямата част от нощта, докато я убеди. Всъщност Моарейн почти съжали, че Сюан не успя да я убеди да опитат нещо друго. Но лейди Инес беше видяла изгрева на Драконова планина. А и съветничката Айез Седай на Етениел беше заминала с нея на юг.

Глава 24

Ползата да си невидим

Докато на другата заран се обличаха, Сюан почна отново. Не обичаше да я разубеждават за нищо, особено когато смяташе, че е права. А обикновено смяташе, че е права.

– Не ми харесва, че ще поемеш всичките рискове – замърмори тя, докато навличаше синята вълнена рокля през главата си. Оказа се все пак, че си е купила резервна, и на всичкото отгоре се заяде, че Моарейн е с една-едничка рокля.

– Няма да поема всичките рискове – отвърна Моарейн, като потисна въздишката си. Това го бяха предъвквали цяла нощ. – Ти ще поемеш толкова, колкото и аз. Ще ми помогнеш ли с тези копчета на гърба?

Сюан я хвана за раменете, завъртя я едва ли не грубо и нападна двата реда перлени копченца по гърба й.

– Недей да ми се цупиш така – изръмжа тя и задърпа роклята по-силно, отколкото се налагаше. – Ако стане, както казваш, никой няма да ме забележи. А ти ще си опънала всички платна, ще си извадила греблата и знамената ще плющят. Според мен трябва да има по-добър начин и сега ще седнем и ще го обсъдим спокойно, докато не се убедиш, че съм права.

Този път Моарейн въздъхна. Мечка с болен зъб щеше да й е по-добра компания. Дори онзи тип, Лан! Докато на свой ред се оправяше с копчетата на Сюан, се опита да я отвлече, като й заговори колко хубаво лепне кройката по бедрата и гърдите й. Е, не беше само за да я отвлече. Сюан си заслужаваше и тя да я поядоса малко.

– Наистина привлича мъжките погледи – отвърна й Сюан. И се изкиска! Моарейн си помисли, че май целия ден ще въздиша.

Когато слязоха долу, преметнали наметалата си на ръце, гостилницата беше почти пълна с търговки, бърбещи над закуската си. Две кандорки, едната с три верижки през гърдите, другата – само с две, се хранеха припряно и лицата им бяха грейнали като на жени, на които предстои успешен ден. Някои, изглежда, си бяха свършили сделките предната вечер. Една стройна жена в тъмносиво поглеждаше накриво пълничката си безучастна приятелка по маса с болнаво изражение на току-що претърпяла банкрут. Трите доманки ровичкаха в чиниите си навъсени и прелбеднели – явно още ги боляха главите от многото снощно пиене.

– Една обилна закуска и после можем да поговорим – каза Сюан и заглежда помещението за

свободна маса. – Готвачите тук правят хубава закуска.

– Кифлички. Ще ги ядем по пътя – твърдо заяви Моарейн и забърза към госпожа Толвина, която даваше поръчки на слугинчето в снежнобяла престилка със сини кантове. Единственият начин да надвиеш в спор със Сюан беше да я изпревариш. Изостанеш ли за миг, току-виж ти си се оказала изпреварената.

– Добро утро, госпожо Толвина – рече тя, след като ханджийката се обърна да я погледне. – Искаме да наемем двама от хората ви, за да ни придружат за няколко часа тази сутрин из града. – Дватама, които пазиха тази сутрин на вратата, не бяха снощните, но бяха също толкова едри.

Веждите на дългнестата жена леко се вдигнаха, от което внушението „пред мен глупости не минават“, което излъчваше, само се усили. Отново не последваха реверанси, въпреки че Моарейн си беше почистила и огладила роклята с помощта на Силата все едно че току-що е донесена от перачницата.

– Че защо? Ако сте имали глупостта да се забъркате в някой дуел, в такива работи не се меся. Глупости са тези дуели с камшици, а и на вас двете не бих залагала. Все едно, ще ми се върнете пребити и накървавени. Съмнявам се, че сте се били някога.

Моарейн си глътна езика. Според Сюан ханджийката беше наложила в заведението си какви ли не правила, от заключване на външната врата нощем до недопускане на мъже посетители в стаите, и ги налагаше стриктно, но нямаше да ѝ говори така, ако знаеше, че са Айез Седай.

– Искам да посетя някой банкер – отвърна тя, след като се увери, че отново може да говори. Изхвърлянето им от стаята на Сюан нямаше да е кой знае какво бедствие, но щеше да им създаде неудобства. – Добър и уважаван банкер. Познавате ли някого наблизко?

Оказа се, че госпожа Толвина познава, същия, когото тя самата използва, и заради това се съгласи да повика двама от своите „наблюдатели“, както ги нарече, от стаите им над конюшната – за сума, за която Моарейн беше сигурна, че надвишава два пъти дневните им надници. Ала се разплати веднага. Възраженията щяха да са пълна загуба на време, а и можеха само да вдигнат още цената. Айлини Толвина не приличаше на жена, склонна на пазарлъци.

Скоро двете със Сюан вече седяха една срещу друга в голям паланкин – носеха ги четирима жилави мъже, които уж не изглеждаха достатъчно силни, за да издържат товара, но подтичваха през гъстото множество по улиците с повече лекота от двамата високи мъже, придружаващи паланкина с дълги, обковани с месинг тояги в ръце.

– Така няма да стане – мърмореше Сюан, докато дъвчеше голямата хрупкава кифла. – Ако смяташ, че ще ни трябват още пари, добре. Макар че много ги пилееш, Моарейн. Но огън да ме изгори дано, този твой план изобщо няма да се получи. Веднага ще те спипат в мрежата. Сигурно ще повикат някоя Сестра. Ако вече няма такава. Казвам ти, трябва да измислим друг начин.

Моарейн – преструваше се на много заета с яденето на топлата, току-що извадена от фурната кифла – не отговори. Пък и беше гладна. Ако се натъкнеха на друга Айез Седай... Пропаст, която трябваше да преминат, стигнеше ли се дотам. Каза си наум, че пърхането в корема ѝ е от глада, не от страх. Но човек можеше да си помисли, че е лъжа. Планът ѝ трябваше да подейства. Друг начин просто не съществуваше.

Също като в Тар Валон, банката приличаше отвън на малък дворец, този път блеснал на утринната светлина като истинските дворци по-нагоре по планинския склон, със златни плочи по всяка стена и два високи бели купола. Портриерът, който ги въведе с поклони, беше облечен в тъмночервено палто, извезано по маншетите със сребърни пчели, а лакеите бяха с къси черни палта, под които се показваха задниците им, стегнати в тесни бричове. Роклята на Моарейн с ивиците на кайринското благородничество бе достатъчна, за да им осигури

разговор със самата банкерка, вместо с помощничката ѝ, в тиха, облицована с дърво стая със сребърни лампи на стойки и деликатна позлата по мебелите.

Камайл Ноалин се оказа симпатична стройна жена на средна възраст, с прошарена коса, прибрана на четири дълги плитки, и строги, питащи очи. Кандор, в края на краищата, беше много далече от Кайриен, както и от Тар Валон. Все пак нямаше право да използва увеличителното стъкло, за да огледа печата на Илейн Дормейл в десния долен ъгъл на акредитива на Моарейн. Самото писмо поне не се оказа прекалено размазано от падането в онова езерце и им осигури впечатляваща купчина жълтици в десет кожени кесии, струпани на банкерската маса, дори и след голямата удръжка заради разстоянието между двете банки.

– Имате си охрана, надявам се – измърмори учтиво госпожа Ноалин. Големите количества злато обикновено водеха до учтивост.

– Толкова ли беззаконие цари в Чачин, че да не могат две почтени жени да се разхождат безопасно посред бял ден? – хладно попита Моарейн. Ха, увеличително стъкло! – Мисля, че работата ни тук приключи.

Двама много едри лакеи изнесоха кесиите, сложиха ги на пода на паланкина и се успокоиха при вида на двамата „наблюдатели“ на госпожа Толвина с тоягите. Носачите надигнаха допълнителния товар като че ли без усилие.

– Даже и онзи ковач сигурно е залитал, натоварен така като муле – измърмори Сюан и размести с крака купчината между двете. – Кой е могъл да му строши така гръбнака? Рибешки черва! Какъвто и да е бил поводът, Моарейн, Черната Аджа е била, казвам ти.

Това носачите можеха да го чуят съвсем ясно, но подтичваха, без да спират: явно не знаеха какво значат думите „Черна Аджа“, а сигурно и „Аджа“ не знаеха какво е. От друга страна, импозантната жена с костени гребени в кока си, която се плъзна покрай тях, изведнъж се сепна, надигна полите си до коленете и хукна, а двете придружаващи я слугини зяпнаха и се запровираха през тълпата да я догонят.

Моарейн изгледа Сюан с укор. Не можеха да си позволят да разчитат на чуждото невежество за безопасността си. Сюан леко се изчерви, но сините ѝ очи я стрелнаха предизвикателно.

„Вечерницата“ имаше малък трезор, където търговките можеха да съхраняват парите си, поне тези от тях, които не държаха метални каси в стаите си, но и оставянето там на повечето кесии със злато не предизвика реверанси от страна на госпожа Толвина, даже и след като Моарейн ѝ даде цяла златна корона за безпокойството. Явно беше виждала твърде много търговки, изгубили цялото си богатство, за да се впечатли само защото някоя си разполагала в момента с повечко пари.

– Най-добрата шивачка в Чачин май ще да е Силени Дорелмин – отвърна тя на въпроса на Моарейн, – но тя е много скъпа, така съм чувала поне. Много скъпа. – Моарейн си взе една от тлъстите кесии, макар че коланът ѝ провисна на една страна, щом я завърза. Онзи ковач наистина сигурно бе залитал! Не, Сюан просто си измисляше, нищо повече.

Силени се оказа слабичка жена, високомерна и хладна, в лъскава синя рокля с дълбоко деколте, откриващо повечето от бюста. Дрехата едва се държеше на раменете ѝ! Моарейн обаче не се притесняваше, че ще се облече в подобна рокля. Този път смяташе да наруши почти всички правила на приличие между жена и нейната шивачка. Взимането на мерки го изтърпя, след като по-бързо не можеше да стане, но очите на Силени се присвиха при бързината, с която си избра тъканите и цветовете. За миг като че ли се нахрани да откаже да ушие онова, което поиска Сюан, но Моарейн спокойно заяви, че ще плати два пъти повече от обичайната цена. Този път очите на шивачката се свиха почти на цепки, но кимна. И Моарейн разбра, че тук поне ще получи каквото иска.

– Искам ги за утре – заяви тя. – Включете в работата всичките си шивачки.

Този път очите на Силени не се присвиха. Разшириха се и засвяткаха от гняв. А гласът ѝ стана леден.

– Невъзможно. До края на месеца, може би. Или по-късно. Ако изобщо ми остане време. Много дами си поръчаха нови тоалети. Кралят на Малкиер гостува в двореца Айездайшар.

– Последният крал на Малкиер е умрял преди двайсет и пет години, Силени. – Тя свали дебелия кесия, обърна я на масата и изсипа трийсет жълтици. Поръчваше повече от три рокли, бялата коприна в Чачин не беше по-скъпа, отколкото в Тар Валон, но шиенето трябваше да е по-евтино – а то беше най-големият разход в една рокля.

Силени алчно изгледа жълтиците и очите ѝ блеснаха, като ѝ се каза, че ще получи още толкова, щом роклите станат готови.

– Но ще задържам по шест жълтици за всеки ден. – Изведнъж се оказа, че роклите можело да станат готови доста по-рано от месец. Много по-рано. Гледай ти.

– Твоята трябваше да си я поръчаш като на оная кльощава пачавра – каза Сюан, след като се качиха в пеланкина. – Готова да се свлече всеки момент. Тъкмо ще се позабавляваш да те гледат мъжете, когато си слагаш тъпата глава на дървника.

Моарейн направи упражнението за новачка, представяйки си, че е розова пъпчица и се разтваря под слънцето. Това я поуспокои, за щастие. Макар че да запазиш задълго спокойствие в компанията на Сюан си беше жива мъка.

– Няма друг начин, Сюан. – По-голямата част от деня беше изтекла, а им оставаха още много несвършени неща. – Смяташ ли, че госпожа Толвина ще се съгласи да наемем двама от биячите ѝ за повече от няколко часа? – Кралят на Малкиер? Светлина! Тази жена сигурно я смяташе за пълна глупачка!

В късното утро, два дни след като Моарейн пристигна в Чачин, пред портите на двореца Айездайшар спря боядисана в жълто каляска зад впряг от четири сиви жребца, карана от мъж с бичи рамене, с две кобили отзад, едната дореста и с тънка шия, другата – сива и дългокрака. Лейди Моарейн Дамодред, с цветните ивици от шията през тъмносинята рокля чак до коленете, бе посрещната с цялата ѝ дължима почит от старши слуга, със сребърни ключове извезани зад Червения кон на рамото му. Името на рода Дамодред беше известно, разбира се, Дори и да не знаеха нейното, а след смъртта на Ламан всеки Дамодред можеше да седне на Слънчевия трон, стига да не го заграбеше друг Дом. Не можеха да знаят колко се надяваше да стане така.

Дадоха ѝ подходящ апартамент – три просторни стаи с копринени гоблени по изрисуваните на цветя стени и тераса с мраморни перила, с изглед на север над града и към по-високите, покрити със сняг планински върхове и с назначени слуги, две дами и едно момче, които припряно заизваждаха принадлежностите на знатната дама от обкованите с месинг сандъци и заизливаха гореща, ароматизирана с рози вода, за да се измие знатната дама. Никой освен слугините не обърна внимание на Сюки, личната прислужница на лейди Моарейн.

– Е, добре – замърмори Сюан, след като слугите най-после си отидоха и ги оставиха сами в дневната. – Признавам, че в това съм невидима. – Тъмносивата ѝ рокля беше от фина вълна, без никаква украса, ако се изключеха кантовете по деколтето и маншетите с цветовете на Дамодред. – Ти обаче изпъкваш като Върховен лорд, седнал да гребе в лодка. Светлина, за малко да си глътна езика, като попита дали в двореца има Сестри. Толкова съм изнервена, че свят ми се вие. Трудно ми е да дишам.

– От височината е – каза ѝ Моарейн. – Ще свикнеш. Всеки гост може да попита за Айез Седай; нали видя, слугите дори не мигнаха. – Тя самата обаче също бе затаила дъх, докато не чу отговора. Една Сестра щеше да промени всичко. – Не знам защо трябва да ти го повтарям непрекъснато. Един кралски дворец не е хан; „можете да ме наричате лейди Алис тук няма да задоволи никого. И това е факт, не лично мнение. Тук трябва да съм самата аз. Възползвай

се от тази невидимост и виж какво можеш да разбереш за лейди Инес. Ще се радвам, ако си тръгнем оттук колкото се може по-скоро.

Утре щеше да е, за да не даде повод за обиди и приказки. Сюан беше права. Очите на всички в двореца щяха да се обръщат към чуждестранната благородничка от Дома, започнал Айилската война. Всяка Айез Седай, дошла в Айездайшар, щеше моментално да чуе за нея, а всяка Айез Седай, минаваща през Чачин, можеше като нищо да се отбие. И ако този Гортанес все още се опитваше да я издири, вестта за Моарейн Дамодред в двореца Айездайшар щеше много скоро да стигне до ушите му. Опитът ѝ показваше, че в дворците гъмжи от убийства също като по пътищата. Сюан беше права – тя беше застанала на пиедестал като мишена, а представа си нямаше кой ще е стрелецът. Утре, и то раничко.

Сюан се измъкна навън, но бързо се върна с лоша новина. Лейди Инес била в усамотение, в траур заради съпруга си.

– Умрял, докато си ял кашата на закуска преди десет дни – каза тя, след като се тръшна на стола. Уроците по добро държане бяха още едно от нещата, които набързо бе забравила, след като си взе шала. – Много по-стар от нея, но изглежда, го е обичала. Дали са ѝ десет стаи и градина в южната част на двореца; мъжът ѝ е бил близък приятел с принц Брис. – Инес щеше да остане в усамотение цял месец, без да се вижда с никого, освен с най-близките си. Слугите ѝ излизали навън само при крайна необходимост.

– Но Айез Седай ще приеме – въздъхна Моарейн. Дори жена в траур не можеше да откаже да се види със Сестра.

Сюан тутакси скочи.

– Ти луда ли си? Лейди Моарейн Дамодред достатъчно привлича внимание. С „лейди Моарейн Дамодред Айез Седай“ все едно, че си пратила вестonosци! Мислех, че идеята беше да се махнем преди някой извън двореца да е разбрал, че сме тук.

Тъкмо в този момент влезе една от слугините, пълничката Айко, за да извести, че шатаян е пристигнала, за да придружи Моарейн до принц Брис, и явно се смая, като видя Сюки да стои пред господарката си и да ѝ се заканва с пръст.

– Кажи на шатаян, че идвам – отвърна спокойно Моарейн и щом ококорената жена излезе с реверанс, се обърна пак към Сюан. – Какво друго предлагаш? Да останем още две недели, докато ѝ свърши траурът, ще е също толкова лошо, а със слугините ѝ не можеш да се сприятелиш, щом са се затворили с нея.

– Може да излизат само по работа, Моарейн, но мисля, че мога да направя така, че да ме поканят вътре.

Моарейн понечи да ѝ отвърне, че това може да им отнеме също толкова време, колкото другото, но Сюан я хвана здраво за раменете, завъртя я и я огледа критично.

– Слугинята на една дама трябва да се грижи господарката ѝ да е облечена както трябва – каза тя и бутна Моарейн към вратата. – Върви. Шатаян те чака. А ако извадим късмет, едно младо лакейче на име Кал чака Сюки.

Глава 25

Отговор

Шатаян наистина я чакаше – висока чаровна жена, загърната в царствено достойнство и ледена от това, че са я накарали да чака. Лешниковите ѝ очи бяха като изстудено вино. Дори кралица, която си позволише да предизвика шатаян, беше глупачка, затова Моарейн се държа учтиво, докато жената я водеше по коридорите. Реши, че донякъде е стопила този мраз, но ѝ беше трудно да се съсредоточи. Младо лакейче? Не знаеше доколко Сюан е била някога с мъж, но не можеше да го направи само за да се добере до слугите на Инес! Не и с младо

лакейче!

Коридорите бяха отрупани с гоблени и статуи, изненадващо много според това, което тя знаеше за Граничните земи. Мраморни изваяния на жени с цветя или играещи деца, копринени килими, изобразяващи цветни поля и благородници в пищни градини, много малко ловни сцени и нито една батална картина. На равни интервали по коридорите сводести прозорци предлагаха гледка към много повече дворцови градини, отколкото беше очаквала, а също и дворове, някои с мраморни фонтани с плискаща вода. В един от тях тя зърна нещо, което бързо избута от главата ѝ мисълта за Сюан и лакея.

Дворът беше съвсем обикновен, без фонтан или колонада, а покрай стените стояха мъже и наблюдаваха други двама, съблечени до кръста, които се биеха с дървени учебни мечове. Рин и Букама. Беше си истински бой, макар и на упражнение: ударите плющяха по телата им толкова силно, че тупането се чуваше чак тук. И всички падаха по Рин. Трябваше да ги отбягва, а и Лан, ако беше тук. Не беше се и опитал да скрие съмненията си а ако го срещнеше, можеше да ѝ зададе въпроси, на които тя не смееше да отговори. Моарейн ли беше тя, или Алис? Още по-лошо, Айез Седай ли беше, или дивачка, преструваща се на такава? Въпроси, които щяха да се обсъждат по улиците до утре заранта, тъй че да ги чуе всяка Сестра, а точно последния всяка Сестра щеше да поиска да проучи. За щастие тримата скитащи по света войници едва ли щяха да се появят там, където щеше да е тя.

Принц Брис – едър зеленоок мъж – я поздрави много сърдечно в една голяма стая с червено-златист цокъл. Две от женените сестри на принца присъстваха със съпрузите си, както и една от сестрите на Етениел със своя. Мъжете бяха в копринени одежди с убити цветове, а жените в яркоцветни рокли, стегнати плътно под бюста и с вземо по ръкавите и по полите. Слуги в ливреи поднесоха сладкиши и печени ядки. Моарейн се уплаши, че ще си изкълчи врата от извиване нагоре – най-ниската от жените беше доста по-висока от Сюан, а и всички стояха много изправени. Щяха да си понаведат вратовете за пред Сестра, мъже, както и жени, но сега се смятаха за равни с лейди Моарейн.

Темите на разговора кръжаха от музика и най-добрите музиканти сред дворецовото благородничество до трудностите на дългия път, от това дали да се вярва на слуховите за мъж, който преливал, до това защо напоследък наоколо има толкова много Айез Седай, и на Моарейн взе да ѝ става трудно да поддържа очакваното от нея лековато остроумие. Музиката не я интересуваше много, а още по-малко кой свирел на инструментите: в Кайриен музикантите ги наемаха и след това ги забравяха. Всеки знаеше, че едно пътуване е тежко без гаранции за меко легло и прилична храна в края на деня след двайсет-трийсет мили преход дори когато времето е хубаво. Явно част от Сестрите бяха тръгнали да обикалят по света заради слуховите за онзи мъж, а други – за да позатегнат връзки, които може би се бяха разхлабили през Айилската война, да дадат на благородниците ясно да разберат, че от тях все още се очаква да изпълняват задълженията си към Кулата, както публични, така и лични. Ако досега нито една Айез Седай не бе дошла в Айездайшар, то със сигурност щеше да дойде, а това бе достатъчно сериозна причина да поддържа с усилие лековатата беседа. Както и мисълта за някои други причини за обикалянията на Сестри. Мъжете се държаха вежливо, но според нея жените я намираха за скучна.

Когато доведоха децата на Брис, Моарейн изпита голямо облекчение. Това, че ѝ представиха децата му, беше знак на почит, но по-важното беше, че е сигнал за края на аудиенцията. Най-големият син Антол беше на юг с Етениел като неин наследник, при което най-голямата оставаше милото зеленооко дванайсетгодишно момиче Джарин, а след нея сестра ѝ и четирима братя, подредени официално по възраст, въпреки че двете най-малки момчета още бяха по ризки и ги носеха гувернантките им. Едва сдържайки нетърпението си да разбере какво е научила Сюан, Моарейн похвали дечицата за доброто им държане и ги окуражи да си учат прилежно уроците. Сигурно я мислеха за скучна като възрастните и за много тъпа.

– А тези синини откъде ги получихте, милорд Дирик? – попита тя я заслуша с половин ухо

подробния разказ на момчето за падането му. Докато...

– Татко ми казва, че не съм се убил заради късмета на Лан, милейди – каза Дирик и лицето му светна. – Лан е кралят на Малкиер и човекът с най-много късмет на света, а и най-добрият майстор на меча. Като изключим татко ми, разбира се.

– Кралят на Малкиер? – повтори Моарейн и примига. Дирик закима енергично и взе да й обяснява припряно за подвизите на Лан в Погибелта, както и за малкиерите, дошли в Айездайшар, за да го последват, докато баща му не му махна с ръка да замълчи.

– Лан е крал, стига да го пожелае, милейди – каза Брис. Много странен израз, а съмнението в тона му го направи още по-странен. – Стои си повече в покоите. – Тези думи бяха добавени с безпокойство. – Но ще се срещнете с него преди да... милейди, добре ли сте?

– Не съвсем. – Беше се надявала на нова среща с Лан Мандрагоран, предвиждаше я, но не и тук! Стомахът й се опитваше да се стегне на възли. – Аз самата ще се позадържа в покоите си за няколко дни, ако ми простите.

Щеше, разбира се, а всички останали се изпълниха със съжаление, че компанията й щяла да им липсва, както и със съчувствие заради напрежението от тежкия път. Макар да чу как една от жените измърмори, че тези южнячки, изглежда, били много изнежени.

Отвън я чакаше светлокоса млада жена в зелено и червено, за да я заведе до покоите й. Елис приклякваше в реверанс при всяко проговаряне, в смисъл, че отначало приклякваше много често. Бяха й казали за „прималяването“ на Моарейн и на всеки двама крачки тя я питаше дали не иска да седне и да си поеме дъх, или да й донесат в покоите мокри кърпи за главата, или горещи тухли за краката, или ароматни соли и още десетина цяра срещу „световъртеж“, докато накрая Моарейн не й каза да млъкне. Глупавото момиче млъкна стъписано.

Моарейн пет пари не даваше дали Елис е обидена, или не. Точно в този момент искаше само да завари Сюан с добри новини. С момченцето в прегръдката й, родено на Драконовата планина, и с майка му, стегнала багажа си за път, щеше да е най-добре. Но най-вече й се искаше да се махне от тези коридори, преди да се е сблъскала с Лан Мандрагоран.

Притеснена заради него, зави на ъгъла след слугинчето и се озова лице в лице с Мириън, с шала й със сините ресни, загърнат над лактите. Лично шатаян водеше Мириън, а зад Сестрата с майчинското излъчване се нижеше цял керван от слуги: една й носеше червените ръкавици за езда, друга – обшитото с кожа наметало, а трета – тъмната й кадифена шапка. Двама мъже мъкнеха плетени товарни кошове, които спокойно можеше да се носят от един, а други стискаха в прегръдките си огромни букети. Една Айез Седай се радваше на много повече почит, колкото и висок да е Домът ти.

Щом видя Моарейн, Мириън присви очи и каза замислено:

– Каква изненада, че те виждам тук. Ако се съди по роклята ти, май си се отказала вече да се криеш? Но не. Пръстена още го няма, виждам.

Моарейн беше толкова изненадана от внезапната й поява, че почти не чу какво й говори.

– Сама ли си? – изломоти тя.

За миг очите на Мириън се свиха на цепки.

– Ларел реши да продължи сама. На юг, предполагам. Повече не знам.

– Кацуан имах предвид – каза Моарейн и примигна изненадана. Колкото повече се сещаше за Кацуан, толкова повече се убеждаваше, че не може да не е от Черната Аджа. Това, което я изненадваше, беше Ларел. Ларел, изглежда, беше склонила да стигне до Чачин, и то без да се бави. Плановете, разбира се, можеше да се променят, но Моарейн изведнъж осъзна нещо, което може би трябваше да е очевидно. Черните сестри можеха да лъжат. Беше невъзможно – Клетвите просто не можеше да се нарушат! – но в същото време трябваше да е така.

Мириън пристъпи към Моарейн и тя се дръпна – стигаше едва до брадичката ѝ.

– Толкова ли гориш от нетърпение да се срещнеш с Кацуан? – попита Мириън и я изгледа отвисоко. Тонът ѝ беше майчински, а гладкото ѝ лице излъчваше утеха, но очите ѝ бяха студени като желязо. – Последния път, когато я видях, каза, че щом ѝ се мернеш пред очите, така ще те напердаши по задника, че цяла неделя няма да можеш да седнеш. И ще го направи, помни ми думата.

Изведнъж сякаш едва сега се сети, че не са сами, и погледна слугите. Желязото в погледа ѝ се позатъпи, но не изчезна.

– Кацуан беше права, знаеш ли. Една млада жена, която си въобразява, че знае повече, отколкото знае, може да затъне до гуша в неприятности. Съветвам те да си много кротка и много тиха, докато можем да поговорим. – Махна властно на шатаян да продължат и достолепната жена подскочи и закрочи покорно напред. Крале и кралици можеха да се окажат жертви на немилостта на шатаян, но не и Айез Седай.

Моарейн зяпаше след Мириън, докато тя не се скри зад ъгъла. Всичко, което току-що ѝ беше казала Мириън, можеше да е дошло от някоя от избраните от Тамра. Черните сестри можеха да лъжат. Дали Ларел си бе променила намеренията за Чачин? Или беше умряла някъде, също като Тамра и другите? Изведнъж усети, че си пригладжа полите. Да си усмири ръцете не беше трудно, но не можеше да се спре да трепери.

Елис я беше зяпнала с отворена уста.

– Значи и вие сте Айез Седай! – изписука младата жена, след което подскочи, взела потръпването на Моарейн за гримаса на досада. – Сигурно сте под прикритие – добави тя задъхано. – Няма и думичка да кажа на никого, Айез Седай. Заклевам се, в името на Светлината и в бащиния си гроб! – Сякаш не бяха чули всички зад Мириън всичко като нея. Те, виж, нямаше да си вържат езиците.

– Заведи ме до апартамента на Лан Мандрагоран – каза ѝ Моарейн. Това, което бе вярно сутринта, можеше да се промени по обед, а също и това, което е необходимо. Извади от чантичката си пръстена с Великата змия и го постави на дясната си ръка. Понякога се налага да играеш хазартно.

След дългата обиколка, минала за щастие в мълчание, Елис почука на една червена врата и обяви на сивокосата жена, която отвори, че лейди Моарейн Дамодред Айез Седай желае да говори с крал ал'Лан Мандрагоран. Беше добавила нещичко от себе си към онова, което Моарейн ѝ каза. Крал, как пък не! Отговорът, който получи, беше смайващ: лорд Мандрагоран нямал никакво желание да разговаря с никакви Айез Седай. Сивокосата слугиня изглеждаше стресната, но затвори вратата без колебание.

Елис зяпна ококорена Моарейн.

– Мога ей сегичка да заведа Айез Седай в покоите ѝ, ако... – И изписука, когато Моарейн отвори широко вратата и нахлу вътре.

Възрастната слугиня и още една, по-млада, които сякаш кърпеха ризи, скочиха стреснати от местата си. Някакъв мършав хлапак се надигна при камината и се озърна към двете да му кажат дали да излезе, но жените бяха зяпнали Моарейн, докато тя не повдигна въпросително вежда. Тогава сивокосата ѝ посочи една от двете врати, водещи навътре в жилището.

Вратата се отваряше към дневната – голямо помещение също като на Моарейн, но всички позлатени столове бяха отдръпнати до стените, а цветните килими – навити на рула и също издърпани. Гол до кръста, Лан се упражняваше с меч си. Въртеше го като мълния, а на шията му се полюшваше златен медальон. Целият беше плувнал в пот. А на мястото на Изцерените рани се виждаха... Следи от нокти от някакъв див звяр по гърба? Или бяха оставени от жена? Възможно ли беше този мъж да събужда толкова страст у една жена, че тя

да... Моарейн усети как по страните ѝ изби червенина. Какво пък, да си има колкото жени иска, стига да направи каквото тя поиска от него.

Той спря упражненията и се обърна към нея, върхът на меча му сочеше пода. Все така отбягваше да срещне погледа ѝ, също като Букама. Косата му се беше сплъстила от влагата и бе полепнала по лицето му въпреки кожения ремък, но не беше задъхан.

– Ти – изръмжа той ядосано. – Значи днес си и Айез Седай, и Дамодред. Нямам време за игрите ти, кайриенко. Чакам едно лице. – Студените му сини очи пробягаха към вратата зад нея. Странно, около дръжката отвътре беше увито и стегнато на възел нещо като въже, само че изплетено от човешка коса. – Няма да е доволна, ако завари друга жена тук.

– Любимата ти дама няма нужда да се бои от мен – отвърна му сухо Моарейн. – Първо, прекалено висок си, и второ предпочитам мъже поне с малко чар. И възпитание. Дойдох за помощта ти. Съществува оброк, спазва се от Стогодишната война насам, че Малкиер ще тръгне в бран, щом Бялата кула го призове. Аз съм Айез Седай и те призовавам!

– Знаеш колко са високи хълмовете, но не и докъде стигат – промълви той, все едно че цитираше някаква малкиерска поговорка. Закрачи към дъното на стаята, рязко дръпна ножницата и с яд затъкна оръжието. – Помощ ще ти дам, но ако ми отговориш на един въпрос. Питал съм през годините други Айез Седай, но те като пепелянки се усукваха, без да ми отговорят. Ако наистина си Айез Седай, дай ми отговора.

– Стига да го знам – ще ти отговоря. – Не можеше до безкрай да му повтаря, че е това, което е, но прегърна сайдар и дръпна един от позлатените столове до средата на пода. С ръце нямаше да може дори да го повдигне, но на потоците Въздух той се понесе без усилие, и пак щеше да се понесе дори да беше два пъти по-тежък. Тя седна и отпусна ръце върху коленете си тъй, че добре да се вижда пръстенът на Великата змия. По-високият е с предимство, когато и двамата стоят, ала един стоящ се чувства като на съд пред седналия. Особено ако е Айез Седай.

Той обаче като че ли изобщо не изпитваше подобно чувство. За първи път, откакто го познаваше, очите му открито срещнаха погледа ѝ, като син лед.

– Когато Малкиер загина – заговори той спокойно, но със стоманени нотки в гласа, – Шиенар и Арафел пратиха хора. Не можеха да спрат потопа от тролоци и мърдраали, но все пак дойдоха. Дойдоха мъже от Кандор, дори от Салдея. Закъснях, но все пак дойдоха. – Синият лед се превърна в син пламък. Гласът му не се промени, но кокалчетата на пръстите му побеляха от стискането на меча. – От петстотин години сме тръгвали на бран, щом Бялата кула ни призове, но къде беше Кулата, когато Малкиер загина? Щом си Айез Седай, това ми отговори!

Моарейн се поколеба. Отговорът, който търсеше, беше Запечатан в Кулата, преподаван на Посветените в часовете по история, но забранен за всички, освен на вречени в Кулата жени. Но какво значеше още едно наказание пред това, което вече ѝ се полагаше?

– На над сто Сестри им е било заповядано да тръгнат за Малкиер – заговори тя по-спокойно, отколкото се чувстваше. Според всичко, което бе учила, за това, което вече му каза, беше длъжна сама да си поиска наказание. – Ала дори Айез Седай не могат да летят. Закъснели са. – Когато бе пристигнала първата, войските на Малкиер били вече съкрушени от безчислените орди на тварите на Сянката, хората бягали или загивали. Гибелта на Малкиер била жестока, напоена с много кръв и бърза. – Станало е преди аз да се родя, но дълбоко съжалявам. И съжалявам, че Кулата е решила да го запази в тайна. – По-добре беше да се мисли за Кулата, че не е предприела нищо, отколкото да се научи, че Айез Седай са се опитали и са се провалили. Провалът щеше да е удар по влиянието ѝ, тайнствеността беше броня, от която Кулата се нуждаеше. Айез Седай си имаха свои причини да правят каквото правят и да не правят каквото не правят, и тези причини се знаеха само от Айез Седай. –

Този отговор мога да ти дам. Повече, отколкото имам право, повече, отколкото би ти отвърнала някога друга Сестра, струва ми се. Достатъчно ли е?

Известно време той я гледаше смълчан, после пламъкът бавно отново се превърна в лед. Очите му се извърнаха встрани.

– Почти мога да го повярвам – промърмори накрая, без да уточни какво може да повярва почти. Изсмя се горчиво. – Какво помощ очакваш от мен?

Моарейн се намръщи. Много ѝ се щеше да разполага с повече време с този мъж, да го накара да падне на колене, ала това трябваше да почака. Много се надяваше да не е Мраколюбец.

– В двореца има още една Сестра. Мириън Редхил. Трябва да знам къде ходи, какво прави и с кого се среща. – Той примигна, но не зададе неизбежните въпроси. Навярно разбираше, че няма да получи отговори, но това мълчание беше обещаващо.

– През последните няколко дни си стоя в стаите – отвърна той и отново погледна към вратата. – Не знам колко ще мога да следя.

Тя изсумтя неволно. Уж ѝ обещаваше помощ, а се притесняваше от дамата си. Навярно не беше това, за което го мислеше. Но с друг, по-добър не разполагаше.

– Не ти. – Гостуването ѝ тук скоро щеше да се разнесе в целия Айездайшар, ако вече не беше се разчуло, но ако го забележеха, че следи Мириън... Това щеше да е пълно бедствие, дори тя да беше невинна като бебе. – Мислех, че можеш да помолиш някои от малкиерите, които, както разбирам, са се събрали тук да те последват. Някой с остър поглед и сдържан език. Това трябва да остане в пълна тайна.

– Нямам следовници – рязко отвърна той. Отново се озърна към вратата. Изведнъж сякаш се почувства много уморен. Не се отпусна, но отиде до камината и опря до нея меч си бавно, като обзет от крайно изтощение човек. Застана с гръб към нея и каза: – Ще помоля Букама и Рин да я следят, но за тях не мога да обещаю. Само това мога да направя за теб.

Моарейн потисна яда си. Дали бе всичко, което можеше, или всичко, което искаше... но нямаше право да го принуждава.

– Букама – отвърна тя. – Само той. – Ако можеше да се съди по това как се държеше около нея, Рин щеше само да зяпа Мириън и едва ли щеше да види или чуе нещо. И то ако не си признаеше какво прави в мига, в който Мириън го забележи. – И не му казвай защо.

Той извърна рязко глава към нея, но после кимна. И отново не зададе въпросите, които повечето хора щяха да зададат. След като му обясни как да ѝ съобщава – с бележки по нейната слугиня, Сюки – тя се замоли наум дано да не е направила фатална грешка.

След като се върна в покоите си, разбра колко бързо се е пръснала мълвата. В дневната Сюан поднасяше сладкиши на някаква висока жена в светлозелена рокля, още почти момиче, с черна коса, стигаща чак до бедрата ѝ, и малка синя точица на челото, горе-долу на мястото, където висеше кесиерата на Моарейн. Лицето на Сюан беше гладко, но гласът ѝ се беше стегнал, докато ги представяше една на друга. Лейди Исел бързо обясни защо.

– Всички в двореца говорят, че си Айез Седай – заяви тя и изгледа със съмнение Моарейн. Не стана, а за реверанси да не говорим, дори намек за поклон нямаше. – Ако е така, трябва ми помощта ти. Искам да отида в Бялата кула. Майка ми иска да ме омъжи. Нямам нищо против Лан за мой карнейра, стига майка ми вече да не беше негова, но когато се оженя, смятам, че той ще бъде един от моите Стражници. Ще бъда от Зелената Аджа. – И изгледа намръщено Сюан. – Недей да ме гледаш така, момиченце. Я застани ей там и чакай, докато не те повикат. – Сюан застана пред камината, с вкочанен гръб и скръстила ръце под гърдите си. Никоя истинска слугиня нямаше да стои така – или да се въси така, – но Исел вече не я забелязваше – Хайде, седни, Моарейн – продължи с усмивка хлапачката, – и ще ти кажа

какво искам от теб. Стига наистина да си Айез Седай, разбира се.

Моарейн зяпна. Канеха я да седне в собствената ѝ дневна. Това глупаво дете определено подхождаше на Лан, поне що се отнася до нахалството. Неин карнейра? Това на Древната реч означаваше „първия“, но тук явно значеше нещо друго. Не това, което изглеждаше, разбира се; дори тези малкиери не можеше да са чак такива особняци! Тя седна и каза сухо:

– Избирането на Аджа ще трябва да почака поне докато не бъдеш проверена, за да се разбере дали изобщо има смисъл да те пращат в Кулата. Няколко минути и ще се определи дали можеш да се научиш да преливаш и каква е потенциалната ти мощ, ако...

Момичето я прекъсна грубо:

– О, провериха ме отдавна. Айез Седай каза, че ще бъда много силна. Отвърнах ѝ, че съм на петнайсет, но тя разбра истината. Не разбирам защо не мога да отида в Кулата на дванайсет, щом искам. Майка ми побесня. Винаги е казвала, че един ден трябва да стана кралица на Малкиер, но това означава да се омъжи за Лан, нещо, което не искам, дори и майка ми да не беше неговата карнейра. Ако ти ѝ кажеш, че трябва да отида в Кулата, ще трябва да те послуша. Всички знаят, че Айез Седай взимат всяка жена, която искат да обучат, и никой не може да ги спре. – Пълните ѝ устнички се нацупиха. – Ти все пак си Айез Седай, нали?

Моарейн мина на упражнението с розовата пъпка.

– Ако искаш да ходиш в Тар Валон, заминавай. Определено нямам време да те придружавам. Тук ще намериш други Сестри, за които няма да имаш съмнения. Сюки, би ли изпратила лейди Исел навън? Не се съмнявам, че тя не иска да бави заминаването си, докато я хване майка ѝ.

Нахалната хлапачка се разтрепери от възмущение, разбира се, но Моарейн искаше само да ѝ види гърба и Сюан почти я избута през вратата и по коридора, въпреки протестите ѝ на всяка крачка. Моарейн усети как Сюан прегърна Извора и протестите бързо прекъснаха с рязко скимтене.

– Тази – заговори Сюан, докато си изгупваше ръцете – няма и един месец да издържи, дори силата ѝ да е като на Кацуан.

– Ако ще самата Сиерин да я хвърли от върха на Кулата, все ми е едно – отрязва Моарейн. – Ти какво научи?

– Ами, научих, че младият Кал знае да целува хубаво, и освен това се върнах с цяло ведро с помия. – Сюан изведнъж се навъси. – Защо ме гледаш така? Само го целунах, Моарейн. Ти целувала ли си хубав мъж след онзи Корманес, в нощта преди да заминеш за Кулата? Е, за мен мина много, твърде много време, а Кал е много хубав.

– Това добре – каза делово Моарейн. Светлина, колко време бе минало, откакто не се беше сещала за Корманес! А беше красив.

Изненадващо, срещата на Моарейн с Лан разтревожи Сюан повече от появата на Мириън.

– Изкорми ме и ме осоли, ако не поемаш идиотски рискове, Моарейн. Мъж, който претендира за трона на едно загинало кралство, е девет пъти глупак. Тоя още сега може да почне да плещи за теб пред всеки проклетник, който иска да го слуша! Ако Мириън разбере, че си поръчала да я следят... Огън да ме гори дано!

– Той в много отношения е глупак, Сюан, но не смятам, че ще „плещи“. Освен това „не можеш да спечелиш, ако не искаш да рискуваш и един петак“, както толкова пъти си ми казвала, че обичал да казва баща ти. Нямаме избор, освен да поемем рисковете. След като Мириън е тук, времето ни може би е на привършване. Трябва да се добереш до лейди Инес колкото може по-скоро.

– Ще направя каквото мога – промърмори Сюан и изхвърча навън, стегнала рамене, сякаш се

канеше да се сбие с някого. Но и си приглади полата по бедрата също така. Дано само нещата не стигнеха по-далече от едното целуване. Нейна работа си беше, но все пак беше глупаво. И то с лакей!

Нощта отдавна беше настъпила и тя се опитваше да чете на светлината на лампата, когато Сюан най-сетне се върна. Моарейн остави книгата настрана; от един час беше зяпала в една страница, без нищо да може да разбере. Този път Сюан имаше новини и ги изреди, докато се измъкваше от вълнената си рокля и долните ризи.

Първо, на път към покоите на Моарейн я спрял някакъв „дърт дългнест щърк“, който я попитал за Сюки, а после ѝ казал, че Мириън е прекарала почти целия ден с принц Брис, преди да се прибере в покоите си за нощта. Кое то нищо не подсказваше. По-важното беше, че Сюан успяла да включи името на Раиен в невинен разговор с Кал. Лакеят не бил с лейди Инес, когато се родило момчето, но знаеше точно деня, един ден след като айилците бяха започнали да се оттеглят от Тар Валон. Тук двете се спогледаха много продължително. Един ден след като Гитара Морозо бе направила Прорицанието си за Преродения Дракон и бе умряла. Слънчев изгрев над Драконовата планина и роден в първите десет дни преди внезапното топене на снеговете.

– Все едно – продължи Сюан, докато прибираше в един вързоп дрехи и чорапи, – накарах Кал да повярва, че си ме изгонила от служба, защото съм разляла вино на роклята ти, тъй че той ми предложи легло при слугите на лейди Инес. Смята, че може да ме уреди на работа при господарката си. – Изсумтя с насмешка, а после улови очите на Моарейн и отново изсумтя, само че този път по-грубо. – Не е неговото проклето легло, Моарейн. А и да беше, какво пък, държи се много мило и има най-хубавите кафяви очи, които си виждала. Някой ден и ти ще почнеш да мечтаеш за някой мъж. Дано да съм жива да видя!

– Не говори глупости – отвърна ѝ Моарейн. Задачата пред тях бе твърде важна, за да хаят мисли за мъже. Поне по начина, които Сюан имаше предвид. Мириън прекарала целия ден с Брис? Без да се приближи до лейди Инес? Като за избрана от Тарма или Черна Аджа изглеждаше нелогично, а просто не беше за вярване, че Мириън не е едното или другото. Пропускаше нещо и това я тревожеше. Това, което не знаеше, можеше да я убие. А по-лошото бе, че можеше да убие Преродения Дракон още в бебешката му люлка.

Глава 26

Кога да се предадеш

Лан се промъкваше сам по коридорите на Айездайшар, впрегнал беше и най-малкото зрънце умение, добито в Погибелта, внимаваше да не завива, преди да се увери, че коридорът напред е пуст. Загърнат в ко'ди, можеше почти да почувства дали някой е влязъл в коридора зад него, да предусети появата на друг и да се скрие през някоя откряната врата или в някоя ниша, преди другият да е успял да го види. Все едно че се беше превърнал в призрак.

Аня и Есни вече приемаха заповедите на Едейн над неговите, сякаш бяха убедени, че така повеляват малкиерските обичаи. Сигурно им беше казала, че е така. Бюлън си оставаше верен, поне според него, но пък всеки облечен в ливрея в Айездайшар щеше да каже на Едейн къде да го намери. Смяташе, че знае къде точно се намира в този момент. Въпреки предишните си гостувания, без водач вече два пъти се беше изгубил, откакто излезе от стайте си, и само усетът за посока му помогна да се оправи. Чувстваше се глупаво, че е взел меча си. В тази битка стомана не се използваше. Ала без него се чувстваше гол, а срещу Едейн голотата беше едно от нещата, които не можеше да си позволи.

Смътно движение го накара да се прилепи до стената зад някаква статуя на жена, прегърнала огромен букет. Тъкмо навреме. От пресечката на коридора се появиха две жени и се спряха да поговорят. Исел и Айез Седай Мириън. Той остана неподвижен като камъка, зад който се беше скрил. Движението привличаше нежелани очи.

Не му харесваше да се промъква така, но макар Едейн да беше развързала възела в неговата даори, държал го затворен вече два дни, бе дала ясно да се разбере, че смята скоро да обяви брака му с Исел. Букама се беше оказал прав. Едейн използваше даори като юзди. Според обичая повечето й власт над него щеше да свърши, след като Исел прибереше сплетената му на въже коса сред драгоценните си вещи, и даори щеше да се превърне само в спомен от миналото, но той беше сигурен, че Едейн ще използва Исел. А Исел щеше да й съдейства. Съмняваше се, че притежава толкова сила, че открито да се противопостави на майка си. Единственото, което можеш да направиш, когато се озовеш пред несломим противник, е да избягаш, освен ако смъртта ти не послужи на някои по-висши цели, и на него ужасно му се искаше да избяга. Само че Букама го задържаше тук. Букама, и една мечта.

Рязък жест на Мириън, Исел кимна живо и се забърза назад. За миг Мириън се загледа в гърба й, с неразгадаемото си айезседайско лице. После, изненадващо, тръгна след нея – плъзгаше се по зеления под с такова изящество, че Исел изглеждаше направо недодялана.

Лан нямаше време за мислене какво си е наумила Мириън, както и за чудене защо Моарейн иска да я следят. Човек можеше да полудее, опитвайки се да разгадае делата на Айез Седай. Каквато трябваше да е и Моарейн, иначе Мириън щеше да я накара да вие като пребита из коридорите. Изчака, докато двете се отдалечат достатъчно, тихо се доближи до ъгъла и надникна. Вече ги нямаше и той забърза отново. Днес Айез Седай не бяха първата му грижа. Трябваше да поговори с Букама. За мечтите.

Успееше ли да избяга, това щеше да сложи край на кроежите на Едейн за женитба. Ако успееше да я избегне достатъчно задълго, тя щеше да намери друг съпруг за Исел. Бягството му щеше да сложи край на мечтите на Едейн да възроди Малкиер; поддръжката й щеше да се стопи като мъгла по пладне, шом хората научеха, че го няма. Бягството щеше да сложи край на много мечти. Ала мъжът, носил едно бебе, вързано на гърба му, имаше право на мечти. Дългът е планина, но трябва да си го носиш.

Стигна широко стълбище с каменни перила, зави, за да тръгне надолу, и изведнъж усети, че пада. Успя да се задържи, но след миг вече се търкаляше от стъпало на стъпало, докато накрая не падна на покрития с плочи под с такъв трясък, че и последният въздух излезе от дробовете му. Звезди засвяткаха пред очите му. Помъчи се да вдиша и се изправи с мъка.

Изневиделица около него се появиха слуги – подаваха ръце да му помогнат, възлицаваха какъв късмет е извадил, че не се е пребил след такова падане, питаха го дали не иска да се види с някоя от Айез Седай за Цяр. Замаян, той се обърна и изгледа намръщено стълбището, и замърмори разни отговори, колкото да ги накара да го оставят на мира. Сигурно се беше натъртил на отоците минаваха, а точно сега срещата със Сестра бе последното, което му се искаше. След такова падане повечето хора щяха да се радват, ако само половината им кокали са счупени. Нещо беше дръпнало глезените му нагоре. Нещо го беше ударило между раменете. И това нещо можеше да е само едно, колкото и да изглеждаше нелогично. Щеше да усети, ако някой се бе доближил зад гърба му и го бе ударил физически. Някоя Айез Седай се бе опитала да го убие със Силата.

– Лорд Мандрагоран! – Един нисък здравеняк в зеленото палто на дворцовата гвардия дотича задъхан и едва не падна, докато се покланяше още в движение. – Търсихме ви къде ли не, милорд! Вашия човек – Букама! Елате бързо, милорд! Дано още да е жив!

Лан изруга и затича след гвардееца. Извика му да побързат, но беше късно. Много късно за мъжа, носил едно бебе на гърба си. Много късно за мечти.

Стражите, струпани в тесния проход към двора за учебен бой, се отдръпнаха да му направят път. Букама лежеше по очи, около устата му се беше събрала локва кръв, а от тъмното петно на гърба му стърчеше простата дървена дръжка на кама. Изцъклените му, широко отворени очи таяха изненада. Коленичил, Лан ги затвори и промърмори молитвата за последната майчина прегръдка, приела върналия се син у дома.

– Кой го намери? – попита, но едва чу бръмчилото от отговори за кого, за какво и къде. Надяваше се Букама да се прероди в свят, в който вятърът ще развява Златния жерав, а Седемте кули ще се издигат непоклатими, и Хилядата езера ще блестят като наниз под слънцето. Как бе могъл да допусне някой да се доближи толкова, че да направи това? Букама можеше да усеща извадена стомана край себе си. Само едно беше сигурно. Букама беше мъртъв, защото Лан го бе заплел в схемите на една Айез Седай.

Изправи се и затича отново. Но този път не от нещо. Към нещо. И му беше все едно кой ще го види.

Глухият трясък откъм вратата на антрето и гневните викове на слугините накараха Моарейн да се надигне от креслото, където седеше в очакване. В очакване на каквото и да е, но не и на това. Прегърнала сайдар, тръгна към вратата на дневната, но докато стигне до нея, тя се отвори широко. Лан тръсна зад себе си впилите се в ръцете му жени, затръшна вратата пред лицата им, затисна я с гръб и изгледа слисаната Моарейн. Скулестото му лице беше покрито с яркочервени отоци и се движеше като пребит. Отвън се възцари тишина. Каквото и да беше намислил, бяха сигурни, че тя ще се справи.

Колкото и нелепо да беше, тя осъзна, че ръката ѝ опипва дръжката на камата на колана. Със силата можеше да го овърже като бебе, колкото и да беше голям, и все пак... Не я гледаше с гняв. Нямаше пламък в тези очи, а ледена смърт. Това черно палто напълно му отиваше, с жестоките тръни и кървавочервените цветя.

– Букама е мъртъв. С нож в сърцето – промълви той спокойно. – А преди по-малко от час някоя се опита да ме убие с Единствената сила. Отначало помислих, че трябва да е Мириън, но последния път я видях да ситни след Исел, тъй че освен ако не ме е видяла и не се е опитала да ме заблуди, не е имала време. Малко хора могат да ме видят, когато не искам да ме видят, тъй че не мисля, че е тя. Оставаш ти.

Моарейн трепна, и само отчасти заради уверения му тон. Трябваше да се сети, че глупавото момиче ще отиде право при Мириън.

– Ще се изненадаш колко малко неща могат да се изплъзнат на една Сестра. – Особено ако Сестрата е изпълнена със сайдар. – Може би не трябваше да искам Букама да следи Мириън. Тя е много опасна. – Да, тя наистина беше Черна Аджа; Моарейн вече беше убедена в това. Сестрите можеха да дадат жесток урок на всеки, хванат да се навърта и да ги следи, но не убиваха. Но какво да направи? Убедеността все още не беше доказателство, във всеки случай не и доказателство, което можеш да поднесеш пред Амирлинския трон. А ако самата Сиерин се окажеше Черна... Проблем, по който в момента не можеше да направи нищо. Всъщност, защо тази жена изобщо си губеше времето с Исел? – Ако животът на момичето изобщо те интересува, съветвам те да я намериш час по-скоро и да я опазиш от Мириън.

– Всички Айез Седай са опасни – изсумтя Лан. – Исел засега е в пълна безопасност – видях я, докато идвах насам, бързаше нанякъде с Брис и Дирик. Защо умря Букама, Айез Седай? В какъв капан го хванах заради теб?

Моарейн вдигна ръка за тишина и една малка частица от нея се удиви, че той се подчини. Останалата част започна да мисли трескаво. Мириън с Исел. Исел – с Брис и Дирик. Мириън се е опитала да убие Лан. Изведнъж видя пред очите си цялата плетеница, до последния конец; изглеждаше безсмислено, но не се съмняваше, че е самата истина.

– Дирик ми каза, че ти си мъжът с най-голям късмет на този свят – заговори тя, наведена напрегнато към Лан. – И заради него, надявам се да е прав. Къде би могъл да се усамоти Брис, без никой да го безпокои? Някъде, където няма нито да го виждат, нито да го чуят. – Трябваше да е някое място, където щеше да се чувства удобно и в същото време – изолирано.

– Има един пасаж в западната част на двореца – отвърна замислено Лан. И продължи бързо: – Ако има някаква опасност за Брис, трябва да вдигна стражите. – Вече се обръщаше, с ръка

на бравата.

– Не! – спря го тя. Още държеше Силата и се приготви да заплете Въздух и да го овърже, ако се наложи. – Принц Брис няма да одобри стражите му да се изсипят там, ако Мириън просто разговаря с него.

– А ако не разговаря? – настоя той.

– Тогава времето няма да стигне да вдигнеш стражите. Няма доказателство за нищо срещу нея, Лан. Голи подозрения, срещу думата на една Айез Седай. – Главата му рязко се извърна и той изръмжа нещо за Айез Седай, но тя се направи, че не го чува. Щеше да му даде да разбере, но сега нямаше време за това. – Заведи ме при този пасаж, Лан. Нека една Айез Седай се оправи с Айез Седай. И да побързаме. – Ако Мириън наистина разговаряше, едва ли щеше да го прави дълго.

Лан се забърза, и още как – дългите му крака засвяткаха в устремен бяг. Нищо не ѝ остана, освен да надигне полите си и да хукне след него, без да обръща внимание на смаяните погледи и мърморенето на слуги и разни други хора по коридорите заради оголените ѝ, обути в дълги чорапи крака, и само благодареше на Светлината, че Лан не тичаше по-бързо от нея. Докато бягаше, се остави Силата да я изпълни до предел, докато сладостта и радостта стигнаха до границата на болката – и в същото време се мъчеше да измисли какво да направи, какво можеше да направи срещу жена, значително по-силна от нея, жена, която е била Айез Седай над сто години преди да се е родила собствената ѝ баба. И съжеляваше, че толкова я е страх. Сюан да беше поне с нея сега!

Лудият бяг ги преведе през бляскави зали и по широки коридори със статуи от двете страни, и изведнъж се озоваха на открито, звуците на двореца останаха назад, бяха на някакъв пасаж с каменни перила, широк двайсет крачки и с гледка над градските покриви далече долу. Хладният вятър духаше като буря и дърпаше полите ѝ. Мириън беше там, обкръжена от сиянието на сайдар, а също и Брис и Дирик: стояха до перилото, гърчеха се безсилно срещу невидимите връзки от Въздух около краката, ръцете и устата им. Исел стоеше и се мръщеше към принца и сина му – и изненадващо, малко по-нататък стоеше Рин, нащрек, скръстил ръце на гърдите си. Мраколюбец се оказа все пак.

– ... а не можеш да ви доведе Дирик без баща му – говореше сприваво Исел. – Постарах се никой да не научи, но защо...

Моарейн оплете щита от Дух и го запокити по Мириън с всички капчици Сила, които можеше да побере в себе си, надявайки се безнадеждно, че ще може да я откъсне от Извора. Щитът се стовари върху нея и се пръсна. Твърде силна беше Мириън и извличаше на предела на силите си.

Знаеше, че е изненадала Синята – Черната – сестра, но Мириън дори не примигна.

– Много добре се справи с убийството на шпионина, Рин – заговори тя съвсем кротко, докато заплиташе Въздух да запуши устата на Исел и да стегне с невидимите връзки ококореното момиче. – Виж дали ще можеш да се оправиш с по-младия този път. Нали каза, че си бил по-добър с меч.

И всичко като че ли стана наведнъж. Рин се втурна напред, навъсен, и звънчетата в плитките му задрънчаха. Лан едва смогна да извади меч си навреме, за да го посрещне. А преди да изтрепти стоманата в първия им сблъсък, Мириън удари Моарейн със същия сплит, ала много по-силен. Моарейн ужасена осъзна, че Мириън може би ще има достатъчно мощ, за да я заслони, въпреки че беше извлякла толкова сайдар, колкото можеше да понесе. В паника замахна с Въздух и Огън и Мириън изпъшка, щом прерязаните потоци я шибнаха. В кратката пауза Моарейн се опита да среже потоците, държащи Дирик и другите двама, ала преди сплитът ѝ да се допре до този на Мириън, тя срязва нейния и този път щитът ѝ я докосна, преди да успее да го откъсне. Стомахът ѝ се стегна на възел.

– Много често взе да ми се мяркаш пред очите, Моарейн – каза Мириън, все едно че се бяха спрели да си побъбрят. Изглеждаше така, сякаш не става нищо особено, майчински ведра и ни най-малко притеснена. – Опасявам се, че ще трябва да те попитам как и защо. – Моарейн едва успя да пререже сплита на Огън, който щеше да подпали дрехите ѝ и да опърли кожата ѝ, а Мириън се усмихна като майка, развеселена от пакостите на недорасли девойчета. – Не се безпокой, Чедо. Ще те Изцера, за да отговориш на въпросите ми. А ще отговориш, и още как. Тук никой няма да чуе писъците ти.

Ако Моарейн беше имала досега все още някакви съмнения дали Мириън е Черна Аджа, само този сплит на Огън беше достатъчен, за да им сложи край. В следващите няколко мига получи още доказателства, сплитове, от които искри заиграха по роклята ѝ, а косата ѝ настръхна, сплитове, които я накараха да зяпне, за да си поеме въздух, който беше изчезнал, сплитове, които не можеше да познае, но които със сигурност щяха да я прекършат, ако се стегнеха около нея, ако не успееше да ги пререже...

Когато можеше, се опитваше отново и отново да среже връзките, държащи Дирик и другите, да заслони Мириън, да я събори дори в несвяст. Разбираше, че се бори на живот и смърт – щеше да умре, ако другата спечелеше, било сега или след разпита на Мириън – но изобщо не помисли за клупа на трите Клетви, които я държаха. Самата тя имаше въпроси към другата Айез Седай и съдбата на света може би зависеше от отговорите им. За жалост, можеше само да се брани, и то винаги на ръба на поражението. Стомахът ѝ вече наистина се беше стегнал на възел и се опитваше да се усуче в нов. И макар да държеше трима души вързани, Мириън все пак не ѝ отстъпваше, ако не беше и по-силна. Само Лан да можеше да отвлече някак вниманието ѝ, само той да...

Погледна към биещите се мъже и разбра колко е безнадеждно това. Мечовете на Лан и Рин святкаха като мълнии, въртяха се като вихрушки, но ако имаше и едно косъмче разлика в способностите им, то това косъмче бе на страната на Рин. Кръв капеше по скулата на Лан.

Настръхнала, Моарейн не можеше да отдели и една трошица внимание, за да преодолее студа. Удари с все сила по Мириън, защити се и удари отново, защити се и удари. Ако можеше да успее само да я изтощи или да...

– Не мислиш ли, че това се проточи твърде дълго, девойче? – каза Мириън. Дирик се понесе нагоре във въздуха, мятайки се да се отскубне от връзките, които не можеше да види, и полетя над перилото. Главата на Брис се извърна, очите му в ужас проследиха полета на сина му, устата му замърда беззвучно, затъкната от невидимия парцал.

– Не! – изкрещя Моарейн. Отчаяно хвърли надолу потоци Въздух, за да улови момчето и да го спаси. Мириън ги посече още докато пускаше своите връзки. С плач, Дирик запропада надолу, а в главата на Моарейн избухна бяла светлина.

Отвори едва-едва очи, последният вик на детето все още глъхнеше в ума ѝ. Лежеше по гръб на каменния пасаж, главата ѝ се въртеше. Докато умът ѝ се проясни, имаше толкова шанс да привлече сайдар, колкото котка да запее. Не че имаше някакво значение. Можеше вече да види щита, който Мириън държеше над нея, а дори и по-слаба от нея щеше да може да го държи, след като е паднал на място. Опита се да се надигне, да се изтласка нагоре с лакът.

Бяха изтекли само няколко мига. Лан и Рин все така танцуваха своя танц на смъртта сред грохота на стоманата. Брис се беше вцепенил вече не само заради връзките, които го стягаха – беше се вторачил в Мириън с такава безмилостна омраза, че сякаш бе в състояние да разкъса невидимите въжета със силата на яростта си. Исел трепереше, подсмърчаше и плачеше, и гледаше ококорена надолу, където бе пропаднало момчето. Моарейн с усилие повтори наум името му и потръпна от спомена за веселия му възторг. Само няколко мига.

– Мисля, че ще ми постоиш така още малко – каза Мириън и се обърна с гръб. Брис се надигна над пасажа. Лицето на едрият мъж не се промени, не спря да се взира с омраза в злата

жена.

Моарейн с мъка се изправи на колене. Не можеше да прелее. Нито кураж ѝ беше останал, нито сила. Само решимост. Брис полетя над перилото. Моарейн се надигна на крака. Решителност. С лице, изсечено от чиста омраза, Брис запропада надолу, без да издаде звук. Това трябваше да спре. Исел се издигна във въздуха, замята се отчаяно, гърлото ѝ замърда в усилие да изпищи въпреки запушената уста. Това трябваше да спре веднага! Залитайки, Моарейн заби ножа в гърба на Мириън до дръжката и кръвта плисна в ръцете ѝ.

Двете паднаха върху каменните плочи, сиянието около Мириън заглъхна с последния ѝ дъх, щитът около Моарейн изчезна. Исел пишеше, поклащаше се там, където я бяха пуснали връзките на Мириън, върху каменното перило. Моарейн се изтръгна, изпълзя над трупа, сграбчи дланите на Исел в своите, а чехлите на момичето се хлъзнаха във въздуха.

Рязкото дръпване повлече Моарейн по корем над перилото и тя зяпна в момичето, задържано в хлъзгавите ѝ от кръвта ръце над пустошта, която сякаш нямаше край. Единственото, което Моарейн можеше да направи, бе да ги задържи така, на ръба. Опита се да издърпа момичето, щяха да пропаднат и двете. Лицето на Исел се беше сгърчило, устата – зяпнала в ням ужас. Ръката ѝ се изплъзна от хватката на Моарейн. Тя стисна зъби да си наложи спокойствие, посегна към Извора и не успя. Гледката с покривите далече долу никак не помагаше на замаяната ѝ глава. Отново посегна, но беше все едно да гребеш вода с разперени пръсти. Трябваше да спаси поне един от тримата. Като се мъчеше да надмогне замаята, посегна към Извора. И ръката на Исел се хлъзна от окървавените ѝ пръсти. Нищо повече не можеше да направи, освен да гледа безпомощна падането ѝ, да слуша дългия, бавно заглъхващ писък и да се визира във все още протегнатата нагоре ръка, сякаш момичето вярваше, че някой все още ще може да я спаси.

Една ръка издърпа Моарейн от перилото.

– Никога не гледай смъртта, когато не ти се налага – каза Лан и я пусна да стъпи на пода. Дясната му ръка беше увиснала, с дълъг прорез по плувналия в кръв ръкав. Имаше и други рани освен драскотината на главата, от която все още капеше кръв. Рин лежеше по гръб на десет крачки от тях, зяпнал в безмълвно изумление към небето. – Черен ден – промълви Лан. – Най-черният ден, който съм преживявал.

– Момент. – Гласът ѝ трепереше. – Толкова съм замаяна, че не мога да ходя. – Коленете ѝ се огъваха, но все пак стигна до Мириън. Отговори нямаше да има. Черната Аджа щеше да остане скрита. Тя се наведе, изтръгна ножа си от гърба ѝ и го изтри в полите на изменничката.

– Хладнокръвна сте, Айез Седай – каза мрачно Лан.

– Толкова, колкото трябва – отвърна тя. Писъкът на Дирик кълтеше в ушите ѝ. Лицето на Исел се стапяше под нея. Като при изпитанието за шала, всичкото ѝ спокойствие беше само една външна маска, но тя се вкопчи в него. За миг ако го пуснеше, и щеше да падне на колене и да заплаче. Да завие от скръб. – Рин, изглежда, не само беше Мраколюбец, но и грешеше. Ти се оказа по-добрият.

Лан поклати глава.

– Той беше по-добрият. Но си помисли, че съм свършен, след като ме рани в ръката... Така и не го разбра. Предаваш се едва след като умреш.

Моарейн кимна. Предаваш се едва след като умреш. Да.

Скоро главата ѝ се прочисти достатъчно, за да може отново да привлече от Извора, и трябваше да се примири с опасението на Лан, че се налага да съобщят на шатаян как са загинали Брис и Дирик, преди да се разбере, че са намерили телата им върху покривите. Съвсем естествено не гореше от желание да съобщи на лейди Едейн за смъртта на дъщеря ѝ.

Моарейн също се безпокоеше, макар и не по същите причини. Трябваше да спаси девойката. Смъртта ѝ тегнеше на съвестта ѝ също колкото и на тази на Мириън.

Веднага щом се съвзе, Изцери Лан и той изохка, щом сложният сплит на Дух, Въздух и Вода стегна раните му и плътта се слепи и стана отново непокътната, ала тя не изпита задоволство, че той най-после показа, че е обикновен смъртен. Лан бе уморен, изцеден от Цяра след тежката битка, изтощен дотолкова, че трябваше да се подпре на перилото и да си поеме дъх. Поне нямаше да побегне. Трябваше да му обясни какво да говори. А и други планове имаше за него.

Повдигна полека тялото на Мириън над перилото на потоци от Въздух, а после го спусна малко по-надолу към планинския склон. Потоци на Огън и пламъците обгърнаха Черната сестра, толкова горещи пламъци, че нямаше дим, а само въздухът потрепери и се чу пукот на разцепена скала.

– Какво... – започна Лан и бързо го смени със: – Защо?

Тя се остави да изпита издигация се зной, лъх като от нажежена пещ.

– Няма доказателство, че е Черна Аджа, само, че е Айез Седай. – Трепна, щом осъзна, че се е изгървала. Бялата кула отново имаше нужда от своята броня на тайнственост, повече, отколкото при гибелта на Малкиер, но това не можеше да му го каже. Все още не. Но той дори не примига при споменаването за Черната Аджа. Навярно не знаеше за нея, но тя не можеше да залага на това. Само я гледаше, невъзмутим като Сестра. – Не мога да лъжа за това, което стана тук, но мога да го премълча. Ти ще мълчиш ли, или ще свършиш работата на Сянката?

– Ти си много твърда жена – отрони накрая той. Само това бе отговорът му. Но стигаше.

– Толкова, колкото трябва – каза му тя.

Писькът на Дирик. Лицето на Исел. Трябваше и тялото на Рин да бъде разчистено, и кръвта по плочите на пода, и по дрехите им. Твърда, колкото трябва.

Епилог

Следващото утро завари Айездайшар потънал в траур, бели знамена се вееха по всички кули, слугите носеха бели ленти, вързани на ръцете им. Мълвата из града вече говореше за поличби, предrekli смъртите, за комети в нощта и за пламъци в небето. Хората умееха да пречувват онова, което са видели, до познатото им или до онова, което им се иска да вярват. Изчезването на един войник и дори на една Айез Седай остана незабелязано покрай дълбоката скръб, от която и силни иначе мъже ридяха по коридорите.

На връщане, след като унищожи вещите на Мириън – след напразното усилие да намери някакви податки за Черни сестри, – Моарейн предпазливо отстъпи път на Едейн Арел, която се плъзгаше по коридора, облечена в дълга бяла рокля и с късо подрязана коса. Шепнеха, че е решила да се оттегли от света. Според Моарейн вече го беше направила. Невиждащите ѝ очи изглеждаха пусти и състарени. На Моарейн ѝ напомняха донякъде за очите на дъщеря ѝ – същото отчаяние и съзнание, че смъртта идва.

Когато влезе в покоите си, Сюан скочи от стола, на който седеше. Сякаш бяха минали няколко недели, откакто я бе видяла за последен път.

– Изглеждаш все едно, че си бръкнала в кладенеца със стръвта и си напипала острожъбка – изръмжа Сюан. – Какво пък, това не ме изненадва. Винаги съм мразила траурите, когато познавам хората. Все едно, можем да тръгнем, когато станеш готова. Раиен се е родил в една ферма почти на две мили от Драконовата планина. Мириън не се е мяркала около него до тази сутрин. Не допускам, че ще му навреди заради едното подозрение, дори да е Черна.

Не беше той. Странно, Моарейн като че ли през цялото време го беше очаквала.

– Миригън няма да навреди повече на никого, Сюан. И си напрегни сега малко ума да ми решиш една главоблъсканица. – Седна и почна от края, и продължи по-накратко назад, въпреки ахканията на Сюан и настояванията ѝ за повече подробности. Все едно че го преживяваше наново. Испита облекчение чак когато стигна до онова, което бе предизвикало сблъсъка. – Тя най-много искаше да убие Дирик, Сюан. Него го уби пръв. И се опита да убие Лан.

– Пълна лудост – изръмжа Сюан. – Какво може да свързва едно осемгодишно момче с такъв безсърдечен риболъв като Лан?

– Късметът. Дирик бе преживял едно падане, което е можело да го убие, а всички твърдят, че Лан е човекът с най-голям късмет между живите, иначе Погибелта е щяла да го убие отдавна. Тук има някакъв модел, но този модел ми изглежда безумен. Навярно дори твоят ковач се вписва в него. И Джоузеф Наджима в Канлуум, знам ли. Той също беше с късмет. Разгадай ми го, ако можеш. Смятам, че е важно, но не мога да разбера защо.

Сюан zakрачи из стаята; подритваше полите си, потриваше брадичката си и мърмореше за „мъже с късмет и „ковачът изведнъж се издигнал“, и разни други неща, които Моарейн не можа да схване. Изведнъж се закова на място и каза:

– Тя изобщо не се е доближавала до Раиен, Моарейн. Черната Аджа знае, че Дракона е прероден, но не знаят кога, проклетниците! Може би Тамра все пак е успяла да го затаи, а може да са били твърде груби и да е умряла, преди да го изтръгнат от устата ѝ. Това трябва да е! – Възбудата ѝ премина в ужас. – Светлина! Те убиват всяко момче или мъж, който би могъл да се окаже способен да прелива! О, да ме изгори дано, хиляди може да загинат, Моарейн. Десетки хиляди!

Изглеждаше ужасно логично. Мъжете, способни да преливат, рядко разбираха какво вършат, поне в началото. Отначало те просто създаваха впечатлението, че имат късмет. Събитията ги облагодетелстваха и, също като онзи ковач, те съвсем внезапно се издигаха до високо положение. Сюан беше права. Черните сестри бяха започнали масово клане.

– Но не знаят, че трябва да търсят бебе – каза Моарейн. Толкова твърда, колкото трябваше да бъде. – Едно невръстно дете няма да покаже никакви признаци. Разполагаме с повече време, отколкото мислехме. Не толкова, че да се отпуснем обаче. Всяка Сестра може да е Черна. Според мен Кацуан е такава. Знаят, че и други търсят. Ако някоя от търсачките на Тамра намери детето и те го намерят с нея, или ако решат да разпитат някоя от тях, вместо да я убият при първата възможност... – Сюан я беше зяпнала. – Задачата все още стои пред нас – заяви Моарейн.

– Знам – бавно отвърна Сюан. – Просто изобщо не мислех, че... Какво пък, има ли работа, мяташ мрежата или кормиш рибата. – Но в гласа ѝ липсваше обичайната сила. – Можем да тръгнем за Арафел още преди пладне.

– Ти се връщаш в Кулата – заяви Моарейн. Заедно нямаше да търсят по-бързо, отколкото можеха сами, а след като трябваше да се разделят, какво по-добро място можеше да се намери за Сюан, освен да работи за Цеталия Деларме и да вижда донесенията на всички очи и уши на Синята Аджа? Докато Моарейн търсеше момчето, Сюан щеше да може да научава какво става във всяка страна, а след като знаеше какво да търси, щеше да забелязва всяка следа от Черната Аджа или Преродения Дракон. Сюан наистина можеше да разбере здравата логика, когато ѝ я изтъкнеш, въпреки че този път ѝ струваше известно усилие, а когато най-сетне се съгласи, само дето не захленчи.

– Цеталия ще ме използва за кълчища за запушване на пробойни, затова че избягах, без да се обадя – заръмжа тя. – Огън да ме гори! Ще ме върже на простора за сушене в Кулата! Пак добре, ако не заповяда да ме набият с брезови пръчки! Моарейн, от тази политика можеш

едно ведро с пот да напълниш посред зима! Мразя я! – Но вече ровеше из раклите да види какво да си вземе за пътя към Тар Валон. – Предполагам, че си предупредила онзи тип, Лан. Според мен го заслужава все пак, не че много ще му помогне. Чух, че е отпрашил преди един час, за Погибелта тръгнал, а ако това не го убие... Къде хукна?

– Не съм си свършила работата с този човек – отвърна ѝ през рамо Моарейн. Беше взела решение за него още първия път, когато го видя, стига да не се окажеше Мраколюбец. И твърдо смяташе да го изпълни.

В конюшната, където държаха Стрела, няколкото сребърни корони, подхвърлени като петаци, помогнаха кобилата да бъде оседлана и приготвена за път едва ли не още докато монетите хвърчаха във въздуха, и тя се метна на гърба ѝ, без да си прави труда да дърпа полата над оголените си над коленете крака. Заби пети в хълбоците ѝ, изхвърча на галоп от Айездайшар и бясно препусна през града. Хората отскачаха от пътя ѝ, а веднъж тя накара Стрела направо да прескочи някаква талига. Усещаше вълната от резове и размаханите юмруци зад гърба си.

По пътя на север от града забавяше само колкото да попита насрещните фургонджии дали са видели един малкиер на дорест жребец и изпита не малко облекчение първия път, когато ѝ отвърнаха „да“. Можеше да е тръгнал в петдесет различни посоки след минаването по моста над рова. А и с един час преднина... Щеше да го настигне, дори да се наложеше да го последва в Погибелта!

– Малкиер ли? – Един търговец с тъмно палто я изгледа слисано. – Ми то, охранниците ми казаха, че имало един горе. Опасни типове са тия малкиери. – Извъртя се на седалката на фургона и посочи един тревист хълм встрани от пътя. На билото ясно се виждаха два коня, единият товарен, а вятърът полюшваше тънкия дим на огъня.

Лан едва вдигна глава, когато тя спря Стрела и слезе на земята. Беше коленичил до останките от огъня и разравяше пепелта с дълга клонка. Странно, във въздуха се долавяше миризма на изгоряла коса.

– Надявах се, че си приключила с мен – отрони той.

– Все още не – каза тя. – Бъдещето си ли изгаряш? Мисля, че много хора ще се наскърбят, когато загинеш в Погибелта.

– Миналото изгарям – промълви той и се изправи. – Спомени изгарям. Държава. Златният жерав няма повече да се вее. – Понечи да срита пръст върху пепелта, но се поколеба, наведе се, гребна с шепи от влажната пръст и я посипа почти като в ритуал. – Никой няма да скърби за мен, когато умра, защото онези, които щяха да скърбят, вече са мъртви. А и всички умират.

– Само глупавите избират да умрат преди да трябва. Искам да бъдеш моят Стражник, Лан Мандрагоран.

Той я зяпна, без да мигне, след което поклати глава.

– Трябваше да се сетя, че ще е това. Война имам да вода, Айез Седай, и нямам никакво желание да ти помагам в плетенето на паяжините на Бялата кула. Друг си намери.

– Аз вода същата война като теб. Срещу Сянката. Мириън беше Черна Аджа. – И му каза всичко, от Прорицанието на Гитара в присъствието на Амирлинския трон и две Посветени, по онова, което бяха разбрали двете със Сюан, за смъртта на търсачките на Тамра, всичко до трошица. За пред друг, повечето щеше да премълчи, но малко тайни имаше между Стражника и Айез Седай. За пред друг, можеше да го смекчи, ала не вярваше, че скрити врагове го плашат, дори да са Айез Седай. – Ти каза, че си изгорил миналото. Нека миналото остане в своята пепел. Това е същата война, Лан. Най-важната битка в тази война тепърва предстои. И този път ти можеш да я спечелиш.

Той дълго мълча, взрян на север, към Погибелта. Не знаеше какво ще направи, ако ѝ откаже. Беше му казала повече, отколкото трябваше да знае един мъж, освен ако не е обвързан за Стражник.

Изведнъж той се обърна, мечът блесна в ръката му и за миг тя си помисли, че е решил да я нападне. Но вместо това той се смъкна на колене и мечът полегна върху дланите му.

– Кълна се в майчиното си име, ще го извадя от ножницата, щом заповядаш, и ще го прибера, щом заповядаш. Кълна се в майчиното си име, ще дойда, щом кажеш: „Ела“, и ще тръгна, щом кажеш: „Тръгни“. – Целуна стоманата и я погледна с очакване. Беше на колене, но пред него и крал на трон щеше да изглежда жалък. Е, тя щеше да го научи на малко унижение, заради самия него. И заради едно горско езерце.

– Остава още малко – каза тя и положи ръце на главата му.

Сплитът на Дух беше един от най-сложните, известни на Айез Седай. Затъка се около него, утаи се в него и се стопи. И тя вече го усещаше, така, както Айез Седай усещат своите Стражници. Всичките му чувства бяха стегнати на възелче в тила ѝ, стоманена твърдост и решимост, остри като меча. Усещаше приглушената болка от стари рани, стъпкана и пренебрегната. Можеше да черпи от силата му при нужда, да го намира, колкото и далече да е. Бяха свързани.

Той плавно се надигна, прибра меча в ножницата и я изгледа.

– Онези, които не бяха там, я нарекоха Битката за Блестящите стени. Онези, които бяха, я наричат Кървавия сняг. Нищо повече. Знаят, че беше битка. В утрото на първия ден водех близо петстотин мъже. Кандорци, салдейци, доманци. До вечерта на третия ден половината бяха мъртви или ранени. Ако бях направил друг избор, някои от тези мъртви щяха да са живи. А други – да умрат в домовете си. Във война човек казва молитва за мъртвите и продължава напред, защото винаги има нова битка отвъд хоризонта. Кажете молитва за мъртвите, Моарейн Седай, и да тръгваме.

Стъписана, тя едва не зяпна. Беше забравила, че връзките са двупосочни. Той също знаеше чувствата ѝ и явно можеше да долови нейните далеч по-добре, отколкото тя – неговите. След миг кимна, макар да не знаеше колко молитви ще трябват, за да прояснят ума ѝ.

Хванал юздите на Стрела, той попита:

– Накъде ще тръгнем най-напред?

– Назад, към Чачин – призна тя. – А после Арафел и... – Толкова малко лесни за намиране имена оставаха. – Целият свят, ако потрябва. Или печелим тази битка, или светът загива.

Стреме до стреме, рамо до рамо слязоха от хълма и завиха на юг. Небето зад тях прогърмя и стана черно – поредната буря, дошла от Погибелта.

КРАЙ